

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNIFER ROYCE

*Aşk aldığı geri vermez;
özellikle yüreğini ve
ruhunu.*

ESİR YÜREK

Ünvanı: Roman

<https://rantey.org>

Aynı kadere mahkûm olmaları bir tesadüf müydü?

Fahid, korsan gemilerinde köle olarak büyümüştür. Yaşadığı hayatın zorlukları genç adamı katı ve duygusuz birine çevirirken, aynı zamanda hayatta kalmayı da öğretmiştir. Fakat köle olarak satıldığı ailenin küçük kızı Ayrin ile tanıştığında, unuttuğu tüm duygular yüreğinin derinliklerinden yüzeye çıkar.

Ta ki küçük kız kaçırılıp, kayıplara karışana kadar...

Ailesinden koparılıp, bir paşanın konağında cariye olmaya mahkûm edilen Ayrin, geçen yıllarda ne ailesinden ne de onu korumaya yemin etmiş olan altın gözlü devden tek bir haber almamıştır. Kaderini kabullenip, geleceğe dair tüm umutlarını yitirdiğini düşündüğü sırada, umut bir ışık gibi yeniden doğar. Genç kızın yıllar süren esaretinden sonra; Fahid, söz verdiği gibi onu bulmuştur.

Ta ki yaşamlarını şekillendiren taşlar yerinden oynayınca kadar...

Köle olarak korsan gemilerinde büyümüş sıra dışı genç bir adam.

Aristokrat bir aileye mensupken, haydutlar tarafından kaçırılıp paşanın konağına cariye olarak satılan bir leydi...

Ve Mısır çöllerinde başlayıp,
İngiltere'ye uzanan eşsiz bir aşk hikâyesi...

www.mortenayayinlari.com

Instagram: @mortena

Facebook: Mortena

Twitter: @mortena

LinkedIn: Mortena

9 786058 353907

Karak, Tuzgözü, Fırtına Arslan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mortena Yayınları: 1

Tarihi Romantik: 1

ESİR YÜREK

Yazar: Jennifer Royce

Genel Yayın Yönetmeni: Gülseren Bayrak

Yayına Hazırlayan: Serpil Üstbaş

Editör: Zeynep Alkanat

Son Okuma: Yasemin Şahin

Kapak Tasarım ve Uygulama: Ebru Aydın

Baskıya Hazırlık ve Düzenleme: Ebru Aydın

1. Baskı: ©Nisan 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-83539-0-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 29485

Baskı: ÇALIŞ OFSET

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No:8,

Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul

Telefon: 0212 482 11 04

Sertifika No: 12107

Copyright ©Jennifer Royce, 2016

Bu kitabın yayın hakları ©Mortena Yayınları'na ait olup,
yayınevinden izinsiz fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik
herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

©MORTENA YAYINLARI

İzzettin Çalışlar Cd. Şair Orhan Veli Sok. No: 4 D:4

Beşiktaş/İstanbul

Tel: 0 212 506 13 84 - 0 212 506 13 85 / Faks: 0 212 506 13 86

www.mortenyayinlari.com / info@mortenayayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ESİR YÜREK

JENNIFER ROYCE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mortena Yayınları: 1
Tarihi Romantik: 1

ESİR YÜREK

Yazar: Jennifer Royce

Genel Yayın Yönetmeni: Gülseren Bayrak
Yayma Hazırlayan: Serpil Üstbaş
Editör: Zeynep Alkanat
Son Okuma: Yasemin Şahin
Kapak Tasarım ve Uygulama: Ebru Aydın
Baskıya Hazırlık ve Düzenleme: Ebru Aydın

1. Baskı: ©Nisan 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-83539-0-9
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 29485

Baskı: ÇALIŞ OFSET
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No:8,
Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
Telefon: 0212 482 11 04
Sertifika No: 12107

Copyright ©Jennifer Royce, 2016
Bu kitabın yayın hakları ©Mortena Yayınları'na ait olup,
yayınevinden izinsiz fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik
herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

©MORTENA YAYINLARI

İzzettin Çalışlar Cd. Şair Orhan Veli Sok. No: 4 D:4
Behçelievler/İstanbul

Tel: 0 212 506 13 84 / 0 212 506 13 85 / Faks: 0 212 506 13 86
www.mortenyayinlari.com / info@mortenayayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ESİR YÜREK

JENNIFER ROYCE

Esir Yüre 

Canım babama...

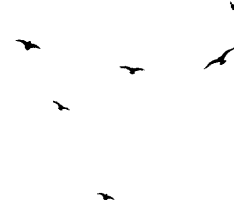
Okuma sevgisini yüreğime eken adam, elimden tutup, ilk kitabımı seçmem için sabırla bekleyen ilk aşkıım olan, koca çınar... Bu kitabı eline alıp, bu ithafı okuyamayacak olman hiç önemli değil.

Bir yerlerden görüyorsundur.

Sonsuz sevgi ve dualarımla...

GİRİŞ

Esir Yürek

İNGİLTERE

Londra 1773

Karanlığın şehri yuttuğu bir vakitte, çocuk odasında yanan mumun alevi titreşti. Dört sütunlu, büyük yatağın ortasında uyuyan yedi, sekiz yaşlarındaki çocuk uykusunda huzursuzca kıpırdandı. Kumral, uzun saçları yatağa dağılmış, yanakları gördüğü rüyanın etkisiyle kızarmış ve nefes alıp veremeleri sıklaşmıştı. Minik parmakları yorganı tutup sıkarken, geceyi bölen acı çığlık, çocuğun kâbusunu gerçeğe dönüştürmüş gibi yatağından sıçrayarak uyandı. Altın rengi gözleri, kendisini korkutan çığlıktan dolayı açılmış ve dudaklarını sarkıtmıştı. Birbirine karışmış saçları alnına doğru dökülüyordu.

Odayı endişeli gözlerle tararken, dadısını göremeyince korkusu daha fazla arttı. Mum ışığının aydınlatamadığı köşelerden, her an bir canavar fırlayacakmış gibi yorganı üzerine çekip, altına saklanmaya hazır bir şekilde tuttu. Yalnızlık ve korku iliklerine kadar işlerken ürpermesine sebep oluyordu. Kendine daha fazla engel olamayınca, bir çığlık atarak kapıdan fırladı ve annesinin odasına doğru koşmaya başladı. Kapıyı açıp, korkunun sıkıştırdığı nefeslerle, kendini bir an önce güvenli kolların arasına saklamak için perdeleri çekilmiş yatağa koştu. Ama yatağın ortasında annesinin yattığını gösteren tek bir kırıksıklık bile yoktu. Gözleri hemen çevreyi taradı, oda boştu. Yapayalnız kalmış olmanın verdiği panikle kapıya yöneldi.

Ağlamaya hazır bir halde, korkuyla titreyen dizlerinin izin verdiği hızla odadan çıktı. Aşağıya giden merdivenleri koşarak inmeye başladı. Hole gelince, korkuyla durakladı. Bu gördüğü kâbusun devamı olmalıydı! Her gün neşeyle koşturduğu antre hiç bu kadar korkunç gözükmemişti. Gözlerinden yaşlar süzülüp, yüreği korkuyla atarken kendisini azarlardı.

“Erkekler korkmaz ve ağlamaz. Kes şunu!”

Fakat gözleri bu emri hiçe saymış, yaşlar daha da hızlanmıştı. Sönmeye yüz tutmuş birkaç mumun loş ışığında, görmek bile istemediği karanlık figürler çocuk aklının kabullenmeyi reddettiği şeyler yapıyorlardı. Öyle ki holde, yarı karanlıkta duran korkutucu bir gölge, annesinin göğsüne birkaç kere sapladığı bıçağı çekip, ucundaki kanı yine kadının üzerine siliyordu sanki. Tıpkı kâbusunda gördüğü canavara benzeyen gölge doğrulup, bıçağı beline sokarken gözleri bir an vahşi bir kurdun bakışları gibi parladı.

Küçük çocuğun masum ve anlamaz bakışları daha ileride yatan genç adamın bedenine çevrildi: Babası, annesinin acı çekmesine nasıl izin vermişti?

“Baba...” diye fısıldarken, gözleri bir mıknatıs gibi yeniden yerde yatan kadına doğru çekildi. Genç kadının hiç kıpırdamayan bedenine bakarken, bir anda başı dönmeye başlayınca, olduğu yere, dizlerinin üzerine düştü ve midesinde ne varsa çıkardı. Sonra emekleyerek ve ağlayarak onun cansız bedenine doğru yaklaştı.

“Anne... Uyan... Anne... Lütfen...”

Sevgili annesi, sarı saçları yüzüne dağılmış, güzel mavi gözleri kapalı bir halde yerde yatıyordu. Hıçkırıkları artarken, genç kadının omzunu tutup sarsmaya başladı. Narin beden çocuğun küçük elleri arasında cansız bir bez bebek gibi sallanıyordu. Sanki geçmişte oynadıkları oyunlar gibi...

Bazı sabahlar bu şekilde onu kandırır ve birden kalkıp gıdıklayarak güldürürdü. Ama içindeki korkunç ses, annesinin bu defa şaka yapmadığını haykırıp duruyordu.

“Uyan anne! Baba, bize yardım et!”

Annesinden tepki almaya çalışırken, önünde beliren bir çift çizme, gözlerini kaldırıp yukarıya bakmasına sebep oldu. Karşısında beliren çizmenin sahibi adam eğildi, onu kolundan tutup çekıştirmeye başladı. Korku, buz gibi tenini yalayarak geçip gi-

derken, içinde bir yerlerde yaşadığı korkunun vahşice tırmaladığı ve acıttığı noktalardan yayılan ürpertiyle dondu kaldı. Bakışları simsiyah bir sıvının ortasında yatan annesine çevrilince, tekrar eden bir titremeyle kendine gelip çırpındı. Cılız kollarıyla sarıldığı kadından ayrılmamak için direnirken, “Baba yardım et, lütfen! Babacığım...” diyerek çığlık attı. Babası neden bu adama engel olmuyordu? Hem annesinin hem de kendisinin canını yakarken neden onu durdurmuyordu? Çırpınıp, tekmeler savurarak kurtulmaya çalıştı ama adam o kadar büyüktü ki, hiç çaba harcamadan onu kolunun altına sıkıştırdı. Çıplak, küçük ayakları ile tekmeler savurması nafileydi. Çabaları adama zarar veremeyecek kadar çaresiz davranışlardı.

“Bırak beni, pis adam! Bırak! Anneeee! Babaaaa! Lütfen beni bırakmayın!” Sesi, duyduğu korkuyu çaresizce dışa vurmaktan başka bir şey ifade etmiyordu. Adam, koca nasırlı ellerinden biriyle ağzına kapatıp sesini çıkarmasına engel oldu. Sonra karanlıklar içine dönerek, “Çocuğu ne yapalım?” diye sordu. Karanlığın içinden, derinliklerinden gelen alçak ve kalın bir ses, nefret dolu tınısıyla, “Öldürün piçi! Sonra başıma bela olmasını istemiyorum!” diyerek tısladı.

“Aileden kimse kalmasın!”

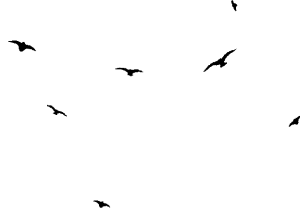
Küçük çocuğun gözleri duydukları yüzünden dehşetle açılırken, ağzını kapatan el nedeniyle korku dolu inlemesi kendi içinde boğuldu. Karanlıklar içindeki gölge, söylediklerini bitirdikten sonra yüzünü gizleyen pelerininin başlığını öne çekerek dış kapıdan çıktı ve siyah gecenin içerisinde kayboldu. Kendisini tutan iri yarı adam ise bir süre kolunun altında debelenen zavallıya baktı, sonra onunla birlikte gecenin puslu derinliklerine çekilen bir gölgeye dönüştü ve uzaklaştı.

Logan, adamın kolunun altında taşıdığı cansız ve önemsiz bir varlığa dönüşmüştü. Dünyada onu seven ve koruyan insanları kaybetmenin, varlığının da silinmesine neden olacağını küçük yüreği henüz bilmiyordu. Çocuksu düşlerini acımasız ellerin parçalara ayıracağından, nasır tutmuş yüreklerin masumiyetini yok edeceğinden de bihaberdi. Gözlerinden sicim gibi yaşlar boşalırken, düşüncibildiği bir daha asla annesini göremeyeceği, babasına sarılamayacağı, küçük tahta atı Dona'ya binemeyeceği.

BİRİNCİ BÖLÜM

"Kader, insanların
yerle bir ettiğini seven bir
yürekle telafi eder."

Esir Yürek

MISIR
Kahire 1783

Ayrin, çamurdan yaptığı evini gururla seyrederken, elini pembe elbisesine sürdüğünün farkında bile değildi. Tam o sırada çizmeli, küçük bir ayağın çamurdan evinin üstüne basarak önünde durması üzerine, menekşe rengi gözleri doldu ve pembe dudakları ağlamaya hazır bir şekilde büzüldü. Başını kaldırıp yukarıya baktığında, tepesinde dikilen on iki yaşlarındaki çocuk, yüzündeki hain sırıtsı saklamadan ona bakıyordu. Sonra onu daha da kızdırmak için diğer ayağıyla da çamurdan yaptığı evin geri kalanını dağıttı. Küçük kız gözlerinden dökülmek üzere olan yaşları daha fazla tutamayarak ağlamaya başladı. İçinde oluşan öfke ve incinmişlik duygusuyla öyle çok ağlıyordu ki, tepesinde duran çocuk ne yapacağını şaşırılmış bir şekilde çevresine bakındı.

Kızın ağlama sesini duyan yetişkinlerden birinin gelmesi an meselesiydi. O anda, gözünü kızıdan ayırdığı için ne yaptığını görmedi ve başından aşağıya akan bir avuç kahverengi, koyu ve ıslak yapışkan maddenin temasıyla irkildi. Çamurlar, gömleğinden aşağıya doğru aktı, ufaklığın saldırısı yeniden avuçladığı çamuru oğlanın yüzüne fırlatmasıyla devam etti. Çocuk öfkeyle kısılan gözlerini, Ayrin'in yaşlarla dolu gözüne dikip saçına uzanmıştı ki, merdivenlerden gelen ayak seslerini ve dadılarının onlara seslenişini işitti.

JENNIFER ROYCE

"Ayrın! William! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz sizi yaramazlar!" diyerek çıkıp Cecil, ince bedeninin çevik hareketleriyle onlara doğru geliyordu.

"Görüyor musun dadı? Beni ne hale getirdi?"

"Yaptığın evi bozdu. O kocaman ayaklarıyla, saatlerce uğraştığım evi yıktı." Çocuğa öldüren bir bakış atarak "Seni babama söyleyeceğim," diye cırladı.

"İkiniz de ceza almadan, bir an önce eve gidip temizlenin! Babamın sizi bu halde görmesini istemiyorum!"

Ayrın, kirli elleriyle eteğini tutup çamurun üzerinden atlayarak eve doğru giderken, geri dönüp William'a, "Çırkınlığını çamurla kapattığın için bana teşekkür etmelisin!" dedi ve koşmaya başladı. Bukleli saçları geriye doğru savruluyor, pembe eteği dalgalanıp ince bacaklarına dolanıyordu. Yenilmişlik duygusuyla dişlerini sıkarak William, Ayrın'ın kendisine söylediği son sözler üzerine yerinden ok gibi fırlayarak kız kardeşinin peşine düştü.

Cecil kontrol altına alamadığı tartışmanın büyük bir kavgaya dönüştüğünü çaresizce izlerken çocuklar çoktan eve girmişlerdi. Bir aristokratın evinde çalışan dadı giydiği siyah uzun elbisenin eteğini tutup hızlı adımlarla eve koştu. Zayıf ve uzun boylu bir kadındı. Kumral saçları her zaman arkasında bir topuz şeklinde toplanır, daima siyah giyer ve tatlı sert bir tavırla otoritesini kurmaya çalışırdı. Ne yazık ki bazen otoritesini hiçbir şekilde kuramadığı hissine kapılıyordu. Şu anda olduğu gibi... Girdiği antrede duraksamadan üst kata giden merdivenlere yöneldi.

Ayrın, arkasından atlılar kovalıyormuş gibi kendisini odasına attı, kapıyı çarparak kilitledi. Sırtını yasladığı kapının önünde, elini ağzına kapatarak kıkırdadı. Kapının zorlandığına dair gelen sesler üzerine, yüzünü kapıya dönüp geri geri gitti. William'ın kapıyı tekmelerken, "Seni elime geçirdiğimde küçük cadı, canına okuyacağım!" sözlerini duyunca umursamaz bir şekilde omzunu silktilti. Uzaklaşan ayak seslerini duyduğunda ise, bu kayıtsızlığının sadece rol olduğu, derin bir nefes almasıyla ortaya çıktı. Gözlerini devirerek avurtlarını şişirdi. William'ın intikamını alacağını biliyordu. Bu konuda tahmin yürütmeye çalışarak bir süre düşündü. Yatağına kurbağa koyabilirdi, yemek tabağında böcek bulabilirdi... Bazen gerçekten ondan nefret ediyordu.

Esir Yürek

Fakat seviyordu da... Derek, Will gibi değildi, suskun bakışlarıyla anlaşırlardı. Asla kavga etmez, kız kardeşine ilgiyle yaklaşırdı. Dışarıdaki canavar, neden diğer ağabeyine benzemiyordu?

Kapının dışından Cecil'in, "Ayrin şu kapıyı açar mısın?" sözlerini duyunca, isteksizce gıdıp anahtarı çevirdi. Dadı kızgın bir şekilde odaya dalınca, ona sevimli sevimli sırıttı. Bu gülüşüne hiç kimse dayanamazdı. Cecil'in de şu an etkilendiği gibi... Küçük kızın sevimli yüzü bütün kızgınlığını alıp götürmüştü.

Cecil, "Hadi banyoya," diye tatlı sert çıkışırken, onun küçük bedeninden kıyafetleri soymaya başladı. Dadı oğlanları da seviyordu; fakat bu kızın güzelliğini destekleyen sevimliliği ve muzipliği her zaman yüreğini yumuşatıyordu. Ayrin de dayanamadığını bildiği için, bütün tatlı çıkışlarını onun üzerinde denerdi. Cecil gözlerini devirip, "Dünya onlarla güzel." diye düşünerek işine devam etti.

Mısır'ın tarih kokan havası güneşin son ışıklarını sarmalarken, pembe ve turuncu bir doğaüstülük çölleri, piramitleri ve tüm şehri etkisine almıştı. Havanın dayanılmaz, bunaltıcı sıcaklığı bir nebze de olsa yerini hafif melteme bırakırken, dar sokaklar günün bu saatini değerlendirmek isteyen halk tarafından hıncahınç doldurulmuştu. Pazarın egzotik kokular yayan tütsüleri arasında, aranan her şeyin bulunduğu tezgâhların çevresi her dil ve renkten insanlarla doluydu. Mısır'ın yakıcı güneşinin altın rengine çevirdiği bu insanların arasında, ortamın otantik görünüşüne yabancı olan Avrupa insanının beyaz teni farklı olduğunu vurgulayarak sırtıyordu. Farklı coğrafyadan gelen bu karmaşık mozaikte, Kıptiler ve Bedeviler yetiştirdikleri kendi bölgelerine has sebze, meyve ve hayvanları satmaya çalışırken, pazar: üzerlerine giydikleri cellabiye¹ ve başlarına örttükleri kefiyenin² üzerindeki agalla³, birbirine benzeyen yüzlerce adamla dolmuştu. Geniş alan, yerden yükselen kumla karışık tozun nefes almayı güçleştiren havası, kafeslere koyulmuş hayvanların çığlıkları, pazarlık yapan değişik lisanların farklı tınlarıyla bunaltıcı, fakat zevkle seyredilecek bir harmoniye dönüşmüştü.

1-Cellabiye: Arapların kullandığı beyaz renkli elbise

2-Kefiye: Arapların kullandığı ve omuzları da orten, püsküllü erkek baş örtüsü

3-Agal: Poşuyu korumak için kafasındaki tacın etrafında dolanmış olan şerit. (Arapça)

JENNIFER ROYCE

Pazarın iç kısımlarındaki, büyük kalabalığın uğultusunun her yana yayılmasına neden olan köle pazarı her zamanki gibi ilgi çekmiş ve akşamın alaca serinliğinde şehrin buraya akın etmesine neden olmuştu. Korsanların açık denizlerde ele geçirip daha sonra sattığı köleler, esir tüccarları tarafından satışa çıkarılmıştı. Çığırkanın gür sesi ortalığı doldururken, daha fazla insanın buraya toplanması için gittikçe yükseliyordu. Köle alacak kadar zengin olmayan -ve bu pazarlığa katılmayacak- sıradan halkın sadece bu manzarayı izlemek için itişerek meydana doldurması üzerine, köle taciri yeterince izleyici topladığına karar vermiş olmalıydı ki, satışa başladı.

Yüksek bir platform üzerine çıkarılan, elleri ve ayakları zincirli (kadın, erkek, yaşlı, genç) tüm köleler, itelenerek çıkarıldıkları ahşaptan yapılmış yerden yüksek olan bu platformda, hayatlarının bundan sonraki bilinmeyen evresi için çaresiz dua etmekteydiler. Üzerindeki kıyafetlerin örtmekten daha çok çıplak gösterdiği küçücük kızlar, korkuyla etraflarına bakarken, ne olduğunu anlayamamaktan ya da başlarına ne geleceğini bilememenin verdiği endişeyle ürkektiler. Çocukların ağlamaları ortalığı sararken, köle tacirine direnenler elindeki kırbaçtan nasibini alıyorlardı. Başlayan satışla beraber yüksek fiyatlar havada uçuşurken, köle tüccarı pazardaki yoğunluktan oldukça hoşnuttu. Elinde çok güzel ve sağlam mallar vardı. Ve kölelerin yaşı büyüdükçe fiyat da yükseliyordu...

Kızlardan sonra çocuklar daha az rağbet görürken, sıradaki yaşlı erkekler de pek alıcı bulamadı ve bu, taciri oldukça kızdırdı; zavallılar, sırtlarında patlayan kırbaçla cezalandırıldılar. Nihayet sıra genç, güçlü ve yapılı adamlara gelmişti. Platforma çıkan her genç köle, iddialı pazarlıklar ve artırımlarla satılmaya başlarken, tacir değerli mallarını en sona saklamış olmanın keyfini sürüyordu. Satışı daha da kızıştırmak için bağırıma başladı.

“Şimdi, çok değerli hanımlar ve beyler, sırada olan bu genç adam, gelmiş geçmiş en iyi fiyatı hak ediyor! Ondakı güçlüsü yok; her türlü işinizi yapabilecek bu delikanlı için, elleriniz para keselerinize gitmezse kaybedebilirsiniz!”

Tacirin adamlarına verdiği işaret üzerine, elleri ve ayakları zincirli on sekiz yaşlarındaki genç adamı iterek platforma çıkardılar.

Esir Yürek

Delikanlının görünmesiyle, meydanda bulunan bütün hanımlardan duyulan inlemeler, iç çekmeler ve ahlar kalabalığın arasında yayılarak kayboldu.

Uzun koyu kumral saçları güneşte iyice açılmış, omuzlarına dökülüyor, köşeli çenesinin üzerindeki biçimli ve erkeksi dudakları, yontulmuş gibi duran burnu ve -ateş gibi parlayan- altın rengi gözleri ile bir heykeltıraşın elinden çıkmış kusursuz bir sanat eseri gibi duruyordu. Duruşundaki soğukluğa rağmen gözlerinde yanan öfke ateşi; bu gözlere bakanları bir panterin öfkesine maruz kalmış ve her an saldırıya uğrayacakmış gibi birkaç adım geri gitmek zorunda bırakıyordu. Üzerinde bulunan kısa yelek, -altın rengi bedenindeki kaslarını ortaya serecek şekilde- biçimli vücudunu açıkta bırakarak bronz bir heykelin, güneşin son ışıkları altında parladığı hissini veriyordu. Altında ise, sadece kaslı bacaklarını saran toprak rengi bir pantolon vardı ve dar kalçaları belinden yukarıya doğru genişleyen omuzlarını vurguluyordu. Çıplak ayakları bileklerinden zincirlenmişti. Platformdaki duruşu; bacakları tehditkâr bir ifadeyle açık, karşısındaki kalabalığı -köle olmasına rağmen- sindirecek kadar hükmediciydi.

Delikanlının platform üzerinde görünmesinden sonra pazarlık hız kazanmış, özellikle hevesli hanımlar tarafından fiyat yükseldikçe yükselmisti. Bunu fırsat bilen tacir delikanlıya yaklaşıp üzerindeki yeleği çıkarmasını istedi. Maksadı: bu açık artırmaya erkeklerden daha çok ilgi gösteren hanımlar arasındaki çekışmeyi daha da alevlendirmekti.

Delikanlı, on sekiz yaşlarında olmasına rağmen yapılı görünüşüyle daha çok bir yetişkin gibi duruyordu. Boyun eğmez asi tavrıyla tacirin sözlerini duymamış gibi sadece karşıya bakıyor ve duruşunu değiştirmiyordu. Kölesinin kendisini dinlememesine kızan tacirin elindeki kırbaç, delikanlının sırtında patladı. Bütün kalabalık aniden büyük bir sessizliğe bürünürken, genç adam aldığı kırbaç darbesine rağmen duruşunu bozmamıştı.

Lord Norman Remington, ön sıralardan izlediği delikanlının sırtını dağlayan kırbaça çenesinin kasılması ve atmaya başlayan boyun kaslarının dışında tepki vermemesine hayret ve gıptayla bakıyordu. Tehlikeli bir şekilde sakın görünmesine rağmen, içten içe öfke ve nefretle kaynadığı; kısılan gözlerinden, yumruk olmuş

JENNIFER ROYCE

ellerinden belliydi. Orada öylece -dünyada sadece o varmış gibi- yalnız ve gururlu bir o kadar da ürkütücü bir şekilde dikilirken, kimseyi umursamıyor ve kimseye bakmıyordu. Bir köle tarafından kırbaça verilen tepkinin olağanüstülüğü, suskun kalabalığı yeniden hareketlendirmişti. Lord, bir ara kalabalık üzerinde bakışlarını gezdiren köleyle göz göze geldi. Gencin gözlerinde gördüğü bir anlık acının göz kırpsıyla kaybolmasını yanılısama olarak düşündü. Ama etkisinden kurtulamadığı bu hipnotize edici bakış, elini kaldırıp çok yüksek bir fiyat söylemesine neden oldu.

“Beş yüz pound.”

Rakamı duyan kalabalık aniden sessizliğe boğulurken tüccarın, “Yok mu artıran?” diyen memnun sesi, satışın yeniden kızışmasına neden oldu. Arkalardan bir hanımefendi elini kaldırarak, “Beş yüz on pound veriyorum!” derken kalabalıktan büyük bir uğultu yükseldi.

Lord bu pazarlığı, “Beş yüz elli pound!” diyerek arttırdı.

Norman, fiyatı daha ne kadar yükseltebileceğinden emin değildi. Eğer yeni verilen miktar onu aşarsa, köleyi elinden kaçıracağına çok üzülecekti. Evde kendisi uzaklardayken, çocuklarına göz kulak olacak güçlü bir erkeğe ihtiyacı vardı. Diğer yandan, nedenini sorgulamak istemediği bir duygusallık da gösterdiğinin farkındaydı.

Kalabalık açık artırmayı büyük bir dikkatle izlemeye devam ederken, genç köle ne duruşunu değiştirmiş, ne de bir tepki vermişti. Ve karşı taraftan fiyat yükseltilmediği için açık arttırma Lord lehine sonuçlandı. Diğerleri yakalayamayacakları rakamı duyduktan sonra geri çekilmişlerdi.

Delikanlı kendisini alan adama, ifadesini değiştirmedeği bakışlarla bakmakla yetindi. Adam, köle tüccarıyla satış için gerekli işlemleri yaparken, delikanlı da tacirin paralı korumaları tarafından platformdan indirildi. Kâğıtlar imzalanıp para verildikten sonra da Lordun yanına doğru itildi. Lord'un kendisini süzen bakışlarına karşılık, hiçbir şey söylemeden doğruca karşıya bakarak beklemeye başladı.

Norman, onun insani bir tepki vermesini, -en azından- karşı çıkmasını beklemesine rağmen, karşısında soğuk, uzak ve bulunduğu dünyaya ait değilmiş gibi duran bu genç adamın umursa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Esir Yüre 

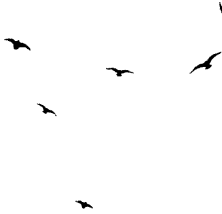
mazlığına çok  aşırmı tı. Lordun, “Gidelim,” sözüne sadece peşine düşerek cevap verirken, sessiz ve varlığını belli etmeyen bir şekilde yürüyordu; hatta bir ara Lord, yanında gelip gelmediğini anlamak için geriye bakmak zorunda kalmıştı. İstese çok rahat bir şekilde kendisini o güçlü parmaklarla boğabilecek ya da kaldırıp bir kenara savurabilecek g  ce sahipken, sanki ak am st  geztisine çıkmış gibi rahat bir ifadeyle Lordu takip ediyordu. Lord Remington, bu delikanlıyı içinden gelen ani bir kararla almış olmaktan rahatsız değildi. Çocukların bu karara ne tepki vereceklerinden emin olamayarak yeni aldığı k lesiyle, karanlığın bastırđı sokaklarda eve doğru yürümeye devam ettiler.

 n nde yürüyen adamın kim olduğu, ne olduğu çok da umurunda değildi.  u andan itibaren gelecek günlerin ne getireceğini sorgulamaya zahmet bile etmedi. Birbirine benzeyen günler içinde, nasıl bir hayatı olduğunu sorgulamaktan vazge eli çok olmuştu. Öyle uzun zaman geçmişti ki...

Hayatının başlangıcına dair, s hip olduğu anıların gerçek olup olmadığından bile emin değildi artık. Dünyaya geldiğinden bu yana -bir kısırdöngü içinde- özgürlüğü olmadan alınıp satılan bir maldı. Kim bilir; belki köle olarak doğmuştu, rüyalarında gördüğü sevgi dolu ve sıcak ailenin varlığı da, aklının ona oynadığı bir oyun ya da yanılsamadan ibaretti. D   ncelerinin gerginle tirdiği omuzlarını gev etti. Bu kadar zaman sonra durumunu kabullendiğini d   nm  t , fakat ara ara yüreğinin bu tür duyguların etkisinde kalarak, sersemce aptallıklara kapılmasını engelleyemiyordu. İçinde verdiği savaşı bir kenara bırakıp, kaderine boyun eğen yanını yeniden ortaya çıkardı. Deği tirmediği geleceği hakkında endi elenmektense, kabullenmek daha az acı veriyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

"Masumiyet ve güven..."

Ayrin dadısının becerikli ellerinden kurtulamayarak kendisini banyoda bulduğunda, bir yetişkine karşı gelemeyeceğinin bilinciyle küvete girdi. Cecil'in varlığı Will'den kurtulmasını sağlamıştı. Evet kısa bir süreliğine ama olsun, şimdilik ağabeyi ondan uzak duracaktı. Bu bile dadısına minnettar olması ve söylediklerini yapmasını gerektirmez miydi?

Cecil uysal bir ifadeyle suya gömülmüş küçük kızdaki dikkatini ayırmadan saçlarını sabunladı. Akıp giden çamurların arasından onun baloncuklarla oynayışını izlerken gülümsedi. Bu kızın inatçılığı ve hazırcevap oluşu ağabeyinin kendisine yaptıkları karşısında, güç kullanmaya ihtiyaç duymadan karşılık verebilmesini sağlıyordu. Bu huyu, özellikle William'ı deli ediyordu. William; kurnaz, asabi ve yerinde duramayan bir çocuktur. Zekâsına yapılan saldırılara aynı şekilde cevap verme gibi bir özelliği vardı. Ağabeyi Derek ise onun aksine ağır başlı, az konuşan, içine kapanık, ciddi biriydi. Ciddiyeti belki de William'dan üç yaş büyük olmasının verdiği bir olgunluktandı. Ya da annesinin erken ölümünü en fazla o hissettiği için olabilirdi.

Ayrin ise ikisine de benzemiyordu, sekiz yaşın verdiği bir civıltı ve meraka sahipti. Küçük kız, erittiği sabunu köpürterek yaptığı baloncukları üflerken aklına Will'in asabi ve huysuz yüzü gelince kıkırdadı. Ağabeylerini seviyordu ama onlarla geçinmek çok zordu. Bugünkü gibi çatışma ve kavgalar sık sık yaşanırdı. Cecil, kızın elinin altında kıpır kıpır olması artık sabrını tüketmiş gibi çıkıştı. "Lütfen, Ayrin! Artık kıpırdamadan dur ve bu işkence bitsin! Biraz sonra baban gelecek ama biz hâlâ banyodayız."

JENNIFER ROYCE

Ayrin, “*Baban gelecek.*” cümlesi üzerine, elinde kalan baloncığa son bir kez üfledi ve içini çekti. Babasının sürekli evde olmaması onu özlemesine sebep oluyordu. Bir an önce aşağıya inme isteğiyle dadısına boyun eğdi. Banyosu bitip, kurulandıktan sonra üzerinin giydirilmesini sessizce bekledi. Gözlerinin renginde, menekşe mavisi bir elbiseyi üzerine geçirmesine yardımcı olan Cecil, kızın saçlarını tarayıp kuruttu. Kurdeleyle arkaya tutturulan kızıl pırıltılı sarı saçlar, bukle bukle omuzlarına döküldü.

Cecil, annesi yaşasa ve küçük kızının ne kadar güzelleştiğini görse düşüncesini içinden geçirirken gözleri doldu. Zavallı kadını çok erken kaybetmişlerdi. Ama onun gibi narin bir leydi, böyle bir ülkenin havasına dayanamazdı. Küçük kızının doğumundan iki yıl sonra bu ülkeye özgü hastalığı kaldıramayarak ölmüştü. Lord Norman Remington, bu kaybın acısını ve vicdan azabını asla atlatamamıştı. Bu nedenle karısının yokluğunu çocuklarına çok fazla müsamaha göstererek gidermeye çalışıyordu. Geçmiş anılardan sıyrılan Cecil, hazırlanması biten küçük kızın saçlarına bir öpücük kondururken, “Hadi, artık gidebilirsin,” dedi.

Ayrin, dadısının izin vermesiyle, “Teşekkür ederim!” dedi ve yerinden fırlayarak odayı terk etti. Merdivenlerden koşan ayak seslerini duyunca, “Yavaş ol tatlım, düşeceksin!” diyerek bağırان dadı, korkuyla peşinden koşturdu. Ama yetişmek ne mümkün... Kız çoktan hole inmişti. Sonra onun, “Baba!” diyen çığlığıyla Lordun eve döndüğünü anlayıp, merdivenleri daha hızlı inmeye başladı. Antrede toplanan aile bireylerine ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Her zaman cıvı cıvı olarak Lordu karşılayan çocukların sessizliği şaşırmasına neden oldu.

Cecil antreye indiğinde suskunluğun sebebi olan sarışın dev kapının hemen girişinde duruyordu. Diğerleri gibi orta yaşlı kadını da olduğu yere çivileyen bir etkisi vardı. Bütün gözlerin kendisine yönelmiş olmasından en ufak bir rahatsızlık hissetmiyormuş gibi hareketsiz duruyordu. Kadın delikanlının göz alıcı bedeninde bakışlarını gezdirdi. Tepeden tırnağa asil ve altın tozuna bulanmış bir vücut, damarları dışarıya fırlamış olan kaslı kolları yıllarca yaptığı ağır işlerden dolayı boğum boğumdu. Geniş göğsünü ve güçlü karın kaslarını kapatmayan yeleğiyle duran gence gözlerini dikmiş incelediğini fark edince kulaklarına kadar kızardı.

Esir Yürek

Yetişkinlerin ilgili bakışları, çocukların ise kocaman gözlerinde korkuyla karışık hayranlığın ağır bastığı ifade ortamı sessizliğe boğmuştu. Ayrin, babasının elini tutmuş ve bir adım arkasına doğru saklanmıştı. Oğlanlar, kızın aksine gördüklerinden oldukça etkilenmiş bir halde karşılarında duran delikanlıyı inceliyorlardı. Lord Norman, Cecil'e döndü.

"Ah, Cecil, sen de geldiğine göre, tanıştırma faslına başlayabiliriz. Bu delikanlının adı Fahid. Bundan böyle bizimle yaşayacak. Kendisinin görevi, çocuklar dışarıdayken onlarla ilgilenmek ve eğitmek. Becerileri arasında pek çok meziyeti barındırıyor. Satış belgesindeki; yabancı dillere olan hâkimiyeti, okuma yazma bilmesi ve savunma konusunda bilgiler dikkatimi çekti. Bunun dışında güç gerektiren işlerde de sana yardımcı olacak."

Fahid isimli genç, Araplar gibi eğilerek selam verdi. Ama eğilirken bile, dik duruşu gibi çevresine gurur titreşimleri yayıyordu. Selamlama kısa sürmüş, yeniden doğrularak karşısında duran aileyi ilgisiz bakışlarla süzmüştü.

"O bir köle mi?"

William'm bu sorusu üzerine babaları duyduklarından hoşlanmamış gibi kaşlarını çatarak, "Biz bu şekilde isimlendirmeyelim; yardımcı diyelim," şeklinde bir açıklama getirdi.

Will, yaşının verdiği bir merakla, "Ama boynunda köle damgası var," diyerek babasının söylediklerine itiraz etti.

Babasının arkasından başını uzatıp, göz ucuyla bu deviyi inceleyen Ayrin'in, "Çok büyük, ben ondan korktum," diyen cılız sesi duyuldu. Babası gülererek dönüp kızının karşısına diz çöktü. Şimdi onunla göz göze gelebiliyorlardı.

"Bazı insanlar büyük olabilir. Bu onlardan korkmamızı gerektirmez. Bir de şöyle düşün, o büyük değildir; belki de sen çok küçüksündür. Büyüdükçe bu fark kapanacak."

Küçük kız kocaman menekşe rengi gözlerini delikanlıya dikerek en ufak detaya kadar inceledi. Yer yer açılmış koyu kumral saçlarının omuzlarına dökülüşünü, geniş omuzlarını açıkta bırakan yeleşini, ellerinin iriliğini, sonsuza uzanmış gibi görünen uzun bacaklarını saran yıpranmış pantolonunu ve çıplak ayaklarını incelemeyi bitirip bakışlarını yeniden yüzüne çevirdi.

Korkutucu delikanlı, kendi çocuk dünyasına sığmayacak kadar büyük görünüyordu.

JENNIFER ROYCE

Fahid ise, sanki ilginç bir hayvan gibi incelenmekten rahatsız değilmiş gibi gözlerini karşıya dikmiş tepkisiz bir vaziyette bakmaktaydı. Arada bir gözlerini kırpmasa, altından bir heykelin -hem de yakışıklı ve cüsseli bir heykelin- holde unutulduğu zannedilebilirdi.

Üç çocuk yavaşça yaklaşarak delikanlıyı çembere aldılar. Derek onun çevresinde bir tur dönerek önünde durdu. Kaşlarını olgun bir adam gibi çatarak durum değerlendirmesi yaptığını belli eden bir tavırla, Ayrin'in yaptığı gibi onu baştan ayağa inceledi. Karşısındaki delikanlı bir yetişkindi ve kıyaslama kabul etmeyecek kadar kendinden iriydi. Derek, çocuklar içinde en büyük olarak onu hayatının hangi noktasına yerleştirebileceğini sorguluyordu.

Bunu bir büyüğe sorup ona göre davranma düşüncesiyle, "O zaman bizim her söylediğimizi yapmak zorunda, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır, her şeyi değil, evlat. Eğer isteğiniz size zarar verecekse, asla yapmayacak, ne kadar çok istediğiniz hiç önemli değil."

William olduğu yerden geriye çekilerek, "Bize kılıç kullanmayı öğretecek mi?" diye sordu. Bu soruyu sorarken aynı zamanda Fahid'in gözlerine bakmaya çalışıyordu. Babası onun bu sorusunu duyunca oğlunun kılıçlara ve silahlara olan ilgisini fark edemediğine kızdı.

"Evet, isterseniz size kılıç ve diğer silahları kullanmayı öğretecek. Fahid, uzun süre bir korsan gemisinde esir tutulmuş. Savunma konusunda çok yetenekli. Silah, kılıç kullanma ve kendinizi koruma konusunda sizin eğitiminizle ilgilenebilir."

Çocuklar sadece korsan kelimesine odaklandıklarını ağızları hayretten bir karış açılmış ve irileşmiş gözlerle göstererek, delikanlıya daha farklı bakmaya başladılar.

"Bize korsan hikâyeleri anlatabilir."

"Korsan savaşları yapabiliriz."

Ayrin kısık bir sesle, "Ben de kılıç ve silah kullanmak istiyorum. Bana da öğretsin," deyince, kızın bu isteğini duyan Cecil yanına gelip saçını okşadı.

"Ama tatlım, sen bir Leydisin. Leydiler böyle kaba ve zor işlerle uğraşmaz."

"Olsun, ben yine de öğrenmek istiyorum. Hem Fahid onlara kılıç kullanmayı öğretirken ben ne yapacağım?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Esir Yürek

Ayrin aksi bir sesle söylenirken, dudağını büzüp başını okşayan elden bir adım yana çekilerek sıyrıldı.

“Ben de sana nakış yapmayı ya da piyano çalmayı öğretirim,” diyen Cecil gülmesini saklamaya çalıştı.

Ayrin, nakış kelimesini duyunca yüzünü buruşturdu. Kusakmış gibi bir ifade alan dudaklarıyla, “İyyyk! İğrenç! Sürekli oturup kumaşa bakmak zorunda kalıyorsun!” diyerek bu işten nasıl tiksindiğini anlatmaya çalıştı. Söylediği sözlerden çok buruşan sevimli yüzü herkesi güldürdü, altın dev hariç...

Cecil, çocukların eve gelen yabancıya alışmaları için zaman vermeye kararlı, “Efendim, yemek hazır, artık masaya oturabiliriz,” diyerek dikkatlerini başka yöne çekti. Gözleri hâlâ Fahid’de olan Ayrin, babasına hitaben şeker gibi bir ses ile, “Fahid de bizimle masada yemek yiyebilir mi, babacığım?” diye yalvarınca, Norman bu konuyu nasıl açıklayacağını bilemez bir tavırla Cecil’e baktı. Sonra boğazını temizleyerek, “Sanırım bu söylediğin imkânsız, hayatım. Onun mutfakta, diğerleriyle birlikte yemesi gerekiyor,” diyerek açıkladı anlayabileceği şekilde. Fakat başarılı olamamıştı.

“Neden ama? Bizimle yemesini istiyorum!”

Lord çaresiz gözlerle dadiya bakınca, Cecil duruma el koyması gerektiğine inanıp, “Tatlım, dünyada olmaması gereken bir kural var ve ne kadar istemesek de uygulamak zorundayız,” diyerek küçük kızı hırçınlığını yatıştırmaya çalıştı. Fakat başarısız olduğu, “Neymiş o kural?” diyen huysuz sesle ortaya çıktı.

“İnsanlar arasındaki fark; soyluluk, zenginlik veya konumuna göre değişebilir. Yetişkinlerin dünyayı paylaşma biçimi çocukların düşünce tarzından biraz daha acımasız ve farklıdır. Sen o kuralları görmezden gelebilirsin fakat biz büyükler uymak zorundayız.”

Ayrin bir süre düşündü ve aklına yatmamış gibi, “Bu saçmalık! Bana Tanrı önünde her insanın eşit olduğunu söyleyip, şimdi bunun tam tersini yapamazsınız!” derken sesi hırçın ve inatçı çıkmıştı.

Cecil ve Lord; bu zeki kıza dünyanın nasıl adaletsiz ve çirkinliklerle dolu olduğunu anlatamamanın çaresizliğiyle bakıştılar. Ayrıca masum ve saf bir ruhun hayatın kötülükleriyle ne kadar geç karşılaşırsa o kadar korunmuş olacağını düşünerek sessiz kalmayı seçtiler.

JENNIFER ROYCE

Cecil konuyu değiştirmek amacıyla, “Yemek için masaya geçelim,” diyerek Lorda ve çocuklara hatırlatmada bulundu. Onlar yemek odasına giderken, Ayrin’in geride kaldığını fark etmediler. Küçük kız, temkinli bir şekilde delikanlıya doğru iyice yaklaştı. Adımları gitmek istemediği bir yere çekiliyormuş gibi zorlama görünüyordu. Delikanlıyı görebilmek için yukarı bakarken başını geriye doğru atmak zorunda kalmıştı. Gözlerini yeniden aşağıya çevirip uzanarak, delikanlının ellerini tutunca, Fahid bir anda irkildi. Küçük kız onun bu tepkisinden habersiz, avuçlarını açıp kendi eliyle onun elini ölçmeye çalışıyordu. Delikanlının elleri o kadar büyüktü ki, Ayrin’in minik, narin elleri onun avucunda daha da küçük kalmıştı.

“ok büyük ellerin var. Benimkiler minicik. Boyun da uzun. Tıpkı bir dev gibisin. Aşağıyı görmekte zorlanıyor musun?”

Delikanlı, duruşunu hiç bozmadan, sadece gözlerini çevirerek küçük kıza baktı ve dudakları sessizce kıpırdandı.

“*Sagırah.*”

Küçük kızın biçimli narin kaşları atıldı, sessizce söylense de hassas, küçük kulakları kendisine söyleneni duymuştu. “Sen bana bücür diyemezsin! Seni koca dev!” diyerek öfkeyle çıkıştı. Fahid, küçük kızın sinirlenmesini gülen gözlerle ama aynı tepkisiz duruşla seyretmeye devam ediyordu. Ayrin öyle öfkelenmişti ki kızgın bir sesle, “Aşağıya eğil, gözlerini görmek istiyorum!” diye emretti. Delikanlı yine duruşunu bozmadan ama sadece kızın duyacağı kadar kısık bir sesle, “Rica edersen, belki Sagırah,” diyerek yanıtladı.

Küçük kız, öfkeyle ayağını yere vurdu. Bir taraftan da onun büyüklüğü karşısında etkilenmişti. Tavrına devam mı etsin, yoksa boyun mu eğsin bilemeden duruyordu. Sonra ikinci seçeneği kabullenmiş olmalı ki yumuşak bir sesle rica ederek, “Lütfen, eğilir misin? Gözlerini görmek istiyorum,” dedi.

Fahid, yavaşça bir dizini yere koyarak çöktü. Menekşe ve altın rengi gözler bir süre birbirlerine baktı. Ayrin uzanıp onun önüne düşmüş uzun, kumral saçlarını küçük elleriyle arkaya doğru itti. Fahid derin bir nefesi içine çekerken biraz önce ellerine, şimdi ise okşarcasına saçlarına dokunan bu narin varlığı inceliyordu.

Ayrin, “Gözlerin bir panterin gözlerine benziyor,” dedi incelemesinin sonucunu açıklayan bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Esir Yürek

Sonra gözleri keşfinden dolayı hayretle açıldı. “Fahid, zaten panter demek. Gözlerinden dolayı mı seni böyle çağırıyorlar? Bu ismi annenle baban mı verdi? Asıl adın ne?”

Nefes almadan ardı ardına sorular bir çığ gibi delikanlının üzerine yağdı. Fahid’in gözlerinde keyifli, altın pırıltılar uçuştı ama yüz ifadesi değişmedi. Sonra ayağa kalktı. Küçük kız ondan başka cevap alamayacağını anlamış gibi omuzlarını düşürüp iç çekti. Arkasını dönerek yemek odasına doğru ilerledi.

Fahid, bir süre kızın yürürken yaramazca sırtında oynayan buklelerini izledi, sonra ellerine baktı. Bu küçük kız onu çok şaşırtmıştı. İlk defa bir insan, canını yakmak ya da itmek için değil, şefkatle ona dokunmuştu. Saçını okşamış, ellerinden tutmuştu. Dokunduğunda irkilmişti, elinde değildi. Bedeni kırbaçları, yumrukları, tekmeleri biliyordu. Ama böyle bir dokunuş, hayatı boyunca bilmediği ve düşünmeyi bile akıl edemediği bir noktasına dokunmuştu. Yıllar boyu kullanmadığı, katılaştırıp hafızasının derinliklerinde unutulmaya bıraktığı yüreğinin kıyısından içeri süzülen sinsi bir ışık gibi varlığını hanırlatmıştı. Çözülmemek üzere buz tutmuş bu noktanın küçük bir kızın dokunuşuyla erimeye başlayacağını kim tahmin edebilirdi. Yüreği, onun menekşe rengi gözlerinde masumiyet ve sonsuz bir güven görmüştü.

Masumiyet ve güven...

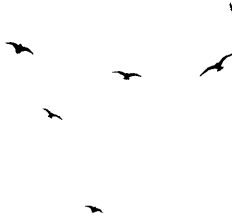
Bu sözcükleri en son ne zaman duymuştu ya da kelime dağarcığında böyle sözcükler var mıydı? Belki bir sabah kendisini yatağında, sekiz yaşında bir çocuk olarak bulursa, yeni baştan yaşayacağı o çocukluk yıllarında gizli olan bu sözcükleri çekip ortaya çıkarabilirdi. Alaycı gülüşü dudaklarının şeklini bile değiştirmemişti. Bir mucize gerekliydi. Yeniden çocuk olmak ne kadar imkânsızsa, güven ve sevgi kelimelerinin de hayatında anlam bulması o kadar imkânsızdı.

Düşüncelerinin gittiği yerlerden hoşnutsuz, başını salladı ve kendine gelmek için gözlerini kırptırdı. Dönüp mutfak olduğunu tahmin ettiği kapıya doğru yürüdü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Koruyucu melek..."

Esir Yürek

“Babamın sürekli uzaklara gitmesinden nefret ediyorum.”

Ayrin’in bindiği atın yularını tutan ve çitle çevrili alanda yürüyen Fahid, onun konudan konuya atlayarak konuşmasını dinliyordu. Will ve Derek’in yaptığı yaramazlıklarla başlamış, Cecil’in ona öğretmeye çalıştığı nakışla ilgili tiksinti dolu duygularıyla devam etmiş, şimdi de babasıyla ilgili düşüncelerini aktarıyordu. Kız, onun cevap vermemesine alışmış, sessiz bir dinleyici bulmanın hoşnutluğuyla sürekli konuşuyordu.

“Babamı çok özlüyorum. Geldiği zaman da fazla kalmıyor, onun nereye gittiğini biliyor musun?”

Fahid bu soruyu her zaman olduğu gibi cevaplamamıştı, fakat hayatta kalmayı gözlemleme gücüne borçlu olan bir adam olarak Lordun ne iş yaptığını bu eve geldiği ayın sonlarında fark etmişti. Fahid gibi dikkatli birini bırak, biraz gözlerini açık tutan biri bile, Lord’un İngiliz hükümeti tarafından buraya yerleştirilmiş bir danışman olduğunu anlayabilirdi. Lord’un sürekli dışarıda olmasının sebebi; Mısır içinde bulunan küçük gruplar ve kabilelerin yönetimle olan ilişkilerini incelemek ve müdahale etmekti. İngiliz hükümeti gelecek yıllarda sömürgesine katmaya niyetlendiği Mısır’ı bir şekilde işgale hazırlıyordu. Küçük kız sorduğu soruya cevap beklemeden başka bir konuya atlamıştı bile.

“Bana ok atmayı öğretmeni istiyorum. Babama söyledim, benim elime göre bir kılıç yaptıracak.”

Fahid kızı belinden tutup aşağıya indirdi.

JENNIFER ROYCE

Ayrin elini beline koyarak gözlerini ona doğru kaldırdı. Mavi bakışlarında küstah bir ifadeyle, “Bana cevap vermiyorsun ya, artık senin aklı kıt bir dev olduğunu düşünmeye başladım,” dedi. Genç adam başını yana eğip bir süre onun sevimli suratını inceledi. “Çok konuşuyorsun, Sagirah. Çok konuşmak saygıyı kaybettirir.”

Onun sevmediği kelimeyi kullanmış olması, kızın gözlerinde mavi mor şimşekler çakmasına sebep oldu.

“Sana daha kaç defa bana bücür dememeni söyleyeceğim!”

Fahid onu kızdırmaktan özel zevk aldığını belirten bir sesle, “Neden? Boyun bir Sagirah kadar kısa,” diyerek damarına bastı.

Ayrin kendi üzüldüğü kadar onu da üzmeğe istedi.

“Boyumun kısa olması bücür demeni gerektirmez! Köle olduğun halde sana hiç köle demedim.”

Fahid’in yüzünün donuklaşması ve gözlerindeki ışığın kaybolması üzerine, söyledikleri için çoktan pişman olmuştu. Gözleri suçlulukla dolarken, delikanlının onu orada bırakarak dönüp gitmesiyle ağlamaya başladı. Peşinden koşarken, “Fahid, özür dilerim, lütfen!” diye yalvararak çığlık attı. Ama o dönüp bakmadı bile, ahırların önünde öylece gözyaşları içinde kalakaldı. Söylediklerinden dolayı pişmanlığı eve yönelen adımlarına bile yansımıştı. Geri dönüp onu ikna etmek isteyen iç sesiyle duraksayan adımlar atıyordu. Omzunun üzerinden ahıra giren Fahid’e üzgün bir bakış atıp eve yürümeye devam etti. Onu tanıdığı kadarıyla bir daha kendisini affetmeyecekti.

Aradan geçen birkaç günde, Ayrin tahmininde yanılmadığını gördü. Fahid onunla konuşmadı ve ilgilenmedi. Bütün dikkatini Derek ve William’a vermişti. Onlarla kılıç kullanma çalışmalarını yapıyor, ok atmaya öğretiyor ve çocuklara korsanlık hikâyeleri anlatıyordu. Ayrin, kendini dışlanmış hissederek geride duruyor ve özlemle onların çalışmalarını izliyordu. Fahid ise merdivene oturmuş ve çenesini eline dayamış hüznü gözlerle onları izleyen küçük kıızı görmemiş gibi davranıyordu. Yanına yaklaştırmadığı Ayrin’i ne yaparsa yapsın affetmeyeceği bir katlığa bürünmüş yüzü, bu küskünlüğün sonsuza kadar süreceği izlenimini veriyordu.

Esir Yürek

Çocukların ısrarıyla piramitleri görmeye gitmek için sabahın erken saatlerinde hazırlanıp yola çıktılar. Deve üzerinde Cecil'in kucağında yerleşmiş olan Ayrin, dudaklarını büzmüş, hoşnutsuz bir şekilde oturuyordu. Cecil ne yaparsa yapsın onu konuşmaya ve gülmeye ikna edemedi. Kızın suskunluğunun aksine oğlanların çenesi durmuyor; çöl, kum, sıcak, mumya ve develer hakkında durmaksızın konuşuyorlardı.

"Derek bence sen mumyaları görünce çölü bir saatte geçersin ve seni asla bulamayız."

William'ın alaylı sözleri Derek'i kızdırmıştı.

"Asıl sen mumya kelimesini duyunca bile titriyorsun. Görünce ne yapacağını düşünemiyorum bile."

"Ölmüş birinden korkmak çok saçma, öyle değil mi Fahid?"

William bozulduğunu belli etmemek için sırtımaya çalıştı. Fahid her zamanki sessizliğine bürünmüş, gözleri kısılmış bir şekilde etrafı gözliyordu. Uzun yol çölden geçiyordu ve bedevilerin yol kestiğini herkes bilirdi. Güvenliği olmadan bu yolu kat edenlerin cesetleri birkaç gün sonra bulunuyordu. Bu nedenle genç adam bütün dikkatini önlerinde uzanan çöle vermişti.

"Gerçekten öldüğüne eminsen, korkman için bir neden yok," diye cevaplarırken, aynı zamanda hem çevresini kontrol ettiğini, hem de onları dinlediğini fark ettirmişti.

İki çocuk bu söz üzerine irkildiler.

"Onların canlı olma ihtimalleri var mı?"

Delikanlı farkına varmadan söylediği cümleyle onları korkuttuğunu fark edince, belli etmemeye çalışarak gülümsedi.

"Binlerce yıldır orada gömülü olduklarına göre öyle bir ihtimal olmamalı değil mi?"

Çocuklar böyle bir ihtimal olmadığına sevinerek hevesle başlarını salladılar. Ayrin onların korkak tavırlarını küçümsediğini gözlerini devirerek gösterdi.

Piramitler küçük kızın hiç ilgisini çekmemişti, ama William ve Derek gizli tüneller, hazineler ve mumyalarla dolu mekâna bayılmışlardı. Haydutçuluk oynayarak oradan oraya koşturuyorlar, saklanıp birbirlerini korkutuyorlardı. Bir taşın gölgesine oturmuş Ayrin'in sıkıntıyla çevresini izlediğini gören delikanlı, bu kadar cezanın ona yeterli olduğuna karar vererek yanına gelip oturdu.

Dizlerini kendine doğru çekip dirseklerini dizlerine dayadı. Küçük kız dönüp ona bakmadı bile. Gökyüzünde uçan kuşa bakışlarını dikmiş büyük bir dikkatle izliyordu. Fahid onun arkasından bağlanmış saçlarını ve pembe tenini vurgulayan uçuk yeşil elbisesini ayaklarına kadar itinayla örtülüşünü izlerken, “Özrünü kabul ediyorum,” diye mırıldandı. “Bir daha yapmayacağına söz verirsen.”

Ayrin başını çevirmeden gözünün ucuyla ona baktı. Kızın hâlâ cevap vermediğini görünce uzanıp burnuna parmağını dokundurdu.

“İnsanlar küçümseyemeyeceğin kadar değerlidir, Sagirah.” Hâlâ ısrarla *Sagirah* diyordu. “Konumundan dolayı onlara farklı isimler versen de, özünde her insan değerlidir.”

Onun kısık ve boğuk sesini dinleyen Ayrin, gerçekten kırıldığını düşündü. Konuşurken sesi titrek ve ağlamaklıydı.

“Seni küçümsemedim. Sadece örnek vermek istemiştım.”

“Biliyorum ve seni affediyorum.”

“Beni affetmek mi? Ben affedeceğin hiçbir şey yapmadım! Sen anlaması kıt bir adam olduğun için beni anlamadın!”

Küçük kızın sesi kızgın bir çığlıktı. Fahid onun eski haline dönmesinden memnun, gözlerinin içine baktı.

“Sana Sagirah diyorum ama çığlığını duyunca bu sesin senden çıkışına hayret ediyorum.”

Küçük kız ona bakıp gözlerinde pırıltılarla güldü. “Bir de sen, William beni kovaladığında gör. Bütün Kahire’yi titretebilirim.”

Fahid’in sadece dudaklarının ucu kıvrıldı. Görüp görebileceği gülümsemeye benzeyen tek şey buydu sanırım.

“Bana kılıç kullanmayı ve ok atmayı öğretecek misin?”

“Rica edersen, belki Sagirah.”

Kız onun üzerine atlayıp yalvarmaya başladı.

“Lütfen, Fahid! Lütfen, lütfen, lütfen!”

İnce kolların boynunu sıkın baskısına rağmen, Fahid gülererek onun alnına bir öpücük kondurdu.

“Tamam ufaklık, yarın başlarız.”

Küçük kız sevinç çığlığıyla onun kucğından kalkıp koşarak Derek ve William’ın yanına gitti. Sonrasında somurtınayı bırakmış, günün tadını çıkarmaya başlamıştı. Cecil, küçük kızın delikanlıya olan bağlılığını gülererek izliyordu.

Esir Yürek

Fahid, Ayrin'e iyi gelmişti. Ufaklığın çenesini onun kadar suskun bir adam çekerdi belki de. Birbirlerine olan düşkünlüklerini dışarıdan gözlemlerken, ileride bu yakınlığın onları fazla üzmemesini umdu.

Getirilen yemekler bir gölgelikte yenirken, bitmek bilmez bir tartışma ve kahkahayla kaplanmış olan sesler çevreye yayılıyordu.

Babasının arkadaşının konağı, Kahire'nin seçkin bir mahallesindeydi. Bu ziyarete gelmeye karar verdiklerinde babası Ayrin'i getirme taraftarı değildi; yine de küçük kız öylesine ısrar etmişti ki, adamcağız kararını değiştirip ailece gelmeye karar vermişti. Ev yüksek bahçe duvarlarıyla kendini korumaya almış görünüyordu. İki katlı ince, uzun bina yeşilliklerin bir birine geçtiği bir bahçenin tam ortasıdaydı. Evin önündeki küçük havuz bahçeye ferah bir serinlik veriyordu. Ayrin, bahçede oynayan çocuklara bakarak sıkıntıyla iç çekti. Dudağını büzerek erkek oyunlarından nefret ettiğini düşündü. Evet, hepsi erkekti. Bir tane bile kız yoktu. Yoksa vardı da ondan mı saklıyorlardı? Gözlerini devirerek zaten burada kadınları dışarıya çıkarmadıklarını düşündü. Kadınlar ayrı bir yerde oturuyorlardı. Cecil, harem denen o yere götürmek istemişti küçük kızı, fakat Ayrin kapalı alanda olmak istemediği için kabul etmemişti. Gelmek için ısrar ettiğine pişman olmuştu.

Bahçe duvarına yaslanmış çocukları gözleyen Fahid'e baktı. Kendisiyle oyun oynaması için ısrar etse bile kabul etmeyeceğini belirten bir duruşu vardı. Hep ciddiyet, hep ciddiyet diyerek burun kıvrıdı.

İnce endamını tüllerle çekici bir hale getirmiş olan çok güzel köle, elinde şerbet ve kurabiyelerle dolu bir tepsiyle konağın merdivenlerinden indi. Ayrin kızın üzerinde uçuşan tüllerle ve ceylan gibi sekerek yürüyüşüne gözlerini kısarak baktı. Siyah abanoz rengi saçları pırıltılarla omuzlarından dökülüyor, sürmeyle belirginleşmiş badem şeklindeki siyah gözleri parlıyordu. Uzun kirpiklerini hoş bir şekilde kırpıştırması bile bakışları üzerine çekmeye yeterdi. Öylesine göz alıcıydı ki, oynayan küçük oğlanlar bile durup kızı izlemeye başladılar. Ayrin de gözünü ondan alamıyordu. Kendisine getirilen şerbeti alıp kokusunun da güzel

olduğunu düşünürken, onun arkasını dönüp baktığı noktayı görünce gözleri kızgınlıkla küçüldü. Bu kız gözünü Fahid'den alamıyormuş gibi sürekli ona bakıyordu. Bardak elinde titredi.

"Ona bakmayı kes! O benim!" diye cırlayınca köle kızın korkuyla titremesine neden oldu. Şalvarını uçuşturarak uzaklaşan kızın arkasından kurnaz gözlerle sırttı.

Fahid neler olduğunu anlamasa da Ayrin'in köle kıza ne söylediğini ve neden korkuttuğunu görmek istercesine dikkatle baktı. Ayrin bardağını dudaklarına götürürken ona sevimli bir gülücük attı. Neden şu ziyaret kısa sürmüyordu ki? İçeceğini bitirip bardağı oturduğu taş banka koyduktan sonra, gözü çiçekten çiçeğe uçuşan kelebeğe takıldı. Mavi ve sarı renklerdeki kelebeğe bayılmıştı. Uzaklaşan narin böceğin peşine takılıp yavaşça onu takip etmeye başladı. Ah, bu çok eğlenceliydi. Hayvanları her zaman çok sevmişti. Eve almak istediği her hayvana babası karşı çıkıyordu. Gözlerini devirip, yetişkinlerin çok kuralcı ve sıkıcı olduğunu düşünerek konağın arka bahçesine doğru yürüdü. Uçuşan renkli kanatları yakından izlemeye karar verdi. Nihayet kelebek kırmızı bir çiçeğin üzerinde konaklamaya karar vermiş olmalı ki bir süre oyalandı. Parmak uçlarına basıp yaklaştı. Kadife gibi bir mavinin üzerinde farklı boyutlarda sarı desenleri vardı. Bir de parmağının ucuyla okşayabilseydi, ne harika olacaktı. Kanatlarına uzanan kızın parmağından korkan kelebek uçup gidince, dudakları üzüntüyle düştü. Sonra bakışları söğüt ağacının koruyuculuğuna sığınmış ikiliye takılınca menekşe gözleri önce kocaman açıldı sonra öfkeyle kısıldı. Dudaklarını sıkıp eteğini parmakları arasında sıkıştırdı ve sert adımlarla çifte doğru yürüdü. Gözlerini kızın ince beline dolanmış ve parmaklarıyla belinden görünen tenini okşayan Fahid'den alamıyordu. Sürtük, nazlı nazlı ona ait olan adamın göğsünü okşuyor ve kıkırdıyordu. O kadar birbirlerine dalmışlardı ki kendisini bile fark etmemişlerdi.

Ayrin yaklaştığı ikilinin konuşmalarını anlayamamıştı; fakat Fahid'in hiç kendisiyle bu sesle konuşmadığını biliyordu. Kıskaç parmaklarını uzatıp kızın beline kadar dökülen saçlarını yakalarken bir taraftan da, "Seni uyarmıştım! O bana ait! Çek ellerini üzerinden!" diye haykırdı.

Zavallı kız öylesine korkmuştu ki Fahid'in kolları arasında bayılmak üzereydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Esir Yürek

Genç adam, kızı tutup küçük cadının parmaklarından kurtarmaya çalıştı. “Tanrı aşkına Ayrin, bağırmanı kes!” derken fısıltı halindeki sesi hiddetliydi.

Ayrin ellerini beline koyup en korkunç bakışını kızı dikmiş öldürmeye çalışır gibi bakıyordu.

“Ona söyle, senden uzak dursun! Sen benimsin!”

“Zavallıyı çok korkuttun! Şimdi git, seninle sonra konuşacağız!”

“O gitsin!”

“Ayrin!”

Fahid’in tıslayarak çıkan sesi ve altın rengi bakışlarında gördüğü korkutucu ifade üzerine ürkererek geri çekildi. Daha önce kendisiyle hiç bu tonda konuşmayan Fahid’in bu kaba davranışıyla büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Gözleri dolarken, küçük pembe dudakları küskün bir şekilde kıvrıldı. “Senden nefret ediyorum!” diyerek arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Fahid arkasına saklanmış kızı dönüp üzgün bir tavırla baktı. Onun aceleyle uzaklaşan narin bedenine bakarken, Sagirah’ın olay çıkarmasından endişelenerek o yöne yürüdü. Söyledikleri kulaklarında çınlıyordu. Ne zaman onu bu kadar sahiplenmişti? Bu duyguları yaşaması normal miydi? Şimdi gıdıp babasına ve köle kızın sahibine bu gördüklerini söylerse bışları büyük belaya girecekti. Zavallı kızın cezalandırılması düşüncesiyle adımlarını hızlandırdı.

Ayrin ağlayarak babasının ev sahibiyle sohbet ettiği odaya daldı. Hıçkırarak, “Gitmek istiyorum! Lütfen, gıdelim babacığım!” diyerek adamı kalkmaya zorladı. Norman onun bu davranışından rahatsızlık duyarak mahcup bir tavırla ev sahibinden izin istedi. Kızının bu hırçın tavrına biraz da kızgın, konağı terk ettiler.

Dönüş yolu sessizlik ve ara sıra duyulan Ayrin’in hıçkırığıyla geçti. Norman, Cecil’e sorar gibi bakınca kadın omzunu kaldırarak bilmiyorum ifadesi takındı.

10 Yıl Önce

Adam küçük çocuğu limanda duran bir geminin kaptanına resmen fırlattı. Çocuk hırpalanmış, eli yüzü kararmış, ağlamaktan gözleri şişmişti. Üzerinde hâlâ gece yatarken giydiği pijaması vardı ve soğuktan dişleri birbirine çarpıyordu.

"Götür onu ve bir daha İngiltere'ye dönmemesini sağla!"

Kaptan sarı dişlerini ortaya sererek kızgınca çıktı. "Ben bu küçük çocukla ne yapacağım ahmak?" Kaçak mal ticareti yapan yasa dışı bir geminin kaptanıydı. Kaba ve acımasızdı.

Diğer adam karanlıktaydı. Çocuk, yüzünü görmeye çalıştı ama göz yaşlarından dolayı bulanık görüyordu. Ama bu sesi hayatı boyunca unutamayacağını biliyordu. Kâbuslarının en büyük başrol oyuncusu olacaktı.

"Ne yaparsan yap, umurumda değil! Onu götür, senden para bile istemiyorum bak."

Kaptanın kahkahası kaba ve kısıktı. "Üzerine para vermemi ister misin?" Hırslı konuşuyordu. Çok tütün içmekten sanki ciğerleri dolmuş ve nefes alamıyordu.

"Çok konuşma! Yarın denize açılacaksın. İster götür sat, İstersen miço olarak kullan. Tamamen senin insafına kalmış."

Adam çocuğu inceledi. Küçük beden, onun çipil gözlerinden kaçmak için olduğu yerde büzüldü. Bütün bunların bir kâbus olması için yalvarırken kaybolmak istiyordu. Eğer yeterince büzülürse belki adam onu göremez ve bırakıp giderdi.

"Ondan hiçbir şey olmaz. Bir asilzadenin narin çocuğu gemide iki günde ölür," diyen kaptan yine de gecenin karanlığında ağlayan çocuğu kolundan tutup sürükleyerek aşağıya indirdi ve ambar olarak kullandıkları bir kamaranın kapısını açarak fırlattı. "Yat! Yarın uzun bir yolculuğa çıkacaksın."

Adam kapıyı kapattıktan sonra düştüğü yerden emekleyerek uzaklaştı ve sırtını ahşap duvara dayadı. Sürekli akan gözyaşlarını koluna sildi. Lombozdan giren ay ışığı dışında her yer karanlıktı. Dizlerini karnına doğru çekip hıçkırdı. Babasının gelip onu alacağıyla ilgili umuda sıkıca sarıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Esir Yüre 

Gece boyunca gördüğü k buslardan dolayı uykusunu alamamış, üzerine bir de anne ve babasına olanlardan dolayı masum dünyası yerle bir olmuş olan  ocuk, olduğu yere kıvrıldı. Unutmak isteyerek, başına gelenlerin k busunun bir devamı olmasını dileyip gözlerini kapattı. Belki de uyan-dışında annesini gülümseyerek kendisini gıdıklamaya çalışırken bulacaktı. Mavi gözleri ne e sa acak ve kahvaltının hazır olduğunu söyleyecekti.

Sabah karnına yedi i tekmeyle uyandı. Karşısında duran adam korkunç görünüyordu. Saçları ya dan görünmüyordu ve bir kulağında küpe vardı.  n dişlerinin çoğu d k lm  ti.

“Hey, asilzade piçi! Kalk bakalım, yemeği hak et!”

Çocuğun korkmu  gözlerini görünce kahkahayla güldü. “Yola çıktık ve kaptan yemek bekliyor. Ona hizmet edeceksin, senden memnun kalırsa yemek yiyebileceksin.”

O lan yerinden doğruldu. Adamın peşinden güverteye  ıktı. Kaptan için hazırlanmış tepsiyi eline almıştı ama deniz o kadar dalgalıydı ki, dik duramıyordu. Birkaç adımıdan sonra yalpalayan geminin zeminine d   ti ve tepsî elinden fırladı. Yanına gelen tayfanın tekmesini kaburgalarında hissederken acıyla kıvrandı.

“Beceriksiz piç! Kalk ve ortalığı temizle!”

“A lama! Sen bir erkeksin, sen a lamazsın. Ben a lamam, acı duymam. Benim adımı Logan, ben a lamam. Benim adımı Logan.”

Küçük  ocuk hıçkırarak a larken, sürekli dudaklarından fisiltille dökülen bu sözlere sarıldı. Ensesinden köpek yavrusu gibi tutulup kaldırıldığında, güçlükle ayaklarının üzerinde doğruldu. Yuvarlanmış tepsiyi ve içindekileri yerden toparlayıp kaptan k   ne giden merdivenlere yöneldi. Merdivenlerin tam ortasında yeniden tepsiyle birlikte yuvarlandı ında, arkasından gelen sinirlenmi  adamın tokadıyla yüzü alev alev yandı. Adam çocuğu kolundan yakalayıp bir kenara fırlatırken, “ unu biri a a ıya at-sın,” diye hırladı.

Gelen tayfalardan biri çocuğu kolundan tutup sürüyerek daha önce kapatıldığı ambara götürdü. İçeriye itirdi ve kapıyı çekti. Logan -bu ismi bir daha hiç kullanmayaca ının farkında değildi.- yeniden duvar dibine kıvrıldı. Geriye kalan yaşamının ilk günündeki eziyetlerden ders alacak kadar zekiydi. Sonraki yıllarda tekme yememek için kaçmayı, aç kalma-mak için çok çalışmayı, her fırsatta itilip kakılmamak için becerikli dav-ranmayı, seren direklerine tırmanmak için kıvrak olmayı, fırtınada yal-palayan gemiden d  memek için sıkıca yapışmayı, yapılan baskınlarda yarılmaması için PDF K t p Ar iv  <https://trantey.org>

JENNIFER ROYCE

Ölmek için öldüreceksin bu adamların yaşam felsefesi idi. Hayatta kalmak için güçlülerin yanında olmak, daha da önemlisi güçlü olmak gerektiğini çabuk öğrendi. Zeki çocuktü. Gemide yediğı dayakları ve kırbağıları en aza indirmek için kurnaz davrandı. Suskundu, suskunluğı güvenilirliğinin ölçüsüydü. Susarken pek çok şey öğrendi. Farklı milletlere ait dilleri konuşmak ve insanlarla anlaşmak hiç problem değildi onun için.

Yaşanan son olaylardan sonra Ayrin'in Fahid'e olan küskünlüğü devam etti. İçine kapanmış, soğuk ve uzak tavırlarıyla aralarına bir duvar örmüştü. İkinci gün sabah hasta ve halsiz görünüyordu. Yaşam enerjisi bedenini terk etmişti. Akşama doğru ateşi yükselip sayıklamaya başladı. Gelen doktorun verdiği ilaçlar işe yaramıyordu. Cecil ve Norman, başından ayrılmadan beklediler. Çaresiz bir suskunluk aralarında asılı kalmıştı. Küçük kızın hıçkırıklarla dolu inleyişleri sessizliği bölüp içlerinde hastalıklı titremelere yol açıyordu.

Gece bir ara gözlerini aralayıp, "Fahid'i istiyorum," diyerek ağlamaya başlamasını bile canlılık belirtisi görüp teselli buldular. Cecil alnındaki terleri kurularken, "Ama tatlım, bir Leydinin odasına erkekler gelemmez," diye mırıldandı sevecen bir sesle.

Saçları alnına yapışmış ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Fahid'i istiyorum, Fahid'i istiyorum," diyerek hıçkırıklara boğuldu. Sayıklamaları ve gözyaşları devam edince, Cecil Norman'a bakarak, "Bence çağırsak iyi olacak," diye mırıldandı. Norman başını sallayarak odadan çıktı.

Fahid mutfakta oturuyordu. İki gündür ortalıkta görünmeyen Sagirah konusunda kendini suçlu hissediyordu. Cecil onun çok ateşi olduğunu söyleyince bu ağır bir vicdan azabına dönüşmüştü. Bir taraftan da bu ülkede nedeni bilinmeyen bulaşıcı hastalıkların yaygınlığı ve küçük kıza bulaşmış olabileceğı konusunda endişelenmeye başladı. Eğer Sagirah da böyle bir hastalığa yakalandıysa ve bir daha yataktan kalkamazsa, yaşadıkları son olaylar nedeniyle kendini hep suçlayacaktı.

Norman kapıdan girip üzgün bir sesle, "Seni istiyor, Fahid," dediğı anda yerinden fırladı. Merdivenleri ikişer üçer çıkıp küçük kızın odasına giden koridoru uzun adımlarıyla aştı.

Esir Yürek

Kapıyı açıp girdiğinde Cecil yatağın yanında oturuyordu. Genç adamı görünce uzanıp Ayri'nin elini tuttu ve eğilip, "Küçüğüm bak, Fahid burada," diye fısıldadı.

Fahid yatağa yaklaşip Ayri'nin gözlerini aralamasını bekledi. Göz kapakları aralanıp yorgun ve halsiz menekşe rengi ortaya çıktı. Sanki iki günde su verilmeyen menekşeler gibi örselenmiş görünüyordu. Fahid'in bile bile ezdiği bir avuç menekşe mavisini ihtiyatla ona bakıyordu. Sonra cansız kollarını uzatıp kendisini kucaklamasını bekledi. Fahid, yatağın kenarına otururken, uzanıp onu kollarına aldı. Küçük kızın kucağına kıvrılmasını ve derin nefesli hıçkırıklarını dinledi.

"Beni bırakma!"

"Seni asla bırakmayacağım, Sagirah!"

"Söz ver..."

"Söz veriyorum, küçüğüm."

Bütün gece Fahid'in kollarında uyudu. Ateşi yavaş yavaş düşerken yüzüne renk ve huzur geldi. Cecil küçük kızın bu bağlılığından gerçekten endişelenmeye başlasa da, onun iyileşiyor olmasının verdiği rahatlamayla bu düşüncesini kendisine sakladı.

Cecil elinden çekistiren Ayri'ni "Tatlım biraz daha sakin olabilir misin? Pazar bir yere gitmiyor," sözüyle azarladı. Küçük kız arabadan onlardan önce inmişti. Yerinde duramayan bir sabırsızlıkla kıpırdanıyordu.

"Ama Cecil pazarları seviyorum. Pek çok hayvan var ve ben onlardan birini almak istiyorum. Özellikle bir maymunumun olmasını çok isterim."

Fahid bir adım geriden onları izliyordu. Cecil kızın elinden daha sıkı tuttu. "Ayri eve hiçbir hayvanı götürmüyoruz! Anlamsız ısrarlarınla bizi bunaltma lütfen. Biliyorsun, baban evde hayvan istemiyor," diyerek kızını uyardı.

Ayri her defasında aynı cevapları almaktan bıkmıştı. Dudaklarını büküp öfkeli bakışlarını ona dikti.

"Sürekli, 'Hayır, Ayri!' demenizden bıktım. Bir hayvan istiyorum. Sevip okşayabileceğimi bir hayvan!" derken sesi hırçındı ve büyüklerin kendisini anlamamasından dolayı çok kızgın görünüyordu.

JENNIFER ROYCE

yordu. Konuşarak kalabalığın içine girmişlerdi. Adım atacak yer yoktu, sanki bütün Kahire oradaydı. Rengârenk kumaşlar, inciler, boncuklar; baharat, sebzeler ve meyveler; her dilden bağırان insanlar...

Mısır; Baharat Yolu üzerinde olan bir ülkeydi. Geçiş yolu olduğu için her millettan insanı görmek, istediğini ve aradığını malları bulmak mümkündü. Yüzyıllardır uzak yakın her ülkenin göz diktiğı Mısır, şu an Osmanlıların bir eyaletiydi. İngiltere ve Fransa için, bu ülkenin stratejik konumda oluşu ve doğuya geçiş yolunu elinde bulundurmasından dolayı çekici bir unsordu. Gizli projeler ve komplolar iki ülkeyi gizli bir çekişmeye doğru sürüklüyordu. Gizlice ve aleni olarak ülkeye soktukları adamlarıyla kabile ve grupları birbirine düşürüyor; sık sık çatışmalar ve katliamlar yaşıanıyordu. Bu kalabalıkta bile pek çok casusun olduğunu tahmin eden Fahid, Cecil ve Ayriin'e yakın durmaya çalışıyor ve bakışlarını üzerilerinden ayırmıyordu.

Cecil'in kumaş dolu tezgâha yönelmesini fırsat bilen Ayriin, hayvanların satıldığı sergiye yaklaştı. Rengârenk papağanların olduğu kafese elini uzattı.

Kuşun parlak ve renkli tüylerine hayran olmuştu. "Bak Fahid, ne kadar güzel değil mi?" Fahid'in suskunluğunu olumlu bir cevap olarak aldığı için arkasına dönüp bakmadı. Yan serginin önünde bulunan maymunu görünce sevinç çığlığı atarak oraya yöneldi. Maymun şaklabanlık yapıyor ve toplanmış olan insanları eğlendiriyordu. Verilen fıstıkları bir insan becerisiyle soyup yemesine kıkırdadı. Çok tatlıydı. Elini tutup çekiştiren Fahid'e -gözlerini maymundan ayırmadan- kızgın bir sesle, "Bırak beni, maymunu izlemek istiyorum!" diye çıkıştı. Israrla çekiştirilmeye devam edip sürüklenmeye başlayınca, başını kaldırıp baktı. Bu adam Fahid değildi ve çığlığı bastı.

"Fahiiiiid!"

Fahid, Cecil'in yanı başında, sergiye bakan kadının yanında duruyordu. İsmi kulağına çalınmıştı sanki. Çevresine baktı. Dadısının yanında, Ayriin'in durması gereken yerin boş olduğunu görünce gözleri ihtiyatla çevreyi taradı.

"Cecil! Ayriin nerede?"

Cecil yanına baktı, eğilip serginin altını kontrol etti. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Esir Yürek

“Bize şaka yapıyor olmalı ya da hayvan konusunu reddettiğimiz için cezalandırıyordur,” derken sesi korku doluydu.

Fahid çoktan kalabalığın arasına karışmıştı. Yüreği endişeyle atarken, gözleriyle kalabalığı tarıyor ve ona benzeyen her çocuğu çevirip yüzüne bakıyordu. Hayvanların olduğu sergilere yaklaştı. Tekrar isminin söylendiğini duyunca o yöne doğru insanları yarak ilerlemeye çalıştı, ama bu mümkün değildi. Birkaç adım bile atamayınca, kaba bir şekilde insanları iteklemeye başladı. Çevresinde edilen küfürlere ve söylenenlere aldırmıyordu.

Tanrım, onu bulmalıydı!

Daha on yaşında küçük bir kızdı, ne kadar korkmuş olduğunu düşününce yüreği sıkıştı.

“Hadi, Ayrın, küçüğüm! Bana ses ver, lütfen! Seni bulmama yardımcı ol!”

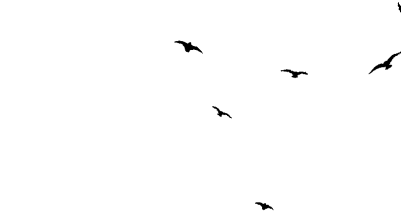
Çok yakından gelen çılgılla yönünü ara sokaklardan birine çevirdi. Nispeten azalmış olan kalabalığın arasından daha rahat ilerleyebiliyordu. Kerpiçten yapılmış ve birbirine girmiş evlerin daralttığı loş sokağın sonunda koşan adamı görünce fırladı. Hiç bu kadar hızlı koşmamış, hiç bu kadar kalbi duracak kadar korkuyla atmamıştı. Hayatı ellerinden kayıp gidiyormuş gibi hissedince, kaslarını daha zorlayan koşusuna hız kazandırdı.

Korku; sise benzer. Gözünü perdelediğinde, bir adım sonrası göremezsin. Görüşün bulanıklaşır. İçindeki gerçekle yüzleşmek zorunda kalırsın. Yıllardır kanamayan yüreğinin buzunun eridiğini ve oluk oluk içine dağıldığını fark edersin. Her zerrende, kaybedebileceğini, sahip olduğun ilk şefkat ve gerçek sevgiyi, minik bir yüreğe olan bağlılığının koparıldığını panikle yaşarsın. İşte bu; gerçek ve taşınması zor bir yükür. Hele yıllarca sürecekse, geçmişte yaşadıkların bunun yanında asla gerçek bir acı olmayacaktır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kaybetme duygusu
ve korku..."

Esir Yürek

Ayrin, ağzını kapatan ele dişlerini geçirdi, diline gelen kan tadına aldırmadan tekrar bağırdı.

“Fahiiiiid!”

Biliyordu, Fahid onu bırakmazdı. Söz vermişti... Gözlerinden dökülen yaşlara aldırmadan adama tekme savuruyor ve elleriyle ağzını kapatan eli çekmeye çalışıyordu. Neden kimse onu görmüyordu? İnsanlar neden önemsemiyordu?

Adam yolun sonunda bekleyen faytona Ayrin'i bir çuval gibi fırlattı ve sürücü atları hareket ettirdi. Bilmediği sokaklardan, bilmediği yollardan geçerlerken; kızın gözleri faltaşı gibi açılmış, tanıdık bir yer görebilmeyi umut ediyordu. Şehri geride bırakıp kumlarla dolu çölde yol almaya başladıklarında, artık kimsenin onu bulamayacağını biliyordu. Uçsuz bucaksız kum tepeleri kucığına düşenleri yutmaya hazır sinsi bir canavar gibi pusuya yatmıştı.

Fayton bir süre sonra durdu ve adam kızı kolundan çekip indirdi. Atlarla bekleyen iki adamın yanına gelince onu belinden tutup siyah atının üzerinde duran adama fırlattı. Arapça olarak kendi aralarında yapılan konuşmadan sonra, attaki kefiyeli ve cellabiye giyinmiş adam belinden çıkardığı bir keseyi adama attı. Adam şükran diyerek eğilip, yöresel olarak adamı selamladı. Ayrin kucığında oturduğu adamdan kaçmak için, attan aşağıya atlamaya çalıştı. Adamın elleri kaba ve acımasızdı, kızı sıkıca tutup geri çekti.

Atlarla çölde ilerleyen kabile bir saat olduğu halde hava karar-maya başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JENNIFER ROYCE

Durmaya niyeti yokmuş gibi yola devam ediyordu. Gökte ayın oldukça yükseldiği bir vakitte durdular. Çölün ortasında kıl çadır- larla çevrili ve ortada ateş yanan bir bedevi kampındaydılar. Ay- rin'in yabancı olduğu bu ortamı küçük kızın daha da ürkmesine ve dehşete kapılmasına neden olmuştu.

Yanlarına yaklaşan kamp sakinlerinden birine atlar teslim edil- di. Grubun lideri olan adam kızı kucaklayıp indirdi. Kızın bırak- madağı bileğini çekerek en yakındaki çadırın örtüsünü kaldırıp içeri girdi. Ayrin'i bıraktıktan sonra genizden gelen Arap aksanıyla onun dilini konuşmaya çalıştı.

“Burada kal, gitme hiçbir yere! Kaçmak yok, yoksa ölürsün!”

Sesi söylediğini yapacak kadar sert ve acımasız çıkıyordu. Emirlerin yeterli olduğunu düşünüp çadırı terk ederken, kapı önünde bekleyen nöbetçiye kısa ve net direktifler verdi.

Dışarıdan gelen Arapça konuşmalar, kahkahalar ve müzik sesi gecenin karanlığına yayılırken, Ayrin olduğu yere çöküp ağlamaya başladı. Bacaklarını kendine çekip dizlerine çenesini yasladı. Si- yah çadır ruhunu kısıp almış içini karanlığa boğmuştu. Babası gelecekti. Fahid de onu bırakmayacağına söz vermişti. Biraz sab- retmesi gerekiyordu, fakat korkuyordu, hem de çok korkuyordu. Dişleri birbirine çarparken, gözlerinden dökülen yaşları sildi.

Fahid geçen bir faytonun önüne kendini attığında sürücü son anda atların kontrolünü sağlayarak onu ezilmekten kurtardı.

“Aklını mı kaçırdın adam!” diye haykırırken atları zapt etmeye çalışıyordu. Genç adam faytona atlayıp, “Sür!” diye emretti.

“Nereye?”

“Devam et, yolda açıklarım!”

Atlar havada ısıklık çalan kamçı sesiyle atağa geçtiler. Fayton sokakları kat ederken, bir iz bulabilme umuduyla çevreyi yanan gözleriyle tarıyordu. Ayrin'i kaçıran faytonun gittiği yön örümcek ağı kadar karmaşık ve farklı sokaklara açılıyordu. Akşamüzeri ka- labalığıyla Kahire rutin telaşını sürdürmekteydi. Bu yoğunlukta istediği kadar hızlı ilerleyemiyorlardı. Zaman geçtikçe kasları tek tek geriliyor, kalbi bütün bedenine korku pompalıyor ve ümit- sizlik bir çığ gibi içinde büyüyordu. Karanlık şehri bir örtü gibi sararken içinde koşturan atlılar umudun dizginlerini asla bırak-

Esir Yürek

miyordu. Onu bulacaktı, Sagirah'ı yeniden evine geri getirecekti. Çöle girişten sonra yolu kaybettiler. Sürücü kuma alışkın olmayan atların şaşkınlığını kontrol altına almaya çalışırken Fahid'e çaresiz gözlerle baktı. "Bundan ileriye gidemem," dedi.

Haykırmak, kırbacı alıp atları çöle sürmek, sonsuz kumların içinde kaybolmak istiyordu. Parmakları uzun saçlarının arasına daldı ve acımasızca çekti. Sagirah'ın olmadığı o eve dönmek istemiyordu. Kaybetmişti, ona güvenen küçük bir kızı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Geri dönmek zorundaydı, Lordu durumdan haberdar etmeli, adamlarıyla birlikte çölün altını üstüne getirmeliydiler. Ne de olsa burada pek çok adamı vardı, kurduğu bir arama kafilesiyle girdaba benzeyen bu ülke Ayırin'i yutmadan, onu bulmaları gerekiyordu. Fayton, ışıklar içindeki evin önünde durduğunda iradesiz adımlarla indi. Bahçe kapısında bir süre durarak yaşamdan yoksun eve baktı. Evet bu ev; küçük kızın varlığıyla nefes alan bir canlılığa kavuşuyordu. Yumruğunu sıkarak bahçe yolunu kat edip eve girdi.

Salonda Cecil bir köşede sessiz sessiz ağlarken, oğlanlar arka planda bir köşeye sinmişler ve suskunlardı. Lord Remington odada dolanıyor, küfrediyor ve eline ne gelirse fırlatıyordu ki, gözü kapıdan giren Fahid'e ilişti. İnce kemikli parmağını uzatıp gazap yağdıran bir sesle, "Sana çocuklarımı emanet ettim! Onları gözün gibi korumanı söyledim, ama ne oldu? Kızımı gözünün önünden kaçırdılar!" diye haykırdı. "Sana güvendim, en değerli varlığımın elimden alınmasına seyirci kaldın!"

Genç adam gözünü kırpmadan adamın içindekileri dökmesini bekledi. Görünüşüne yansıtmadığı iç dünyasını daha da derinlere gömerek bekliyordu. Bu mermer donukluğu onu duyarsız gösteriyordu. Sadece söz geçiremediği elleri yanında yumruk olmuş, Lordun yağın öfkesini sindirmeye çalışıyordu. Suçluluk duygusu onu yiyip bitirmiyormuş gibi, bir de bu sözleri işitmek, dağ gibi bir vicdan azabının altında ezilmek demekti. Gırtlığını sıkın basıyla yutkunmaya çalıştı. Norman öfkesini yağdırabileceği birini bulmuş ve bütün hiddetini ona kustuktan sonra susmuştu.

Lordun azarlamaları bitince ortamı saran sessizlik, hizmetçi kızın elinde bir notla girmesiyle son buldu.

JENNIFER ROYCE

Lorda uzatılan notu aceleyle açtı adam. Okudukça yüzünün rengi değişti, kanı çekildi. Okuması bitince mektubu avuçlarında buruşturup duvara fırlattı. Adamın değişen ve kireç beyazına dönen yüzünü dikkatle izleyen genç adam bir şeylerin döndüğünü hemen fark etmişti. Norman, biraz önce korkuyorsa, şu anki tepkileri kesinlikle panikti. Titreyen ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi sürekli hareket ediyor ve dengesizce odanın içinde dolaşıyordu. O mektup sorularının cevabı olabilirdi. Yanına düşen notu kimseye fark ettirmeden alan Fahid, arkasını dönüp odadan çıktı. Bahçeye gelince avucundaki buruşmuş kâğıdı açtı.

"Lord Remington,

Kızınız elimizde. Bir an önce toplanıp, İngiltere'ye giden ilk gemiye yetişmenizi tavsiye ederiz. Gemiye bindiğiniz anda kızınız size teslim edilecektir. Mısır'ı terk etmediğiniz takdirde kızınızı bir daha asla göremeyeceksiniz."

Okudukları karşısında Fahid'in kanı donmuştu. Kenetlenen dişleri arasından tıslama olarak çıkan küfürler içini rahatlatmıyor aksine daha da kaynayan bir kazana çeviriyordu. Sagirah'ın kaçırılma sebebi Lordun burada çevirdiği dolaplardı. Lanet olası adam! Eğer tehlike içinde oldukları uyarısını yapmış olsaydı, bu duruma düşmezlerdi.

Belki bir ipucu, olayı gören bir şahit bulabilirim umuduna sıkıca sarılıp evden ayrıldı. Yeniden girip çıktığı sokaklar, ne tanımadığı yüzler, fayton sürücülerini ne de bu şehrin insanları Fahid'in sorduğu bütün sorulara tepkisiz kalmıştı. Bir gören varsa bile susacaktı. Bu şehirde dilinizi tutarsanız hayatta kalabilirdiniz. Görmedim, duymadım bilmiyorum demeyi unuttuğunuz an bedeniniz bir gün o kum yığınlarının altında cansız yatabilirdi.

Bütün gün bir serseri gibi dolaştığı sokaklardan eli boş döndüğünde, evdeki içten içe uğunan sessizlik devam ediyordu. Ana salona girdiğinde ise Lordun soğuk bir şekilde yanında olan bir adamla konuştuğunu gördü. Nihayet harekete geçmeye karar vermişti. Olay hâlâ sıcak ve görgü tanıkları varken belki onun gücü Ayır'nı kaçıran adamlara ulaşırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Esir Yürek

Norman, kapıdan giren adamın eşiğin hemen dibinde dikildiğini görünce, “Kızımın kaybolmasının sebebi sensin! Ona sahip olamadın! Seni artık evimde istemiyorum. Gidiyorsun!” diye haykırdı. Lanet olası adam vicdan azabını hafifletecek ve suçlayacak birini bulmuştu. Bütün hiddetini ona yönelterek kurtulabileceğini sanıyordu. Tıpkı Fahid gibi Norman’ı da bu acı, içten içe bir kurt gibi kemirip tüketecekti.

Cecil’in hıçkırıkları artmıştı. Fahid daha fazla sessiz kalamayarak suskunluğunu bozdu. Çok ender olarak yaptığı bu saygısızlık, sesindeki bıçak kadar keskin tonla, “Siz kızınızın tehlikede olduğunu bile bile uyarmadıysanız, tek suçu kendinizde aramalısınız!” derken adamı olduğu yerde büzülme tepkisine itiyordu.

Bu ses Norman’ı suçlu bir karanlığın içinde boğuyor, çıkamayacağı kadar derinlere itiyordu. Bir asil olarak büyümüş Lord için asla yüzleşmek istemediği gerçekler ve suçlamalardı.

“Seni küstah!”

Öfkeli adımlarla Fahid’e yaklaşırken ona haddini bildirmeyi düşünen eli havaya kalktı. Fakat sıra dışı kölesi asla Norman’ın beklediği tepkileri vermemişti bu zamana kadar. Şu anda olduğu gibi... Çelik halatlar gibi adamın bileğine yapışan parmağını azıcık daha sıkıştırırsa Lordun bileği elinde kalacaktı.

“Artık size ait değilim! Beni sattınız, bir daha düşünmenizi öneririm Lordum!” dedi, yanan altın rengi gözlerini bir saniye bile onun yüzünden çekmeden. Sesi sert ve ulaşılmazdı. “Bir suçlu arıyorsanız kendi içinize bakmanızı öneririm.”

Lord Norman karşısındaki gözlerin hipnotize edici etkisinden kurtularak bileğini hırsla çekti. Olayları sessiz bir şekilde dışarıdan izleyen yeni sahibi varlığını belli eden bir tavırla yürüdü. Fahid asi ve boyun eğmez yanını gördüğünde adamın vazgeçeceğini düşünmüştü fakat yanıldığını görüyordu. Fahid’in yanından geçerken gözleriyle takip etmesini işaret etti. Son kez odadakilere bakarak adamın peşinden çıktı.

Geride kalan Lord, kaybetmiş olmanın ağırlığıyla sertleşmiş yüzünü Cecil’e döndürerek, “Hemen hazırlanıyorsunuz! Yarın ilk bulduğumuz gemiyle İngiltere’ye dönüyorsunuz! Oğlanlar sana emanet, ben kızımı bulacağım!” dedi.

“Ama efendim...”

JENNIFER ROYCE

"Ne diyorsam onu yap. Cecil!"

Kadın odadan çıktıktan sonra çökmüş bir halde koltuğa oturan Norman eliyle alnını ovaladı. Eğer şimdi İngiltere'den haber gelmeden Mısır'dan ayrılırsa, vatan haini olarak ilan edilirdi. Çocukları asla ülkeye giremezdi. Bütün mal varlığına ve parasına devlet el koyardı. Ne yapacağını bilemiyordu. Oğullarına lekeli bir gelecek bırakamazdı. Haber gelmesi için bir ay beklemesi gerekiyordu ki, hemen haber gönderecek gemi bulması mümkün değildi. Çocukların önce İtalya'ya oradan İspanya'ya sonra İspanya'dan da ülkeye ulaşmalarını sağlayabilirdi.

Gözlerinden dökülen yaşlara engel olamayarak, "Ayrın, tatlım neredesin? Beni affet..." diyerek sayıkladı.

"Küçük kız baban gidecek Mısır'dan, seni ona teslim edecek biz. Gitmezse aileni unut! Seni asla görmeyecekler!"

Adam iğneleyen ve hor gören bir sesle küçük kıza bu cümleleri söylemiş ve çıkıp gitmişti. Birbirine benzeyen onlarca kamptan bir başkasına gelmişlerdi. Her zamanki gibi küçük bedeni içeriye itilmiş ve hırpalanmıştı. Adamlar için insan olmasının veya bir çocuk olmasının değeri yoktu. Onlar için Ayrın, amaçlarına ulaşmak için sadece bir araçtı.

Babası ve Fahid onu bulacaktı. Aradan geçen bir haftada oradan oraya sürüklenen, çölün bilmediği noktalarında simsiyah çadırlara itilen, dilini anlamadığı insanları kapkara gözlerinde gördüğü acımasızlığı kabullenmek istemeyen Ayrın'ın sıkıca tutunduğu bu umuttu. Babası şartlarını kabul edip ülkeyi terk edecek bir gemi bulacak, sonra kendisini ona teslim edeceklerdi. Bu umutla beklemeye başladı. Fahid onu bulurdu. Ne yapar ne eder bulurdu.

Bütün gece yere serilmiş döşekler üzerinde bir cenin gibi kıvrılarak yattı. Ara ara küçük bedeninin bitkinliği sızmasına neden oluyordu. Gözlerini araladığında nerede olduğunu bilememenin verdiği dehşet duygusu vücudunu sarıyor ve titreyerek inliyordu. Gözleri, üzerini kapatan kıl çadırın her bir noktasını tiksintiyle araştırıyordu.

Çadırın alt kısımlarından gelen aydınlıkla gözlerini araladığında, kısa bir süreliğine uykusuzluktan sızıp kaldığını fark etti.

Esir Yürek

Dışarıdan artık aşına olduğu, fakat anlamadığı bir dilin karmaşası kulağına dolarken yerinden doğruldu. Saçlarını yüzünden çekip gece fark edemediği ayrıntılarda göz gezdirdi. Çok büyük olmayan bir çadırdı. Ortadaki kalın direk tavanı yükseltmiş ve kenarlara doğru eğim vermişti. Yerdeki bir zamanlar kıymetli olduğu belli olan Acem halısı artık ömrünü tüketmiş, eskimış ve yer yer delinmişti. Kum fırtınalarına maruz kalmış çadırın her köşesi, toz zerreciklerinden oluşan bir katmanla kaplanmıştı. Yerlere atılan minderler ve döşekler kumlu ve kullanılmaktan yıpranmıştı.

Dışarıdan gelen ağır koku açlıkla guruldayan midesinin aynı zamanda bulanmasına neden oldu. Ağzındaki kum tadını gidebilmek için gözleri su aradı. Köşede duran fışılarda su olmasını umut ederek oraya doğru emekledi. Küçük bir ibriği kendine çekince içinde çalkalanan suyun sesi kulağına mutluluk notaları gibi geldi ve eline döktüğü suyu kana kana içti.

Kapı perdesinin aralanmasıyla çadırın içi gün ışığıyla aydınlandı. Ayrın korkuyla başını çevirip elindeki ibriği fırlattı ve geri geri sürünerek sırtını çadırın sert pütürlüğüne dayadı. Yedi gün boyunca davranışlarına yerleşen istemsiz bir hareketti. Korku dışında diğer duyguları unutmış ve kaçabilme dürtüsüyle her an tetikte olmaya alışmıştı.

Kapıdan giren adam tipik Bedevi görüntüsüyle ürpermesine neden oldu. Siyah gözleri ve yüzünü gizleyen siyah sakallarıyla küçük kızın gözüne korkutucu bir yaratık gibi göründü. Ağlamak için dişlerini sıkarak kocaman olmuş gözlerle adama baktı. Başına gelenlerden elbette dehşete düşmüştü fakat korkusunu karşısındaki bu adamların anlamasını ve görmesini reddederek minik çenesini kaldırdı. Anlamadığı birkaç sözcük söyleyen adam geri çekilince, siyah peçesi içinde -kadın olduğunu tahmin ettiği figür- elindeki tepsiyi getirip yere bıraktı. Sürmeli gözlerini kaldırıp acıyan bir ifadeyle ona baktıktan sonra, geri çekilerek sessizce dışarı çıktı.

Ayrın, kapıda durmuş kendisine bakan adamdan bakışlarını ayırmıyordu. El kol işaretleriyle yemesini işaret eden adama bakmayı sürdürdü. Çadırı terk etmeden yemeyeceğini belirten bir inatçılıkla bakışlarını adamdan ayırmadı. Sonunda onun kızgınlıkla dışarı çıkması üzerine başını çevirip tepsidekileri inceledi.

JENNIFER ROYCE

Çatal veya kaşık yoktu. Tabağın birinde et yığını vardı. Sabah sabah bu görüntüyle bulanık midesinden gelen safra tadıyla yutkundu. Gözü ekmeğe takılınca, en azından onu yiyebileceğini düşünerek uzandı. Bir bardak suyla birlikte ekmeği yemeye başladı. Tepside duran beyaz yanuk yumuk top halinde duran şeyin ne olduğunu anlamak için alıp burnuna götürdü. Peynir gibi kokusu vardı. Bir parça alıp tadına baktı, gerçekten de peynirdi. Bir gün önce ayrıldıkları kamptan bu yana ağzına lokma koymamıştı. İştahla yiyip geri çekildi.

Kapı yerine kullanılan perde aralanıp, biraz önceki kadın ve adam içeri girdiler. Kadın elinde siyah bohçayı kızın önüne koydu.

Adam, kalın ve sert sesiyle, “Giy!” diye emretti. Kadınsa, açtığı bohçadan çıkan siyah çarşafı uzatınca, Ayrin geri çekilip başını olumsuz anlamda salladı. Adam, “Giy!” diye homurdandı yeniden.

Ayrin geri çekilip yastıklara iyice dayandı. “Hayır!” dedi. Bunun üzerine adam üzerindeki cellabiyenin eteklerini savurarak sert adımlarla gelip kolundan tuttuğu küçük kıızı kadına doğru itti. Kadın elindeki karmaşık yığını kızın tepesinden geçirdi. Burnuna dolan çölün daraltıcı kokusuyla ciğerlerinin bir an büzüştüğünü zannetti. Başından çıkarmak için debelenirken, kadın da giydirmek için uğraşıyordu. Karşılıklı el, kol ve kumaş yığınının içinde geçen karmaşadan sonra Ayrin kendini, dış dünyadan ayıran ve yabancılaştıran kıyafetlerin içinde buldu.

Kadın geri çekilip tepsiyi aldı. Adam bir süre onun küçük bedenini gizleyen ve sıradan bir Mısırlıya çeviren çarşafı görünüşünü inceledi. Sonra kolundan tutup çekiştirerek, “Gel!” dedi. Daha ne kadar itilip kakılacağı bilemeyen Ayrin, adamın çektiği kolunun acısıyla inleyerek peşinden sürüklendi. Acımasız parmaklar onu çadırın önündeki kalabalığa ulaşıncaya kadar bıraktı. Bekleyen kabile, adamın ata binmesi ve kıızı da kucağına çekmesiyle hareket etti.

Ayrin’in gözleri, önünde uzanan kum tepelerinin kendi dünyasından daha büyük oluşunun yansımasıyla doluydu. Sadece gözlerinin görüldüğü kıyafetin altında kaskatı oturuyordu. Arkasında oturan adamın iğrenç ter kokusundan içi daralıyordu.

Esir Yürek

Elini uzatıp örtüyü aşağıya çekerek burnunu açtı. Çölün kum koktuğunu söylerdi babası. Gerçekten de kum kokusu bu muydu? Aldığı nefes ciğerlerine gıcırdayarak dolarken, yeterli gelmiyormuş gibi sık ve derin derin soluğunu içine çekmek zorunda kalıyordu.

Birbirine benzeyen kum tepelerini aşarken atların zorlanan soluklarının ve kuma gömülen ayak seslerinin dışında ses duyulmuyordu. Kafiye aceleci ve korkutucu bir sessizliğe gömülmüştü. Güneş yavaş yavaş yükseldikçe hava ağırlaştı. Ter, bedeninden sanki fışkırıyordu. Arkasında oturan adamın ağır terine ekşi nefes kokusu karışıyor, atların salladığı midesi perişan oluyordu. Arasıra yorgunlukla ve ağrıyan bedeninin çığlıklarına kulak tıkamak için uyuyordu. Her sese duyarlı, kâbusların pençesinde geçen anlık sızmalardan sonra irkilerek uyanıyordu.

Güneş yavaş yavaş kum tepelerinin arkasında kaybolurken, birbiri ardına beliriveren daha kalabalık kum tepelerini aştılar. Nihayet atlılar yavaşladığında, ne oluyor diyerek, yerinde dikildi. Geçtikleri en son kum tepesinin arkasından beliren görüntü, terk ettikleri çadırlarla dolu kampın bir benzeriydi. Bir grup onları karşıladı. Ayırın'ı hırpalayarak indiren adamlar biraz ilerideki çadıra soktular. Daha önce kaldığı çadırlara benziyordu. Üzerindeki onu boğan ağır çarşafı sıyrıp derin bir nefes aldı. Yavaşça minderlerin üzerine çökerken, daha ne kadar sabretmesi gerektiğini düşünerek, "Lütfen, babacığım beni bul. Fahid sana ihtiyacım var," diye mırıldandı yalvaran bir sesle.

Bekleme bir haftayı aştığında ne Fahid'den ne de babasından ses çıkmadı. Sürekli yer değiştirmeleri Ayırın gibi küçük bir kızın bu dünyadaki varlığını yok etmek içindi. Varlığı yok olurken: peşinden umudunu, kişiliğini ve canlılığını da eritiyordu. Bunun çocuk olarak farkına varmasa da yüreğindeki minicik sesin açıkladığı gerçek; kimse onu aramıyordu. Artık ağlamıyordu; hissizdi, kırgındı ve perişandı. Kırık bir bebek kadar cansız, at sırtında oradan oraya götürülürken, içinde, yüreğinin tam ortasında bir şeyler ölüyordu. Kimse onu önemsememişti, kimse onu sevmemişti ve hiç kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti.

İlk günlerde her detayı fark etmeye çalışan gözlerini, yabancı olduğu dünyayı kavramaya çalışan aklını yavaş yavaş dondurmuyordu.

JENNIFER ROYCE

Nereye gittiğini, neden gittiğini bilmiyordu ve umursamıyordu da... Adamlar hırpalıyor, canını acıtıyor, itekliyor; fakat o tepki vermiyordu. On yaşında küçük bir kız, yüz yaşın verdiği bir bıkımlık ve kanıksamışlıkla her şeyi oluruna bırakmıştı.

İki hafta sonra Ayırın'ı kocaman bir konağın önünde indirdiler. Ev demek bu bina için yanlış olurdu, tıpkı bir saraya benziyordu. İlgisiz bakışlarını çevresinde dolaştırdı. Gösterişli, bahçesi geniş, yüksek duvarlarla çevrili bir konaktı burası. Kale gibi duvarları dışarıdan ve içeriden kimsenin girip çıkmaması için yapılmıştı sanki. Ağır ahşap ve demir karışımı dış kapıdan girince kendinizi birden Babil'in asma bahçelerinde buluyordunuz. Çölün ortasında bir cennet... Hayali bir masal dünyasına ilk adım... Çiçeklerin boy boy ve renk cümbüşü içinde yarıştığı tarhlar arasındaki geçerken, salkım söğütler başlarına geliyor ve güneşten korunacak hoş bir gölgelik haline dönüşüyordu. Mermer merdivenleri çıkarken, gösterişli oymalarla kaplı dış kapıyı aralarken, içerisinden daha fazla beklentiye giriyordunuz.

Yanında yürüyen ve içindeki acımasızlığı gözlerine yüklemiş olan adam, kaçmasından korkarmış gibi kolunu sıkıca kavrayıp sürükledi. Böyle bir cennetin tebaasının olmaması beklenemezdi. Sanki bütün dünya bu cennete hizmet etsin diye farklı coğrafyalardan özenle bu konağa toplanmıştı. Kalabalıktı; her yer köle, hizmetçi ve cariye kaynıyordu. Buraya neden getirilmişti ki? Küçük bir kızın iyi davranışlarından dolayı ödül olarak burada olduğunu düşünmesi çok saçmaydı. O zaman neden? Yaşadığı dünya buraya o kadar uzaktı ki, hayal etmesi bile güçtü.

Uzun kemerli koridorlardan ve tavana kadar yükselen kapılardan geçirilip en son durdukları girişte suratsız bir kadına teslim edildi. Kadın hantallığını ve içi geçmişliğini bol kıyafetler ardına saklamış ama içinin kötülüğünü dışa vuran yüzünü saklamayı akıl edememişti. Kadın onu başını kaldırmadan yürütmesi konusunda dürtüp homurdanarak uyardı. Sütunlarla desteklenmiş kubbeli ve bahçeden sarmaşıkların sardığı teras tarzı uzun bir koridoru geçtiler. Büyük ahşap kapı ulaşmak istedikleri son gibi önlerine dikildiğinde, kadın parlak ahşabı tıklatarak içeri girdi ve kızı da beraberinde çekti.

Esir Yürek

İçerisi yer minderleri, sedirler ve renkli tül perdelerle binbir gece masallarındaki sarayları hatırlatıyordu. Tam ortadaki sedirde oturan şişman kadınsa tahtın tek sahibiymiş gibi bir kibirle kurulmuştu. Çevresinde bulunan cariyeler ve kölelerin kadının gönlünü hoş tutmak için çırpınışlarını izleyen Ayrin'in dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Bütün bu çabalara rağmen kadın mutsuzluğun daha da çirkinleştirdiği bir yüz ifadesine sahipti. İlerleyen yıllarla sarkan yanakları dudaklarını da aşağıya doğru çekmiş, doğuştan gelen memnuniyetsiz bir görüntüye bürünmesine neden olmuştu. Kapaklı gözlerini sürmeyle ağırlaştırmış ve dudaklarına doğru eğilmiş burnunun iki yanında şaşılaştırmıştı. Başındaki tepelik, özenle yapılmış saçlarının üzerine öylesine atılmış, yağlarla parlatılmış saçları omuzlarına dökülmüştü. Hantal göbeğinin üzerinde duran elleri iri, boğum boğum parmaklarındaki yüzükler ışıl ışıldı. Yaşını tahmin etmek güçtü.

Yanındaki kadın eğilmesini söyleyerek kızı dirseğiyle dürtse de, Ayrin aldırış etmeyince omzuna bastırarak selam vermeye zorladı. Şişman kadın yüzüklerle ışıldayan parmağını kaldırarak yaklaşmasını işaret etti. Gardiyan gibi yanında dikilen kadının iteklemesiyle kendini şişman kadının önünde buldu. Baştan aşağıya onu inceleyen, her yerine dokunan ellerden kaçınmaya çalıştı. Evin hanımı hâlâ ne olduğunu anlamayan gözlerle bakan kızı incelemesini bitirince, diğer kadına götürmesi için emir verdi. Suratsız kadın onu alarak tekrar uzun koridora çıkardı. Gösterişli, parlak mermerlerle döşenmiş koridorda yürürken, uyması gereken kuralları açıklayan kadın kızın ilgisiz yüzüne bir bakış atarak, "Asla başını kaldırma, kimseyle göz göze gelme, sen artık bu konağın cariyesi olacaksın. Her şeyi öğreneceksin; kibar olacak, her işi yapacaksın. Hanımımıza iyi hizmet edersen, gözde olursun. O zaman da rahat edersin. İsyankârları burada sevmeyiz! Kötü davranışlar affedilmez ve kırbaçlanırsın! Erkeklerle ise asla yüz vermeyeceksin! Sonucu ölüm olur!" diyerek son bir tehditle konuşmasını bitirdi.

Nihayet geldikleri kapı açılıp içeri girdiklerinde, odada bulunan genç ve yaşlı bir sürü kadının gözü ona döndü. Getiren kadın buranın başı olmalıydı ki, o emredince hemen koşarak geldiler ve kızı hamama götürmek için hazırladılar. Bu utanç verici bir durumdu.

Hamam...

Bu nasıl bir yerdi? Çeşmelerden akan hem sıcak hem soğuk sular ve ortalığı saran buhar arasında def çalan, dans eden cariyeler cennetin küçük bir tasvirini yaratmaya çalışıyorlardı. Ortadaki büyük havuzdan buharlar yükseliyor, çevresini saran yeşil bitkilerin yapraklarının pırıl pırıl görünmesini sağlıyordu. Belli ki yaratıcıya baş eğmekten korkan insanoğlu, büyüklüğünü böyle göstermeye çalışarak kendini kandırıyordu.

Çevresini saran kızlar hızla Ayrin'i soydular. Sanki yıllardır banyo yapmamış gibi yıkadılar, güzel kokulu yağlarla bütün vücudunu ovdular. Çocuk bedeninin anlayamadığı şekilde onu bir kadın yapmaya çalıştılar. Sonrasında kendini tanıyamadı. Giydiği tüller, saçlarına takılan inciler, ayak bileğindeki halhal ve göbeği açık üstlüğün üzerine giyilen uzun kaftan... Sanki bir Arap olarak doğmuştu. Gözlerine çekilen sürmeler menekşe rengi bakışlarını ortaya çıkarmıştı. Kızıl sarı saçları bukle bukle dökülüyor, pembe tülün altından beline kadar uzanıyordu. Onu hazırlayan kızların, güzelliği üzerine sürüp giden övgülerine rağmen, kendi gözüne her şey eğreti ve önemsiz görünüyordu.

Alışmak, sıkıcı kuralları öğrenmek ve bambaşka bir yaşam biçimini kabul etmeye çalışmakla geçen eziyet dolu günler ve haftalar; Ayrin'e itaati kabullenemese de ediyormuş gibi görünmeyi öğretti. Burası yabancı, farklı, korkutucu bir dünyaydı. Şimdi Fahid'i daha iyi anlıyordu. Kölesin dediğinde niye kırıldığını, emrettiğinde neden boyun eğmek istemediğini...

Yapamadığı her işte çimdiklenmekten her yeri morardı. Tepsi-leri devirdi, kayıp düştü, kırıp döktü, alay edildi, dillerini anlamadı ve küfürleri bir söz dizisi gibi dinledi. Hanımı tarafından aşağılanması yetmezmiş gibi cariyeler, hatta kendisi gibi köle olanların bile işkencesine maruz kaldı. Yaşını başını almış güzellerin yanında henüz bir çocuktı. Diğerlerinden daha fazla ezildi ve incindi. Fakat sarayın girdisini çıktısını, dönen oyunları görmezden gelmeyi ve bildiklerini zamanı gelince kullanmayı öğreten bu insanlara tiksinti dolu bir minnet duyuyordu. Kendinden büyük ve her türlü iğrençlik konusunda uzman olan öğretmenleri varken hiçbir şey öğrenemezse bu kendi ahmaklığı olurdu. Gerçekten de zamanla işlerin bu şekilde yürüdüğünü ve öğrendiği her bilginin hayatını kolaylaştırdığını fark etti.

Esir Yürek

Diğer kızlarla sıradan dostluklar kurdu. Büyüyüp güzelleştikçe bu sıradan dostluklar, gerçek düşmanlıklara dönüştü. Dost; akıl ve ruh olarak rahatlamasına neden olabilir, sonunda da büyük hayal kırıklığına uğrardı. Öyleyse uyanık olmak için bu düşmanlara ihtiyacı vardı.

Raks ederken, şarkı söylerken, müzik aletlerini çalmayı öğrenirken, dökmeden saçmadan hanımına servis yaparken, kızdığında onu sakinleştirirken, hatta en ufak hatasında dövülürken bile kendine söylediği tek şey; kendinden başkasına asla güvenme sözleriydi. Bu mantrayı edinmesine neden olan Fahid ve babasıydı. Onlara karşı içinde büyüttüğü öfke, zamanla kine dönüşüp yüreğini taşıtırdı. Hayatta sarılabileceği sadece kendisi olduğu için, başka kimseye güvenmemeyi öğreten içinde bulunduğu bu ortam değildi. Güvendiği ve sığındığı o iki insandı...

Fahid'i alan tüccar kilolu ve uzun boylu, bir Arap gibi giyinen, Arapça konuşan fakat davranışları ve düşünce tarzıyla bu ülkeye ait olmadığını vurgulayan garip bir adamdı. Onun fazlasıyla hoşgörülü olmasını ve bu davranışlarını yabancılarla fazlasıyla içli dışlı olmasına yormuştu genç adam.

Uyumsuz ve başına buyruk bir köle olmasına rağmen Fahid'i yanından ayırmıyor ve bazı sırlarını paylaşmaktan çekinmiyordu. Bu ona güvendiğini mi gösteriyordu? Yoksa yavaşça gevşettiği esaret zincirinin uzunluğunu mu gözlemliyordu bilemiyordu. Aralarında garip bir bağ kurmuşlardı ve Fahid bu bağdan rahatsız değildi. Sahibinin güveni ve esnek davranışları Ayrin'i aramasında bol bol zaman yarattığı için bu bağa minnettar olduğu bile söylenebilirdi. Hasan'ın da kendisine minnettar olduğunu görebiliyordu. Her şeyin başlangıç noktasının, adamın hayatını kurtarmış olmasına bağlıyordu.

Hem de iki defa...

İlki; gittikleri bir davette, ikram edilen bardağın uyandırdığı kuşkuymdu. Bu dayanaksız bir şüphe değildi. Bardağı getiren kölenin sararmış yüzünde beliren ter damlacıkları ve titreyen eli, Fahid'in dikkatinden kaçmamıştı.

Hasan, yanında bulunan bir aşiret reisiyle sohbet ederken hiçbir şeyin farkında değildi. Genç adam omzunun üzerinden uzanarak aldığı bardağı kokladığında, kölesine garip bir ifadeyle bakmıştı. Hasan'ın kendisine bakışını fark eden Fahid ona doğru eğilip, "İçki zehirli," diye fısıldamıştı. Hasan'ın bakışları korkunç bir ifade alırken, gözleri çevreyi taramış kalabalık olan salonda şüpheli birilerini görmeye çalışmıştı. Bu arada Fahid bardağı arkalarında bulunan bir bitkinin dibine dökerek, "Bence buradan bir an önce uzaklaşmalıyız," diye mırıldanmıştı. Hasan başını sallayarak yerinden doğrulmuş ve arkasında Fahid ile salondan çıkmışlardı. Daha sonraki araştırmalarında Fahid'i için içine karıştırmayan Hasan öğrendiklerini kendine saklamıştı.

İkincisi ise; çağrıldıkları bir davetten dönerken meydana gelmişti. Daha doğrusu bunun bir toplantı olduğu ortaya çıkınca, Fahid bu konuda söylemek istediklerini dudaklarını sıkarak engellemişti. Arap kabile reislerinin olduğu toplantı, çölün ortasında ve İngiliz yandaşlığı için adamları ikna etmek amaçlı yapılmıştı. İngiliz hükümetinin kuzey Afrika'da kendine niçin yandaş aradığını Fahid az çok gözlemleri sonucu anlamıştı. Gelecek yıllar için hazırlık yapılıyordu. İngilizler burada bir iç savaş çıkararak bu topraklarda sömürge kurmaya niyetliydi.

Yapılan uzun toplantının sonunda geri dönerken uzun süredir izlendiklerini fark eden Fahid, kum tepelerinin arkasındaki karaltıyı gördüğü anda Hasan'ın üzerine atlamış ve ikisi birlikte yere yuvarlanmıştı. Üzerinden vinlayarak geçen okun arkasından şaşkınlıkla bakan Hasan, bakışlarını Fahid'e çevirdiğinde kaşları öfkeyle çatılmış fakat sessiz kalmıştı.

"Yaptığın her neyse bir gün hayatına mal olacak," diye tıslayan genç adama cevap vermedi daha doğrusu vermek istemedi. Her ne kadar kendisiyle birlikte olsa da, bu işleri yapan bir adam ketum olmak zorundaydı. Bu olaylar ona olan minnettarlığını artırmış olsa da.

Fahid ilk geldiği günden itibaren sabahın erken saatlerinde kalkıp, bütün işlerini yaptıktan sonra kendini dışarıya atıyordu. Hiç geçmeyen zaman, adım adım ilerleyen ipuçları onu, Ayrin'in kaçırıldığı ilk günlere döndürüyordu. Küçük kızın götürüldüğü çölün ortasındaki kabileler birbirinin aynısıydı ve sayıca çok fazlaydılar.

Esir Yürek

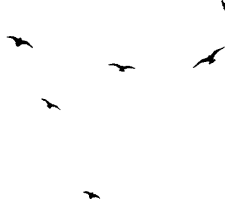
Kum tepelerinin arasında geçen günler ve geceler, Fahid'i küçük kıza yaklaştıracığına sanki daha da uzaklaştırıyor gibiydi. Bazen öylesine ümitsizliğe kapılıyordu ki; öfkeyle doluyor ve bu öfkeyi çıkaracak bir yer arıyordu. Aklını kaybedecek kadar hiddetle dolduğu o anlarda aklına gelen tek isim Lord Remington oluyordu. Kızına karşı olan ilgisizliği ve tehlikede oldukları uyarısını yapmaması, adamı elleriyle öldürme içgüdüsünü tetikliyordu.

Bir süre sonra elinde olan ipuçları bitti. Aradan geçen süre, insanların zihninde yaşanan olaylarla ilgili sisli bir anıya dönüştü. Kaçırılan küçük kıza ilgili hatıralar silikleşti. Fahid, her gittiği yerden eli boş dönmeye başladı. Yine de bu onun vazgeçmesini sağlayamadı. Bir gün ne olursa olsun Sagirah'ı bulmaya yemin etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Arıcundan kayıp
gidenler..."

Esir Yürek

Aradan geçen dört yılda ne zaman gözlerini kapasa, küçük kız aklına geliyor, yüreğine çöken azapla yarağından fırlıyordu. Onu bulmaktan hiç umudunu kesmemişti; küçük ellerini avucuna yerleştirmişti, menekşe rengi gözlerini haylazlıkla iri iri açışını, dudaklarını büküp somurtmasını, kendisiyle alay edişini asla unutmamıştı.

Kahire'de aramadık sokak, gözlemediği ev kalmamıştı. Bütün umutlarını bitiren ve kahreden onun başka bir ülkeye, örneğin; Osmanlıların başkentine götürülmüş olma ihtimaliydi. Eğer başka bir ülkeye götürülüp satılmışsa Ayrin'i sonsuza kadar kaybettiğini kabullenmesi gerekiyordu. Bu umutsuz ihtimale rağmen geçtiği her yeri gözleriyle taramak alışkanlık olmuştu. Onu kaybedeli tam dört yıl olmuştu... Bedeninini işkencelere maruz kalmadan rahat geçirdiği bu dört yıl, ruhunun ve yüreğinin sonsuz cehennemlerde yandığı azap dolu yıllardı...

Fahid arkasından gelen ayak seslerini duyunca, daldığı düşüncelerden sıyrılarak dönüp baktı. Bu efendisi Karim bin Hasan'dı. Hımbıl görüntüsüne rağmen hafif ayak sesleri vardı. Başındaki kefiyeyi düzelterek yürüdü ve balkonda dikilen Fahid'in arkasında duran sandalyeye oturdu. Masadaki sürahidten doldurduğu soğuk nar şerbetini kana kana içti. Sandalyede arkasına yaslanıp ellerini tombul göbeğinin üzerine yerleştirdi. Uzun boylu kölesinin gelişini umursamamasına aldırış etmeden onu izlemeye başladı.

Genç adamın dalgın bir haldeyken bile gerginliğini koruyan geniş omuzlarına ve sırtına baktı. Üzerindeki kumaş yelek sadece

öylesine omuzlarına atılmış görüntüsü veriyor, iki eliyle bile kavuşmayacağını bildiği pazılarına, kaslı kollarına dikkat çekiyordu. Pantolon, çıplak ayakları üzerinde sona eriyordu ve ayakkabısız ayakları mermer zemine kök salmış gibi basıyordu.

Hasan derin derin iç çekti. Sadece konuşma konusu açabilmek için yapıldığını bildiği halde öylesine sordu.

“Cuma gecesi vereceğimiz ziyafet için gerekli hazırlıkların yapıldığını umut ediyorum, Fahid.”

Fahid, bahçedeki güllere odaklanmış bakışlarını ayırmadan, uçan sonra tekrar gelen arıları izlerken dalgınca başını salladı. Altın rengi gözleri hayatın nedenlerini sorgular gibi kısılmış, biçimli kaşları gözlerinin üzerinde çatılmıştı. Aslan yebesini andıran ve omuzlarından aşağıya dökülen, yer yer sararmış kumral saçları hafif bir meltemle hareket ediyordu.

“Bu akşam Paşa’nın konağına davetliyim, sen de geliyorsun. Ayrıca şu ayağına artık ayakkabı giymeye alışsan diyorum. Üzerine de düzgün bir gömlek geçir. Paşa’nın arkasında Osmanlılar var, her hareketi saygısızlık olarak alabilirler. Senin bu rahat tavrın cariyelerin gözünü alırsa Paşa kelleni uçurtur.”

Fahid onun uzun uzun konuşmasına sadece dönüp, gözlerini kısarak karşılık verdi. Sonra, “Ayakkabı ve diğer ıvır zıvırı sevmiyorum. Toprağı ayağımın altında hissetmeyi seviyorum. Hepsi rahatsız edici bu kadar angaryayı neden insanlar üzerinde taşıyor ki?” dedi.

Hasan keyifle sırtarak, “Sen bunlara angarya diyorsan bir de İngiliz erkek ve kadınlarını görmelisin. Göbeklerini korselere sıkıştırıp, tokalı topuklu çizmeler giyerlerdi. Bir zamanlar giyilen uzun çorapların konusunu bile açmayı midem kaldırmıyor,” diyerek yüzünü ekşitti.

Fahid’in gözleri önünde narin belini sımsıkı saran elbisesiyle, kabarık eteklerini tutarak merdivenleri inen ve kahlkahayla onu kovalayan sarışın bir kadın belirdi. Annesinin güzel yüzü artık eskisi kadar net değildi. Gergin çenesi daha da gerildi.

“İngiliz giysileri beni ilgilendirmiyor.”

Hasan sen bilirsin der gibi omzunu silkti.

“Önünde sonunda onları giymeye alışmak zorundasın. Benimle her yere geldiğine göre, kıyafetinle utandırmanı istemem.”

Esir Yürek

“Böyle olmam seni utandırıyor mu?”

“Bu geceki gibi bir davette evet, utandırabilir.”

Fahid kabullenmiş gibi bir bakış atarak, “Pekâlâ, o lüzumsuz şeyleri giyeceğim. Diğer zamanlarda giymemi istemezsen,” diye homurdandı.

Hasan keyifli bir gülüş atarken göbeği hopladı.

“Belli olmaz, bakarsın her gün giymeni isteyebilirim.”

Genç adam iğrenç bir koku duymuş gibi burnunu buruşturdu.

“O zaman sat beni. Böyle bir işkenceye dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Hasan kendi kendine tarif edemediği bir duyguyla içlendi. Bu adamın, ya prens ya da çok iyi bir aileden gelen aristokrat olduğuna yemin edebilirdi. Ona ne zaman baksa kendini küçülmüş hissedirdi. Farklı bir havası vardı. Hiçbir zaman korkak, silik bir köle olmamıştı. Sıradan olmayan görünüşüyle giyinip sokağa çıkarsa, herkesi asil olduğuna inandırabilirdi. Çoğu zaman onun bir köle olduğunu unutuyordu. Ketum ve sonsuz güvenini kazanmış bu adam iki defa hayatını kurtarmıştı. Hem de ince bir şekilde planlanmış suikasttan... Bu bile hayatının sonuna kadar ona minnettar kalmasına yeterdi. Aklını taktığı konu güven değildi, sadece görünen bilmeceyi çözmeye istekli oluşuydu. Çok insanla tanışmıştı, önünde sonunda onları çözerdi ama bu genç adam bir kördüğüm gibiydi. Bu dört yılda onun hakkında öğrenebildiği en önemli şey adıydı. Tamam, özelliklerini biliyordu: boyun eğmez, cesur, ketum, konuşmayı sevmeyen ve iyi bir savaşçı. Devamı yoktu. Kimdi, nereden gelmişti, hangi millettendi?

Evini çekip çeviriyor, buyurmasına gerek kalmadan her şeyi yapılmış buluyordu. Evdeki diğer çalışanlar ona saygı duyuyor ve sözünden çıkmıyorlardı. Birkaç defa onu denemiş, serbest bırakmıştı hem de ortadan kaybolabileceği en uygun yerlerde. Ama asla kaçmaya teşebbüs etmemişti. Böyle bir yapıya sahip adamın en azından kaçmayı denemesini beklerdi. Kaderini kabullenmiş ya da bu düşünce hiç aklına gelmiyormuş gibi davranıyordu.

“Fahid hiç kurtulmayı düşündün mü?”

Hasan'a dönüp bakan gözlerde anlık bir özlemi yanıp söndü. Çenesinde seğiren kas onun bu konu hakkında konuşmayı sevmediğini anlatıyordu.

JENNIFER ROYCE

Adam zaten cevap almayı beklemiyordu ama o, "Denedim..." deyince şaşırıldı.

Hasan, sesinde saklamaya çalıştığı tınıdan, yakalanmanın ve sonrasında yaşadıklarının fazlasıyla gururunu incittiğini anladı. Ama özgür ruha sahip bir insanın böyle köle olarak daha ne kadar yaşayabileceğini kestiremiyordu.

"Kaç defa?"

Fahid'in sırtındaki kaslar gerilip gevşedi. Sesi her ne kadar umursamaz çıksa da etkilendiği durumundan belliydi. "İlk denediğimde on yaşındaydım. Avrupa limanlarının birinde demirlemiş-tik. Gemide kimse kalmamıştı, ben öyle zannetmiştim. Liman-dan uzaklaşmadan yakalandım. Seren direğine bağlandım ve kırbaçlandım. Bir ay boyunca o kırbaçların acısını çektim. İkinci denemem bir korsan gemisine satıldığımda yapılan işkencele-re dayanamayınca oldu. On iki yaşındaydım. Gemi kıyıya yakın demirlenmişti. Yüzerek kaçabileceğimi düşündüm. Fark edilince okla vuruldum, kırbaçlamaya gerek kalmamıştı. Ölsün diye ambara attılar, benim gibi köle olan yaşlı bir adamın gizli saklı tedavisi sonucu iyileştim. İyileşmeyi isteyip istemediğimden çok da emin değildim."

Yaşlı adam onun bu kadar uzun konuştuğunu hiç duymamıştı ve hayretle dinlerken o devam etti.

"Son kaçışımı on altı yaşındayken yaptım. Pes etmeme neden olan teşebbüsüm... İyileşmem daha uzun sürdü. Ölmek üzere olduğumu anlayınca sattılar. Beni alan köle taciri çok iyi para getireceğimi düşünmüş olmalı ki; iyi baktı, iyileştim. Gördüğün gibi buradayım. Artık denemiyorum bile."

Hasan böylesine genç yaşta bu kadar eziyet gören genç adamın yaşama azminin tükenmesini beklerdi. Fakat o her şeye rağmen dimdik ayakta ydı. Ona takdirle baktı. Bir yerlerde adalet varsa, genç adam özgürlüğü en çok hak eden olmalıydı.

Ayrin, aynadaki görüntüsüne baktı. Saçları yıkanmış, güzel kokularla yağlanmıştı. Gözlerindeki sürme, bakışlarına ayrı bir anlam katıyor, olduğundan büyük gösteriyordu. Saçı için gereken mücevherleri ve yere kadar inen kırmızı tülü birlikte taktı.

Esir Yürek

Düşmemesi için sıkıştırdı. Yanlarından yırtımacı olan kırmızı şalvarı kıpırdadıkça düzgün bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Göbeğini açıkta bırakan incilerle işlemeli yeşil cepken göğüslerinin altında bitiyordu. Vücudunu böylesine pazarlamış gibi ortaya çıkarmaktan hoşnutsuz, tülü gözleri açık kalacak şekilde yüzüne örttü. Sadece gözleri görünüyordu ama belli belirsiz seçilen burnu ve dudaklarının güzelliği de dikkat çekiyordu. Eğilip çıplak ayaklarının hemen üstüne altın halhalleri bağladı. Yürüdükçe hoş sesler çıkartıyordu. Geriye dönüp aynadan kendisine bakan yabancı kıızı süzdü. Kırmızı ipek, tüller, altın takılar içinde, avuçları kınalı bir ceylan gibi görünüyordu, ama onun gördüğü sadece esaret içinde bir köleydi.

Baş kadının kapıdan bağırmasıyla hazırlığını bitiren genç kızlar, rengârenk kıyafetler içinde kelebekler gibi uçuşarak kapıdan çıktılar. Ana salonda verilen ziyafette kızların yemek servisi ve diğer hizmetleri yapması bekleniyordu. Her zaman bu şekilde davetlerde boy göstermezlerdi. Sadece davetliler gerçekten önemli kişilerse, Paşa elinde olan hazineyi göstermekten özel bir zevk alırdı. Bundan dolayı en genç, en güzel kızlar göstereceği mallar olur; ipek, atlas ve mücevherlerle donatılırdı. Ortama masallar-daki şaşaalı saray havası verilirdi. Ziyafette bulunan yabancı diplomat ve elçilere, doğunun zenginliği ve ağız sulandırıcı görkemi sunulurdu. Bu sunum yabancıların iştahını kabartmaktan başka işe yaramaz, sonucunda ise, ülke üzerine oynanan oyunlar hız kazanırdı.

Mutfak bölümünden uçuşan renkli tül kelebekleri andıran bir görüntüyle, ellerinde şerbet tepsilerini taşıyarak çıktılar. Ağır oy-malı kapı açıldığında, bir ceylan zarafetiyle salona dağıldılar.

Bindikleri faytonda, Karım Bin Hasan'ın karşısına oturmuş olan Fahid, sürekli gömleğinin yakasını çekiyordu. Daha şimdiden terlemişti, boyunduruk takılan kürek mahkûmu gibi esaret içinde esaret çekiyordu. Gemide köleyken bile bu kadar daraldığını hatırlamıyordu. Hasan, onun sürekli ayakkabıları ve gömleği çekistirmesi üzerine ters ters baktı. Fahid onun bakışlarını yakalamıştı, kaşını kaldırarak, 'Ne?' der gibi bir bakışla karşılık verdi.

JENNIFER ROYCE

“Bırak artık şu gömleği çekiştirmeyi. Oraya varmadan yırtacaksın.”

Genç adam sıkıntıyla ellerini kucığına indirdi.

“İnsanların ahmak olduğunu biliyordum ama bile bile şu kendilerine çektiydikleri eziyeti görünce, onlardan umudumu kes-tim.”

Hasan'ın gülüşü karanlık geceye yayılırken, fayton kale misali yükselen duvarların destek verdiği devasa kapının önünde durdu. Ağır ağır açılan kapı bahçenin baş döndürücü kokusuna davet ediyordu.

Mermer merdivenlere ulaşan faytondan atlayan Fahid, çevreyi keskin bakışlarla taradı. Faytondan inmeye hazırlanan yaşlı adamı hafif bir baş hareketiyle rahatlat-tı. Yol gösteren hizmetliler tarafından ana salona yönlendirildiler. Geçtikleri her yer zenginlik ve ihtişam kokuyordu. İnce ince işlenmiş kubbeli tavanlar, kemer ve sütunlarla desteklenmişti, Zemin, parlak mermerlerin göz alıcı yansımasıyla ışıldıyordu. Geçtikleri koridorlarda duvarlar bir tablo gibi işlenmiş ipek halılarla kaplanmıştı. Davetliler, sarayın güzelliğini incelemek için sık sık duraksayarak ağır ağır ana salona doğru yürüyorlardı. Tavana kadar uzanan ağır meşe kapının önünde bekleyen askerlerin yanından geçtiler.

Salon doğu masallarının büyüleyici görüntüsüne bürünmüştü. Bir uçtan bir uca bütün salonu kaplamış tüller, ipekli minderlerle döşenmiş sedirler, duvar dibinde ellerindeki yelpazeleri sallayan siyah köleler ve sofralara konmuş yüzlerce çeşit yiyecek... Kalabalığın arasından geçerek, tahtirevanda oturan Paşa'nın yanına yaklaşıp selam veren Hasan'ın arkasında, mesafeli bir şekilde durdu.

Paşa, beyazlaşmış sakal ve bıyığı, iri ve kilolu gövdesiyle çevresinde olanları kartal gibi süzüyordu. Verilen selamları başını eğerek cevaplıyordu. Yanlarına gelen bir köle, onları oturacakları yere götürdü. Ortalarda olan bir sedirin önüne kurulan sofraya doğruya özgüydü. Bağdaş kurup oturularak yemek yenecek şekilde hazırlanmıştı. Sedirler minderlerle desteklenmiş ve rahattı.

Fahid, Hasan'ın arkasında -bir adım geride- ayakta durdu. Eli yakasına gidip gömleği çekiştirdi. Saçlarını topladığı bağ, başını sağa sola döndürdükçe saç tellerini çekerek, geceyi bir Çin işken-

Esir Yürek

cesine döndüreceğe benziyordu. Ayaklarına giydiği çizme ise, zeminini hissedemediği için huzursuz olmasına sebep oluyordu.

O rahatsızlığıyla meşgulken herkes gelmiş, yerine yerleşmişti. Paşa hoş geldiniz konuşmasını yapıyordu. Sözlerini bitirince elini çırpıttı, ahşap kapılar açıldı. Devasa salonun içini, cennetten bırakılmış melekler uçuşarak doldurdu. Misafirlerin gözünü kamaştıran rengârenk kıyafetler içindeki zarif ve güzel cariyeler, sofralara dağılarak ellerindeki sürahilerden konukların bardaklarına soğuk şerbet doldurmaya başladılar. Fahid'in sadece ilginç bulduğu bu görüntü, diğer misafirlerin -kızların güzelliğini gördükçe- iç çekmelerine neden oluyordu.

Bakışlarını kalabalık salonda dolaştırdı. Her milletten insanın olduğu kalabalık davetli grubu, kendi aralarında sohbet ediyordu. Her türlü tehlikeyi öngörmeye çalışan bakışlarını önlerine gelen cariyeye çevirdi. Kızıl sarı saçları yeni oluşan göğüslerine dökülmüştü. Eğildikçe şalvarının yırtmaçlarından bacakları görünüyor, zarif çıplak ayak bileklerindeki halhallar, hareket ettikçe müzikal sesler çıkarıyordu. Fahid zihninin gerilerinden çalmaya başlayan uyarı çanlarının sebebini önce anlayamadı. Bir adım yaklaşarak -Hasan'ın gölgesinde kalan cariyeyi görmek için- hafifçe eğildi. Kızı görünce dudaklarından bir nefes gibi fırlayıveren fısıltı, içinde patlayan heyecanı ve dolan coşkuyu ifade etmekten çok uzaktı.

"Sagırah!"

Gözlerini kızdan ayıramadan bakarken, onun kendisini duyduğunu belirten tek şey, bir anda tepside birbirine çarpan bardaklar oldu. Titreyen bardaklar eski haline döndü, şerbetler sunuldu ve kız yan sofradaki konuklara hizmet etmek için uzaklaştı.

Bakışlarını kızı kilitleyen Fahid içinden geçenlerin aksine zemine yapışmıştı. Yüreği taklalar atarak bütün organlarını sallıyor, yaşadığı sevince bütün bedenini ortak etmeye çalışıyordu. Kaybolmasından korktuğu kıza bir avcının avını izlediği gibi gözünü kırpmadan bakıyordu.

Tanrım, o Sagırah'tı. Onun Sagırah'ı...

Dört yıl sonra altını üstüne getirdiği Mısır'da, yaşadığı şehrin diğer ucundaydı. Gözünden kaçan bu önemli ayrıntı, koskoca dört yıl kaybettirmiş ve Ayrın'e kaldıramayacağı kadar çok acı çektiymişti. Yıllardır onu bulamadıkça yaşadığı düş kırıklığı, şu an gördüklerini kabullenmekte zorlanmasına sebep oluyordu.

Gördüğünün bir hayal olmasından korkarak yanan gözlerini kırıştırdı. Şerbet ikramını bitiren kızlar ortadan kayboldular. Aklından geçen binlerce düşünce, artık umudunu kesmişken karşısına çıkan bu fırsat, ne yapması gerektiğine dair bocalamasına sebep oluyordu. Eğilip Hasan'ın kulağına, "Dışarı çıkmam lazım," diye fısıldadı. Yaşlı adam başını sallayarak onaylayınca, kapıda bekleyen muhafızların arasından geçerek salonu terk etti.

Nereye gitmişti? Koridorlarını bilmediği konağın hangi yönüne gitmeliydi? Hâlâ salona doğru akın eden konukların geldiği yönün aksine doğru yürüdü. Tenha olan koridorlara ulaştıkça adımlarını daha temkinli atmaya başladı. Kızların bir kapıdan girip kaybolduğu noktada ise, sütunlardan birinin arkasına doğru çekildi.

Ayrin elleri titreyerek nefes almaya çalışıyor, gözlerini kaldırıp bakamıyordu. O boğuk ses ve sadece bir tek kişinin söyleyebileceği kelime, yüreğinin durmasına neden olacaktı. Kendini 'Yapma, hayallere kapılma! Duyduğun gerçek değil. Sanrılar görüyorsun!' diye sakinleştirip eski haline -soğuk, duygusuz ve umursamaz- dönmeye zorladı.

İşi bitince, içinden geçen arkasına bakma dürtüsüne karşı koyarak salondan çıktı. Bu süre boyunca kendisini takip ettiğine emin olduğu gözlerin baskısından kaçmak için, salondan çıkış tek kurtuluş yoluydu. Mutfığa giden koridordan geçerken dizleri gibi bütün bedeni de titriyordu.

'Sakin ol, umuda kapılma! Böyle bir hata yaparsan, sonun kırbaçlanmak olur! Kendini topla hemen!'

Yaptığı uyarılar sonuç vermiş ve soğukkanlılığına geri dönmüştü. Yemeklerin hazırlanmasını beklerken elleri sürekli hareket halindeydi. Ayakları da hareket etmek istiyor ve kah oturup kah kalkıyordu. Kızlar tek tek tepsileri alıp çıkarken sıra kendisine gelsin diye bekliyordu. Hazırlanıp uzatılan -dumanı tüten yiyeceklerle, krallara layık ve iştah açıcı- tepsiyi alıp mutfaktan çıktı.

Elindekilerle koridorda ilerlerken korkuyordu. Bunca zaman hiç kimsenin kendisini bulamayacağını düşünürken, Fahid'in karşısına çıkmış olması ne düşüneceğini bilemeyen Ayrin için kâbus gibiydi.

Esir Yürek

Bu tesadüf olmasa, hayatına devam eder, geçmiş günleri eş-
lemezdi. Ama şimdi onun bir kelimesiyle, yeniden azap dolu dü-
şüncelerin içinde boğulmaya başlamıştı. Daha önce kızın varlığını
ve kaybolmasını önemsememişti. Şimdi neden burada olduğunu
gözüne gözüne sokuyordu ki? Artık vazgeçmişken ve umutlarını
yüreğinin en derin raflarına kaldırmışken, yeniden başa dönmek
en son isteyiydi. Görmezden gelmeli, onun yakıcı bakışlarından
uzak durmalı ve işi bitince arkasına bakmadan kaçmalıydı.

Düşüncelerle boğuşurken, beklemediği şekilde bir sütunun
arkasına çekilmesiyle nutku tutuldu. Böyle bir şeye kim cesaret
ederdi? Elindeki tepsi ters dönmek üzereyken, son anda tutarak
bu çılgınlığı yapanı görmek için gözlerini kaldırdı.

Tanrım, hiç değişmemişti! Aynı altın gözler, uzun kumral saç-
lar ve devasa bir beden. Sadece büyümüş, genç bir adam olmuştu
ve daha korkutucu görünüyordu. Göz göze geldiler. Fahid hâlâ
onun olduğuna inanamayan bir sesle, "Sagırah?" diye fısıldadı.

Ayrın o gözlerde gördüğü acıyla irkildi. Kendi gözlerinin nasıl
baktığını biliyordu. Soğuk, donuk ve yaşama ait tek pırıltı barın-
dırmayan gözler... Buz parçacıkları kaçmış gibi yanan gözlerini
bir iki kere kırptı.

Fahid uzanıp elindeki tepsiyi alarak yere bıraktı. Hiçbir şey
söylemeyen kızın ince bileğini tutarak çekti.

"Buradan hemen gitmeliyiz! En yakın çıkış ne tarafta?" Ayrın
duyduklarının etkisiyle sersemlemiş halde hâlâ ona bakıyordu.

"Ayrın! Sana gitmeliyiz diyorum, hadi!"

Kızı kolundan çekerken çevreyi kontrol ediyordu. Onun kı-
pırdamadığını fark edince dönüp, kısılmış gözlerle vahşice baktı.

"Hadi, gidiyoruz!"

Nihayet kızıdan, "Gidemeyiz. Her taraf asker ve nöbetçi kay-
nıyor. Öyle elini kolunu sallayarak gidebileceğini mi sanıyorsun?
Hem de yanında bir cariyeye?" diyen cılız bir ses çıktı.

Fahid gerginlikten sıkılmış dişlerle, "Umurumda değil. Bunu
denemezsem, pişmanlıktan ölürüm," diye fısıldadı.

Ayrın kolunu kurtarmaya çalışırken donuk bir sesle, "Bu za-
mana kadar ölmediysen, bundan sonra da vicdan azabı çekerek
ölmezsin," diyerek iğneledi. "Şimdi bırak bileğimi ve efendinin
yanına git. Ben, seni ilgilendirmeyen bir konuyum."

JENNIFER ROYCE

Fahid duyduklarına inanamıyordu.

“Sen ne söylediğini bilmiyorsun. Benimle geliyorsun, hadi. Eğer yakalanırsak, seni zorladığımı söyle. Hatta yakalanma kuşkusunu olduğu anda çılglık çılgılığa bağır, tamam mı?”

Kızı çekştirerek salonun ters yönünde ilerlemeye başladı. Sütunların birinden diğerine geçerken görünmemeye dikkat ediyordu.

“Ne tarafa gideceğiz, Sagirah?”

Kız eliyle, mutfağın yan tarafından çıkışa giden koridoru gösterdi. Son sütundan sonra boş olan koridora daldılar. Fahid, bir yandan koşarken, bir yandan da bileğini bırakmadığı Ayrin'i sürüklüyordu. Arkaya bahçeye açılan dar bir kapıdan dışarı çıktılar. Fahid duvarın dibine yapışıp kızı da çekti.

“Şimdi ne tarafa gidiyoruz?”

Hiç bir plan yapmadan, düşünmeden, içgüdülerine uyarak ne kadar tehlikeli bir iş yaptığının farkındaydı. Parmaklarıyla sıkıca kavradığı ince bileği biraz daha sıkarak, kaybolmayacağından emin olmaya çalıştı.

Ayrin hâlâ yaptıkları çılgınlığa inanamayarak eliyle arka tarafı gösterdi. Öylece, hiçbir pürüz çıkmadan, ellerini kollarını sallayarak çıkıp gideceklerine olan inancı, bir halının uçması kadar mümkündü. İşaret ettiği hedefe, duvar dibinden ve karanlıkta kalarak yürürken, her çıtırtıda duraksıyorlardı. Konağın arkasındaki sokağa açılan dar giriş, hizmetçiler tarafından kullanılan ve konağa getirilen malzemelerin içeriye sokulduğu kapıydı. Açmak için kilide uzanmışken, “Kıpırdamayın, yoksa vururum!” diyen sesle oldukları yerde kaldılar.

Fahid, içinden küfürler savurarak yavaşça kızı arkasına çekip, olduğu yerde döndü. Başarısızlık asla kabullenmeyeceği tek şeydi. Fakat hayatına bakılacak olursa başarılı olduğu tek bir an bile yoktu. Neden şaşırıyordu ki? Ayrin'i vermemeye kararlı bedeniyse kızın önünde bir kule gibi dikildi. Kalabalık grubun üzerine çevirdiği silahlara gözlerini kısarak baktı. Sorumlu olduğu çok değerli bir can hemen yanındayken mücadele etmek riskliydi. Kaçırılmasını engelleyemediği kızın şimdi de ölümüne neden olmak istemeyerek Ayrin'in bileğini bıraktı. Askerlerin yanında duran hizmetçilerin biri -geçen ay Ayrin'le kavga etmişti- sinsice sırtırtken, Fahid kıza doğru eğilerek, “Neden çılglık atmıyorsun?”

Esir Yürek

Karşı koy! Bir şeyler yap hadi!" diye hırladı.

Ayrin, bu anın geleceğini biliyordu. Bütün hıçkırıklarını, gözyaşlarını soğuk ve duygusuz olmasına gayret ettiği gözlerine gömerek bakmakla yetindi. Altın rengi gözlerin uyarılarına aldırmadan silahını doğrultmuş askerlere doğru yürüdü. Sonsuzluğa uzanan zaman diliminde hayatı bu kısır döngünün içinde bir yerlerde kaybolup gidecekti. Çıkışı olmayan karanlık bir tünel-deydi. Ne tarafa dönse simsiyah bir duvarla karşılaşılıyordu. Bazen gördüğü ışığın yanılsama olduğunu artık öğrenmesi gerekiyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi...

Ümitlenmek, cama tırmanmaya çalışmak kadar boş bir çabaydı. Kayıp düşeceğinizi bile bile yeniden denemekse aptallıktı. Ayrin o kadar aptal olmadığına inanarak, bu olaydan sonra başına geleceklere odaklandı. Bundan sonra hayatı hiç olmadığı kadar zor geçecekti. Yüreğinden çıkmaya çalışan o gizli umudu, yeneden en karanlık kuytulara gönderdi.

Genç adamsa, zarif adımlarla tehlikenin kucağına yürüten kızı yenilmiş gözlerle izliyordu. Onu yeniden kaybetmişti. Avuçlarından bir su gibi kayıp gitmişti. Dişleri birbirine hırsla kenetlenirken, ellerini kaldırıp teslim oldu.

Hasan ortadan kaybolan Fahid'i merak etmeye başlamıştı. Yaklaşık yarım saat önce dışarıya çıkan genç adamın başına gelebileceklerden endişeyle çevresine bakıyordu ki onu gördü. Düşündüğü gibi başını belaya sokmuştu. Askerlerin önünde yürüten Fahid'in yanındaki cariyeye alakasını anlayabilmek için düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Yerinden doğrulurken aklına gelen ihtimalin olmaması için dua ediyordu. Salonun ortasına kadar getirilen ikili, Paşa'nın önünde yere fırlatıldı. Salondan yükselen uğultu, Paşa'nın ayağa fırlamasıyla yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. Adamın sinirli ve gür sesi geniş salonda yankılandı.

"Neler oluyor? Bu da ne demek?"

Askerlerin komutanı olduğu belli olan iri yarı adam, bir adım ileri çıkıp selam verdi.

"Efendim, bu köleyi cariyelerinizden birini kaçıırken yakaladık."

Paşa öfkeden mosmor olurken, beyaz bıyık ve sakalı titriyordu.

JENNIFER ROYCE

“Bu ne cesaret! Bu ne densizlik! Kölenin sahibi kim?”

Fahid ve Ayrin itildikleri zemin üzerinde sonlarını beklerken, Hasan telaşlı adımlarla yanlarına geldi. Paşa’yı selamlarken, Fahid’e dönen bakışları onu öldürmek istediğini söylüyordu.

“Kölenin sahibi benim, Paşam.”

Paşa hiddetinden köpürüyordu.

“Senin kölen, benim cariyemi kaçırmaya nasıl cesaret eder?” diye bağırırken ağzından alev fışkırıyordu. Hasan hiç olmadığı kadar zor durumdaydı.

“İzniniz olursa, cezasını ben vereyim!”

Paşa omuzlarını gerip, titreyen sakalını öne çıkardı. İri ellerini göbeğine koydu. Bol şalvarı ve beline doladığı kuşağı göbeğini saklamaya yetmiyordu.

“Bana yapılan saygısızlığın cezasını ben veririm. Yarın ikisinin de başı vurulacak!” diye gürledi. Salonu saran sessizlik buz gibi katılaşmış nefes almayı zorlaştırdı.

Fahid ve Ayrin aynı anda irkildiler. Ayrin gözlerini yerden kaldırmazken, Fahid öfke pırıltıları saçan altın rengi gözlerini Paşa’ya dikti. Şu anda kendisi ölmüş çok umurunda değildi ama Ayrin’i kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı. Ayağa kalkacakken, Hasan omzuna koyduğu elini bastırdı ve bir adımla önüne geçti. Sanki, bedeniyle gelecek olan tehlikenin önünü kesmeye çalışıyordu.

“Efendim, size yapılan ihanetin farkındayım fakat bu ceza çok fazla değil mi?”

“Fazla mı? Sen ne diyorsun, efendi? Bu bir namus meselesidir!”

Fahid’in sert sesi, “Kızı zorladım! Gelmek istemedi! Bütün suç benim!” diye gürleyince bütün bakışlar ona döndü.

Hasan, onun tutamadığı çenesine içinden küfürler yağdırdı. Paşa’ya yaklaşmış eğilerek, “İzin verirsiniz özel konuşmak istiyorum,” dedi.

Paşa istemeyerek de olsa, başını salladı. Adamın kulağına eğilen Hasan’ın, herkesin meraklı bakışları altında Paşa’nın kulağına söyledikleri yaklaşık beş dakika sürdü, sonra geri çekildi.

Paşa duyduklarından etkilenmiş gibiydi. Kararsız bir şekilde sakalını çekştirerek önünde duran köle ve cariyeye, sonra da Hasan’a baktı.

Esir Yürek

“Pekâlâ, idam kararımı geri alıyorum. Elli celdé köleye, yirmi celde cariyeye vurulacak!”

Hasan derin bir soluk alarak başıyla onayladı. Fahid yerinden fırlayıp, “Size kızı zorladığımı söyledim! Bütün suç benim! Bu nedenle onun celdelerini de bana vurun!” diyerek hiddetle bağırdı. Yumruklarını sıkmış, elinden gelse bir kasırğa gibi önüne ne gelirse savurmaya hazır bir gazapla dikliyordu. Evet yapabildi, hâlâ yerde tekmelenmiş bir kedi yavrusu kadar çaresiz kıvrılmış küçük kız için bütün dünyayı karşısına alabilirdi.

Hasan iki adımda genç adama yaklaştı ve kaldırdığı elini suratına indirdi. Fahid’in başı, yanağına inen darbenin şiddetiyle yana savruldu. Tokadın şiddetinden çok, Hasan’ın hor gören bakışlarından canı yanmış olarak öfkeden kudurmuş, burun delikleri alıp verdiği nefeslerle açılıp kapanıyordu. Hasan, Paşa’ya dönerek, “Köle doğru söylüyorsa, o zaman dediğini yapalım,” dedi ve tiksinen bakışlarını Fahid’e çevirdi.

“Tüm celde ona vurulmalı. Ayrıca köle benim olduğu için cezasını da ben vermeliyim,” diye homurdandı. İkinci kez Paşa’nın kararına müdahale edip Fahid’i kurtarmaya çalıştı.

Paşa artık bu kargaşadan bıkmıştı. Hasan’ın dediğini kabul etmek ister gibi görünüyordu. Diğer taraftan burada bulunan konukların önünde otoritesinin sarsılmasından korkuyordu. Yarın bu dedikodu bütün Kahire’de duyulacaktı.

“Benim evimde cezayı ben veririm! Kendi evinde köleni nasıl cezalandırırsan cezalandır, bu sana kalmış!”

Başıyla işaret verdiği asker, Fahid’i kolundan tutup kaldırdı. Üzerinden çekilip çıkartılan gömleği bir kenara fırlatılarak, ortada bulunan sütunlara kolları açılarak bağlandı. Bütün konuklar, gözlerinin önünde olan bu olayı büyük bir dikkatle izliyorlardı.

Ayrın hâlâ yerde ve gözlerini kapatmış bekliyordu. İlk darbenin sesi geldiğinde yerinden sıçradı. Saymaya korkuyordu; sadece sopanın ete çarparken çıkardığı o tok sesini duydukça titriyordu. Buna karşın Fahid’den tek bir inleme bile duymaması, yüreğini ele geçiren pençenin sıkışmasına neden oluyordu. Gözlerinden yaşlar dökülmeye başlayınca, dudaklarını sıkıp yutkundu.

“Tanrım, neden onu buraya gönderdin?”

JENNIFER ROYCE

Bu acıya ne gerek vardı? Bıraksaydın, süregelmiş yaşantıma alıştığım gibi devam etseydim.”

Hiçkırıkları duyulmasın diye kendini kasti.

Askerin elindeki sopa genç adanın sırtına indikçe salonda oluşan mırıltılar çoğalıyordu. Direğe bağlanmış olan köle, katı bir duruşla başını öne eğmiş ve bir tokmak gibi etini döven darbelere tepki vermiyordu. Gözlerini kapatsa da inen her darbenin verdiği acı alnından ter olarak süzülüp göğsüne damlıyordu. Bu arada baş kadının Ayırın'ı kolundan çekştirerek salondan çıkardığını ise kimse fark etmedi.

Fahid, inen her celde ile dişini sıkıyor ve acıyla dağlanan sırtını unutmak için kendisiyle konuşuyordu.

'Bu bedele değer... Onu buldum... Bu vicdan azabımın bir ödemesiye eğer, seve seve kabul ediyorum... Nihayet senin yaşadığını ve nerede olduğunu biliyorum, Sagirah...'

Bedenine inip kalkan celdeleri saymıyordu bile. Tek düşünebildiği bayılmadan ayakta durabilmek ve acıyı hissetmemek için ruhunu buradan uzak tutabilmektir. Sırtındaki derinin patladığını duyumsadı. Daha sonraki darbelerde ise kemiklerinden gelen çırtırtıyla, acı ciğerlerini yakıp kavurdu. Akan kanın sırtından bacaklarına doğru indiğini ve çizmesine dolduğunu hissedebiliyordu. Daha önce de böyle kırbaçlanmıştı. Sırtında oluşan her iz çektiği acının büyüklüğüne işaretse, Fahid normal birinin katlanmayacağı kadar acıyı göğüslemişti. Şimdi hedefine bu kadar yaklaşmışken önemsemediği bir acıydı bu.

Hasan, her darbeye içinden yağdırdığı küfürlere yenisini ekliyordu. Genç adamın tek bir ses bile çıkarmamış olması, onunla gurur duymasına neden oluyordu. Havayı yararak inip kalkan sopenin tüyler ürpertici sesleri arasında, onun bu işkenceyi göze almasının nedenini sorguluyordu. Kızı görüp beğenmiş miydi? Ya da carie onu baştan çıkarmış, kaçırmaya ikna etmiş olabilir miydi? Onun daha önce hiçbir kadına yan gözle baktığını bile görmemişti. Aksine bütün kadınlar gözleriyle onu yerd. Genç bir adamdı ve ihtiyaçları vardı. Bunun için yaptığı kaçamakları her zaman görmezden gelmişti. Fakat sebep ne olursa olsun, Fahid gibi birinin kolayca kandırılmayacağını biliyordu.

Esir Yürek

Neden hayatını tehlikeye attığını ancak Tanrı bilirdi.

'Tanrım, bir cariyeye! Hem de Paşa'nın sarayından!'

Son darbe ezilmiş ve kanlı kasları üzerinde cıvık, tok bir ses çıkararak indi. Asker, elini bağlayan bağları çözdü. Fahid bir an sendeleyip kendini zorlayarak ayağa kalktı. Titreyen dizleri ve kasılmış elleriyle yerden aldığı gömleğini sırtına geçirdi.

Bembeyaz gömlek, anında kanlar içinde kaldı. Sanki gözleri de dahil bütün duyuları kana bulanmıştı. Güçlkle araladığı bakışlarını zemine odaklamaya çalıştı. Gözünün önünde gidip gelen hahların desenleri bir birbirine karışıyordu. Hasan, kapıya doğru harekete geçince, zorladığı adımlarıyla onun arkasından salondan çıktı. Uzun koridorları nasıl geçtiğini, merdivenleri nasıl indiğini ve nasıl arabaya bindiğini bilmiyordu. Son anda düşecekken, Hasan kolundan tutup dengesini bulmasına yardımcı oldu. Kendini yüz üstü faytonun koltuğuna bırakan genç adamın ayaklarını içeri çekip kapıyı örttü. Bilincini kaybeden Fahid, ne sahibinin endişeli bakışlarını ne de uzandığı koltuğun kan gölüne döndüğünü fark etmedi.

ALTINCI BÖLÜM

"Cehennemin kapısında
zebanilerle yapılan savaş..."

Fahid'i eve getiren Hasan, hizmetlileri çağırarak baygın genç adamı odasına taşıttırdı. Acil olarak büyücü kadının çağırılmasını emrederek Fahid'in yatağa yü- züstü yatırılmasını sağladı. Gömleği kesilerek çıkarıldı, altından çıkan görünce midesi altüst oldu. Bu acıya nasıl dayanabilmişti ki? Bu adamın hiç mi aklı yoktu? Lanet olası bir kız bu işkenceye değer miydi?

Büyücü kadının gelmesiyle diğerleri odadan çıktı. Kadın, lime lime olmuş deriyi temizlemeye başladı. Genç adamın bilinçsiz inlemeleri arasında havanda döverek karıştırdığı bitki köklerini, demlediği karışımla karıştırarak tülbentten süzdü. Merhem haline getirdiği ilacı Fahid'in sırtına sürüp sardı. Ağzına dayadığı farklı karışımlardan içirerek, işini bitirip gitti.

Kadın gittikten sonra Hasan, yatağın başucunda bulunan sandalyeye oturup uzun süre genç adama baktı. Bakışları yatakta bilinçsiz yatan genç adamla ilgili hesaplamalar yaptığını gösteriyordu. Bir karar vermiş gibi ayağa kalkıp çağırdığı hizmetçilerden birine onunla ilgilenmesinin söyleyerek odadan çıktı. Karşısından gelen Suriyeli köle Cabir'e hazırlayıp verdiği notu istediği adrese götürmesini emretti.

Hırpalanarak götürülen Ayrin, hanımın karşısına çıkarıldı. Baş kadın olanları detaylıca anlatırken, hanımın gülmeyi unutmmuş suratı sanki daha beter olabilecekmış gibi asıldı. Yüzü öfkeden mora dönerken gözleri cehennem zebanisi gibi alevlenmişti.

"Sadece ekmek ve su verin! Götürün onu gözüm görmesin!"

diyerek son sözleri söylerken kısa tombul parmağını kıza uzatıp nefretle haykırmıştı. Çevresindeki kadınların ve kızların kendisinden daha alımlı ve güzel olmasını kaldıramayan bir nefretin hanımın dudaklarından ve gözlerinden dökülüştü ilk değildi. Hırçın bir nefesle boğumlu kollarını indirdi ve şıkırdayan altın sesleriyle gözlerini kapattı. Güzel gözlerde gördüğü korkuyla beslenen bir yaratık gibi tatmin olduğu yüzünden belli oluyordu.

Ayrın, sanki günlük bir olaymış gibi, nöbetçi muhafızın peşine takılıp hücreye kendi ayaklarıyla girdi. Metal kapı üzerine kapanınca, hücrenin karanlığı ile baş başa kaldı. Tepedeki delikten sızmaya çalışan gün ışığı daha yere düşmeden karanlık tarafından boğuluyordu. Koku yılların acısını emen duvarlardan sızarak kekremsi bir ekşilikle burnuna doldu. Köşeye atılmış olan pis şiltenin üzerine oturdu. Kollarıyla dizlerine sarılıp başını kollarına yasladı. İleri geri sallanırken, küçükken söylediği kulağında kalmış olan bir şarkı dudaklarından dökülmeye başladı. Ağladığının farkında değildi. Yaşlar dökülürken kendisini avutmaya çalıştı.

Yıllardır bu şekilde yaşıyordu, bundan böyle de yaşamına devam edebilirdi. Kimseden yardım dilenecek ve kurtarılmaya gibi aşırı heveslere kapılacak değildi. İçini çekerken inledi. Lanet olsun! Hiçbir teselli onu avutmaya yetmiyordu. Ümitlenmedim dese de bir yanı doludizgin Fahid'in peşinden koşmuştu. Bileğini saran güçlü parmaklar, karanlıklardan kurtuluşu olan bir halat gibi aptal yüreğini kandırmıştı. Kınalı parmakları, yanağını ısılatan göz yaşlarını hırçın bir şekilde sildi. Sonra uzanıp uyumaya çalıştı.

Acıyla dönmeye çalıştı. Karşısındaki adam elindeki kılıcı koluna saplamıştı. Çürük dişlerini göstererek kahkaha attı.

"Hadi, çocuk! Seni bekliyorum. Bir hanım gibi dövüşüyorsun!"

Çocuk, gözlerinden dökülen yaşları sağlam koluyla silmeye çalışarak ilerleyip kendisine ağır gelen kılıcı kaldırmaya çabaladı. Fakat parlak metal küçük bedeninden ağırdı. Hıçkırarak yeniden deneyip başarılı olunca, göz yaşları arasında güliümsedi.

Kılıç elinde sallanırken adam tekrar kılıcının ucuyla ona dokundu. Her dokunuş yeni bir acı demekti.

Çevrelerini sarmış olan tayfaların küfürleri ve alaycı bağırışları arasında, daha fazla dayanamayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Esir Yürek

"Hadi! Yoksa ölmek mi istiyorsun?"

Yorgunluktan kasları titrerken, "Hayır!" diye inledi. Birisi alnına dokununca, "Anne..." diyerek sayıkladı. Saçlarını geriye doğru okşayan eli tutmak istedi. Kolu yaralı olduğu için kıpırdatamadı. Birileri sırtının derisini yüzmeye çalışıyordu. Acıyla haykırarak adamı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. İnen kırbağların ışığı beynini delerken, acısı derisini lime lime ediyordu. Kollarını bağlamışlardı. Kırbağı kaldıran adamın küfürleri kulaklarında zonkluyordu.

"Ne oldu asil piçi? Bizden bıktın ve terk etmeye mi karar verdin?"

"Bırakın beni, ne olur... Ben bir şey yapmadım... Geri dönmek istiyorum! Evimi özledim, korkuyorum, karanlık... Çok karanlık! Baba! Anne! Neredesiniz?"

"Öldürün piçi! Sonra başıma bela olmasını istemiyorum. Kadın ve adamın cesedini bırakın, evde kalsın... Bana karşı gelecek olanlara bir ders olsun!"

"Hayır! Lütfen, onlara bir şey yapmayın!"

Gözlerini yavaşça açtı, karşısındaki sandalyede oturmuş onu izleyen Hasan'ı görünce doğrulmaya çalıştı.

"Artık Efendiler, kölelere mi hizmet ediyor?" diyen sesi çatlak ve kuruydu. Suyu uzanmaya çalışan parmaklarını geriye doğru çeken acı küfretmesine neden oldu. Alamadığı bardağı ona uzatan Hasan, yeniden yerine yerleşti.

Fahid içinden ve dışından saran yangını söndürmek ister gibi bardağı dudaklarına götürdü. Boğazı kurumuş ve içinde yanan bir cehennem varmış gibi içti.

Hasan bir haftadır ateşler içinde yanan ve sürekli sayıklayan genç adamın artık gözlerini açmasından umudunu kesmeye başlamıştı. Bugün ateşi düşünce biraz rahatlamıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Fahid hırıltılı bir şekilde gülmeye çalıştı. "Cehennemim kapısında zebanilerle yapılan savaşı her şeye rağmen kazanmış gibi."

Yüz üstü yattığı yatağa gömülmüştü. Sırtı büyücü kadının sürdüğü merhemler ve otların karmaşık rengiyle beraber, dövülmüş et parçasıymış gibi görünüyordu.

Hasan'ın gergin çenesi, içinde büyüyen zehri kusmaya her an

JENNIFER ROYCE

başlayacağını gösteriyordu. Nitekim daha fazla içinde tutamamış gibi sözcükler dökülmeye başladı.

“Sen nasıl bir aptalsın ki, arkası güçlü bir Paşa’nın evinden cariyesini kaçırmaya çalışırsın? Bu kadar mı hayatından bıktın? Konumumuzu ne hale düşürdüğün hakkında bir fikrin var mı seni ahmak?”

Son söylenen cümle üzerine gözlerini kısıp ona delice bakan Fahid, kalkabilseydi adamın boğazına sarılmaktan çekinmezdi. Açılıp kapanan parmakları yatağın döşeğini kavradı. Hasan onun bu tepkisini umursamadan, “Ne oldu zoruna mı gitti? Doğruları söylediğimi biliyorsun. Kız istedin de sana hayır mı dedim? Söyleseydin, istediğin köleyi pazardan alırdım!” diyerek devam etti.

Fahid’in alaycı hırıltısı sözünü kesti.

“Sen kızı... şey... için mi kaçırdığımı sanıyorsun? Lanet olsun, o daha bir çocuk! Bu kadar sapık ruhlu olduğumu mu düşünüyorsun?”

“O zaman ne demeye kaçırmaya çalıştın? Sana yalvardı mı? Neden lanet olası böyle bir işe kalkıştın?” Hasan’ın sabırsız bağırışını dışarıdan evin çalışanları bile duymuştu.

Genç adam kalkmaya çalışırken inledi. Yavaşça doğrularak Hasan’a bakışlarını dikti. Altın rengi gözlerinden okunan perişan ifadenin kamçıların yüzdüğü derisiyle bir alakası yoktu. Dahası Hasan bu vahşi gözlerde çok ender olarak duygu kııntısı görmüştü.

“Gözlerimin önünde kaçırıldı. Adımı söyleyen sesinin ara sokaklarda kayboluşu her gece kulağımda. Gittikçe uzaklaşıyor ve ben ona yetişemiyorum. Küçücük bir kız, nasıl korkmuştur, aklını kaçırmak üzeredir düşüncesiyle bazen delirmeme ramak kalıyor. Bu ülkede kaybolup giden insanların sonunu biliyorum. Ama bilmek hiç işime yaramadı, daha da telaşlanmama sebep oldu. Aramalarım sonuç vermedikçe vicdanım içimde benliğimi yutan bir ejderhaya döndü. Onu konakta bir cariyeye olarak görünce hiçbir şey düşünemedim. Sadece kurtarmam gerektiği beynimde dönüp durdu. Sonuç gördüğün gibi...”

Hırıltılı ve acıyla dolu cümleler arasında derin bir nefes aldı.

“İyileşir iyileşmez sağlam bir planla yeniden deneyeceğim, ta ki onu kurtarıncaya kadar!”

“Evet üzücü bir olay. Duygularımı anlıyorum ama Tanrı aşkına...” diyerek cümlesini bir anlığına yarım bırakan Hasan, yük-

Esir Yürek

sek sesle devam etti, hatta daha çok bağırdı. "Paşanın konağındaki bir cariye den bahsediyoruz! Aklını mı kaçırdın? Kölelik yıllarında yaşadıklarından kötü etkilenmişsin! Seni zincire vurmam daha iyi olur! En azından kendi sağlığın için!"

"İstersen toprağın yedi kat altına gömebilirsin. Ayırın'ı kurtardıktan sonra umurumda değil..."

Hasan dua edermiş gibi gözlerini yukarıya kaldırıp çaresiz bir halde omuzlarını düşürerek, "Hâlâ kurtardıktan sonra diyor!" diye tısladı. "Pekâlâ, önce sağlam bir plan yapmamız lazım. Sen iyileşinceye kadar ben konağı ve günlük düzenini takip ettirir, öğrenirim. Gerekli olanları daha sonra düşünürüz. Bu arada iyileşinceye kadar bu odadan çıkmıyorsun."

"Beni burada kim tutacak, sen mi?"

Hasan sinsice gülümsedi. "Cabir bu konuda hayli istekli. Eeee, senin de şu an güçsüz olduğun düşünülürse, dev Suriyeli senin hakkından gelebilir," diyerek eğlenen bir ifadeyle odayı terk etti.

Fahid içinden küfrederek yüzünü buruşturdu. Sonra yüzüstü kendini yatağa bıraktı. Bir an önce iyileşmesi gerekiyordu. Ne kadar süredir baygın yattığını sormayı unutmuştu. Geride kalan Ayırın'e yapabilecekleri eziyetler aklına gelince, her şeye rağmen ayağa kalkıp ona gitmek istedi. Lanet olsun ki: şu an değil kıpırdamak nefes alırken bile zorlanıyordu. "Lütfen Sagirah, benim için dayan, seni kurtaracağım," diye mırıldandı.

Ayırın'in üç hafta boyunca su ve ekmek dışında yiyecek görmeyen midesi iyice küçülmüştü. Cezanın sonunda hücreden çıkarıldığında incelmış ve zayıflamıştı. Her şey günlük rutinine dönerken, hiçbir şey olmamış gibi kaldığı yerden devam etti. Kölelerin ve hizmetçilerin, kendi aralarında tısladıklarını ve gözlerini bir dakika bile üzerinden ayırmamalarını umursamıyordu.

Menekşe mavilerinin artık daha donuk baktığını biliyordu. Yüreği tüm kanamalardan sonra eski taş haline geri dönmüştü. Sorgulamıyor sadece uyguluyordu.

Bir anlığına çatlayan çevresine ördüğü duvarları, bu üç hafta içinde yeniden sağlamlaştırmıştı. *Hiçbir şeyi sevmek, değer vermek, önemsemek! O zaman acı çekmezsin!*

JENNIFER ROYCE

Baş kadının ve hanımın sert tavırlarını, azarlamalarını bile önemsemiyordu. Zaten ne zaman şefkatli davranmışlardı ki... Artık dışarı çıkması yasaklanmış, köleliğinin üzerine bir de zindan gibi bahçe duvarları eklenmişti. Arada pazara yapılan geziler ve hamam sefaları azıcık da olsa nefes almasını sağlardı. Bu gibi boşluklar olmayınca hayat katlanılamaz derecede ağırlaşmıştı. William çamurdan yaptığı evini bozuşu, Derek'in suskun bakışları ve Fahid'in kendisini omuzlarına alıp gezdirdiği o günler gözünün önünde beliriverince titrek bir nefes çekti ciğerlerine. Bunlar nereden çıkmıştı şimdi? Anıların kapağı Pandora'nın kutusu gibi bir kez açıldığında mutluluk değil, hüznü getiriyordu. İstemese bile peşini bırakmayacak kadar ısrarlı olabiliyordu. Bu kapağı Fahid açmıştı. Yeniden başa dönüp özlemin ve acının içini kavurmasına katlanacaktı.

İki ay önce o malum gecede gönderdiği haberin cevabı Hasan'a bir rulo kâğıt olarak geldi. Kendini odaya kapatıp saatlerce o kâğıtları okudu. İşini bitirince hepsini kilitli bir çekmeceye koydu. Bunların zamanı değildi. Vakti geldiğinde zaten her şey istediği gibi olacaktı. Şimdi kafese kapatılmış bir kaplan gibi evi huzursuzluğuyla tepelerine yıkmaya çalışan kölesini durdurmalıydı...

Fahid kendini toparlamış, planlarına kaldığı yerden devam ediyordu. Bu konuda en büyük yardımcısı Hasan ve Cabir'di. İki aydır göz hapsine alınan konağın girdisi çıktısı ve alışkanlıkları öğrenilmişti. Bu bilgi bir kese altına mal olmuştu.

Fahid'in sürekli konağın çevresinde dolaşıyor olmasına Hasan kızıyordu.

"Sen, kocaman, gözü kara bir aptalsın! Anlamıyor musun? Dikkatlerini çekersen onu sonsuza dek kaybedersin!"

Tekrar yakalanma riskini göze almaktansa, uzak durması gerektiği konusunda nasihatler verse de, kime diyordu ki... Fahid garip bir ruh haline bürünmüş, planlarını en ince ayrıntısına kadar düşünürken mantığından çok duygularını öne çıkarmaya başlamıştı. Bu fazla tehlikeliydi, onun soğukkanlı olmasına ve mantıklı davranışlarına ihtiyaçları vardı.

Olayın üzerinden iki ay geçmesine rağmen Ayrin'i bir kere bile dışarı çıkarmamışlardı. Hoş, çıkabilseydi bile gözlerine kadar

Esir Yürek

kapalı o çarşıların içinde tanınması imkânsızdı. Ama kapıdan süzülen kadınlar içinde olmadığından emindi. Bir şekilde o menekşe rengi gözlerin sıcaklığını hissederdi. Konağın dışında dolaşmaktan ve gözlemlemekten her taşını, çalışanların her ayrıntısını ayırt edebilir hale gelmişti. Sagirah için beklemeye değerdı. Onu bir kez bulduktan sonra bırakmak için ölmesi gerekiyordu.

Zaman geçtikçe sabırsızlığı artıyor ve kendini bir delilik yapmamak için zor tutuyordu. Neden bu kadar uzun sürmüştü? Sabırsız yanı bir an önce harekete geçmesini fısıldarken, mantıklı yanı bu son şansın diyordu. Gözlerini kapattığında kaybettiği eski Sagirah'ın görüntüsü beliriyor, en son Paşa'nın sarayında karşılaştığı kızla bir bağlantı kuramıyordu. Yaşadığı yılların acı işkencelerini hatırladığında küçük Sagirah'ının da aynı acıları çekmiş olmasına içerliyordu. O, öylesine küçük ve masumdu ki, bu acıları asla atlatamazdı. Bu nedenle her geçen gün; hem kendisine hem de Sagirah'a çok fazla şey kaybettiriyordu.

Evin önünde sabırsızca ayağını vurarak düşüncelere dalmışken, sabahın serin havasından faydalanmak isteyen Hasan'ın yanında belirdiğini fark etmemişti.

“Bugün olmalı.”

Düşüncelerinden sıyrılıp ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Hasan yanına gelip dikildi. “Ne yapacaksan bugün yapmalısın.”

Duyduklarının etkisiyle aniden canlanan genç adamın gözlerinde heyecan pırıltıları oynamaya başlamıştı.

“Gemi ayarlayıncaya kadar bekleyecektik. Hem bu hamam gününde onu dışarı çıkaracaklarından emin değiliz.”

“Gemi iki gün içinde geri dönüyor, bu nedenle kaçırma işini erkene almalıyız. Bundan sonraki gemi bir ay sonra, ben ayarladım. Konağın içindeki muhbirim bu hamam gününde kızın onlarla geleceğini söyledi. Tellak kadına verdiğimiz not ve para ile Ayırın tam zamanında orada olacaktır.”

Hasan uzanıp onun omzunu sıktı.

“Bugün olmalı...”

Fahid'in içinden geçen ve tüm iç organlarının kasılmasına neden olan kuşku dudaklarından döküldü.

“Ya yine başaramazsam? Ya onu kurtaramazsam?”

Hasan mırıltılı bir sesle, “Bu son şansın, evlat. Eğer başarısız

JENNIFER ROYCE

olursan, onu unut. Büyük ihtimalle bir daha göremeyeceğimiz ve bulamayacağımız bir yere ya da ülkeye satarlar,” diyerek uyardı.

Yeniden kaybetme düşüncesi bile sinir tellerini gererken, gerçekleşmesine katlanamayacağını biliyordu.

Başarmak zorundaydı! Başaracaktı...

YEDİNCİ BÖLÜM

"Umut hep olacak..."

Esir Yürek

Hasan'ın söyledikleri acele etmesi gerektiğini vurgulayan bir uyarıydı. Daha fazla oyalanamazdı, evden çıkıp faytona bindiğinde, Suriyeli Cabir'in de arkasından arabaya atlaması üzerine kaşını kaldırarak, "Sen nereye?" diye sordu.

Cabir ifadesiz bir suratla oturduğu yerden omuzlarını silkti. Gereksiz konuşmayan bir adamdı. Siyahi devasa bedeni, tıraşlanmış pırıl pırıl parlayan kafası, kulağından hiç çıkarmadığı küpesi ve çok açık renk mavi gözleri görenlerin korkuyla dolmasına neden olurdu. Bazen onun şeytan olduğunu düşünen kişilerin yanından geçerken dualar ettiğini duymuştu. Ondandır herhangi bir cevap alamayacağını fark ederek hareket etmeleri için emir verdi.

Araba hareket ederken ikisi de suskundu. Cabir'in ne düşündüğü bir bilmeceyken, Fahid'in önündeki birkaç saate odaklandığı bakışlarından belliydi. Olasılıkları tartan bakışları her ihtimali değerlendirdiğini gösteriyordu.

Hamama yakın sokaklardan birinde inip, giriş çıkışı denetleyebilecekleri kerpiçten yapılmış bir evin damına tırmandılar. Fahid yılların getirdiği sabırla keskinleştirdiğini düşündüğü sinirlerinin aslında hiç de düşündüğü gibi sağlam olmadığını farkına varmıştı. Beklemek işkenceye dönüşmüştü. Saat ikiye yaklaşırken Mısır'ın kavuran güneşi tepelerinde yansıdıkça terlemişler ve nefes alamaz hale gelmişlerdi. Daha ne kadar bekleyeceklerdi? Sabırsızca oturduğu yerde yüzündeki teri silen Fahid, duyduğu sesle doğruldu. Nihayet, tellalın bağırışı dikkatlerini sokağın başına yöneltti. Adam, Paşa Hazretlerinin zevcesinin hamam günü

JENNIFER ROYCE

olduğunu, tebaasıyla birlikte şu an hamama yaklaştıklarını ve erkeklerin destur eyleyip yolları boşaltması gerektiğini yüksek sesle duyuruyordu.

Kendini gizleyen Fahid ve Cabir, gelen şaşaalı kalabalığa baktı. Düğün alayı gibi görünüyordu. Kapalı bir tahtırevanda oturan Paşa hanımının çevresi çarşafli cariyelerle doluydu. Onların da çevresinde, silahlı ve her yeri gözetleyen askerler vardı.

Fahid, kızı tanıyabilmek için boş yere uğraştı. Burada bütün iş hamamda çalışan tellaktaydı. Kadın, Ayrin'e notu verdiği anda arka sokakta olması gerekiyordu. Hamamın arkaya açılan bir kapısı yoktu. Çok incelemiş ve çok dolaşmıştı. Hiç açık yer bulamamıştı, sadece kömürlüğün sokak seviyesindeki küçük bir insanın geçebileceği kadar dar penceresi dışında. Sonraki bir gün kömürlüğe girerek pencerenin yüksekliğine bakmıştı. Yerden hayli yukarıda olan pencerenin altına iri birkaç kütüğü üst üste koyup, Ayrin'in pencereye ulaşmasını sağlamayı düşünmüştü. Her detayı en ince ayrıntısına kadar planlamış, tekrar tekrar incelemişti. Şimdi ise dakikalar geçmek bilmiyordu. Son içeri girenle birlikte hamamın kapısı kapanarak önüne askerler dizildi.

Fahid on dakika bekleyip damın arka tarafından atladı, Cabir de peşinden... Öğlenin bu en sıcak anında herkesin bir gölgeye sığınmasına ve sokağın boş olmasına minnet duydu. Dar ara sokaklar, kırmızı kerpiçten evlerin gölgesinde kalsa da, yerden yükselen hararetin boğuculuğuyla bir an nefes alamadı. Katlanacaktı... Katlanması gerekiyordu...

İlerleyerek kömürlüğün penceresine yakın duvara yapışıp beklemeye başladılar. On dakika geçmemişti ki, kömürlükten gelen tıkırtıyla ihtiyatlı bir şekilde eğilip baktı Fahid. Kapı yavaşça açılarak içeri çarşafli bir gölge girdi. Temkinli adımlarla kömürlüğün ortasına kadar gelinceye kadar beklediği kızı, "Sagirah!" diye hafifçe seslendi. Kız aniden dönerek pencereye bakıp korkuyla geri çekildi. Bu arada peçesi açılmış, yüzü ortaya çıkmıştı.

Tanrım, bu kız Ayrin değildi! Aptal tellak, notu yanlış kızı vermişti. Fahid daha düşünmeye fırsat bulamadan kız çılgılığı bastı. Düşünme değil eylem adamı olan Cabir şaşkınlıktan ve şoktan donakalmış genç adamı kolundan çekiştirerek koşmaya başladı. Fahid, ne geçtiği sokakları ne de ne kadar koştuğunu fark ede-

Esir Yürek

biliyordu. Sadece kolundan çekiştiren ve yönlendiren Cabir'e uyum sağlamaya çalışıyordu. Son fırsat kaçırmıştı, Ayrin'i kurtaramamıştı. İçinden ettiği küfürler bitmek bilmiyor, yaşadığı hayal kırıklığıyla ezilen ruhundan fırlayan isyanları durduramıyordu. Geniş bir yola geldiklerinde geçen bir arabayı durduran Cabir, genç adamı itekleyerek bindirdi. İradesi elinde olmayan bir kukla gibiydi. Cabir nereye sürüklerse oraya gidiyordu.

Hamamı saran çığlıkla çıplaklıklarını örten kadınlar, içeriye dolan askerlere aptalca bakakaldılar. Sürüklenerek getirilen kız hâlâ bağıyordu. Hanım, yaklaşıp elinin tersiyle bir tokat atınca kız kısa bir anlığına susmak zorunda kaldı.

"Neler oluyor? Neden bağıyorsun?" diyen hanımına Ayrin'i göstererek, "Onu kaçıracaklardı! Onu kaçıracaklardı!" diyerek histerik çığlıklar atmaya devam etti cariyeye.

Hanımın aksi sesi hamamda yankılandı. "Neler saçmalıyor-sun sen? Düzgün anlat!"

Kız nefretle diktığı gözlerini Ayrin'den ayırmadan. "Hamama girince tellak kadın bana yaklaşıp, *'Ayrin hanginiz?'* diye sordu. Ben de *'Benim.'* dedim. Elime şu notu tutuşturdu."

Elindeki notu hanımına uzattı. "Okuyup tarif edilen yere gince orada bir adamın beklediğini gördüm. Onu kaçırmaya çalışıyordu, ben de korkuyla çığlığı bastım.. dedi sesindeki kıskançlık tınılarıyla.

Hanımı, uzatılan notu alıp bakışlarını satırların üzerinden gezdirdi.

"Ayrin,

Kömürlüğe in, seni orada bekliyor olacağım."

Kadının öfkelenen bakışlarından kaçmak için birkaç adım geri çekilen Ayrin'e herkes acıyarak bakıyordu. Hanımı, yaklaşıp çıl-gınca bir öfkeyle kıza vurdu, vurdu, vurdu...

Yere düşen Ayrin'i götürüp hücreye atmalarını askerlere emrederken hâlâ hıncını alamamış görünüyordu.

JENNIFER ROYCE

Ayrin, neler olduğunu anlayamamıştı. Kaçmaya çalışmamıştı. Bunu bir kez daha deneyecek kadar aptal değildi. İki askerin tarta-
klayarak kolundan tutmasıyla hamamın çıkışına yürüdü. Kana-
yan burnunu yüzünü kapatan peçeye sildi. Hamamdan çıkartılıp
saraya götürülürken, bakışları sokağı tarıyordu.

O notta ne yazıyordu? Kim göndermişti? Kim sorusu aklına
geldiğinde gözünün önünde tek bir kişi belirmişti.

Fahid...

Yapmış olabilir miydi? Yeniden onu kurtarmaya çalışmış ve
başarısız mı olmuştu? Neden yeniden aynı riske girmişti? Yap-
tığı her davranışın Ayrin'e işkence olarak döndüğünü görmüyor
muydu?

İşte yine hücredeydi. Hanımın vurduğu yerler morarmaya
başlamıştı ve acıyordu. Tanrı aşkına, ne olduğunu bile anlayama-
mışken başına gelenlere inanamıyordu. Bundan sonraki günle-
rin getireceklerinin korkusuyla saçını geriye itip, sıkıntıyla elini
yüzünde gezdirdi. Bu defa kesinlikle çok büyük bir belanın tam
ortasındaydı. İyi veya kötü burada idare edip gidiyordu. Yeniden
satılırsa dayanamazdı.

Ayrin, korkulu kâbusunun gerçekleşmesini çok fazla bekleme-
di. O akşam Paşa'nın karşısına çıkarılan kızı, bir köle tüccarına
teslim ettiler. Yalvarmadı, ağlamadı, kendini yerlere atmadı. Sa-
kin ve gururlu görünüşünü koruyarak köle tüccarıyla birlikte Pa-
şa'nın huzurundan ayrıldı.

Adam, peşinden uysal bir şekilde gelen Ayrin'le beraber, sa-
raydan çıkarak arabaya bindi. Karşısında oturan kızın şu an ör-
tülü olması güzelliğini bilmediği anlamına gelmiyordu. İçeride
almak için incelediği bu güzellik, gelecekte eline geçecek altınlara
ulaşmasına yardım edecekti. Hem de ne altın... Sinsice sırtan
adamın arabacıya verdiği komut tek kelimeydi.

"Limana!"

At arabasının tekerlek gıcırırları ve atların nal sesleri sokaklar-
da yankılanırken, içinde oturan kızı bilmediği bir geleceğe doğru
taşıyordu.

Esir Yürek

Fahid eve geldikten sonra resmen cinnet geçirmiş, ne var ne yok her şeyi kırıp dökmüştü. Kendisini durdurmaya çalışan Cabir'i o öfkeyle yere sermişti. Ağzı burnu kanayan adam yerden kalkıp odadan çıktı. Hasan dışarıda onun sakinleşmesini bekliyordu, ama bu umudu saatler geçtikçe tükeniyordu. Genç adamın acılı kükremesi geceye yayılırken, asla ama asla bu acının sona ermeyeceğini biliyordu.

Bedeninden fişkıran terle soluk soluğa odanın ortasında durdu. Boş ve anlamsız bakışları dağılmış odada dolaştı. Sagirah'ı sonsuza kadar kaybetmişti. Bir daha asla göremeyecek ve bu vicdan azabıyla ölecekti. Hırıltılı bir inlemeyle kendini koltuğa bıraktı. Dağılan saçları önüne dökülmüştü. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğdiği başını elleriyle kavradı. Parmaklarına dolanan saçlarını acımasızca çekiştirirken, "Bir yolu olmalı, onu geri alabileceğim bir çare düşünmeliyim," diyerek sayıklıyordu.

Sonunda ayağa fırladığında, çıkışı olmayan bir duruma sıkışıp kalmaktan hiddetli, gözleri vahşice dönerek odadan çıktı. Hasan'ın oturduğu sedirin karşısına gelip dikildi. Açılıp kapanan yumrukları ve kan çanağına dönen gözleriyle Hasan'ı göz hapsine aldı. Tarazlı ve tahriş olmuş bir sesle, "İzin ver gideyim, lütfen... Sana yemin ederim, geri geleceğim!" diye yalvardı. Fahid ki, hayatı boyunca asla kimseye yalvarmamış, boyun eğmemişti.

Hasan genç adama baktıkça çektiği acıyı görüyordu, ama onu teselli edecek tek bir kelime bile aklına gelmiyordu. Fahid tekrar konuşmaya başlayınca, gözlerine daha fazla bakamadı.

"Hayatımda ilk defa birine yalvarıyorum... Lütfen, bırak peşinden gideyim. Dünyanın sonuna kadar gitsem bile bu iyiliğini unutmam... Söz veriyorum, onu kurtardıktan sonra geri geleceğim."

Hasan, gırtlığına takılan yumruyu geçirmek için art arda yutkunurken, genç adamın gözlerindeki yalvaran bakış; vurulmuş bir panterin avcısına öldür de bitsin diyen son bakışı gibiydi. Hasan, yavaşça ayağa kalkarak birkaç adım attı, sanki düşüncelerini karara bağlamıştı.

"Benimle gel."

Fahid, adamın arkasına takılarak kütüphaneye yöneldi.

JENNIFER ROYCE

Fakat odanın kapısında duraksayıp içeri girmeyi reddetti. Hasan'ın vereceği tepkiyi bekliyordu. Eğer hayır derse, hayatının belki de son kaçıışını yapacaktı. Bu ölümüne neden olsa bile...

Yaşlı adam ilerleyip masanın kilitli çekmecesinden çıkardığı bir tomar kâğıtla geri geldi. Boğazını temizleyip genç adama bakarak, "Bunları al," dedi. Faliid verilen kâğıtları eline alarak tek tek baktı. Bunlar; İngiltere'de bulunan pek çok arazinin, evin, şatonun ve gayrimenkullerin tapusuydu. Lord Raoul Anderson adında bir asilzadeye aitti. Sonraki kâğıtlarda ise, bu mülklerin ve paraların hepsinin kendi üzerine kaydedildiği belgeler vardı.

Gözlerinde sorularla Hasan'a baktı.

"Bu Lord kim? Neden her şeyini bana veriyor?"

Hasan, kısa bir suskunluğun arkasından hiç duymadığı bir ses tonuyla konuşurken aksanı değişmiş, tıpkı bir İngiliz soylusu gibi konuşmaya başlamıştı.

"Lord Raoul Andersen benim. On beş sene önce hükümetin bana verdiği görevle -sen buna casusluk da diyebilirsin- Mısır'a gönderildim. İngiltere'de asiller arasında aşk evliliği olmaz ama karıma deli gibi âşıktım. Bir oğlumuz oldu. Bu görev kısa süreli olmadığı için, karımla oğlumu da alarak buraya yerleştim. Görevimi yerine getirirken amacımız, bu ülkede bir iç savaş başlatmaktı.

Gerçekten başardım da...

Ama bu bana pahalıya mal oldu, çatışmaların ortasında kalan oğlumu ve karımı kaybettim. Vicdan azabının ne demek olduğunu iyi bilirim... Onları burada bırakıp İngiltere'ye dönemezdim. Mısır'da kalmaya karar verdim. Sonra seni satın aldım. Oğlum yaşıyaydı, aynı yaşlarda olacaktınız. Varlığınla, oğlumu geri getirmişim gibi hissettim.

Kırbaçlandığın gece -ani bir kararla- kim olduğunu araştırmak için adam tuttum. Tavırların sıradan bir köle olmadığını gösteriyordu. Öğrendim ki, İngiliz aristokrasisinden bir asilin oğlusun. Bütün bunlar bana bir karar vermem için işarettti. Ülkeme asla geri dönmeyeceğim! Çok güçlü yerlerde dostlarım var; elim her yere ulaşabilir, adım her kapıyı açar. Şimdi bütün bu imkânları sana veriyorum ve seni özgür bırakıyorum. Eğer bir gün yolun düşerse bana uğrarsın. Her zaman haberlerini alacağımı biliyorsun."

Esir Yürek

Genç adamın elinde tutmakta olduğu diğer kâğıtları göstererek, “O kâğıtlarda seni varisim olarak gösterdim ve unvanımı sana bırakıyorum. Bu dünyada adalet varsa, bunu en çok hak eden sensin! Bir gün bana ihtiyacın olursa burada olacağım, oğlum, ” derken güçlkle yutkunmuş ve dolan gözlerini kırpıştırmıştı.

Ve Fahid on iki yaşından bu yana ilk defa ağladı. Hem de Hasan’a sarılarak...

Bu belki onun son ağlamasıydı. Hasan ya da Raoul her kimse, ona gönderilen bir hediye idi.

Hasan gözlerinden dökülen yaşlarla onun elini sıkıp gülümsemeye çalıştı.

“Git hadi! O küçük kıızı kurtarıp evine götür. O da çok çekti. Küçük bir kız, bu kadar çok acıyı yaşanamamalı, evinde bebekleriyle oynamalı.”

“Benim için yaptıklarını asla ödeyemem ve hiçbir zaman da unutmayacağım. Eğer bir gün bana ihtiyacın olursa. mutlaka benim yerimi biliyor olacaksın. Bir haber göndermen yeterli. Senin için dünyayı yakar yıkarım.”

Son kelime Hasan’ı vurmuş bitirmişti. Genç adama sarılarak ağladığı için kendine sövüp saydı. Elinde tuttuğu iki kese altını onun nasırlı avucuna sıkıştırarak son sözünü söyledi.

“Cabir’i de al, o artık senin. Git hadi, yolun açık olsun.”

Fahid çıkıp giderken arkasına bakmadı. Biliyordu ki, Hasan da böyle isterdi. Kapının yanında bekleyen Cabir. onun bir şey söylemesine gerek kalmadan peşine düştü. İki adam karanlık sokaklara dalarak kayboldular.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Esaret kafesinden
özgürlüğe..."

Esir Yürek

A niden boğazına sarılan mengene gibi parmaklarla gözleri yerinden fırlayan kapı nöbetçisi, tehlikenin farkına bile varmamıştı. Nefes almaya çabaladıkça morarıyordu. Gırtlığını sıkan el tarafından duvara çarpılınca, bir an beyninin parçalara ayrıldığını hissetti.

Neler olduğunu anlayamamıştı. Kendisi burada öldürülürken diğer kapı nöbetçisi ne halt ediyordu? Duvardan yukarıya doğru kaldırılarak sürüklenirken, ayakları debelenerek duvara vuruyordu. Parlak ışıkların belirmeye başladığı gözlerini zorlayarak açıp, karşısındakine sabitlemeye çalıştı. Tehlikeli ve hırıltılı sesi duyduğu zaman ölüm vaktinin geldiğini çoktan anlamıştı.

“Bugün tutuklanan cariyeye ne oldu?”

Nöbetçi konuşmayı bırak, nefes alamazken bu soruyu nasıl cevaplayabilirdi ki? Yan taraftan boğazını sıkan adamın sesini aratmayan bir ses duyuldu.

“Adama nefes alması için izin verersen, belki söyleyebilir.”

Bu söz üzerine karanlıkta çok net göremediği adamın, öfkesini yatıştırmak için derin nefesler aldığını, daha sonra parmaklarını gevşettiğini hissetti. Hava ciğerlerini yakarak doldurdu. Öksürmeye başladı. Adam, parmaklarını gevşetmiş ama boğazını bırakmamıştı. Yakasından tuttuğu bedenini yeniden duvara çarptı.

“Söyle!” diyerek gürledi.

Güçlkle fısıldayan asker, “Paşa tarafından satıldı, biraz önce limana götürüldü.” dediğinde acımasız eller, adamı silkeleyerek yere fırlattı. Nöbetçi başını döndürerek onları görmeye çalıştı. Seçebildiği diğer nöbetçi arkadaşı da aynı durumdaydı. Yanında duran dev gölge, diğerini de peşine takıp karanlıkta kayboldu.

JENNIFER ROYCE

Akdeniz kıyılarına, Kahire'den ayrılışlarının üçüncü günü akşam saatlerinde ulaştılar. Reşid, Fransızların verdiği isimle Rosetta, Mısır'ın Akdeniz kıyısında olan liman kentiydi. Kıyı ticaretini yüz yıllardır bu limandan sürdüren Mısır için önemli bir kenti.

Kahire'nin yüz on dört mil kuzeyinde olan Liman, akşam olmasına rağmen hâlâ kalabalık ve gürültülüydü. Taşıma yapan hamallar, yeni gelen gemilerden sahile çıkan tayfalar, hareket edecek gemilere yük taşıyan işçiler ve yolcular... Bu kalabalıkta ve karanlıkta kimse kimseyi bulamazdı.

Fahid kalbi kulaklarında zonklayarak yürürken, Cabir, sessizce arkasından geliyordu. Bir plan yapmalı ve nereden başlayacağına karar vermeliydi. Ama heyecanına esir olmuş, bırak plan yapmayı bir an nereye gideceğini bile düşünemez hale gelmişti. Geç kalmış olmaktan korkuyor ve Sagirah'ına çok yakın olmanın verdiği ümitle acele ediyordu.

Ah, evet, önce köle taşıyan gemileri öğrenmesi gerekiyordu. Daha sonra ise Sagirah'ın bu gemilerden hangisinde olduğunu araştırmak zorundaydı. Bir kez plan yapmaya başlayan zihni, ardı ardına teoriler üretmeye başlamıştı bile. Ayakları harekete geçti. Adımları uzun, sağlam ve kararlıydı. Hem de hiç olmadığı kadar...

Gözleriyle limanı tararken, hemen ileride hamalları yönlendiren korsan kılıklı adama yaklaştı. Yavaş ilerleyen hamalın birine, "Hadi, lanet olası! Haftalarca seni bekleyecek değiliz!" diyen adamın dikkatini çekmek isteyen Fahid, tam karşısına gelerek kararlı bir ifadeyle durdu.

Denizcinin kaşlarını çatarak bakmasına aldırmayarak, "Köle taşıyan gemileri nerede bulabilirim?" derken sesi bir kılıç kadar keskindi.

"Yolu kapatıyorsun, geri çekil ve hamalın geçmesine izin ver."

Genç adam ağır yükün altındaki iki büklüm olmuş adama acıyarak yana kaydı ve sorusunu tekrarladı. "Köle taşıyan gemileri nerede bulabilirim?"

Adam, onu baştan ayağa inceledi. "Neden aradığını bilmeden olmaz, dostum."

Fahid adamın ukalaca ve küstahça sorduğu soru üzerine bir adım atarak burnunun dibine kadar sokuldu.

Esir Yürek

“Bu seni ilgilendirmez! Bir soru sordum. Bilmiyorsan, bir başkasına sorarım.”

Denizci burnunun dibine kadar sokulan ve tehdit kokan bir sesle konuşan genç adam karşısında azıcık da olsa sinmişti.

“İleride duran iki gemi köle taşıyor. Adları Quinn ve Albina.”

Fahid, hiçbir şey söylemeden limanın diğer ucunda duran iki gemiye doğru yürüdü. Tanrım, bu kadar yaklaştığına inanamıyordu. Yumruklarını sıkarak adımlarını hızlandırdı. Bu gemi de, limandaki diğer gemiler gibi telaş içindeydi. Etrafa yakılan meşalelerin ışığında çalışan tayfalar ve işçiler, kendi aralarında küfürlü konuşup, gürültülü kahkahalar atıyorlardı.

Fahid, Quinn adlı kalyona⁵ yaklaşp kaptanı sordu. Tayfalardan biri, “Kaptan seni arıyorlar!” diyerek yukarıya seslendi. Kaptan köşkünde duran adam gönder anlamında elini kaldırdı.

Fahid ve Cabir, yol veren tayfaların arasından güverteye çıktılar. Kalyon; üç direkli, mükemmel bir yelkenli donanımına sahipti. Fahid yıllarını gemilerde geçirmiş biri olarak aşına olduğu kalyonu incelemeye başladı.

Bu tip gemilerde, kat kat güverteler olurdu. Yük taşımada genişliği ve ağırlığı avantajdı. Köle ticareti yapanlar için mükemmeldi.

Kaptan merdivenleri inerek yanlarına geldi.

Orta yaşlı, hafif göbekli ve keçisakalını titreten aksanlı bir konuşması vardı; fakat hangi milletten olduğu anlaşılmıyordu. Bütün dillerin aksanını birbirine karıştırıyor, hepsinden bir parçayı konuşmasına katıyordu.

“Evet, ne istemiştiniz?”

Onu baştan ayağa inceleyen Fahid, adamın tipinden soracağı sorulara ve teklifine ne cevap vereceğini tahmin etmeye çalıştı.

“Köle taşıdığınızı duyduk.” Sesini sakın tutmayı başaraabilmiş-ti. Cümleye girişi, kaptanın işkillenmesine neden olmuştu.

“Bundan size ne?” dedi şüphe dolu bir sesle.

Genç adam onun kuşkulu sorusuna ve dikleşen bedenine al-dırış etmedi. Aradığını bulmaya kararlı bir sesle, “Eğer aradığım sizin geminizdeyse, çok kazançlı çıkabilirsiniz,” dedi.

Kaptanın kazanç kelimesinde gözlerinden geçen anlık pırıltı,

5-Kalyon: İngilizler tarafından 16. yüzyıl'da geliştirilen rüzgârla giden, üç direkli, yelkenli, büyük savaş gemisidir.

Fahid'in istediği bilgileri vereceğini gösteriyordu. Gözlerindeki ifadeye zıt, lakayt bir şekilde, "Aradığınız her neyse belki yardım ederim, belki etmem," diyerek omzunu silkti. Amacının değerini arttırmak olduğunu fark eden Fahid, adama dik dik bakarak, "Kazancınızın çok para olduğunu söylesem bile mi?" diye mırıldandı.

Kaptan bir an tereddüt etti. Kararsızca düşündüğü birkaç dakikadan sonra, "Pekâlâ, sizi tacire götüreyim. Aradığınızı almanıza izin verir vermez, orası beni ilgilendirmez," dedi.

Genç adam başını sallayarak, beline sardığı kuşağın içinden iki altın çıkarıp adama attı. Parayı havada kapalı kaptan, onu orta kat güverteye indirerek, kölelerinin başından ayrılmayan adamı işaret etti.

Fahid, adama yaklaşıp selam verdi. İnsan ticareti yapacak kadar karakersiz olan kişiliği yüzüne yansımış, ince yapılı ve kambur bir adamdı. Sessizce onun ne diyeceğini beklerken, soru sormayı sevmeyi fark eden Fahid, adama arkasında birbirine sokulmuş -yüzlerini göremediği- kızları işaret ederek, "Cariyelerin arasında Ayrin isimli bir kız var mı?" dedi.

Adam kızgın kızgın homurdandı.

"Bundan sana ne?"

Yanında bekleyen paralı askerler onun sesinin kızgın çıkmasından dolayı hareket etmeye hazırlandılar. Fahid çenesini sıkı. Kibar konuşmaların ve ricaların adamı değildi.

"Sadece kız buradaysa, satın alacağım. Satmak için uzun bir yola gerek yok. Orada kazanacağının kat kat fazlasını verebilirim."

Adam, yüzünde sinsi yılışık bir gülümsemeyle bir süre düşündü. "Paraya asla hayır demem dostum ama kızlarımın içinde bu isimde biri yok."

"Yani bu akşam Paşa'nın konağına gidip bir cariye satın almadın mı?" Sert sesi karşısında irkilen adama aldırmadı. Tüccar, hayır anlamında başını salladı.

"O kızı bizim Aber almış sanırım. Akşam üzeri çok güzel bir kız getirdiğini söylediler. Diğer gemide yolculuk yapıyor."

Sonra verdiği bilginin karşılığını bekler gibi nasırlı ve kirli avucunu genç adama doğru uzattı. Fahid cebinden çıkardığı keseden bir altını onun eline bırakıp, topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Esir Yürek

Güverteden geçerken adımlarına Cabir bile yetişemiyordu. İskeleye inerek hızını kesmeden diğer gemiye yöneldi. Koşuşturan tayfalar, hamallar ve işçilerin arasından gemiye tırmandı. Önünü kesen tayfaya ölmek istiyorsa orada kalmasını tembihleyen bir ifadeyle baktı. Fakat adam bu tür tehditlere alışkın bir tavırla, "Ne istiyorsunuz?" dedi sert bir sesle.

"Tacir Aber'i arıyorum! Kendisiyle görüşmek istiyorum!"

"Neden arıyorsun Aber'i?"

Dişleri sıkılmış ve çenesindeki kas seğirirken kendini tutmakta zorlanıyordu. "Bu seni ilgilendirmez! Şimdi Aber'i çağıracağım, çağırmayacak mısın?"

"Aber gemide değil." Adamın sinir bozucu lakaytlığı karşısında gırtlığına yapışmamak çok zordu. Cümlesini bitirmeden onu ittiği gibi güvertede yürümeye başladı. Adamın durdurma çabaları boşunaydı. Alt güverteye inen merdivenleri yarılamıştı ki, aşağıda eli silahlı paralı askerlerin beklediğini gördü. Fahid yavaşlayarak. "Buraya kavga etmeye gelmedim. Sadece tacir Aber'le konuşmam gereken bir konu var," derken sesi sakinleştirici bir tondaydı. Askerler kenara çekilince arkalarında, uzun ama hımbıl, köse, kel kafalı bir adam belirdi.

Cellabiye'nin beline bağladığı kuşağa anahtarlar asılmıştı. Fahid onu görünce merdiveni inmeye devam edip, adamın karşısına gelen son basamakta durdu.

Adam, karşısındaki adamın da bir zamanlar köle olduğunu hemen anlamıştı. Hatta arkasındaki adamın da öyle olduğu barizdi. Tepeden tırnağa genç adamı inceledi. Gözlerinde, karşısındaki adamı tartan bir ifade vardı.

"Aber benim, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Fahid ağzından hızlıca ve sabırsızca çıkacak olan kelimelere inat sakin bir şekilde, "Bir cariye arıyorum. adı Ayrin. Sizin bu akşam Paşa'nın konağından satın aldığınız kız," derken istersen itiraz et diyen bir tehdit, cümle'nin içinde cınladı.

Aber, sermayesi konusunda titizlenen bir tüccar kuşkusıyla, "Niçin sorduğunuza bağlı bir soru," dedi, bu işlerle uğraşan bir adamın her şeyi göze alan duruşuyla, genç adamın tehdidini algılamış ve cevap vermişti. Genç adamın kuruyan dili, bir süre söylenmek istediklerine itiraz edermiş gibi hareket etmedi. Onun bu sessizliği düşünüyormuş şeklinde algılandı.

“Kızı satın almak istiyorum.”

Hayatında söylemek zorunda kaldığı en zor cümleydi. Sagi-rah'ının bir köle olduğu ve mal gibi alınıp satıldığını sanki yeni fark etmiş gibi tüyleri diken diken oldu.

Aber söylenen sözlerin ardında başka anlam arayan bir adamdı. Bir kölenin, en azından bir zamanlar köle olmuş bir adamın, neden bir cariyeyi satın almak istediğini düşündü. Bu, ucunda çok para olan bir işe dönüşebilirdi. Ama kız, hemen öylesine verilecek bir esir değildi.

“Onu Osmanlı başkentinde keselerce altına satmak varken, neden sana daha az paraya satayım ki?”

“Sen kızı satarım dersin, orada kazanacağın altının üç kat fazlasını burada, daha yola çıkmadan kazanabilirsin.”

Adamın kaşları kuşkuyla kalktı. “Senin gibi bir kölede o kadar altın olduğuna inanmıyorum.”

Fahid kuşağına sıkıştırdığı iki kese altını çıkarıp, eliyle tartarmış gibi havaya atıp tuttu. Adamın paraya aç gözleri keseyi bir an bile bırakmadan takip etti. Yolunacak yağlı bir müşteri bulmuş gibi ağzı sulandı.

“İki kesenin yeteceğini kim söylüyor?” derken sesinde saklı sinsiliği fark etmişti Fahid. Genç adam, burnundan öfke fışkırırken adamın gırtlığına sarılmaya hazırdı.

Dişlerini gıcırdatarak, “Ne kadar istiyorsun?” diye sordu.

Adamın hesapçı ve kendine güvenen gülümsemesi dudaklarına yayıldı. Anladığı ve bildiği bir şey varsa o da, istekli bir müşteri ne istersen verirdi. Hele o müşteri bu genç adam kadar çaresizce istiyorsa.

“Bir kese daha hiç fena olmaz.”

Fahid pazarlık bile yapmadı. Cabir'e dönerek, “Hasan'a git,” dedi. Cabir ne sayılabileceğini bilerek, genç adam lafını bitirmeden gemiden ayrılmıştı bile. Şimdi bekleme zamanıydı.

Fahid'in Cabir'in gelmesini beklediği bu süre hayatının en uzun zamanıydı. Belki bir ay, belki de bir ömür kadar uzun sürmüştü. Alt güvertede sırtını duvara dayamış, ayakları sabırsızca yeri döverken, yanağının içini ısırmaktan diline gelen kan tadı, düşünceleri arasında önemsiz bir yere sahipti. Karşısında hâlâ

Esir Yürek

kendisine güvenmeyen ve silahlı adamlarıyla her an hareket edeceği kuşkusuyla bekleyen tüccar Aber'den gözünü ayırmıyordu, geçen birkaç günlük sürede önünde askerlerin ve tüccarın beklediği kapının her açılışında Ayрін'i görmeye çalışıyor, iyi olup olmadığını merak ediyor, ihtiyaçları için kısa sürelerle ayrıldığı alt güverteye yine aceleyle dönüyordu. Sıkıntılı nefesini gürültüyle dışarı verdi. Ne kadar zaman geçmişti? Cabir neden gelmiyordu? Hasan fikrini değiştirmiş olabilir miydi? Ya buradan Ayрін'i almadan gitmek zorunda kalırsa? Ah hayır, buna asla izin vermeyecekti! Gerekirse bu adamların hepsini düşünmeden öldürebilirdi!

Aber, karşısında duvara dayanmış ve gözleri kısılmış bir halde adamlarını tartan ve inceleyen adamın bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. Onu zorlamış olmaktan korkuyordu. Nitekim bu genç adam, o kız için ölümü bile göze alabilecek gibi duruyordu. Bağdaş kurduğu kapı önünde huzursuzca kıpırdandı. Başını kaldırıp tepesinde Azrail gibi dikilen kendi adamlarına baktı. Karşısındaki adam da nihayetinde etten kemikten bir adamdı. Beş tane silahlı kişiye saldıracak kadar aklını kaçırmış olamazdı.

Merdivenden gelen sesler üzerine bütün bakışlar oraya döndü. Fahid, Cabir'i gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Suriyeli, elindeki keseyi Fahid'e uzattı. O da kuşağından çıkardığı diğer iki keseyle birlikte Aber'e verdi. Adamın sansar gibi sırtı şurattına yayılırken, altın dolu keseleri havada kaptı.

Ayрін, kendisi gibi köle kızlarla beraber ambara kapatılmış; dışkı, ter ve kusmuk kokusu arasında nefes almaya çalışıyordu. Köşeye çekilerek dizlerine sarılmıştı. Zaten hiç kimse konuşma taraftarı değildi. Daha çok inlemeler, hıçkırıklar ve ağlama sesleri duyuluyordu. Burada on yaşından, on sekiz yaşına kadar her çeşit ve milletten kız vardı: sarışın, esmer, siyahî, kızıl, Arap, zenci, Suriyeli... Hangi milletten olduğunu unutacak kadar uzun zamandır köle veya cariye olan bu kızlar, bir mal gibi oradan oraya taşınırken ya da satılırken kabullenmişliğin verdiği bir ruhsuzluk taşıyorlardı. Yarın, kim bilir, dünyanın hangi köşesine götürülüp satılacaklardı Tek dileyebilecekleri şey, merhamet sahibi insanlarla karşılaşmaktır. Yan tarafında uyuklayan küçük kızın, anne diyen sayıklanmalarını, diğer tarafındaki başka bir kız dürterek susturdu.

Gözleri korkuyla açılan zavallının -nerede olduğunu hatırlayınca- dudakları bükülüp gözleri doldu.

Bir dizlerini karnına doğru çekip toplanarak hıçkırıklarını küçük bedenine gömdü. Lombozun önünde oturan esmer kızısa, karanlık gecede denizde oynayan ay ışığına bakarken, titreyen çenesiyle kim bilir kimlerden ayrıldığına sessizce ağlamaktaydı.

Ayrin, kızlara hüznle baktı. En az yirmi kız vardı. Kendisi gibi bu kızların da geleceklerinde sarılabileceği ve onları kurtaracak birileri yoktu. Arayanı, soranı, özleyeni, seveni olmayan insanlar bir yerlerde -bedeni orada olsa bile- ruhunu kaybederdi. Sırtını yasladığı duvara başını dayayarak gözlerini yumdu. Zaman hayli ilerlemişti. Sabaha kadar uyumayı denerse, vakit daha hızlı geçebilirdi...

Dönen anahtar sesinden sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Ayrin, yemek getirmiş olduklarını düşünerek gözlerini açma zahmetine girmedi. Şu an midesi herhangi bir yemeği kaldıracabilecek durumda değildi. Kilitlendikleri ambarın içinde ayak sesleri duyulsa da, kendisini ilgilendirmeyen bir durum için göz kapaklarını aralamak çok zor geldi. Sonra kulağına gelen boğuk sesin söylediği tek kelime, nefesinin durmasına neden oldu.

"Sagirah."

Göreceklelerinden, umut edeceklerinden ve olmayabileceklerden korkarak yavaşça gözlerini açtı. Karşısında duran ve hep bir pantere benzettiği gözlerden binlerce duygu geçiyordu. Önüne diz çökmüştü. Kıza doğru uzattığı iri nasırlı ellerini destekleyen parlak bakışlar gözlerinden taşıyor ve kamarayı aydınlatıyordu.

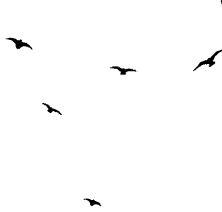
Ayrin'in bakışları onun gözlerinden eline kaydı. Menekşe mavilerinde kuşkular oynamaktaydı. Ama altın pırıltılarla kıvılcımlanan gözler, sonsuz bir güven vaadiyle ışıldıyordu. Geldiğini, ona güvenmesini, bütün o eziyet dolu yılların bittiğini haber veren, ömründe gördüğü en güzel gözlerdi. Küçük elini uzatıp onun avucuna bıraktı. Neden, nasıl, nereye sorularını sormadı.

Fahid, avucundaki çok kıymetli, narin eli tutarak ayağa kalktı. Yıllardır aradığı fakat bulduğuna hâlâ inanmadığı küçük bedeni kucakladı. Kızın kolları boynuna dolandı. Nilhayet güvenli bir limana sığınmış gibi, gözyaşı süzülen yüzünü onun kaslı boynuna gömdü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Artık özgürsün, meleğim.
Sonsuza kadar özgürlüğe
uçacaksın."

Esir Yürek

Fahid, kucağında titreyen minik bedenle birlikte çevresini görmeden, geçtiği yerlere dikkat bile etmeden gemiden çıktı. Boynuna süzülen gözyaşları üzerine sakinleştirmek için kollarının baskısını arttırdı.

Tanrım!

Kaybetmesine birkaç adım kala bulmuştu ve yenilmiş duygulardan sonra kazandığı zaferin sarhoş edici etkisiyle adımlarını sıklaştırdı. Kaçmasından, kaybolup gitmesinden korkarak daha da sıkı sarıldı. Narin bedeni korkuyla titremesin diye, alına dudaklarını bastırdı. Tepki hemen geldi. Derin, rahatlayan hıçkırık gibi sesle kollarındaki kız gevşedi.

Limandan çıktıktan sonra da, Cabir'in beklemesini söylediği arabaya binerken de, kucağından bırakmadı. Yol boyunca saçlarına dokundurduğu dudaklarından, onu rahatlatan cümleler dö-küldü. Söylediği her cümleyle daha da sıkı sarılan ince kolların baskısını ve korkusunu yüreğinde duydu Fahid.

“Bitti. Artık özgürsün, meleğim. Kanatların şimdi kopmuş olsa bile, bir gün gelecek yerine daha pırıltılı ve güçlüsü çıkacak. Sonsuza kadar özgürlüğe ulaşacaksın.”

Araba bir zamanlar bahçesinde koşturduğu evin önünde durduğunda, başını kaldırıp kızarmış gözlerle çevresine baktı Ayrin. Bakışlarından geçen korkuyu ay ışığında bile görebiliyordu Fahid. Kollarının hafif bir baskısıyla kızın dikkatini kendisine çekti. “Baban burada, seni gördüğüne çok sevinecek, güvendesin,” diye mırıldandı. Bütün teskin edici cümlelerine rağmen, Ayrin’in gözlerindeki korkuyu silememişti.

Fahid, arabadan indi. Arkasından yere atlayan Cabir, arabacıya beklemesini söyledi. Genç adam kucağında Ayрін'le beraber, bahçeyi geçip dış merdivenleri tırmandı. Kapıyı tıklatırken gergin bir bekleyiş, ikisinin de bedenini esir almıştı. Yeniden ve yeniden çalınan kapı, ancak üçüncü vuruşta içeriden gelen ayak sesleriyle cevap buldu. Gıcırdayarak açılan kapıda, elinde şamdanla tombul bir kadın belirdi. Kadın kapıdakilerin kim olduğunu seçemediği için şamdanı kaldırdı.

Fahid, kadının yüzünde yavaş yavaş beliren ifadeyi keyifli gözlerle izledi. Kadın hortlak görmüş gibi çığlık atarken, elindeki şamdan yere düşerek söndü. Donmuş gibi geçen birkaç dakikadan sonra, kapıya doğru gelen ayak sesleriyle Lordun, "Neler oluyor, Fatıma?" diyen sesi duyuldu.

Norman, kapıda duran karanlık figürlere bakarken, "Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" diye sordu. Bu arada Fatıma hıçkırarak yere düşen şamdanı ve mumu bulmaya çalışırken, "E...e. . efen... dim... bu... bu... mucize," diye sayıklıyor, eline geçirdiği mumu yakmaya çalışıyordu.

Norman, sabırsızlıkla yanmasını beklediği mum nihayet ortalığı aydınlatınca, dudaklarından çığlık gibi, "Ayрін!" sözleri döküldü. Adamın rengi solmuş, dudakları titriyordu. Elleri kendi başına hareket edermiş gibi, inanmadığı görüntüye dokundu. Ayрін, babasının dokunuşuyla irkilip geri çekildi. Norman'ın eli havada kaldı.

"Sagırah, hadi içeriye gir."

Fahid'in duygusal boğuk sesini duyunca yeniden boynuna sarılıp, "Beni bırakma! Lütfen, beni bırakma!" derken, sesi histerik bir çığlığı andırıyordu.

Norman ve Fatıma geri çekilip onlara yol verdiler. Fahid, kucağındaki kızla birlikte antreden geçip oturma odasına yöneldi. Eski miş ve yıpranmış koltuklardan birine onu yavaşça bırakıp, kollarını boynundan zorlayarak çözdü.

Lord, koltukta oturan ve bir İngiliz'den çok Arap'a benzeyen kızın varlığına inanamazmış gibi bakıyordu. Gözlerini kırpmadan baktığı Ayрін'in, gördüğü rüyanın bir parçasıymış ve aniden kaybolacakmış gibi donuk görüntüsüne kilitlenip kalmıştı.

Fahid adama dönüp, "Onu bir an önce götür buradan! En kısa zamanda kalkacak olan gemiyle ayrıl!" dedi.

Esir Yüre 

Norman genç adamın emir verir tarzda konuşması karşısında yerinde bir an diklense de, sonra onun kızını kendisine getirdiğini hatırlayıp, “Ben de artık dönmeyi düşünüyordum. Geçen gün kalkacak gemilere bakmak için araştırma yaptım. İngiltere’ye ilk gemi iki hafta sonra,” dedi.

Ellerini artık seyrekleşmiş ve kırlaşmış saçlarının arasından geçirdi. Omuzları çökmüştü. Kızına doğru bir adım atıp yere diz çöktü.

“Ayrin, kızımı sana sarılmama izin ver.”

Ayrin, duyduğu pişmanlık dolu sese karşı yüreğinde en ufak bir duygusallık taşımadığını fark ederek duruşunu bozmadı. Babası olsa da bu adama kırgındı, incinmişti ve yüreği affetmekten yana değildi.

Yaşlı adam, onun sessizliğini evet gibi düşünmüştü, uzanıp ince bedenini kolları arasına aldı. Fakat kızın taş gibi duruşu değişmedi. Kıpırdamadan donuk bir halde bekleyen Ayrin’i bir süre kollarında tutarak ağladıktan sonra istemeyerek kollarını çözdü. Ayağa kalkarken, “Sana teşekkür ederim, Fahid,” dedi.

Genç adam, delici bakışlarını adamdan ayırmadan omzunu silkti.

“Ona iyi bakın.”

Başını kapıya çeviren Fahid, olayları izleyen Cabir’i görünce, “Hadi gidelim,” dedi.

Bir süredir oturduğu koltukta kıpırtısız duran Ayrin, aniden korkuyla başını çevirip, yerinden fırlayarak Fahid’in iri ve güçlü ellerine yapıştı.

“Gitme... lütfen... beni bırakma!”

Ah, Tanrım! Böylesine yıkılmış, perişan ve hayata korkak gözlerle bakarken ve ellerine yapışmışken, o ilk gün gözlerinin önüne geldi. Avucuna koyduğu minik elini inceleyen ve sonuna kadar açtığı menekşe rengi gözleriyle, “Çok kocamansın!” diyen küçük kız... Onun Sagirah’ı...

Onu böyle görmek, varlığını unuttuğu yüreğini hatırlatırcasına içten içe kanamaya başlamasıydı. Bakışlarını ondan ayırıp Norman’a çevirdi. Adamın çaresiz ve ıstırap dolu bakışları kal diye yalvarırken, nasıl itiraz edebilirdi. Yine de tek dizini yere koyarak çöküp, sevecen bir sesle onu ikna etmeye çalıştı.

JENNIFER ROYCE

“Bana artık ihtiyacın yok, Sagirah. Bak, baban yanında.”

Ayrin, yüzüne yerleşip kalmış dehşet ifadesiyle başını olumsuz anlamda sallayarak, “Hayır, lütfen gitme!” diye fısıldadı. Sonra genç adama sarılarak, bırakıp giderse ölecekmiş gibi bir ihtiyaçla yüzünü boynuna gömdü.

Fahid, onu kucaklayarak bir zamanlar odasının olduğu üst kata çıkardı. Kapıyı ayağıyla iterek açtı, karanlık odada yürüyerek yatağın ortasına bıraktı. İsteksizce kollarını çözen Ayrin’e, “Şu mumları yakalım,” dedi gitmeyeceğini vurgulayan bir sesle. Sonra odada yanan mumların aydınlığında kızın uzanmasını sağlayarak sandalyeyi de yatağa doğru çekti. Parmağına yapışan küçük ele gözlerini dikerek, onun uykuya dalmasını bekledi.

Ayrin tamamen içgüdüsel olarak sıçrayarak uyandı ve gözlerini odada dolaştırdı. Sonra hâlâ parmaklarını sıkıca sarmış olduğu ele, oradan da elin sahibinin yüzüne bakışlarını çevirdi. Oturduğu sandalyede uyuyordu...

Geçen dört yıl, sanki onu daha da büyütmişti gözünde. Oysa küçük bir kız olduğu için, gözüne büyük göründüğünü düşünmüştü. Siyaha yakın kıvrık kirpikleri, çıkık elmacık kemiklerine ulaşacak kadar uzun görünüyordu. Koyu kumral kaşları kartal kanadı şekli denilen biçimli ve kavisli bir ifadeye sahipti ve uyurken gevşemişti. Yana doğru düşmüş başı profilinin güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Kirli sakalının gölgelediği köşeli çenesi, güçlü ve asil-di. Görmediği yıllar boyunca saçları daha da uzamıştı. Yüzünün bir tarafına düşmüş olan dalgalı kumral saçları geriye doğru itmek istedi. Sevdigi ve özlediği bu yüzü kapatmasına dayanamamıştı. Hâlâ avucunda duran elin nasırları üzerinde parmağını dolaştırdı. Bu el, çok çalışan bir adamın eliydi.

Fahid, hissettiği küçük temas üzerine gözlerini hafifçe aralayıp baktı. Ayrin, inceleyen bakışlarını üzerine diktği için kıpırdamadan durdu. Nerede olduğunu bilemeyen, kayıp bir hali vardı. Gözündeki sürmeleri dağılmış, tülü tutan tokalar çıkmış, saçları birbirine karışmıştı. Çocuk ve genç kızlık arasına sıkışıp kalmış gibi görünüyordu. Gözlerindeki bakışlar, dünyaya güvenmeyen bir yetişkinin parçalanmış ruhunu yansıtıyordu. Ayrin, bakışlarını tekrar yüzüne çevirince, yerinden doğrularak elini kurtarıp, saçını yüzünden geriye çekti.

Esir Yürek

“Sagirah, uyanmışsın.”

Onun sessizliğini zorlamaktan çekinerek sandalyeden kalkıp, köşede duran -gece Fatıma'nın getirdiği- su dolu ibriğe ve leğene doğru yürüdü. Asılı havlulardan birini ıslattı, yeniden yatağa yaklaştı. Elinden tuttuğu kızın kalkmasını sağlayarak, “Şu yüzünü temizleyelim,” dedi.

Ayrin, gözaltılarını ve yanağını büyük bir dikkatle silen Fahid'den gözlerini ayırmadan bakıyordu. İşine odaklanmış, kaşlarını çatmıştı. Hareketleri yumuşak ve şefkatliydi. İşini bitiren genç adam geriye doğru yaslanıp, “Nihayet benim Sagirah'ım ortaya çıktı,” derken yüzünü değiştiren bir gülümseme dudaklarında belirdi.

Ayrin onu hiç gülümserken görmediği için şaşkınlıkla bu yeni gördüğü Fahid'e bakıyordu. Kendisi gibi, o da değişmişti. Kız gülmeyi unutturken Fahid gülümsemeyi öğrenmişti. O yaşadıklarını arkasında bırakacak kadar güçlü görünürken, Ayrin kendisini darmadağın ve kaybolmuş hissediyordu.

Fahid, onun irileşen göz bebeklerinin menekşe rengini yutuşunu ve çevresinde ince bir halka haline gelişini izlerken gülümsemesi yavaş yavaş silindi. Elini uzatıp yanağında gezdirirken, “Unutacaksın, Sagirah... Her şey geride kalacak fakat izini hep taşıyacaksın. O izi silmenin kolay bir yolu olsaydı, kendimden önce sende denerdim. Sadece geçmişini düşünmeyi bırakmalısın. Bir kâbus gibi düşün ve uyandığında kendine olanları unut emrini ver. Hayata yeniden umutla bakan bu menekşe rengi gözlerin gülümsediğini görmeyi çok isterim. Bunu benim için dener misin?” diye mırıldandı.

Ayrin ise, dolan gözlerini ondan kaçırarak, yorganın üzerinde birleştirdiği ellerine dikip, başını belli belirsiz salladı.

Fahid, rahat sözcüklerini yalanlayan gergin omuzlarını gevşetmeye çalıştı.

“Pekala, o zaman aşağıya inip kahvaltı yapalım ve sonra seni şu saçma kıyafetlerden kurtarabilecek alışverişi yapmak için dışarıya çıkalım.”

Yerinden kalkarken söyledikleri, yeniden onun korkmasına neden olmuş, bedeni katılaştırmıştı. Sonra bakışlarını kaldırıp, beni buna zorlama diyen öyle bir ifadeyle baktı ki, dilinin ucuna gelen

JENNIFER ROYCE

küfürleri zorlukla yuttu. Onu yeniden normal yaşama döndürmek için, elinden ne geliyorsa yapmaya hazırды.

Bahçeye inen merdivenlere oturmuş, elbisesinin tenine batan etkisinden kurtulmaya çalışarak çekiştiriyordu. Arkasından gelen ayak sesleri birkaç basamak inip yanında durdu. Sonra göz ucuyla Fahid'in, basamaklara oturuşunu ve uzun bacaklarını üç basamak aşağıya kadar uzatışını izledi.

Dirseklerini dizlerine dayayan genç adam, eğilip onun yüzüne baktı. İki gün olmuştu ve ilk defa kendi isteğiyle dışarıya çıkmıştı Ayrin. Üzerindeki yeşil elbise ve tepesine topladığı gün batımı bukleleriyle daha tanıdık geliyordu.

Fakat yıllardır alıştığı tül ve ipeklerden sonra elbiseden rahatsızmış gibi görünüyordu. Fahid gülümsedi. Aklına Hasan'ın onu gömlek giymeye zorladığı anlar gelmişti. Çekiştirirken gömlek elinde kalmıştı. "Bir süre sonra yeniden alıacaksınız. Büyürken olman gerektiği gibi bir Leydiye dönüşeceksin."

Zaman sanki tersine dönmüştü. Bir zamanlar sürekli konuşan Ayrin ve suskunluğun kollarına sığınan Fahid'ken, şimdi genç adam, konuşmayan kızı neşelendirmeye ve canlandırmaya çalışıyordu. Ömrü boyunca şu iki gün kadar çok konuştuğunu hatırlamıyordu.

"Konuş benimle, Sagirah! Daha önce yaptığın gibi bağır, çağır, çığlık at! Gerekliyorsa vur bana ama bir şeyler söyle! O cıvıldaayan neşeli sesini özledim..."

Ayrin artık konuşmanın neyi değiştireceğini bilmiyordu ya da iletişim kurmanın o eşsiz güzelliğini hatırladığını sanmıyordu. Evet, bir zamanlar konuşmadan duramadığını, girdiği her ortama ayak uydurduğunu anımsayabiliyordu. Fakat şimdi, içindekileri paylaşmak uzun süre suskun kalmış biri için zordu. Evet, çığlık atmak istiyordu. Öfkeyle duvarları yumruklamak, geçtiği yerlerdeki eşyaları tekmelemek, çektiği acılar için kızgınlığını dile getirmek istiyordu. Ama artık nasıl yapacağını bilmiyordu.

Fahid, onun atlara olan ilgisini biliyordu. "Ata binelim mi?" diyerek ilgisini çekmeye ve yeniden bir canlılık belirtisi yakalamaya çalıştı.

Esir Yürek

Bir kaşını kaldırıp, "Yoksa artık beceremiyor musun?" diyerek onun damarına bastığının bilincinde, alaycı bir iğnelemeyle baktı.

Nihayet, Tanrım!

Kararlı bir sakinlikle ayağa kalkan ve kendisine tepeden bakan kızın hareketlerine ayak uydurup o da kalktı. Birlikte ahırlara doğru yürüdüler.

Lord, çocuklar gittikten sonra iki at dışında diğerlerini satmıştı. Ahırda kalan tek seyis Halit, onları görünce gülümseyerek selamladı. Fahid'in atları hazırlamasını söylemesinin hemen ardından, çevik hareketlerle emri yerine getirdi.

Fahid, onun ata binmesine yardım etti. Kendisi de bindikten sonra atın yönünü bahçe kapısına çevirdi. Evin bulunduğu yer Kahire'nin seçkin bir mahallesindeydi. Genellikle İngiliz, Fransız, İspanyol gibi Avrupa ülkelerinden gelmiş olanların tercih ettiği bir yerdi. Geldikleri ülkenin adetlerine sıkıca sarılıp, yaşatan bir kesimdi. Çölün başlangıcına kadar uzanan yeşillikler içindeki yolda at gezileri yapılabiliyordu.

Fahid ve Ayrin, bu yolu kullanarak bir süre şehrin çevresinde dolaştılar. İkisi de konuşmuyordu. Ayrin, daha çok buradan uzak kaldığı yıllarda meydana gelen değişiklikleri görmeye çalışıyordu. Fahid ise dışarıya çıkmaya itiraz etmemesinden mutluluk duyarak kızın ilgili bakışlarını izliyordu. Sonraki günler için taşıyabileceği bir umudu olmuştı. Genç kız zamanla dışarıya çıkmayı ve çevresinde gördüklerinden korkmamayı öğrenecekti.

Geminin mısırdan ayrılma zamanı gelinceye kadar Fahid Ayrin'le kaldı. "Babasına uzak duruşunu asla bozmayan kızı zorlamadı. Bu geçen sürede ikisi de benzer kaderlerin verdiği bir yakınlık yaşadılar. Genç adam, onu her gün atla gezmeye çıkardı. Özgür olduğunu anlatmaya ve artık hayatını istediği gibi yaşayabileceği duygusunu aşılarmaya çalıştı. Ayrılık günü geldiğinde Ayrin, beline kollarını dolayıp göğsüne başını koyarak sessizce ağladı. Yalvaran gözlerle, "Beni bırakma!" diye hıçkırdı.

Fahid için çok zordu; fakat henüz kendisi de özgürlüğünü yeni kazanmışken, başka bir ülkede yaşamaya hazır değildi. Ayrin'i yeni yaşamına hazırlamaya çalışırken kendisini unutmuştu.

JENNIFER ROYCE

“Yanında baban var, kardeşlerin de seni İngiltere’de bekliyor. Henüz hazır değilim, Sagirah. Burada kalmam gerekiyor,” diyerek saçlarına dudaklarını bastırdı.

Vedalaşmak her zaman zordur. Özellikle dünyada güvenebileceğinizi düşündüğünüz tek insandan ayrılıyorsanız, bir yarınızı orada bırakırsınız. Ayrıldığınız yerde kalan yarınızı ya kabullenirsiniz ya da gidene emanet edersiniz. Yıllar o yarım kalmışlığı asla tamamlayamaz. Gittiğiniz yer neresi olursa olsun; hep eksik, hep yarım kalmışlık duygusuyla yaşamak zorundasınızdır.

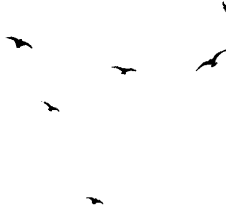
Ayrın, gemi limandan uzaklaşırken geride kalan genç adamın o vakur duruşunu ve hayatına kattıklarını asla unutamayacaktı.

Fahid ise Sagirah’ını kurtarmış olmanın ağır sorumluluğunu omuzlarından attığı için rahatlamış, fakat şimdi amacı olmayan bir adam haline dönüşmüştü. Yıllardır her sabah Ayrın’le açtığı gözlerini, yatağına uzandığında yine Ayrın’le kapatmıştı. Şimdi uzaklaşan gemide, puslu gözlerle kendisine bakan kızın hayatından uzaklaşması, boşluğa düşmesine neden olmuştu. Gemi, silik bir nokta haline gelinceye kadar ardından baktı. Sonra dönüp biraz gerisinde duran Cabir’le birlikte, Hasan’ın evine gitmek üzere faytona bindiler...

ONUNCU BÖLÜM

"Özgürlüğe uçmak isteyen
yürekleri ancak kadim bir aşk
zincirlerinden kurtarabilir."

Esir Yürek

Ayrın, odasının penceresinden bahçeyi izliyordu. On üç ve on yedi yaşları arasındaki kızlar bahçede koşuşturup eğleniyorlardı. Kendisini onlar gibi genç, sorumsuz ve vurdumduymaz hissetmiyordu. Yakında on sekiz yaşına basacak bir genç kızın bu kadar olgun ve ruhen yaşlı olmaması gerekir demişti Bayan Candace.

İki yıl önce bu Leydiler okuluna gönderilmişti. Üç yıl önce İngiltere'ye ayak bastıktan sonra, buradaki yaşama alışamamıştı. Arada kopuk olan yılları telafi etmek çok zordu.

Üç yıl önce...

Fahid gelip onu o gemiden çıkardıktan sonra, çocukluğunun geçtiği eve getirmişti. Eskisi gibi olmayan, bir harabeye dönen o eve. Bahçesinde hâlâ gülüşlerin ve çığlıkların çınladığı ev, kişiliğini kaybetmiş ve çökmüştü. Tıpkı bakımsız bahçe ve dökülen duvarlar gibi...

Fahid kapıyı çalmıştı. Açılan kapıdan gördüğü; yıkılmış, mutsuz ve çökmüş bir adamdı. Önce tanıyamadı, sonra adamın kendisine sarılmasıyla babası olduğunu fark edebildi. Öylece kalmıştı; donuk, sevgisiz ve içi öfkeyle dolu... Adam, kollarını sarıp uzun uzun ağlamıştı. Fahid'in sesi onları birbirinden ayırmış, *'Onu götür buradan! Bir gemi bul ve uzaklaştır!'* demişti.

Lord, çılgına dönmüş bir sevinçle hazırlanarak, iki hafta sonra hareket edecek gemide yer ayırtmış, uzun sürecek yolculukla ilgili hazırlık yapmıştı.

Genç adama nasıl sarıldığını ve gitmesinden nasıl korktuğunu hatırlıyordu. Özgürlüğü kabullenebilmesi için, yanında Fahid

olmalıydı. Gitmesine izin vermediği genç adamın, nasıl yardımcı olduğunu, adım adım yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi yeni hayatına uyum sağlaması için gösterdiği gayreti hatırlayınca gülümsedi.

Ayrın, kendisi için yeni alman kıyafetleri önce yadırgamıştı. Eski haline dış görünüş olarak birazcık da olsa benziyordu ama için için kaynayan duygularını yılların getirdiği alışkanlıkla içine düğümlüyordu. Zaman su misali akıp gitmiş ayrılık günü gelip çatmıştı. Güvendiği tek insandan ayrılmak öylesine zordu ki, bir türlü ondan kopamamıştı. Gemi limandan ayrılırken kulağına dolan onun boğuk elveda sesiydi.

"Güle güle, Sagirah."

Gemi yolculuğu boyunca babası -ne kadar aradığını özlediğini, vicdan azabını- olanları anlatmış, affetmesi için çabalayıp durmuştu. Ayrın'ın ise içinden konuşmak gelmemiş, suskun bir şekilde onu dinlemişti.

İngiltere...

Vatanı olan ama başka bir ülkede büyürken hayal dahi edemediği ülke... Tanıdık gelmesini umduğu ve duygu dolu olacağını düşündüğü bu ülke, ona beklediklerini vermemişti. Kendini buraya ait hissetmemişti. Aynı duygular Mısır için de geçerliydi. Öyleyse nereye aitti?

Eve dönüşü duygusal olmuştu. Derek ve William birer genç adama dönüşmüştü. William, Ayrın'i görünce kucaklayıp döndürmüştü.

"Tanrım, Ayrın çok güzel bir kız olmuşsun! Senin bu kadar büyüyebileceğini hayal etmemiştim. Seni çok özledim."

Sarı saçları karışmış, mavi gözleri ona özlemle ve sevgiyle bakan bu genç adam onun William'ı mıydı?

Derek sessizce bekliyordu. Ona döndüğünde, gözlerinde belirgin gözyaşlarının aynısı kendi gözlerinde de vardı. Kumral saçları, ela gözleri ve duruşundaki asaletle daha bir yakışıklı olmuştu. Ona sıkıca sarılan Derek, duygusallığın boğuklaştırdığı bir sesle kulağına fısıldadı.

"Evine hoş geldin, tatlım."

Cecil bir hayli yaşlanmıştı ama hâlâ canlı ve kıpır kıpırdı. Sarılırken kendini kısıtlamadan özgürce ağlıyordu.

"Seni o kadar özledim, o kadar bekledim ki..."

Esir Yürek

William hâlâ eskisi gibi ona takılıyor, Derek sessiz sevgisini gösteriyor, Cecil çevresinde pervane oluyordu. Bütün bunlar, hiçbir şey değişmedi -hep bizimleydin- demenin bir yoluydu. Ayrin ise, içinde olan büyük kırgınlık çukurunu onların sevgisiyle doldurmaya çalışmıştı. Yetmemişti, alışamamıştı...

Geçen dört yıl hakkında hiç konuşulmadı. Gelen dostlarına Ayrin'in kaçırılması ve cariye olarak geçen yıllarından bahsedilmedi. Babasıyla Mısır'da kalmış, şimdi birlikte dönmüşlerdi. Kız için bir ömür kadar süren bu yıllar, kimsenin öğrenemeyeceği bir sır olarak saklandı. İnsanlara nasıl davranacağını, toplum kurallarına nasıl uyacağını bilememişti. Babası sonunda onun bu okula gitmesi gerektiğini söylemişti.

Kendisini dışlanmış hisseden bir insana yardımcı olabilirler miydi?

İngiltere'ye gelişinin beşinci ayında Beth'de bulunan Bayan Candace'nin Leydiler okuluna getirilmişti. Burada bulunmak evde bulunmaktan daha iyiydi. Orada yüzünde vicdan azabı, acıma ve suçluluk duygusuyla ne yapacağını bilemeden gözlerini kaçıran ailesini izlemektense, burada hiçbir şeyden haberi olmayan ve kendisine karşı olumsuz duygu beslemeyen insanlar arasındaydı.

Evet, arkadaş edinmekte zorlanmıştı. Kızların saçma sapan konuşmaları ve kıkırdamaları ilk önce sinirlerini bozmuştu. Bu nedenle kendine kitaplardan oluşan bir dünya kurdu. Kitaplar; acımasız, vicdansız ve düşman değillerdi. Azarlamaz, dövmez, hakaret etmezdi. Zamanla kendisi gibi kitap düşkünü iki kız daha ona katılmıştı.

Tiffany ve Gwen...

Her davranışları asil ve zarif olan bu kızlar, aristokrat bir aileden geliyorlardı. Ayrin'in hiçbir zaman olmayacağı kadar narin ve kırılganlardı. Onlarla arkadaş olmakta biraz zorlanmıştı.

Hiç entrika, dedikodu ve ihanet olmadan bir insanla dost olunabileceğine inanmamıştı. Ama kızlar bu durumu değiştirmişlerdi. Neşeleri bulaşıcıydı, hayata gülerek bakabiliyorlardı. En önemlisi Ayrin'i güldürebiliyorlardı. Kendi aralarındaki sevimli atışına ve tartışmalar olmasa günü nasıl geçirdi, hiç bilmiyordu.

Zamanla içinde bir yerlerde öldüğü ve gömüldüğünü düşün-

JENNIFER ROYCE

düğü eski yaramaz Ayrin'in aslında yüzeye çıkmak için can attığını fark etti. Yeniden içinden taştan enerjiyi göstermeye ve gülmek için kıvrılan dudaklarına izin vermeye başlamıştı. Gülümsemeler, hoş kıkırdamalara ve sonra kahkahalara dönüştü. Gözlerine yerleşmeye çalışan o muzipliği engellemesi imkânsızdı.

Dudaklarında oluşan gülümsemeyle tüm bu değişimi sevgili arkadaşlarına borçlu olduğunu düşünüyordu. Büyük bir gürültüye açılan kapıdan giren kızların varlığıyla, daldığı anıların bölünmesinden rahatsız olmadı, zaten alışkındı. Yine tartışıyorlardı.

"Sana bu rengin yakışmadığını kaç defa söyledim!"

Tiffany'nin bu konuşmasına avurtlarını şişirerek cevap veren Gwen, toplum içinde asla yapmayacağı bir şekilde kendini yatağın üzerine attı. Bu kızlar arasında bir sırda. Yalnızken hiçbir toplum kuralı ya da baskısını yaşamayacaklarına söz vermişlerdi. İnsanlar arasında ne kadar kibar, narin ve zarıflerse; yalnız kaldıklarında da o kadar pervasız, başına buyruk yaşıyorlardı. Bu zamana kadar hiç yakalanmamışlardı. Bayan Candace, görse kalp krizi geçirirdi.

"Ayrin, lütfen söyle! Bu renk bana yakışmıyor mu?" diye hırçın bir şekilde söylenen Gwen'i, gözlerindeki haylaz bakışlar yalanlıyordu.

Ayrin bu soru üzerine kızın üzerinde olan kıyafeti inceledi. Saten kurdelelerle süslü U şeklindeki yakası, kollarından fırlayan fırırlarıyla, kızın beline oturan ve kabarak ayak bileklerine kadar inen buz mavisi bir elbiseydi. Elbise olarak son moda ve renk olarak güzeldi ama siyah saçlı, siyah gözlü ve beyaz bir tene sahip olan Gwen'i solgun göstermişti. Ne diyeceğini bilemeden bir süre durup baktı.

"Sanırım seni biraz solgun göstermiş. Bence daha canlı renkleri denemelisin."

Tiffany'nin zafer haykırışı odayı doldurdu. "Ben sana söylemiştim demeyeceğim!"

Gwen pis pis bakarak, "Ay canım, iyi ki de söylemedin!" diye homurdandı.

İki kızın arasında her zaman yaşanan ama kimsenin kimseye kırılmadığı bu tatlı tartışma sürüp giderken, Ayin gelip kızların karşısındaki koltuğa oturdu. Sesini düzeltmeye çalışarak üzgün gözlerle onlara baktı.

Esir Yürek

“Kızlar, size söylemem gereken bir şey var.”

İki kız, birbirlerine pis pis bakmayı kesip ona döndüler. Onun ciddi ifadesine gözlerinde sorularla bakıyorlardı.

“Yakında buradan ayrılıyorum.”

İkisinin aynı anda konuşmaya başlaması üzerine Ayriin, kulaklarını tıkarken bir taraftan da gülüyordu.

“Ah, olmaz böyle birdenbire!”

“Bizi bırakıp nasıl gidersin?”

“Biz sensiz ne yaparız?”

“Hadi, babana bir mektup yazıp yaşlanıncaya kadar bizimle birlikte kalacağını söyle!”

Ayriin, ellerini kaldırıp onları susturdu. “Biliyorum kızlar, ben de sizi seviyorum, ama sizler de yakında ayrılacaksınız. Beni Londra’da fazla bekletmeyeceğinizi umuyorum.”

Tiffany koşup ona sarıldı. “Londra’da ilk işim seni bulmak olacak.” Sesi ağlamaklıydı.

Gwen, çoktan ağlamaya başlamıştı bile. “Ben daha birkaç ay buradayım! Bu zamanı sensiz nasıl geçireceğiz?”

Ayriin, bu kadar duygusallığı kaldırmayacağını düşünmüştü hep. Yüreğinin taşıştığını ve hislere kapalı olduğunu zannederdi. Ama şimdi kızlardan ayrılma düşüncesi onlar gibi, kendisini de fazlasıyla üzmüştü.

Sonraki günlerde olabildiğince eğlenmeye çalıştılar. Nezaket derslerini tiyatroya çevirip, masa adabında yanlarında oturan zavallı kızın yemeğinin içine kusmasına neden olan iğrenç cümleleri kulağına fısıldadılar. Ayrılmadan önce ilk cezalarını hep birlikte aldılar.

Onları arkada bırakıp arabaya bindiğinde, bariz şekilde değişen hayatının hangi dönemine girdiğini merak ediyordu. Arkasını dönüp baktı. Kızlar ağlayarak ellerindeki mendili sallıyorlardı.

Pencereden başını çıkartıp, bir eliyle şapkasını tutarken, diğer eliyle onlara veda etti. Arkadaşları gözden kayboluncaya kadar baktı, sonra pencereden çekildi ve yerine oturdu. Onu almaya gelen Derek’e ağlamaklı gözlerle baktı. Genç adam, anlayışlı bir şekilde gülümseyip elini sıktı.

“Ayrılık her zaman zordur, sonsuza kadar sürmeyecekse, katlanmanın bir çaresi illaki bulunur. Bu zamanı atlatabilmenin en güzel yolu ise yeni dostlar ve ailen olacak,” diye mırıldandı.

JENNIFER ROYCE

Ayrın ağabeyinin söylediklerine çok katılmasa da, kabullenmiş gibi gülümsedi.

Fahid, malikânenin terasında oturmuş muhteşem bahçenin tadını çıkarıyordu. Güneş sadece kendini ısıtabiliyormuş gibiydi bu ülkede. Soğuk ve neme alışmamış teni, kötü kömür kokusunu yadırgayan burnu. hâlâ bu topraklara ait değildi. Beş ay önce geldiği bu ülke vatanı olmaktan çok, kötü hatıraları anımsatan bir kâbus gibi üzerine çökmüştü.

Ayrın'ı limanda uğurladıktan sonra Hasan'ın yanına dönmüştü.

Özgürlüğe alışamamışken yabancı olduğu bir ülkede kendini kaybetmek istememişti. Yaşlı adam, her konuda ona yardımcı olurken, yapması ve yapmaması gereken her şeyi sabırla anlatıp, uygulamasını istediklerini berbat ettiğinde öfkelenmemişti.

Giyinmeye, ayakkabı giymeye, asil biri gibi masada yemek yemeye ve kibar bir centilmen gibi konuşmaya alışmak -dahası uygulamak- çok zor gelmişti. Bazen Hasan'a, beni yeniden yanına al diyecek kadar zavalıca baktığının farkındaydı. Şu geçen iki buçuk yıl, köleyken geçirdiği uzun yılları aratır hale gelmişti. Alışkın olmadığı bir hayata hazırlanmak cehennem azabıydı. Dahası buradaki yaşamı istediğinden bile emin değildi. Uzak bir geçmişte sahip olduğu birkaç anıya dayanarak İngiltere'ye gelmek saçma görünüyordu. Daha mutsuz olacağından değil, üzerine yağacak olan anıların getireceği dehşetten korkuyordu. Özlem dolu anılar...

Kaybettiğine üzüleceği ve bu hayatı ona yaşatanlara ne yaparsa yapsın asla hıncını alamayacağı düşüncesiyle huzursuzdu.

Hasan'ın da teşvikiyle bir yıl önce, özgür bıraktığı fakat yanına da kalmaya kararlı olan Cabir'i İngiltere'ye göndererek oradaki ortamı ayarlamasını istemişti. Cabir'in daha önceki efendisi bir İngiliz'di ve birkaç defa onunla birlikte bu ülkeye gidip gelmişti. Yani sonuçta İngiltere'yi Fahid'den daha iyi tanıyordu.

Suriyeli, üç katlı ve H şeklindeki bu malikâneyi yeniden yaşanır hale getirmişti. Önündeki bakımsız bahçenin yeniden cennete çevrilmesi, malikânenin arkasındaki ormanın da bahçeye katıl-

Esir Yürek

ması, yapay göletler ve beyaz kireç taşından sütunlu kameriyeler de Cabir'in marifetiydi. Malikânenin içini de yeniden döşemiş -Tanrı biliyor ya bunu nasıl becerdiği konusunda hiçbir fikri yoktu- çalışanları ayarlamıştı. Bu bir yıllık sürenin sonunda ev yaşanabilir hale gelmişti.

Fahid'e kalsa ne o ipek duvar kâğıtlarıyla ne brokar perdelerle ne de evi kaplayan -hatta merdivenleri bile- uzun tüylü halılarla uğraşmazdı. Suriyeli bu konuda gerçekten de becerikliydi.

Sonuç; işte şimdi buradaydı ve ne halt edeceğini bilemiyordu. Bu ülkenin bütün asilleri tembel olmalıydı, zira çalışanı görmemişti. Bütün işi orta ve alt sınıfa yükleyip, çalışmanın ayıp sayıldığı bir ülkenin olabileceğini düşünmemişti hiç.

Üzerindeki kıyafetlere baktı, kendini bir soytarı gibi hissetmekten kurtulamıyordu. Bedenine oturan ve sıkıntı veren pantolon, ayağında dizine kadar çıkan çizmeler, fırfırlı kadın işi bir gömlek, önü kısa arkası kuyruklu bir ceket, bunlar boğulmasına yetmiyormuş gibi üzerine bir de boynuna sıkıca dolaması gereken fular isimli bir boyun bağı... Gerçekten boyun bağı ne işe yarıyordu hiç anlamamıştı.

Adı üstünde boynunu bağla! Lanet boyunlarıyla ne dertleri vardı da bağlama ihtiyacı hissediyorlardı ki?

Cabir, onu üzerindeki sıkıntıyla çekiştirirken görüp yanına geldi. Bakışlarından oldukça eğlendiği belliydi. Onun surat ifadesini gören Fahid öfkeyle, "Elbette, senin için sorun değil! Kıyafetlerini değiştirmek gibi bir mecburiyetin yok. Benim soytarı gibi görünmemden oldukça mutlu olduğumu görüyorum. Yanımda çalışan biri olarak seni bu kıyafetleri giymeye zorlayabilirim biliyorsun, değil mi?" diye homurdandı.

Cabir'in ışıldayan açık renk gözleri anında donuklaştı. Sırıtan dudakları eski halini alırken, "Böyle bir emir vereceksen, Mısır'a gitmek için gemi ayarlasam iyi olacak!" diyerek onu tehdit etti.

Fahid, onun üzerindeki ince tunik ve altındaki bol pantolona imrenerek baktı. Ayakları çoğu zaman çıplaktı. Sadece dışarı giderken bağlamalı kösele, her tarafı açık ayakkabıyı giyiyor, eve gelince de çıkartıp atıyordu. Kendini daha önce köle değilmiş, asil şimdi köleymiş gibi hissediyordu.

"Araştırmalar nasıl gidiyor, Cabir? Herhangi bir bilgiye ulaştın mı?"

Cabir terasın parmaklıklarına yaklaştı. Elleri arkasında bahçeyi incelerken, aklında dönen bilgileri düzene sokmaya çalışıyordu. "Annenle babanın öldüğü, senin kaçırıldığın o gece kimse hiçbir ses duymamış ve bir şey görmemiş. Çok uzun yıllar geçtiği için unutulmuş bilgiler fazla olduğundan, gerçeğe ulaşmak zor. Eviniz ve mal mülk, kimliği belirsiz birisi tarafından satın alınmış görünüyor. Merak ettiğim kim sattı? Geride hiçbir varis bırakmayan bir adamın mülklerinin satılabilmesi için, satan kişinin elinde gerçekten önemli ve geçerli belgeler olmalı."

Fahid duygusuz tutmaya çalıştığı bir sesle sordu. "Belgelere ulaşmadın mı?"

"Üzerinden uzun yıllar geçmiş, belgeleri arşive kaldırıyorlar ve yakın kan bağı olmadan göstermiyorlar. Bu da demektir ki sen olmadan olmaz."

"Kendimi açık etmek için henüz çok erken. Zalimce bir aileyi katleden adamın, geride kalan birilerinin olduğunu öğrenmeden olayı çözüp, o alçağı çıplak ellerimle boğmak istiyorum. Sen yine de elinden geleni yap. Şayet bir çıkmaza girersek, mecburen duruma el koyacağım. Ama şimdilik, Lord Raoul Anderson'un varisi, Lord Logan Anderson olarak kalmayı düşünüyorum."

Cabir, sen nasıl istersen bakışının ardından genç adamın yanından ayrıldı.

Fahid, tekrar Logan olmayı yadırgasa da alışmak zorundaydı. Üzerine geçen mal varlığı ile ilgili henüz hiçbir şey yapamamıştı. Hasan'ın ismini verdiği avukatın ona yardımcı olmasını umuyordu. Küçük bir bebek gibi hayatı yeniden öğrenmesi gerekiyordu. Yürümek, hem de emeklemeden yürümek zorundaydı.

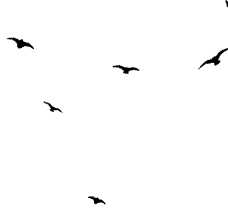
Gözünün önüne gelen menekşe rengi gözler ve küçük yüz, anılarının içinden çıkıp gelerek karşısına dikildi.

"Neredesin, Sagirah? Mutlu musun? Geçmiş geride bırakabildin mi? Ben hâlâ bocalıyorum. Dilerim her şey gönlünce olmuştur."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Girdiğin savaşta yüreğe
boyun eğdirecek tek şey kılıç değil,
aşk olacaktır."

Esir Yürek

Dar bir alana sıkışmış gibi hissediyordu kendini. Eve dönmek çözüm değildi. Ailesiyle birlikteydi, bir esaretten diğerine geçmiş ve okula gitmişti. Şimdi özgürlüğünü sonuna kadar yaşamak istiyordu. Bu defa da toplum kuralları karşısına çıkmıştı. Tek yapabildiği; saçma davetlere katılmak, ata binmek, parkta birkaç adımla yürüyüş, akşamları yanında beylerle beraber tiyatro ya da operaya gitmekti. Bütün bu aktivitelerde yanında mutlaka bir refakatçi oluyordu. Kadınların adı bir defa lekelendiği zaman toplumdan dışlanıyor. görmezden geliniyor, asla evlilik teklifi alamıyordu. İsmi lekelenen kadınların yapabileceği, yaşamını sürdürebilmek için zengin bir adamın metresi olmak ya da insanlardan soyutlanmış bir yaşama katlanmaktı. Bunun kölelikten ne farkı vardı ki?

Babasının cemiyete katılması konusunda yaptığı ısrarları Cecil de desteklemişti. Amaçlarının ne olduğunu gayet iyi anlamıştı. Bir koca bulması için teşvik ediliyordu. Bu konuya önem vermek istemese de, yapılan baskıya direnememişti. Hem neden dirensindi ki? Sonuçta bu toplumda kadınların iyi bir hanımefendi olarak yetiştirilmesinin tek amacı, bir adama eş olabilmesi değil miydi? Bütün bu nezaket kuralları, sıkıcı toplantılar için hazırlık yapma, bir erkeğin kolunda topluma karışma, dans dersleri, kibar bir Leydinin geçirmesi gereken sıkıcı evreler, sadece; kendisini bir süre sonra bir kenara atacak bir adam içindi. Ayrın, yeterince baskı yapıldığında en isteksiz genç kızın bile, bu eş seçme döngüsüne rahatça kendini kaptırabileceğini fark etti. Bu nedenle karşı koymayı bırakıp söylenenleri bir süre uygulamaya karar verdi.

Sonuç olarak da; burada, bir saattir ne anlattığını anlamadığı kadının karşısında, yüzüne kondurduğu kontrollü bir gülümsemeyle oturuyordu. Bugün ziyaretlerine gelen bu Leydiler, amaçlarının dedikodu konusu aramak olduğunu gizlemeye çalışarak velpazelerinin arkasına sığınıyorlardı.

"Biliyor musun tatlım, Leydi Georgina, bu konuda fazlasıyla kötü bir şöhrete sahip. Ondan uzak durmalısın."

Konuşan mor kıyafetinin içinde bir patlıcana benzeyen tombul Vikontes Graham'dı.

"Geçen sezon aşığıyla kaçımaya çalışırken babası tarafından engellendi." Bu ise sohbele dahil olan Kontes Madsen'di.

Ayrın, bu söylenenlerin ne işine yarayacağını sıkıntıyla düşünmekteydi. Göz ucuyla bir kenarda oturan Cecil'e baktı. Onun sohbele katılmak gibi bir derdi yoktu. Burada bütün dikkatini hanımlara yöneltmesi gereken kendisiydi. Kadınların içinde yaşıtı hiç kimse yoktu. Anlatılanlar o kadar sıkıcıydı ki esnememek için kendini zor tutuyordu. Ara ara onaylama anlamında başını sallayarak, ellerini kucağında birleştirmiş gülümsüyordu.

"Narin ve masum Harriet'imle aynı ortamda bulunmasını asla istemem!"

"Geçen sezon onun ve ailesinin hiçbir davete çağırılmamış olması yeterince dışlanmalarına yetmemiş demek ki. Arsızca hâlâ toplum içinde boy gösterdiklerine inanamıyorum!"

Tanrı aşkına, bu sohbele daha ne kadar katlanmak zorundaydı. Bir heykel gibi olduğu yerde katılaşıp kalmak üzereydi ki, kadınlar kalkılar. Ayrın, içinden atmak istediği sevinç çığlığını dışa vurmadan, sakince yerinden kalkıp misafirlerine kapıya kadar eşlik etti. Dış kapı kapandığında Cecil'i kucaklayıp, sadece kendisinin duyduğu bir valsın nağmeleriyle dansa zorladı. Kaşının birini küstah ve muzip bir ifadeyle kaldırıp, "Nasıldım, hanımefendi? Bütün o sıkıcı hanımlara yeterince katlanabildim mi?" diye sordu. Cecil genç kızın kollarında adımlarına ayak uydurmaya çalışırken kıkırdayarak, "Leydim, sıkılmıyormuş ve eğleniyormuş rolünü çok güzel yaptınız. Sizi kutlarım," dedi.

"Rol mü, hanımefendi? Lütfen, bu benim yaşam biçimim. Beni rol yapmak gibi basit bir davranış tarzıyla suçlamanıza izin veremem."

Esir Yürek

Cecil, kızın bu küstah ve kendini beğenmiş tavrının komikliğine daha fazla dayanamayarak, kahkahalarla gülmeye başlayınca, Ayriin de dayanamayıp ona katıldı. "Tanrım, Ayriin! Sen çok kötü-sün," diye mırıldanırken gözlerini kuruluuyordu.

"Sizi kimiyorum, bayan! Bir genç kızın şöiretini bu şekilde karalamanız hiç cemiyete uygun bir davranış değil."

Ayriin, merdivenlere doğru yürürken, son sözlerini ukala bir oyuncu gibi teatral biçimde söyleyip selam vererek, neşeli kahkahalarla basamakları çıktı.

Akşam katıldıkları balo ise gündüz olan toplantıya göre daha eğlenceliydi. Will'in bu balodan kaçma çabalarını hatırladıkça sırtırıyordu. Zavallı genç adam... Şu an sürekli yakasına giden eliyle daha ilk saatte sıkıntıdan patlıyormuş gibi görünüyordu. Genç kızlarla ve onların çevresinde akbaba gibi dolaşan annelerinden hiçbiririyle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Ayriin eğleneni ifadesini saklamak için yelpazesini yüzüne kaldırıp, pencerenin önünde duran ağabeyine yaklaştı. Will'in yüz ifadesi ve bakışları çok acıklıydı.

"Ayriin, eğer bir daha benim de davete gelme konusunda babamı teşvik edersen, seni boğarım!"

"Ama neden, sevgili ağabeyciğim? Bütün bu eğlenceyi sadece kendim yaşamak isteyecek kadar bencil biri değilim."

"Lütfen, bir dahaki davette olabildiğince bencil ol!"

Genç kız gözlerini kalabalık üzerinde gezdirirken yelpazesıyla onun koluna dokunarak, "Şurada oturan kızları görüyor musun? Hepsi gözlerini dikmiş sana bakıyorlar," dedi. Will başını bile çevirmeden omzunu silkti.

"Aman, Tanrı aşkına, uzak dursunlar!"

Ayriin ona baktı. Gerçekten de ağabeyi, kızların onu gözleriyle yemesini haklı çıkartacak kadar yakışıklıydı. Koyu kumral saçları, biçimli yüz hatları, mavi gözlerine bir de yerinde duramayan yapısının biçimlendirdiği bedeni eklenince, bütün dişilerin dikkatini çekiyordu.

"Onların bakışından uzak durabilmek için dans etmeyi seçebilirsin."

JENNIFER ROYCE

“Şaka yapmanın sırası değil. Piyasaya çıkan bir mücevher gibi orada parlamamı mı istiyorsun?” Onun bu sözleriyle gözünün önünde canlanan görüntüye hoş bir sesle kıkırdadı. “Yine de beni dansa kaldırmalısın.”

“Olmaz, git kendine bir centilmen bul.”

“Çok kabasın, Will. Bir genç kız, dans etmek için birilerini aramaz.”

“Biraz önce dans etmek için peşinde oluşan centilmen kuyruğu nereye kayboldu?”

“Kurtulmak için sık sık dinlenme odasına kaçtığımı kimseye söyleme sakın.” Genç kız daha sözünü bitiremeden, genç bir adam yaklaşp dans sözü olduğunu söyleyerek elini uzattı. Ayrin, bu sıkıcı adamdan kurtulabileceğini düşünmüştü; fakat adam öylesine sırnaşıktı ki, imalar işe yaramıyordu. Yüzüne yapıştırdığı gülümsemeyle başını eğip, elini avucuna bırakarak birlikte dans pistine yöneldiler.

Will, uzaklaşan kız kardeşinin bir kuğu gibi süzülen bedenini izlerken, çevrede pek çok erkeğin de aynı şekilde gözlerini ondan ayıramadığını fark etti. Beyaz elbisesinin gri payetlerle süslenmiş yaka ve eteği, mum ışığı altında pırıltılar saçıyor, güzelliğini daha dikkat çekici hale getiriyordu. Masumiyet ve güzelliğiyle bütün bakışları üzerine topluyordu. Onun buradaki yaşama ayak uydurmak için çok çabaladığının farkındaydı. Acı içinde geçen o yıllardan sonra, bir de burada farklı bir esaret altında sıkıntı çekiyor olmasını kaldıramıyordu. Bu konuda yapabileceği bir şeyler ol- saydı keşke...

Genç adam, bu dileğinden ilerleyen günlerde pişman olacağı- nı elbette bilemezdi.

Ertesi gün Ayrin, William'ın odasına hızlı bir giriş yaptı. Elinde giymeye hazırlandığı ceketi yatağın üzerine bırakan genç adam, onun bu fevri davranışa anlam veremezmiş gibi bakıp, ne söyleyeceğini merak ederek bekledi. Mısır'dan geldiğinde buldu- ğu Ayrin bu değildi. Değişmiş olması güzeldi. O donuk, içine kapanık ve suskun kız gitmişti. Şimdi ise enerjisini nereye harca- yacağını bilemeyen bir canavar ortaya çıkmıştı.

Esir Yürek

Pembe elbisesini hışırdatarak yürüyen Ayrin, “Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu.

“Arkadaşlarımla buluşacağım.”

Kollarını göğsünde birleştirerek, odada dolaşan, her şeyi kaldırıp inceleyen ve sonra yerine koyan kızın ne zaman konuşmaya başlayacağını merak ediyordu. Sonunda Ayrin, dönüp durmayı bıraktı ve söyleyeceği şeyi nasıl kabul ettirebilirim bakışıyla ağabeyini baştan ayağa inceledi. Onun incelemesinin izleyen Will, yarım bir tebessümle seni iyi tanıyorum bakışı gönderip, kaşlarını kaldırdı.

“Hadi ne söyleyeceksen söyle, hazırlanıp çıkmam gerekiyor.”

Ayrin, yüzüne en sevimli gülümsemesini takınıp yaklaştı. “Sevgili ağabeyciğim, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

Cümleler tatlı bir şekilde dudaklarından dökülüyordu. Bu sevimliliğe kanmayan Will, hâlâ bekliyorum duruşunu değiştirmede. Ayrin ağırbaşlılıkla ellerini önünde kavuşturdu.

“Tamam, ben de seninle dışarı çıkmak istiyorum.”

Genç adam, ellerini kaldırıp orada durmasını işaret etti.

“Bu akşam başka sözüm var. Sana refakat edemem. Bunu Derrek ya da babamdan iste.”

Ayrin ellerini göğsünde kavuşturarak, başını yana eğip en acıklı duruşunu aldı. “Ben onlarla değil, seninle gitmek istiyorum. Ayrıca davet, tiyatro ya da opera gibi sıkıcı yerleri istemiyorum.”

Will anlamamıştı. “Bekâr kızların olduğu bir toplantıysa, beni unut! Hayatta oraya adımımı atmam,” diyerek yüzünü ekşitti.

Ayrin, dolanıp duran konuşmadan sıkılmış bir şekilde derin bir soluk alarak, “Seninle arkadaşlarının olduğu o toplantıya katılmak istiyorum,” dedi.

Bakışlarını ağabeyine dikmiş vereceği tepkiyi beklerken, midesinde dolaşan kelebeklerin kanat çırpışını hissedebiliyordu.

Will, bir süre anlamsız baktı. Yanlış duyduğunu düşünüp, gerçekten duyduğunu sandığı cümleleri onaylatmak ister gibi bakışlarını ondan ayırmadı. Kızın gözlerinde gördüğü gerçekler karşısında, kahkahalarla gülmeye başladı. Ayrin ise ağabeyinin ya tağın üzerine bıraktığı bedenini izlerken, tepine tepine gülmesinin biteceği anı, ellerini arkasında birleştirip sabırla bekledi.

JENNIFER ROYCE

Nihayet sesinde gizli gülme tınıları taşıyan Will, "Bir an benimle kumarhaneye gelmek istediğini söylediğini sandım. Böyle bir şakaya gülmeyeli epey zaman olmuştu. Senin, eski eğlenceli ve şakacı Ayrin haline dönmen ne kadar güzel anlatamam," diyerek ayağa kalktı. Gülmekten yaş gelen gözlerini elinin tersiyle silerken bir taraftan da söyleniyordu.

"Aptalca bir şakaydı, ama eğlenceliydi."

"Ama gerçekten gelmek istiyorum. Şaka yapmıyorum."

Will, duyduklarıyla tam anlamıyla donup kaldı. Ciddi olmazdı; tamam, farklı bir topluma ayak uydurmaya çalışıyordu, kuralları bilmiyor olabiliriz fakat bu zamana kadar en önemli kurallı öğrenmiş olması gerekirdi değil mi? Başını sallayarak dikkatini yeniden kıza yoğunlaştırmaya çalıştı.

"Sen delirdin mi? Bunları ne sen söyledin ne de ben duydum!" diye gürlerken kaşları çatılmış, ağzı incecik bir çizgi haline dönmüştü.

Ayrin, yaklaşmış kolundan tuttu. "Neden beni anlamak istemiyorsun? Özgür kaldığımı düşünsem de özgür değilim. Yine köleyim. Bu defaki daha da kötü, toplum kuralları nefesimi kesiyor. Gerçekten özgür olduğumu hissetmek istiyorum, anlamıyor musun?" Kolunu kurtarıp birkaç adım ondan uzaklaşan genç adam, duyduğu acıklı sese kanmamaya niyetliydi.

"O zaman gündüz istediğini yap; ata bin, gez, dolaş... Sana kimse karışmaz."

Ayrin'den, alaycı bir iç çekme geldi. "Peşinde birileriyle, her şeyden sakınarak, dedikodudan korkarak dolaşmaya sen özgürlük mü diyorsun?"

Will, ona artık deli gözüyle bakabilirdi. Artık gerçekten delirmeye başlamıştı. Sabırlı olmaya çalışan ama beceremeyen birinin ses tonuyla, "Seni yanımda götürdüğümde nasıl dedikodu olmayacak anlamış değilim. Asıl benimle gelersen dedikoduları ve özgürlüğünü kaybetmenin ne demek olduğunu görürsün," dedi hırsla.

Ayrin kolları göğsünde, ayağı yeri döverken, anlatamamanın sıkıntısını yaşıyordu.

"Çocukken sana hep ahmak gözüyle bakardım, büyüyünce değişmiş olabileceğini düşünmüştüm ama beni yalancı çıkarıyor-sun."

Esir Yürek

Will olduğu yerde dikleşerek, "Sen bana ahmak mı diyorsun, küçük kedi?" deyince saçlarını savuran Ayrin, burnunu havaya dikip, gözünün ucuyla gelecek saldırıyı beklerken tetikteydi.

Yanına kadar sokulan genç adam, ona lafını yutturmaya hazır bir halde soludu.

"Sen mantıklı birkaç cümle söyledim diye bana ahmak diye-mezsın! Asıl ahmak sensin! Hiç mi geleceğini düşünmüyorsun? Ayrıca bizim gideceğimiz yerler asla bir genç kıza uygun değil!"

Ayrin, kulağına öfkeyle soluyan Will'in çenesini elinin ucuyla tutup, yana itirdi. Başını da aynı zamanda geri çekip, yüzünü buruşturarak baktı. "Sanki ben bilmiyorum. Sana anlatmak istediğim şey de bu; kılık değiştiririm, yüzümü peçeyle gizlerim, sen de kız arkadaşınmışım gibi beni koluna takıp gezdirebilirsin."

Will, düşen çenesini toplamaya çalışmadı. Çılgın gözlerle ona bakıyordu. Ayrin, yeniden gelen gülme krizine gözlerini devire-rek sabır göstermeye çalıştı. Genç adamın kapıldığı gülme krizi, bu defa daha da uzun sürmüştü.

"Sen, şimdi bana..." Kahkahalar...

"Metresim gibi..." Daha çok kahkaha...

"Tanrım! İnanmıyorum, sen..." Lanet olası, devam eden kahkahalar...

Ayrin, devam eden sinir bozucu sesi durdurmak için yüzüne yastığı kapatarak onu boğmayı düşünürken, kahkahalar yavaş yavaş azaldı.

"Senin geri geldiğinde normal olabileceğini hiç düşünmedim. Hep bir yerlerde, olmadık bir zamanda ortaya çıkacak krizi bekledim durdum. Ama böyle olacağını ben bile düşünemedim..."

Kızın saldırgan, hırçın ve aynı zamanda kırılgan ifadesi sözlerini yarıda bırakmasına neden oldu. Yaklaşıp kollarını ona doladı.

"İnan seni anlıyorum, neler hissettiğini biliyorum. ama bu söylediklerini yapmam mümkün değil. Her şeyden önce, seni düşündüğüm için kabul edemem, anla beni."

Ayrin, onun göğsünden başını kaldırıp dolu dolu gözlerle bakarken, alt dudağı titredi ve gözünden bir damla yaş süzüldü. Sesi ise hiç olmadığı kadar üzgün çıkıyordu.

"Seni anlıyorum Will, gerçekten... Saçmaladım, haklısın. Yıllarca bir odada kaldıktan sonra ülkende biraz özgür olmayı istemek bazen komik olabiliyor. Özür dilerim."

JENNIFER ROYCE

Sonra uzanıp yanağına bir öpücük kondurarak odadan çıktı.

Will, düşünceli gözlerle arkasından uzun uzun baktı. Genç kız kapıdan çıkıp gittikten çok sonra bile pozisyonu değişmemişti. O küçük cadı yüreğine dokunan cümlelerle söylediklerine pişman etmişti. Elini ne yapacağını bilemeyen bir tavırla saçlarına götürdü. Aslında ne yapacağını biliyordu ve bu genç adamı hiç olmadığı kadar sıkıntıya sokacaktı. Sonunda önünde duran sehpaye bir tekme vurup, yenilmiş olmanın verdiği çaresizlikle bağırdı.

“Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!”

Abartılı kıyafetleri tavan arasından bulmuşlardı. Şanslılardı; Cecil'in her şeyi saklama gibi bir huyu vardı. Bu nedenle tavan arası ağzına kadar dolup taşmıştı. Biraz zahmetle istedikleri kıyafete kavuştular. Hizmetçilerden birine temizletip ütulettiler.

Ayrin, sarı elbiseyi giyip saçını ensesinde güzelce topladı. Peruğu başına geçirip son düzeltmeleri yaptıktan sonra gitmeye hazırdı. Ayna karşısında üzerindeki elbisenin son haline bakarak birilerinin onu tanıyıp tanıyamayacağını tahmin etmeye çalıştı. Aynadan bakan rüküş kadını babası bile tanıyamazdı. Yüzünü kapatan tülü son bir kez düzeltip kurnazca sırtarak odadan yavaşça çıktı. Cecil'e erken yatacağını ve rahatsız edilmek istemediğini söylemişti. Ne kadar işe yarayacağını bilmiyordu, sadece onun fark etmemesini umuyordu.

Sessiz adımlarla ve eteğini tutarak koridorda kimsenin olup olmadığına bakıp merdivenleri indi. Arka kapıya yürüdü ve usulca dışarı çıktı. Will'in arabayı arka sokağa çektiğinden haberdardı. Şapkasını tutarak arabaya doğru koştu. Koşmaktan çok, heyecandan nefes nefese arabaya kendini attı. Ağabeyi aksi bir suratla kollarını göğsüne kavuşturmuş onu bekliyordu. Karşısına oturduğunda tepeden tırnağa kızı inceledi. Sonra arabanın tavanına vurarak hareket edebileceklerini söyledi. Will, kendinden memnun bir ifadeyle sırtarak oturan kıza kısıp gözlerle bakarak homurdandı.

“Sana bir isim bulmak lazım.”

Ayrin, sabırsız bir sevinçle atıldı.

“Ben düşündüm! Bayan Collins!”

Esir Yürek

“Düşünmesen şaşardım!” diyen William, içini rahatlatmaya çalışsa da huzursuzca, “Mümkün olduğunca az konuş, hiçbir şeye karışma. Küfürlü ve açık saçık şakalardan biraz uzaklaş, kızarmamaya çalış. Ben böyle durumlarda konuyu değiştirmeye gayret göstereceğim,” diyerek ters bir sesle yeniden homurdandı. Ayrin, hevesle başını salladı. Bir süre sonra araba yavaşlayıp durdu. Genç kız, William’ın ona yardımcı olmasına izin verdi. Geldikleri yer elit olmayan bir kumarhaneydi. Hareketli bir kalabalık vardı. Kumarhane genel olarak alt tabaka insanlara hitap ediyor görünüyordu.

Will, evden çıktıklarından bu yana yüzünden eksik olmayan bir pişmanlıkla kız kardeşine baktı. Ayrin, hayatından memnun görünüyordu. Bu gece için dışarıya çıkma kararına küfretti. Özellikle böyle bir yere gelmeleri şanssızlıktı. Ne yazık ki arkadaşlarıyla burada buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Daha sonra eski bir depoda yapılan dövüşü izlemeye gideceklerdi. Tereddüdü, adımlarını isteksizleştirmişti. Ama Ayrin onun bu duraksamasını fark etmemiş görünüyordu. Genç kız, bir an önce içerisini görmek için hızlı adımlarla yürürken, Will tereddüdünden kurtulup ona yetişti ve kolundan tutup çekti.

“Benden önce girme. Ayrıca bir Leydi gibi yürümeyi de kes! Böyle mekânlara alışkın, görmüş geçirmiş bir kadın gibi davran.”

Ayrin ona doğru azıcık eğilerek, “Ama ben bir Leydiyim,” diye fısıldadı. Will, yanlarından geçen tanıdıklarına başıyla selam verip, iyi akşamlar dilerken dışlarının arasından. “Sen şu an benim... Ah Tanrı aşkına! Bu sözcüğü söylemek bile midemi bulandırıyor, metresimsin. Başka erkeklerin dikkatini çektiğin anda ortalık savaş alanına döner,” derken tıslamıştı.

Olabilecekleri duymak Ayrin’in duraksamasına neden oldu. Will, kendi aralarında sohbet ediyormuş havası vererek ona daha da yaklaştı.

“Evdekiler durumu öğrenirlerse. babam beni kırbaçlayarak öldürür.”

Kız sakince omzunu silkerek, “Merak etme kimsenin haberi olmayacak. Sadece oda hizmetçim Paula’nın haberi var. Kapıyı bana açacak ve durumu idare edecek,” diye mırıldandı.

“Onu nasıl ikna ettin? Bana yaptığın gibi duygusal gözyaşı ve cümlelerden oluşan baskı yumruğuyla tepesine mi vurdun?”

JENNIFER ROYCE

Ayrin, kıkırdayarak, “Kadınısı gizemler söylenmez,” dedi. Karnına yediği gizli dirsekle sesini değiştirip, “Sırlarımı seninle paylaşmayacağımı,” diye işveyle mırıldandı.

Will, korku ve utançla inledi. “Bir daha o şekilde kıkırdarsan, kendimizi nerede buluruz bilmiyorum.”

Ayrin, ciddiyetini takınırken, birlikte merdivenleri inip kumarhaneye girdiler. Mekân, her türden insan kaynıyordu. Fahişeler arada dolaşüyor, bazen beylerin dizine oturup alenen öpüyorlar ve mahrem hareketlerde -Ayrin’in daha önce öyle bir hareketin bir erkeğe yapıldığını bile bilmediği- davranışlarda bulunuyorlardı. Girişlerinin üzerinden beş dakika geçmeden yanakları alev alev yanmaya başlamıştı. Neyse ki tül den kızardığı fark edilmiyordu.

Will’in arkadaşları, köşede büyük bir masada oturuyorlardı ve çoktan oyuna başlamışlardı. İkiliyi görünce merakla baktılar. Will’in imalı bakışı, bir şey sormamaları gerektiğini anlatmıştı. Centilmen beyler diğerinin özel yaşamına saygı göstermeliydiler. Tabi yalnız kaldıklarında edepsiz yorumlara maruz kalacaktı. Şu an sessiz kalmalarına şükrederek, kıza bir sandalye çekip oturmasını sağladı. İçkiler geldi, dağıtıldı, hep birlikte şerefe anlamında kadehler havaya kaldırıldıktan sonra, bir dikişte içildi. Ayrin de aldığı bardağı kaldırarak dudaklarına götürdü. O bir yudum gırtlaklığını yakıp nefesini kesti ve deli gibi öksürmeye başladı. Will, “O içkiyi içmek zorunda değildin seni...” diye öfkeyle fısıldadı. Ayrin, ağzını mendiline kurularken umursamazca omzunu silkti.

Masada oyun devam ederken Ayrin merakla çevresini inceliyordu. Böyle bir ortamı görmese, hayal gücünü ne kadar zorlarsa zorlasın gözünün önüne getiremezdi. Daha yeni girdiği cemiyetteki katı kurallar, bu insanlar için önemsiz görünüyordu. Kadınların rahat ve şuh tavırları erkekler tarafından da açıkça destekleniyordu. Yatak odası mahremiyetinde kalması gereken bazı davranışların burada ayaküstü sergileniyor olması utanç vericiydi. Yelpersesini açıp hızlı hızlı sallamaya başladı.

Bir süre sonra kumar oynamak sıkılmış olmalı ki, Will’in daha önce söylediği yere gitmek için kalktılar. Ağabeyi, her ihtimale karşı genç kızın dibinden ayrılmıyordu. Onun bu davranışı diğer beylerin imalı gülüşlerine neden olmuştu. Will’in söylediği gibi

Esir Yürek

çenesini tutuyor, konuşmamaya çalışıyordu.

Zaten öylesine şaşkındı ki, çevresinde olanları gözlemlemekten konuşmak aklına gelmiyordu. Yol boyunca da yanında başkalarının olması nedeniyle dikkatleri üzerine toplamaktan çekinerek sessiz kaldı.

Araba durduğunda Will'in yardımıyla inerken, geldikleri yerin ürkütücülüğü karşısında ürperdi. Ağabeyinin bu tür karanlık yerlerde dolaşıyor olduğunu görmek endişelenmesine neden olmuştu.

Hermitage rıhtımına yakın büyük bir depodaydı dövüş karşılaşması. İçeride seslerin yer yer yükseldiği bir uğultu vardı. Çift kanatlı, büyük kapının yanında iri yarı bir dev, girenleri kontrol ediyordu. Adamın, kızın orada olmasını yadırgamaması üzerine, derin bir nefes aldı. İçeri girdikleri anda gördükleri kalabalık karşısında, şaşkınlığı artık sınırlarda geziyordu.

Kadınli erkekli çılgın bir kalabalık, ortada dövüşen iki kişiye tezahürat yapıyordu. Sadece pantolonla yarı çıplak dövüşen adamlar acımasızca birbirlerine vuruyorlardı. Kaslı bedenleri terle parlıyordu. Yüzleri... *Aman Tanrım!* Gözleri şişmiş, dudakları patlamış ve burunlarından akan kan çenelerinden sızıyordu. Will, olduğu yerde kalan genç kızı kolundan tutup çekiştirerek kulağına, "Tanrı Aşkına, bu çevrelere alışkınımış gibi davranmaya çalış!" diye fısıldadı. Birlikte ön sıralara doğru yürüdüler. Tıkış tıkış olan sıralar arasından buldukları bir yere oturup, canice yapılan maçı izlemeye başladılar.

Adamlar; iri yarı, kaslı ve acımasızdılar. Yumrukları, karşısındaki rakibine her vuruşta kan fişkırtıyordu. Ayrin, akşam yemeğinde yediklerini çıkarmamak için yutkundu. Her yumrukta çevresinden gelen çılgınca bağırışlara inanamıyordu. İnsanların kan görünce çıldırmalarını anlamıyordu. Nihayet daha zayıf olanı yerden kalkamadığında, rakibi yumruklarını havaya kaldırarak uludu. Elden ele dolaşan paralar bahis oynandığını gösteriyordu. Bütün bu kalabalık sadece kan görmek için gelmemişti, işin içine para da giriyordu.

Sonraki dövüşçüler ortaya geldiğinde; Ayrin, gözlerine inanmadı. Ortada duran siyahi adam Cabir'di. Will'i dürterek, "Bu Cabir!" diye kulağına bağırdı. Will, kızın söyledikleri karşısında tepkisiz bakarak, "Cabir de kim?" diye sordu.

JENNIFER ROYCE

Ayrin, onun Suriyeli'yi tanımadığını hatırlayıp, "Fahid'in arkadaşı, beni köle gemisinden kurtarıırken yanındaydı," dedi.

Ağabeyi daha dikkatli bir şekilde ortada maça hazırlanan adama baktı.

"O zaman Fahid de buralarda bir yerlerde olabilir mi?"

Onun bu sözü üzerine Ayrin, heyecanla ayağa fırladı. Arka sıralardakilerin homurdanmasıyla Will, onu kolundan tutup oturmaya zorladı. Ayrin maça ve kalabalığa olan ilgisini kaybetmişti. Şimdi merakla bakışlarını çevresinde dolaştırıyor, çocukluğunun kahramanını görmek için çabalıyordu. Sonra bakışları deponun bir köşesinde, duvar dibinde duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kızgın bakışlarını Suriyeli'ye dikmiş olan adama kilitlendi.

Ah Tanrım! Hiç değişmemişti! Çocuk gözlerinin keşfettiği yaksıklı yüzü, sert hatlara kavuşmuştu. Daha erkeksi ve daha iri görünüyordu. Öfkeyle sıkıdığı biçimli dudakları ve koyu kumral kaşlarının altında yanan alevli altın gözleri görmek, eski anıları canlandırmıştı. Onu dinleyen, nasihatler eden, kılıç kullanmayı öğreten, daha sonra satıldığı yerden kurtarmaya çalışan genç adama ait görüntüler üzerine yağdı. Bu yüzü ne kadar da özlemişti...

Ciddi ve sert hatlarıyla diğerlerinden ayrılıyordu. Yer yer açılmış koyu kumral saçlarının ön kısmını geriye doğru taramış ve bağlamıştı. Geriye kalanlar omuzlarına eskiden olduğu gibi dökülmüştü. Ona doğru uzanmak için karıncalanan parmaklarını engelleyip, çantasının sapını sıkı. Yüreği ve ayakları ona doğru kanatlanmak için ölürlen, gözlerini bir an bile kırpmadan onu izliyordu.

Buradaydı, İngiltere'de...

Ne zaman gelmişti? Neden onu bulmamıştı? Artık özgür bir adam mıydı? Bir an önce aklındaki bütün soruları sorabilmek için sabırsızlanıyordu.

"Onunla konuşmalıyım!"

Will gözünü ringden ayırmadan, "Kiminle?" diye sordu.

"Fahid'le!"

Will bakışlarını kilitlendiği yerden koparıp, "Burada mı?" diye merakla sordu. Ayrin, heyecanla parlayan yüzüyle başını evet anlamında sallayıp, eliyle genç adamın durduğu köşeyi gösterdi.

"Bu kalabalığı yarıp ona ulaşmak çok zor."

Esir Yürek

“Onu bulmuşken kaybedemem.”

“Şu kalabalığın içinden ona ulaşmayı başarman imkânsız. Lütfen başımı belaya sokmadan otur.” Zavallı Will, onun heyecanla fevri davranabileceğini düşünüp endişelenirken bir süre daha geçti. Fakat yanında kıpır kıpır yerinde duramayan Ayрін’in patlaması an meselesiydi. Ah hayır, bu kadar yeter diye düşünerek ayağa kalkıp kıza eğildi.

“Lanet olası göreceklerini gördün. Hadi gidelim buradan!” diye tısladı.

Bu endişeye yüreği daha fazla dayanmayacaktı ve bir an önce bitsin istiyordu.

Ayрін, onu duymamış gibi davranarak gözlerini yeniden çevresinde dolaştırmaya başladı. Hiç böyle düşünmemişti. Nezih bir ortamda puro içip içkilerini yudumlayacaklar, politika ve ülke gündemi konuşacaklardı. Fakat bu gece gördükleri, kendi yaşadığı dünya ile bu açık saçık tezahürat yapan insanların dünyası arasında uçurumlar vardı.

Erkeklerin farklı iki dünya arasında istediği gibi gidip gelebildiği, fakat kadınlar için yasaklanan bir geçiş vardı. Sadece adı lekelendiğinde bu özgürlüğe kavuşabilen kadınlar için ne kadar da aşağılayıcı bir durumdu. Tepesinde dikilip kıızı kalkmaya zorlayan Will’in geceleri kaçıp geldiği yerleri kendi gözüyle görmüş ve bu iyi olmuştu. Elini ağabeyinden kurtarıp, “Biraz daha kalmak istiyorum. Geleli yarım saat bile olmadı,” diye homurdandı.

“Bu bana ömrümün sonuna kadar yeter de artar.”

Will’in sesi öfkeli, çaresiz ve sıkıntılıydı. Sonra arkadaşlarına dönüp bağırdı.

“Hadi beyler gidelim, ben sıkıldım!”

Kendilerini karşılaşmanın heyecanına kaptırmış beylerden homurtular ve itirazlar yükseldi.

“Buradan çıkınca nereye gideceğiz ki? Madamın kızlarını ziyarete mi?”

Will, battıkça batıyordu. Bu geceyi kazasız belasız atlatırsa, bir daha kız kardeşinin masum kedi bakışlarına asla kanmayacaktı! Tanrı korusun! Çaresizce yeniden karşılaşmayı izlemeye devam etti. Kimse bu heyecanı bırakıp gitmeye yanaşmıyordu, buna kız kardeşi de dâhildi.

JENNIFER ROYCE

Ayrın'ın aklında hâlâ aynı soru dolanıp duruyordu. Onun burada ne işi vardı? Yani Londra'da? Gözleri sürekli genç adama doğru çekiliyordu. Mısır'dan nasıl kurtulmuştu? Ya kölelikten? Kıyafetleri bir köleye ait değildi ama bir asile de benzemiyordu. Üzerinde uzun manşetleri olan bol beyaz bir gömlek, düzgün fizliğini ortaya çıkaran bir binici pantolonu ve dizlerine gelen siyah çizmelerle tehlikeli görünüyordu. Omuzlarından aşağıya dökülen saçlarının arasından bir küpe parlıyordu. Nasıl, neden, ne zaman soruları beyninde rahatsız edici vızıltılarla dönüp durmaktaydı. Mısır'dan kaçmış mıydı? Britanya'ya nasıl ulaşmıştı? Yeniden korsan gemilerinde mi seyahat etmişti? Ya Cabir? Birlikte kaçmış olabilirler miydi? Beyninde dönen sorulara ve gürültüyle uğuldayan kulaklarına rağmen gözlerini kırpmadan onu izliyordu.

Fahid, izlendiğini hissetmiş gibi kalabalığı kısık ve dikkatli bakışlarla inceledi. Gözleri kızın dikkatli bakışlarında bir saniye kaldıktan sonra geçip gitti. Kendisini tanımamış olmasına inanamıyordu. Sonra aklına bu peruk ve kıyafetle tanınmasının imkânsızlığı geldi. Onunla konuşmak için kıpırdanmıştı ki Will bileğinden tutup yerinde kalmasını sağladı.

"Hiçbir yere kıpırdamak yok. Beni yeterince geriyorsun zaten."

"Ama ben..."

"Sana hayır, dedim Bayan Colins! Yerine otur ve gecenin keyfini çıkar!"

Genç kız, hayal kırıklığıyla oturduğu yerde kıpırdandı. Tekrar dönüp baktığında genç adam bir kadınla konuşuyordu. Kadın, hafifmeşrep bir tavırla bedenini ona dayayıp kollarını geniş omuzlarına doladı. *Aman Tanrım!* Fahid kadının beline sarılmıştı.

Onları kocaman gözlerle izlerken, içinde bir şeyler kıpırdadı. Onun kendisine ait olduğunu fısıldayan sese uymak istemese de, içindeki sahiplenme dürtüsü gittikçe yükseliyordu. Bir de kadına gülümsüyordu pis zampara! Ne zaman böyle bir adama dönüşmüşü? Ah elbette, daha önce küçük bir kızdı ve bu konular aklına bile gelmemişti. Şimdi yetişkin bir adamdı. Bir yerlerde gönül ilişkisi olduğu bir kadın mutlaka vardı. Böylesine yakışıklı ve çekici bir erkeği hangi kadın istemezdi ki? Yine de bu, içindeki kıskançlık şeytanlarının ayağa kalkmasına engel değildi.

Esir Yürek

Dişlerini gıcırdatarak, göz ucuyla dikkatini ringe yoğunlaştırmış olan Will'e baktı. Genç kızı unutmuş görünüyordu. Yavaşça yerinden kalkıp aceleyle Fahid'in olduğu yöne doğru iki adım atmıştı ki, kalçasında hissettiği elle çılglık attı.

Geriye dönüp pişkin bir şekilde sırtan adama, -öfkeden gözü dönmüş halde- elinde olan çantayı kaldırıp vurdu. Ondan sonrası asla hatırlamak istemediği bir kargaşaya dönüştü.

Will, küfürlere ve çıgıllara başını çevirdiğinde gözleri şokla açıldı. Ayağa fırlayıp adamın çenesine yumruğu geçirmesi bir dakikalık bir zaman diliminde olmuştu. Will'in ve dayak yiyen adamın arkadaşları, aradıkları eğlenceyi bulduklarını fark edip kavgaya daldılar.

Ayrin, korkuyla elinde tuttuğu çantasını göğsüne bastırıp, geri giderek ringi çevreleyen halatlara dayandı. Will, burada işini bitirdiğinde kesinlikle kendisini öldürecekti. Üzerine doğru yalpalayan adamdan kaçabilmek için bir yengeç gibi yan yan yürüyerek kavgadan uzaklaştı. Deponun kapısına olan uzaklığı hesaplamaya çalışıyordu. Bu arada Will, yumrukladığı adamı bırakıp telaşla kız kardeşine bakarken, çenesine gelen yumrukla geriye doğru uçtu.

Ayrin, istemsizce attığı çılgılığı, eliyle ağzını kapatarak durdurmaya çalıştı. Gerçi, bu kavga ortamında ciğerlerini yırtarcasına çılglık atsa da kimse duymazdı. Kahretsin, işin içine sandalyeler de girmişti. Bir an önce Will'i bu karmaşadan çekip çıkarabilirse, buradan uzaklaşabilirlerdi. Ayak parmaklarının ucunda yükselip ağabeyini görmeye çalıştı. Onun yerden kalktığını görünce, derin bir nefes aldı. Will, önüne gelenleri iterek Ayrin'e yaklaşmaya çalışıyordu. Yanına geldiğinde, kolundan tuttuğu kızı deponun kapısına sürüklemeye başladı. Dudağı patlamış, kumral saçları dağılmış, boyun bağı bir tarafa kaymıştı. Ama asıl korkutucu olan çatık kaşlarının altında öfkeyle yanan mavi gözleriydi. Ayrin, böyle kritik bir durumda sesini çıkarmayacak kadar akıllıydı. Başının ne zaman derde girdiğini bilecek kadar büyüktü, öyle değil mi?

Depodan çıktıklarında limanın yosun, tuz ve balık kokusu ciğerlerine doldu. Koşar adını limanın girişinde beklettikleri arabaya doğru ilerlemeye başladılar. Will, burnundan soluyordu. Ayrin'i ittirerek arabaya tıkıp, arabacıya hareket etmesini söyledi.

Ağabeyinin kızgınlığından ürken Ayrin, köşeye doğru çekilip, gözlerini kaçırarak, elinden geldiğince görünmez olmaya çalıştı. Bir ara göz ucuyla baktığı ağabeyinin öldürücü bakışlarını ve hiddetle açılıp kapanan burun kanatlarını görerek olduğu yerde büzüldü.

“Seni ellerimle boğmak istiyorum! Lanet olası, orada yaptığın da neydi?” Bir top gibi patlayan sesle yerinden sıçradı. Will, hızını alamamış gibi küfürlerle devam etti.

“Kahretsin, biliyordum! Başımı belaya sokacağını ve bu gecenin tüm Londra’da duyulacağını biliyordum! Seni uyardım; fakat bir baş belası gibi davranıp beni dinlemedin!”

“Özür dilerim. Üzgünüm, gerçekten.”

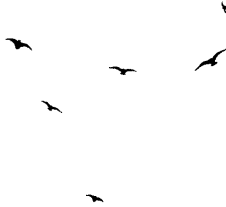
“Hah, üzgünmüş! Artık olay olduktan sonra üzgün olmanın ve özürlerinin bize hiçbir faydası olmayacak!”

Ayrin, suçlu olduğunu bilerek başını önüne eğdi. Will, onun haline bakıp sıkıntıyla içini çekti. Arkasına yaslanırken derin nefeslerle kızgınlığını bastırmaya çalıştı. Araba evin önünde durduğunda sessizce inip merdivenleri tırmandılar. Will, önden sert adımlarla çıkarak, kızı beklemeden içeri girdi.

Ayrin, parmak uçlarında girdiği antrede, sessizce dış kapıyı kapatıp merdivenlere yöneldi. Durağan yaşantısını renklendirme macerası bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Odasına girdiğinde, Paula’nın giyinme odası önündeki sandalyede uyukladığını gördü. Kızı sessizce omzundan sarsıp uyandırarak, yatmak için hazırlığına yardım etmesi için önünde durdu. Soyunup geceliğini giydi. Yatağa yattığında, Will’in bir daha kendisiyle bahçeye bile çıkmak istemeyeceğini biliyordu. Pişmanlıkla nefesini dışarı verdi. Sonra kavganın sebebi olan Fahid’i görme çabaları aklına geldi. Kahretsin, onu kaybetmişti! Nerede oturduğunu ve soyadını bilmediği birini nasıl bulabilirdi ki? Peki, o neden kendisini aramamıştı? Londra’da Lord Remington’u bulmak ne kadar zor olabilirdi? Belki de unutmuştu. Bu düşünceyle gözleri doldu. Üzüntüyle yan dönüp yorganı tepesine çekti. Sanki, hayal kırıklığı içeren bu düşünceleri yorgan engelleyebilecekmiş gibi...

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Geçmişin kördüğümünü
çözmeden geleceği dokuman
mümkün değil."

“Sen delirmiş olmalısın!” Cabir’in sesi, öfkeli bir hayvanın kükremesi gibi ortalığı inletti. Fahid de aynı oranda öfkeliydi, onun sebebi Cabir’in onu sorguluyor ve aldığı kararlara karşı çıkıyor olmasındandı.

“Sana söylediğimi yap, Cabir! Beni sorgulamak sana düşmez!”

Cabir, siyahî derisinde parlayan dişlerini göstererek alayla sırtıttı. “Sen benim dostumsun. Sana bir zarar gelmemesi için elimden ne gelirse yapacağım. Buna sorgulamak da dâhil!”

Fahid çalışma odasının sıkıcı ortamında, bir panterin kapatıldığı kafeste geçirdiği öfke krizlerine eş bir duyguyla yürüyordu. “Bana zarar gelmesini istemezsin ama aklımı kaçırmama müsaade edersin, öyle mi?”

“Sen tam bir aptalsın! Yapacak onca iş varken sıkılmak da ne! Git; mülklerini kontrol et, kiracılarını denetle, kumar oyna, kendine metres edin, at yetiştir, at yarışlarına katıl... Daha sayayım mı? Olmadı davetlere ve balolara katıl, kendine bir eş bul ve varisler edin!” Cabir’in sesi olmadığı kadar sıkıntılı ve haşindi.

Fahid’in iğneleyici ve zorlama kahkahası ağzından ısıklık gibi fırladı. “Sen bunlara iş mi diyorsun? Tümü lanet olası züppelerin oynadıkları zaman geçirme oyunlarından ibaret.” Sonra tiksinti dolu bir sesle, “Amaçsızca oradan oraya savrulan bir yığın kurumuş ot hepsi!” diye homurdandı.

Cabir’in tehdit dolu duruşu değişmedi. Kaslı kollarını göğsünde kavuşturup, bacaklarını aralayarak o korkutucu açık mavi gözlerini genç adama dikmişti. “Ah, ne kadar zavallı bir durumdasın. Yüreğim acıyla çarpıyor,” diye iğneledi.

Fahid, gülme isteği olmayan fakat zorla güldürülen bir adamın isteksiz sırtışıyla, "Tanrım, senin bir yüreğin olduğunu bilmiyordum," diye alayla konuştu. "İyi ki söyledin, yoksa kılıcı kalbine saplamak istediklerinde '*Kalbini aramayın; çünkü yok!*' derdim."

Cabir'in sırtıması ise kurt sırtımasına benziyordu.

"Sende kalp olduğunu düşündüren nedir?"

Muhteşem bir ikiliydiler ama Cabir, onun konuyu değiştirmeye çalıştığını fark etmişti.

"Hiç düşünmüyorsun, değil mi? Ya yeniden yakalanıp köle olarak satılırsan? O hayata geri dönmeyi mi istiyorsun? Yaşadığın acıların özlemini mi çekiyorsun?"

Fahid bunun düşüncesine bile katlanamayarak saçlarını savuran bir hızla geri döndü. İşaret parmağını adamın kaslı göğsüne dayayarak tehditkâr bir şekilde dürttü.

"Asla, ama asla o günlere geri dönmeyeceğim! Böyle bir ihtimal olduğunu hissedersen, dünyayı yakarım. Ta ki ölünceye kadar!"

Cabir konuşmaktan yorulmuş gibi nefesini salıverdi.

"O zaman bu deliliğe neden kalkışıyorsun? Biliyorsun ki bu işin sonunda böyle bir ihtimal hep olacak."

Genç adam, her şeyi düşünmüş ve tartmış bir adamın ses tonuyla, "Biliyorum fakat ülkenin en iyi kaptanı ve en iyi gemicilerini bulabilirsek, bu işi yarı yarıya halletmiş sayılırız. Geriye donanımlı iki kadırga⁶ kalıyor. O da paraya bakar; istediğimiz nitelikte kadırgaları bulmak zor değil," dedi.

Cabir pes etmiş bir tarzda kavuşturduğu ellerini çözerek, "Bu dediğin kaptan ve denizcileri nasıl bulmayı planlıyorsun?" diye homurdandı.

Fahid onu ikna etmiş olmanın verdiği bir güvenle, "Biraz zamana ihtiyacımız var, sonra en iyisine sahip olacağız. Bu nedenle limanda ve tüm şehirde bulunan bar, taverna, gazino ve kumarhaneleri gezeceğiz. Bir ön araştırma gibi düşün. Sonunda bu adamları bulacağız; çünkü böylesi gemiciler çöplüklerde bulunur. Bu arada kadırgalar için bir araştırma da yapabiliriz," diyerek gülümsemi.

Cabir ilk defa genç adamın heyecanını böylesine ortaya döktü-

⁶-Kadırga: Savaş gemisi.

Esir Yürek

günü görüyordu. Bu aptallığı yaptıklarına inanamıyordu. *Kahretsin!* Korsanları avlayan bir korsan gemisi oluşturmak... Sonlarının çok yakın olduğunu bilen bir adamın tavrıyla çalışma odasından çıktı.

Girdikleri birkaç bar ve tavernadan sonra revahta olan alt sınıf gazinonun kapısında duraksadılar. Fahid, kalabalığı görünce Cabir'in sıkıntılı homurdanmasına eşlik etmek istedi. İçerisi hınca hınç doluydu ve daha akşamın ilk saatlerinde ter, içki ve sıcakla nefes alınmaz hale gelmişti.

Kumarhane, merdivenlerden inilerek girilen oldukça geniş bir mekândı ve toplumun her sınıfından insan için bir cazibe merkeziydi. Basamakları inerken en azından burada işini bilen adamlarla karşılaşmayı umuyordu. Kalabalığa karışıp, buranın müdavimlerini ve yöneticilerini fark etmeye çalışarak dolaşmaya başladılar. Cabir kolundan tutup ilerideki masada oturan adamı gösterdi. Fazlasıyla buraya aşina olduğu belli olan adam, bir önceki tavernada verilen tarife uyuyordu.

Adam, yirmilerinin sonlarında, kaslı ve cüsseli biriydi. Yüz hatları kuvvetli, keskin ve yakışıklı denemeyecek kadar erkeksiydi. Gri gözleri güneş yanığı teninde daha açık parlıyordu ve daha belirgindi. Arkasına bağladığı uzun saçları ve yüzünü kaplayan kirli sakalıyla kadınların da ilgisini çektiği çevresine sarmış olan hanımlardan belliydi.

Masaya yaklaşınca, hayli iddialı bir oyunun ortasına denk geldiklerini fark ettiler. Ortada biriken para çok fazlaydı. Oyuncular, bütün dikkatlerini oyuna vermişlerdi. Gözlem altına aldıkları genç adam haricinde olanlar, gergin bakışlarla bir birlerini süzüyorlardı. Masaya atılan kâğıtları takip eden sinsi bakışlar, aynı zamanda yüzlerdeki ifadeyi de kaçırmamaya çalışıyordu. Dudakları serseri bir oyunbazlıkla kıvrılan genç adamın ise oldukça eğlenen bir ifadesi vardı. Oyunu ciddiye almıyormuş havasındaydı. Gri gözleri muziplikle ışıldıyordu.

İzleyicilerin arasına katılan Fahid'den uzaklaşan Cabir, kumarhanenin diğer tarafına doğru ilerledi. Arkadaşının ilgisini çekken her neyse, onun uzaklaşmasına aldırış etmeyerek, oyun masasındaki genç adamı izlemeye devam etti.

Fakat bu oyun kesin kavgayla bitecekti. Bazıları daha şimdiden fitili ateşlenmiş gibi duman çıkarmaya başlamışlardı. Biraz eğlence hiç fena olmaz diye düşündü. Koşullar farklı olsaydı o da bu eğlenceye katılmakta hiç tereddüt etmezdi ama şimdi başını belaya sokacak durumlardan uzak durmalı ve işine yoğunlaşmalıydı.

Beklediği oldu ve genç adam elinde olan kâğıtları masaya açtı: Floş royal. Masada kıyamet koptu. İtiraz eden üç adam, aniden ayağa kalkıp masayı iterek devirdiler. Kaçısan diğer müşterilerin aksine Fahid, olduğu yerde kalıp merakla kavgayı izlemeye başladı.

Fahid'in bakışlarını ayırmadığı genç adam yavaşça sandalyesinden doğrulup, birkaç adım geri giderek kendine doğru gelen yumruklardan son anda kurtuldu. Arkasına dolanmaya çalışan adamı bir çalımla şaşırtıp, dirseğini burnuna geçirdi. Kızan diğer iki adam, aynı anda üzerine atlayınca, iki kolunu birden adamların boynuna gelecek şekilde açarak ters döndü. Arkalarına geçip kalın bir halatı andıran kollarıyla ikisinin birden boğazını sıkmaya başladı. Adamlar kurtulmaya çalıştıkça daha fazla sıkıyor ve hiç zorlanmıyormuş gibi görünüyordu. Yere düşen adam doğrulup arkalarından yaklaşıırken; Fahid, masada duran şişelerden birini alıp adamın kafasına geçirdi.

Kavgaya sinsice karışmaya çalışan adam düşüp bayılırken, gelenin yıldızı dönüp baktı ve adamı deviren Fahid'e gülümseyerek göz kırptı.

"Sağ ol, dostum."

Fahid başını eğerek karşılık verirken, genç adam kollarının kışkacındaki adamları birbirine vurarak işlerini bitirdi. Nefesi bile değişmemiş, yorgunluk emaresi göstermemişti.

Kavganın bittiğini gören izleyiciler birer ikişer dağıldılar. Fahid, yanına yaklaşan genç adama elini uzattı. Elini kavrayan el, güçlü ve sağlamdı.

"Sean." Başını yana eğerek sıırıttı. "Yardımanın için teşekkürler."

"Fahid," diyerek cevap verdi. "Yardıma ihtiyacın yoktu."

Kalabalıktan uzaklaşıp duvar dibinde bir masa buldular. Gelen içkileri yudumlarken bir süre kalabalığı izlediler.

Esir Yürek

Fahid, Sean'a diktığı ciddi bakışlarını kırpmadan, "Denizci olduğumu duydum," diyerek konuşmayı dolandırmadan konuya girdi.

Sean bu seni neden ilgilendiriyor ifadesini taşıyan bir bakışla kaşlarını çatı.

"Tesadüfen tanıştığımızı sanıyordum." Sesi şüphe doluydu.

Genç adam elindeki bardaktan aldığı yudumu yutarken, onun kuşkululu davranmasına hak verdi. Bu çöplük, kimsenin kimseye güvenmemesi gerektiğini hatırlatan bir görüntüye sahipti. Ancak bu şekilde hayatta kalabilirdiniz.

"Sözü dolandırmayacağım. İyi, hatta bu piyasanın en iyi denizcilerine ihtiyacım var ve senin ismin herkesin dilinde. Uğradığım bar ve tavernalarda birkaç isimle beraber, ilk olarak senin adını verdiler. Bu nedenle buradayım. İlgilenirsen bir iş teklifim var."

Sean, umursamazca kaykıldığı sandalyesinden doğruldu. Sesi saklamaya çalışmadığı bir can sıkıntısını yansıtıyordu. "Bu işleri bıraktım, denize dönmeyeceğim. Başka adamlara bakmanı tavsiye ederim."

Fahid, ısrarcı olmayan ama ikna edici bir tonda, "Sana söylediğim gibi, en iyilerle çalışmak istiyorum. En iyi ikinci adamlarla değil. Sen yine de çalışmayı düşün ve kararını verince beni bul. Ayrıca güvenebileceğin, rahatça sırtını dönebileceğin adamlardan oluşan güçlü bir ekibe kaptanlık etmek istersen gemi hazır, seni bekliyor olacak," diyerek arkasına yaslandı.

Sean'ın gözünden geçen anlık pırıltı, nihayet onun ilgisini çektiğini gösteriyordu. "Ne gemisi? Ne iş yapacağız?"

Fahid, bakışlarını şöyle bir çevresinde gezdirerek tekrar genç adama döndü. "Burası hiç de uygun bir ortam değil. Adresimi vereyim, geldiğinde konuşuruz."

Bir kâğıda yazdığı adresi Sean'a uzattı. Adam uzanıp aldı ve kaşları hayretle kalktı.

"Lord Anderson... Bu sen misin?"

Fahid, başını yana eğerken kulağındaki küpe, beyaz dişleriyle aynı anda ışıldadı. "Bir Lorda benzenmiyorum... sanırım," derken sesi kendisiyle alay eden bir tınıdaydı.

Sean, ölçüp tartan bir bakışla onu yeniden inceleyerek, "Hayır, daha çok bir korsana benziyorsun," dedi daha kesin bir tonla.

Onun bu isabetli tahmini Fahid'in biçimli dudaklarının geniş bir gülümsemeyle açılmasına neden oldu.

Sean sandalyesinden kalkıp genç adamı başıyla selamladı. "Teklifinizi düşüneceğim, Lord Anderson." Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Giden adamın arkasından bakan Fahid, onun geleceğini biliyordu. Deniz kurdu olmuş adamlar, asla uzun süre tuz ve yosun kokusundan uzak kalamazdı. Deniz onlar için nefes almak, su içmek kadar ihtiyacı. Bu nedenle arkasını dönüp giden bu genç adam da ihtiyaçlarının tatmini için Fahid'i bulacaktı.

Ertesi gün öğleden sonra Sean'ın geldiğini haber veren uşağa içeri almasını söyleyen Fahid, genç adamın geleceğinden emin olduğu için yarım bir gülümsemeyle Cabir'e baktı. Kapıdan giren Sean, ikisine de selam verip, masanın karşısında bulunan koltuklardan birine oturdu.

"İyi günler, Lord Anderson."

Fahid, her Lord kelimesinde yüzünü buruşturuyordu.

"Lütfen. Lord yerine Fahid'i tercih ederim." Sean, benim için fark etmez tarzı bir umursamazlıkla koltuğa yayılarak oturdu.

"Pekâlâ Fahid, önce şu teklif ettiğin işi konuşalım. Neden bir gemi hazırlıyorsun? Amacın ticaretse, son yıllarda denizleri istila eden korsanlar nedeniyle kâr payı gittikçe düşüyor. Böyle bir iş için kendini riske atmana değmez."

Fahid, önce Cabir'e bakıp, sonra gözlerini genç adama çevirerek arkasına yaslandı. "Anladığın üzere bu gizli tutulacak bir konuşma. Ayrıca bir gemi değil, iki gemi hazırlıyorum." Sözüünün burasında kaşlarını kaldıran Sean'a ciddiymiş bakışı attı.

"Bu gemilerin mürettebatı İngiltere'nin, hatta Avrupa ve Amerika'nın bile en iyisi olmalı. Seninle başladık, devamı konusunda sana güvenebilir miyim en önemli soru bu?" diyerek devam etti.

Sean bir dirseği koltuğun kolçağındaiken diğer eliyle çenesini ovuşturdu. "Bu, senin nasıl bir iş yapmak istediğine bağlı. Önce bana nasıl bir işe bulaştığımı söylemelisin."

Fahid, en azından adamın kesinlikle olmaz dememesine güvenerek konuşmaya başladı.

Esir Yürek

“İki kadirga oluşturunuz: Mükemmel donanımlı ve kesinlikle yenilmez. Şu ana kadar görüp görebileceğin kadirgaların en iyisi. Aynı mükemmellikte mürettebata sahip olan bu iki kadirga ile korsan avına çıkmayı düşünüyorum. Korsanların milliyeti önemli değil, hedefimizde korsanlık yapan bütün gemiler olacak.”

Sean, yerinde doğrularak, ‘O ne saçmıyor, duyduklarım doğru mu?’ şeklinde kıstığı gözlerini Cabir’e çevirdi. Suriyeli koca gövdesinden beklenmeyen bir şekilde çocukça, saçma, ama doğru anlamında sırıttı. Bakışlarını yeniden Fahid’e çevirince onun çok ciddi ve kararlı gözlerle kendisini izlediğini gördü.

“Böyle saçma bir şey duymamıştım! Bu mümkün değil! Siz delirmiş olmalısınız!”

Fahid sessizliğini bozmadan bakmaya devam edince onların gerçekten de çok ciddi olduğunu anlayıp arkasına yaslandı ve diğer iki adamın şaşkın bakışları altında gülmeye başladı.

Fahid ve Cabir, sabırla gülme krizi bitsin diye beklerken, Sean’ın kahkahalarının sonu gelmiyordu. Genç adam nihayet derin bir soluk alıp kendini durdurmaya çalıştı. Ciddi suratlarla biraz da kızgın bir şekilde bakan adamlara yakışıklı yüzünü aydınlatan ve affettiren bir ifadeyle sırıttı.

“Demek korsanları avlayan korsanlar olacağız. Bir nevi yasal korsanlık yapacağız. Bu, hayatımda duyduğum en komik iş, aynı zamanda da saçma. Risklerini, tehlikelerini, kayıplarınızı ve kazançlarınızı düşündünüz mü? Bu işin sonunda hayatınızı, gemilerinizi, hepsinden önemlisi özgürlüğünüzü kaybedebileceğinizi biliyor musunuz?”

Fahid’in ifadesiz suratı ve Cabir’in donuk tavrı. Sean’ın onların uzun süredir bu işi düşündükleri ve hazırlık yaptıklarına dair fikir verdi.

“Anlaşıldı. Her şeyi düşündünüz, hesapladınız, tarttınız. Sonuç olarak bütün tehlikeleri göze aldınız.”

“Ben değil, bütün hepsi onun fikri!”

Cabir’in öfkeli karşı çıkışı çocukça bir itiraz içeriyordu. Sean ve Fahid onun bu cümlesine gülmeye başlayınca da somurttu.

“Evet, ne diyorsun Sean?” Fahid’in sorusuyla ciddiyetini taktıran Sean, “Çok saçma bir plan ve tehlikeli. Ben de nerede bir saçmalık varsa herkesten önce orada olmaya bayılırım ve evet, kabul ediyorum.”

Mürettebatımı kendim oluşturacağıma dair verdiğiniz söz hâlâ geçerli mi?" dedi.

Fahid, rahatlamış bir şekilde gülümseyip, ayağa kalkarak elini uzattı. Sean, uzatılan eli sıkıp anlaşılmayı mühürlerken, bu işten hiç hoşlanmayan Cabir odayı terk etti.

"Mürettebatını oluştur. Kim güvenilir kim değil, sen bu âlemin içindesin, bilirsin. Bundan böyle sık sık görüşeceğiz nasıl olsa." Sean, başını sallayarak onu onayladıktan sonra odayı terk etti.

Genç adam gittikten sonra Fahid, üzerinden büyük bir yük kalkmışçasına koltuğuna geri oturdu. Hayatının bir amacın yö-rüngesine oturmasından dolayı yeniden nefes almaya başlamış gibi hissediyordu. Bu ülkede yaşayacaksa -ki görünüş bunu gösteriyordu- sıkıcı toplum kurallarından kolayca uzaklaşmasının bir yolunu bulması gerekiyordu.

Köleliğe benzer bir boyunduruğun altında yaşamak, kendisini yaşayan bir ölüye döndürebilirdi. Hayatı olduğu gibi kabullen-meyecekti. Geçip giden zamanın karşısında, varlığını ve yanlış giden her şeye karşı koyduğunu kendine ispatlaması gerekiyordu.

Ayrin, arkasından koşuran Cecil'e inat, hızlı ve kızgın adımlarla yürüyordu.

"Sana hayır dedim, Cecil!"

Odasından çıkarak koşar adımlarla merdivenleri indi. Yaşlı kadın, her zaman yaptığı gibi peşinden koşturmakla meşguldü. Cecil, onun itirazına anlam veremiyordu. "Böyle bir eğlence fırsatına hayır demene inanamıyorum!"

"Saçma ve çocukça eğlencelerle uğraşamam!"

Cecil, alaycı bir hırıltı çıkarıp, "Bana bu cümleyi kuran sanki yetmiş yaşında bir nine. Şu haline bak küçük hanım, sen on yedi yaşında bir genç kızsın, bütün genç kızlar maskeli baloya gitmek için ölürlər," dedi.

Bu defa alaylı bir mırılama Ayrin'den geldi. "O saçma maskelerin altına saklanıp, tanıdığın ama tanımazlıktan geldiğin züppe-lerle kurlaşma hiç ilgimi çekmiyor."

Cecil, nefes nefese dış kapıdan bahçeye çıkan kızın arkasından koşmaktan, çarpan kalbini tutarak nefeslendi.

Esir Yürek

Sonra yeniden, kendisini dinleme zahmetine katlanmadığını düşündüğü genç kızın peşine düştü. "Senin evlilik çağı geldi kızım. Bu tür toplantılara katılmazsan, nasıl koca bulacaksın, söyler misin? Bu iyi bir fırsat. Merak ettiğin adamları habersiz gözlemler."

Aniden duraksayan kıza çarpmamak için son anda durdu. Ayrın, için için yanan gözleriyle ve kararlı bir sesle, "Olay da bu ya Cecil! Benim merak ettiğim ya da evlenmeyi düşündüğüm adam yok. Bu nedenle o baloya gitmiyorum! Merak ettiğim adam o baloda asla olamaz!" dedi.

Cecil, yorulmuş bedenini en yakın banka bıraktı. "Eğer o baloya gitmezsen, geçen haftaki kaçamağını babana söylerim." Sesi yorgun ama sinsiydi.

Ayrın, onun kendisine yaptığı şantaja inanamayarak baktı. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" Sonra ne yaparsa yapsın, bu yaşlı tilkiden kurtulamayacağını anlamış bir halde omuzlarını düşürüp, yüzünü astı.

Cecil, masum gözlerle kıza bakarak gülümsedi. "Neden tehdit olsun ki? Senin mutluluğunu senden çok düşünüyorum. Bu gidişle evde kalacaksın ve biz senin çocuklarını sevmeden ölüp gideceğiz."

Ayrın, eve geldiğinden bu yana devam eden evlilik baskısından yılmak üzereydi. Nedense herkes, onun evlenmesi konusunda hemfikirdi. Kesinlikle evlenmeyeceğini söylemesi, bu baskılarda en ufak bir azalma sağlamamıştı. Aksine bu yönde çabalar daha da artmıştı. Babası bu konuda herhangi bir şey söylemiyordu. Zaten onunla çok az karşılaşılıyorlar ve çok az konuşuyorlardı. Norman, daha çok ondan kaçıyor gibiydi. Gün boyunca ya evde olmuyor ya da çalışma odasına çekiliyordu. Mecbur kalmadıkça da çıkıyordu.

Derek ise babasının varisi olarak bütün işleri üstlenmişti, başkasına ayıracak vakti kalmıyordu. Bazen onu kütüphanede buluyor, beraber ya uzun bir suskunluğu paylaşıyorlardı veya ikisini de mutlu edecek anıların içinde kayboluyorlardı. Derek, hiç kimsenin yapamadığı kadar huzur veriyordu. Sakin bir liman gibiydi. Çalkantılar yok, huzursuzluk yok... Öylece kollarına sığınabilir, günlerce varlığının güven veren yanıyla zamanın nasıl geçtiğini anlamazdınız.

JENNIFER ROYCE

Ela gözleri her zaman sarıp sarmalayan bir ifadeyle bakar, gülümsemese de kız kardeşine olan sevgisi her bakışıyla Ayrin'e akardı. Will, onun yaramaz tarafıydı. Kendisini onunla tamamlanmış hissediyordu. O olmadığı zaman yaşamın eğlenceli yanı eksik kalıyordu. Bu nedenle hep yoldan çıkarmaya çalıştığı Will oluyordu. Ya da William onu yoldan çıkarmaya çalışıyordu.

"Will de benimle gelecek mi?" Cecil başını sallayarak onayladı.

"Ona da mı şantaj yaptın?" Kollarını göğsünde kavuşturarak bunun karşılığını alacaksın bakışı atan kıza, kadının dudaklarında beliren gizemli gülümseme cevabı vermişti.

"Onu neyle tehdit ettin?" Ayağını asabi bir tavırla yere vurarak sorgulamasına devam etse de, Cecil sırlarını asla paylaşmam ifadesiyle kaşlarını kaldırıp ellerini birbirine kenetleyerek ketum bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. Ayrin pes eden bir tavırla kabullendi.

"Anlaşıldı, eğer bu baloya gidilmezse evde kıyametler kopacak ve ben nerede duracağımı iyi bilirim."

Dadısına öfkeli bir bakış attı. "Sevgili Cecil'in çok uzağında!" Kızgınlıkla topuklarının üzerinde dönerken lila elbisesinin kaba-rık etekleri savruldu. Kadının arkasından seslenişini duymamış gibi uzaklaştı.

Yapmak istemediği işlerin dayatılmasından usanmıştı. Tanrı aşkına! Gönüllü esaret çekmeyi istemiyordu. Duygusal şantajla hayatının yönlendirilmesinden nefret ediyordu. Amaçsız yaşamak ona göre değildi. Bir erkeğin kölesi olarak, gelecek hayatını sevmediği bir adamın ellerine teslim etmek nasıl bir gaye olabilirdi ki? Bu kızların kuş kadar beyni yoktu. Evlenmek tek amaç olmamalıydı; fakat şu anki toplum kuralları sadece buna odaklanmış görünüyordu. Hırsla içini çekti.

Maskeli balo mu?

Cabir başını sallayıp kurnaz bir şekilde sırtıtmıştı. Sanki Fahid'i baloda, hem de maskeli olarak hayal etmek bile eğlenmesi için yeterliymiş gibi görünüyordu. Bir de arkadaşının isteksiz ve dehşete düşmüş yüz ifadesini gördüğünde, ciddi Suriyeli kahkahalarla gülmekten kendini alamamıştı. Eğlencesi yol boyunca devam etmiş, homurdanan arkadaşını keyifle izlemişti.

Esir Yürek

Fahid, isteksizce sürüklendiği balonun yapıldığı salonun kapısında durmuş kalabalığı inceliyordu. Çok parlak olmayan avizelerden dökülen ışığın altındaki renkli kalabalık çoktan eğlenmeye başlamıştı. Salon Roma dönemini yansıtan bir dekora sahipti ve daha ilk dakika da en az altı tane Sezar görmüştü. Ortam gizemli ve herkesin kendine uygun bir köşe bulabileceği şekilde hazırlanmıştı. Giydiği korsan kıyafetinin kendisini yansıttığını düşünerek birazcık da olsa rahatlayabilirdi. Cabir'se, tek gözü bantlı maskesi ve günlük elbiseleriyle tam da buraya uygundu. Şöyle bir bakınca tek korsanın kendisi olmadığını fark etti. Kısa, uzun zayıf, şişman pek çok korsan; salonun farklı köşelerinde hanımları ayartmakla meşgullerdi.

Edindikleri bilgiye göre; aradıkları adamın bu gece burada olacağını öğrenmemiş olsaydı, hiçbir kuvvet onu buraya getiremezdi. Kim olduğunu bile bilmedikleri bir adamı maskeli baloda nasıl bulacaklarını düşünerek yüzünü kaplayan maskeyi çekti. Aslında belki bu maske işini kendi lehine kullanabilirdi. O adamı tanımiyorsa adam da onu tanımayacaktı. Verilen eşkale göre aradığını bulabilirse, kimliği açığa çıkmadan istediği bilgileri adamın ağzından alabilirdi.

Kalabalığa karışıp geçen görevliden aldıkları içkilerini yudumlarken maskeli çiftlerin birbirine kur yapmalarını izlemeye başladılar. En ufak dedikoduyla bir kadının adının kirlendiği ve toplumdan dışlandığı düşünülürse, bu ikiyüzlülük midesini bulandırıyor. Yüzünü kapatınca bütün ahlaki kurallardan sıyrılabiliyorsa, cemiyetin neden ikiyüzlü olduğunu da anlayabilirdi.

Cabir kulağına eğilip bağırdı. "Ben biraz dolaşayım!"

Fahid, tamam anlamında başını sallarken Cabir çoktan uzaklaşmıştı. Salonu dolaşırken bakışları her şeyi görmeye çalışan bir ifadeyle kısılmıştı. Ne aradığını kendisi bile bilmiyordu. Herkes şüpheli, herkes gizemli görünüyordu. Herhangi bir ipucu olsaydı o zaman peşine düşerdi. Burnunun üzerine binen maskeyi çektiştirerek rahatlamaya çalıştı. Yanında duyduğu işveli bir kıkırtı üzerine döndü. Abartılı bir Cleopatra, yanına sokulmuş genç adama sarılmaya çalışıyordu. Yaşının oldukça büyük olduğu, sarkan göğüs dekoltesinden belliydi.

"Her zaman bir korsan tarafından esir alınmayı hayal ederdim. Nihayet hayatımın korsanını buldum." Genç adamın dudaklarına yapışmaya çalışırken içkili nefesi yüzüne çarptı. Belli ki davete geleli epey zaman olmuştu ve sarhoş olması da pek uzun sürmemişti. Kadını omuzlarından geri iterek, "Yanlış korsan..." diye homurdanıp yanından uzaklaştı.

Cabir nereye kaybolmuştu? Kalabalığı yararak ilerlemeye çalışırken duvar dibinde yalnız başına duran bir Nereid ilgisini çekti. Kalabalıktan soyutlanmış ve sanki başka bir âlemden gelmiş gibi görünüyordu. Dikkat çekici bir uzaklığı vardı. Duruşuyla kalabalıktan uzaklaşmak istese de görünüşü isteğinin aksine bütün bakışları üzerine doğru çekiyordu. Erkeklerin bala yönelen arılar gibi kıza doğru ilerleyişini izledi bir süre. Nitekim genç adamın dikkatini çektiği andan itibaren iki adam yaklaşmış ve reddedilerek uzaklaşmışlardı.

O yöne doğru yürürken, bir peri kadar alımlı olan kıza -kendisinden önce- ulaşan bir şeytan, ters bir tavırla uzaklaştırılınca arsızca bir memnuniyet duydu. Kız sıkıntıyla çevresini inceliyordu. Karşısına gelip dikilen devasa korsana sadece bir anlık bir bakıştan sonra yüzünü çevirdi.

"Yönünü kaybeden bir denizciye yardım et, Nereid," diyerek dikkatini kendine yönlendirmeye çalışınca, kız biçimli dudaklarını hoşnutsuzca büktü.

"Denizci daha az içseydi, yönünü rahatlıkla bulabilirdi." Sesi sirke içmiş gibi tatsızdı.

Ayrın, karşısındaki adamın gizemli bir gülümsemeyle bükülen dudaklarından bakışını koparıp, yan taraftaki yeşil tüylerle kaplı kafaya çevirdi. Neydi acaba, bir papağan mı? Buradan kaçabilmesi için Will'e ihtiyacı vardı. Böyle bir köşede kalmak ve yalnızlık sıkıntıyla dolmasına neden olmuştu. Önünde duran ve gitmemekte direnen uzun boylu adamın ısrarlı bakışını umursamamaya çalıştı.

Kız, vücuduna oturan, su damlacıklarını hatırlatan taşlarla işli, deniz mavisini elbisesinin içinde her an dalgaların arasında kayboluverecekmiş kadar masalsı görünüyordu. Arkasında asılı ipek kanatlar ışıldıyordu.

7-Nereid: Yunan Mitolojisinde deniz kızı, deniz perisi, su perisi anlamına gelmektedir.

Esir Yürek

Loş ışıktaki kızıl görünen saçları, deniz kabuğu şeklinde mücevherlerle toplanmıştı. Cüretkâr yaka açıklığının ortasındaki denizyıldızı şeklindeki madalyon, her nefes alışverişinde yanıp sönerek ilgiyi pembe pürüzsüz tene çekiyordu. Gözlerinin rengi seçilmiyordu, maskenin gölgesinde kalmıştı fakat mavi olduğunu tahmin etti.

“Bir Nereid’in ne olursa olsun adil olduğunu ve yardım için yaşadıklarını sanıyordum,” dedi yeniden Fahid. Israrla kendisinden kaçan bakışları üzerinde toplamaya niyetli ve kararlıydı.

“Bu Nereid, sarhoş denizcilerle ilgilenmekten hoşlanmıyor. Şimdi kendinize başka bir deniz perisi bulmanızı tavsiye ederim.”

Fahid, bu aksi cevaba rağmen duyduklarından hoşlanmıştı. Kız onunla ve salonda olan diğerleriyle ilgilenmiyordu. Peki, ilgisini ne çekebilirdi? Şaşırtmalı mı, yoksa heyecanlandırmalı mıydı? İlgisiz bir kadının peşine düştüğü hiç olmamıştı ama bu peri, daha yakın olmayı isteyecek kadar dikkatini çekmişti işte. Bu güzelliği kolları arasına alabilmek ve bir on dakika orada tutabilmek için, içinden yükselen arzuya karşı koyamıyordu.

“Madem yön bulmam konusunda yardımcı olmayacaksın, o zaman dans konusunda yardımcı ol. Hiçbir kadın benimle dans etmeye yanaşmıyor. Kabalığım sanırım onları korkutuyor.” Kızın dudağının kenarında oluşan minicik bir gülümseme işareti, dikkatini o dudaklara yöneltti. Biçimli ve dolgun pembelikler damarındaki kanın akışını hızlandırmıştı. İnce beline sarılarak kaçırma, bir kuytuda tadına bakma ihtiyacı kanında alev alev dolaştı.

“Zavallı ayaklarını korudukları için onları suçlayamazsınız. Sonuçta sizin büyüklüğünüz düşünülürse onlar aciz, narin birer yaratık.”

Fahid, etkilenmiş ve eğlenen bir ifadeyle bir adım daha yaklaşarak onun bahar kokan kendine özel cazibesinin burnuna dolmasına izin verdi.

“Gördünüz mü, siz de beni aynı şekilde aşağılıyorsunuz. Bu bedeni ben istemedim ama insanlar özellikle kadınlar tarafından hor görülüyorum.”

Genç kız hâlâ gözlerini kaldırıp bakmamıştı ama bu sohbetin kur havasından hoşlandığı uzaklaşmamasından belliydi. “Size acımanı sağlamaya çalışıyorsanız, yanlış kadına yalvarıyorsunuz demektir.”

Sesi, muzip bir tınıda Fahid'e ulaşarak bütün dengesini alt üst eden bir çarpmayla sarstı.

"Hiçbir kadına yalvarmadım ama sen güzel peri... Beni büyüledin. Her noktayı bedenimde hissetmek istiyorum. Benimle dans et! Varlığını kollarımda tutarken birazcık da olsa tatmin olayım." Genç adamın sesi kısık, boğuk ve baştan çıkarıcı bir tavra büründü. Narin ve beyaz boynundaki damarın atışına kilitlenen bakışlarını çekemiyordu. Fahid kadar kız da aralarındaki sıcak yakınlaşmadan etkilenmişti. Bu cüretkâr ve ateşli sözler karşısında irkilerek nereye bakacağını şaşırان genç kıızı zevkle izliyordu. Onu şaşırtmış olmaktan oldukça memnun, beyaz eldivenli elini avucuna sıkıştırarak aceleyle dans alanına çekti.

Ayrın. kendisini kolları arasına çeken uzun boylu adamın yüzünün yarısını gizleyen maskesi, korsan kıyafetleriyle bütünleşmiş bedeni ve saçlarını gizleyen üçgen korsan şapkası kişiliğİ hakkında hiçbir ipucu vermemesinden tedirgin, başını kaldırıp gözlerini görmeye çalıştı. Loş ışıklarla ortamın karartılmış olması, onun bu çabasını engelledi. Müziğın engin notası bir sihir gibi kanına karışmaya başladığında, yanına yaklaştığından bu yana ilgisini çeken adamı tanıma isteğİyle doldu. Fakat böyle bir ortamda karşılaştığı bir adama ne kadar güvenebilirdi ki? Lakayt ve ahlaksız davetli topluluğunun üzerinde bakışlarını gezdirdi. Tanrı aşkına! Cecil'in onu buraya bile bile göndermesine ve ağabeylerinin ses çıkarmamasına inanamıyordu.

Beline dolanan kollar onu çekip fazlasıyla cesaret kıran ve etkileyen bir şekilde bedenine yapıştırdınca böyle bir yakınlığı yaşamamış masum bedeni titredi. Etkilenişini göz ardı etmeye çalışarak yutkundu. Daha önce de dans etmişti ve erkeklerin kur yapmalarını becerikli bir tavırla savuşturmuştu. Ama bu adamın sıcaklığı kat kat kıyafetlerin üstünden kendisine ulaşıyor, pembeleşmiş yanaklarını kızartan bir aleve dönüştürüyordu. Parmaklarının altında hissettiğİ kıpırdayan kaslardan bedenine doğru yayılan karıncalanmayı elinde olsa durdurabilirdi. Hayatında ilk defa hissettiğİ, bedeninin bazı bölgelerinden gelen ayartıcı baskıyla nefesi hızlandı. Bakışları düğmeleri açık bırakılmış gömleğın arasından görünen bronz göğse takıldı. Kuruyan dudaklarını ıslattı. Lanet olsun! İçtiğİ bardağın ne koymuşlardı böyle?

Esir Yürek

Sarhoş olduğundan emindi, yoksa yabancı bir adama bu şekilde tepki vermesi normal değildi. Ortam loş olsa da bakışlarını yukarıya kaldırmaya korkuyordu. Kendisini fazlasıyla kırılğan ve etkilenebilir hissederken ona doğru böyle çekilmesine şaşırması bir şekilde çevresine bakınca diğer çiftlerin de toplum kurallarından uzakta gayet rahat bir şekilde dans etmeleri, hatta alenen öpüşmeleri karşısında utanmış bakışlarını hemen çevirdi. Gözlerini kaldırarak onun fanustaki bir sinek gibi kendisini izlediğini görünce de, "Bir hanıma bu şekilde gözlerinizi dikip bakmak hiç centilmence bir hareket değil," diye söylendi.

Adamın biçimli dudakları arasından görünen dişleri bronz teniyle zıt bir göz alıcılıkla parlayarak bakmaması gereken bir noktaya dikkatini çekmesi çok yanlıştı. Hareket eden erkeksi kıvrımları hipnotize olmuş gibi izlediğinin farkında değildi.

"Toplum kurallarını umursamadığımı söylememde fayda var. Davranışlarımın kabalığından anlamış olmalısınız. Ben bir centilmen değilim."

Ayrın girdiği hipnozdan söyledikleriyle çıktı, sıkıntıyla kıpırdanarak uzaklaşmaya çalıştı. Bu çabası adamın onu daha çok kendisine çekmesiyle sonuçlandı. Neredeyse nefes alamaz hale gelmişti. "Sizin için önemli olmayan toplum kuralları benim adımla kekeleyerek dışlanmama neden olabilir."

Bıçak kadar keskin bir çizgi haline dönüşen erkeksi dudaklardan, "O zaman böyle bir yerde ne işiniz var?" diyerek genç kızın gelmemek için direndiği davetin, aslında ne için yapıldığını yeniden hatırlatır bir nitelikteydi. Burada olan herkes aynı şeyi mi düşünüyordu? Bütün bu kadınların namusu şu an sorgulanıyor muydu? Karşısında duran adamın sert ve keskin yüzü, bu soruya evet diye cevap veriyordu.

Will neredeydi? En ihtiyaç duyduğu zamanda ortadan kaybolması kötü şanslı. Aptal ağabeyinden yardım istemesi zaten saçmalıktı. Bazen çok saf olabiliyordu. Dudağını ıslatarak adamdan nasıl kurtulacağını düşünürken, elinin altındaki kasların gerildiğini fark etti. Duyduğu küfür hırıltıydı, sonrasında onun tarafından kavranan eli çekiştirilerek balkon kapısına doğru sürüklendi. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz! Elimi bırakın!" Aman Tanrım! Sesi cırtlak bir cadı gibi çıkmıştı ve panik halindeydi. "Bakın sizi tanımlıyorum ve bu yaptığınız zorbalığı kabullenmeyi reddediyorum!"

Adam onu duymamış gibi sürüklemesine devam ediyordu. Balkona çıkınca terli bedenini karşılayan serin havayla titredi, Soluk soluğa elini tutmuş olan adamdan kurtulma ve yetişme çabası içinde geçtikleri yerlere dikkat bile etmiyordu. Nihayet durduklarında nefesini düzene sokmaya çalışarak çevresine bakındı.

"Neden buraya geldik?"

"Bunun için..."

Bedenine dolanan mengene gibi kollar ve dudaklarına kapanan sıcak dudaklar, şaşkınlığının üzerini bir battaniye gibi örttü. Ilık ve okşayan bir dokunuştı. İpeksi bir sürtünüş dudaklarından başlayıp baştan ayağa bütün bedenini yalayıp geçti. Sersemletici bir şekilde başını döndüren bu temaslara, genç adamın göğsünde duran parmakları kıvrılıp gömleğine yapıştı. Israrcı fakat şefkat dolu dilin uyarıcı dokunuşu dudaklarını bir yandan diğer yana doğru okşarken onun ağzının içine inlediğini fark etmedi. Aralanan dudaklarından içeriye kayan dilin ilk teması dizlerinin bükülmesine neden oldu. Yeryüzünde bu tür duyguların olduğundan haberi bile yokken bu haz saldırısına karşı savunmasızdı.

Daha önce hiç öpülmemiş dudakları, bu yeni deneyimi hayretle kabul ederken aklı ne düşüneceğini şaşırmış, kalbi bu birleşmenin heyecanı ile ritmini bozmuştu. Israrcı dudaklar karşısında dudakları daha da açılırken kolları karşısında duran adamın geniş omuzlarına doğru yavaşça yükselip sıkıca tutundu. Dudaklarını yoklayan dil, tadını almaya doyamıyormuş gibi araştırırken bu erotik hareket karşısında varlığından bile haberdar olmadığı bölgelerinde kışkırtıcı titreşimler inlemesine neden oldu.

Bu ilk öpücüğüydü ve böyle olacağını asla düşünmemişti. Bu duyguları sevdiği ve kendisini seven bir adamla yaşayacağını hayal etmişti. Oysa şu an tanımadığı, bilmediği ve yüzünü bile hatırlamayacağı bir adam tarafından öpülüyordu ve bu deneyim, hayatında tattığı en güzel şeydi.

Fahid, dudaklarının altında ezilen ve açılan yumuşak dudakların varlığıyla kendinden geçmiş, diliyle dokunduğu yerlerden aldığı lezzet karşısında ise kendini kaybetme noktasını çoktan aşmıştı. Elleri kızın narin bedenini her noktasına kadar tanımaya çalışıyor, dudakları alabileceği tüm nektarı onun ağzından emiyor ve bedeni bu narin bedeninin içinde kaybolmak için acı çekiyordu.

Esir Yürek

Sertleşen bedenini onun yumuşak bedenine gömmeye arzusuyla bastırıldı. Kollarındaki kadının acemi ve masum olduğunu anlamak zor değildi. Bocalayan elleri ve ateşli karşılık verişlerinin altında yatan tecrübesizlik, burada ne yapıyor olduğuyla ilgili kendisini sorgulamasına neden oldu. Hiç istememesine rağmen kızıdan ayrıldı, onun da kendisi kadar etkilendiğini görmek damarlarına yayılan hazzın memnurlukla çağlamasına neden oldu. İhtiyaçları çığlık çığlığa bağırırken kendisini tutmakta zorlanıyordu.

“Seni görmek istiyorum, maskeni çıkar.” Sesi hâlâ duyduğu arzudan boğuktu ve kesik kesik nefes alıyordu.

Ayrın çırılçıplak sokakta kalacakmış hissiyle, maskesini sıkıca tutarak bir adım geri gitti.

“Olmaz, yapamam!” Eğer yüzünü gösterirse yaptığı utanç verici davranışın ahlaksızlığını herkes görecekmiş gibi hissediyordu.

Fahid aralarındaki boşluğu bir adımda tekrar kapattı. Onun kendisinden uzaklaşmasına tahammülü yoktu. Mümkün olsa aralarında bir nefeslik boşluk bile bırakmazdı.

“Bedeninin her zerresini görmek istiyorum, ama buna yüzünle başlamayı tercih ederim. Çıkar hadi!”

Genç kız bu sözler üzerine bütün vücudunun kızardığına emindi. “Bu sözleriniz çok, çok ...” Kahretsin kelimeler nereye kaybolmuştu. Beyni ağırlaşmış bir sünger gibi doluydu. Ne içindikileri hatırlayabiliyor ne de dışarıdan herhangi bir kelimeyi algılayabilecek gibi görünüyordu. Söyleyeceği sözler içinde bu duruma uygun kelime bulamayacak kadar tecrübesizdi. Ne denirdi? Nasıl söylenirdi? Hangi kelime böyle bir durumda kullanılırdı?

Onun yerine Fahid tamamladı. “Baştan çıkarıcı, ateşli, ahlaksızca.”

Boğuk ve yaşadıklarının etkisiyle tarazlanmış erkeksi sesiyle kızı yeniden baştan ayağa titretti. Ayrın nihayet aradığı kelimeyi onun ağzından duymuş ve aynı zamanda hatırlamıştı. Bakışlarını kaçırarak, “Ahlaksızca, evet! Bu söyledikleriniz çok ahlaksızca!” dedi. Fahid’in boğuk gülüşü karşısında tekrar ona yaklaşmamak için kendini dizginledi.

“Ah, büyüleyici perini! Seni gördüğüm ve tadına baktığım andan bu yana hiçbir düşüncem ahlak sınırları içinde dolaşmıyor. Gittiği yerleri bilsen, benim kadar sen de baştan çıkarsın.”

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım! Ayri ne yapacağını bilemez bir şekilde bocalıyor, bu utanırıcı sohbetten kaçmak için bir çıkış yolu arıyordu.

Fahid onun bocalamasını, titreyen ellerini, utançla başını öne doğru eğişini büyük bir zevkle izledi. Garip bir şekilde tanışmışlık ve aidiyet duygusuyla dolmuştu. Sanki yıllardır özlemini çektiği varlık aniden karşısına çıkmış ve onu şiddetli bir şekilde sarsıp ayaklarını yerden kesmişti. Genç adam daha fazla dayanamamış gibi uzanıp kızın maskesini çıkararak Ayri'nin o sıradışı güzelliğini gözler önüne serdi.

Fahid gördüğü yüze öylece bakakalmıştı. Bu imkânsızdı... Bu... bu... Ayri'di. Onun Sagirah'ı büyümüş, genç bir kız olmuş ve erkeklerin başını döndüren bir güzelliğe bürünmüştü.

Aman Tanrım!

Biraz önce kollarındaydı! Bu berbat duruma düşeceğini rüyasında görse inanmazdı. Kendini kaybettiği dudaklar, sahip olmak istediği beden ona aitti. Tanrı aşkına! Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bütün duyuları ayaklanmış ve yanlışı yüzüne çarpmıştı. Bu öylesine yanlıştı ki, utanç tüm bedenini ele geçirmişti. Kahretsin! Nasıl tanıyamazdı, nasıl hissetmemişti? Ah, lanet olsun! Bedeninde hissettiği yangın birden midesini bulandırmaya başlamıştı. Elinde kızın maskesiyle birkaç adım geriye gitti.

"Hayır! Bu mümkün değil!"

Ayri'nin sarsılmış bakışları üzerindeyken arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Davetin verildiği salonda telaşla Cabir'i aramaya başladı. Bu arada yüzünden maskesini çıkarmış genç bir adam dikkatini çekti. Bu William'dı. Yıllardır görmese de hiç değişmemiş olan genç adamı tanımıştı. Hırs ve öfkesi tavan yapmış adımlarla ona yaklaştı. Volkan gibi patlamak üzereydi.

"Kız kardeşin birinin tecavüzüne uğramadan götür buradan! Onu nasıl yalnız bırakırsın?"

William karşısında duran adama anlamsız gözlerle baktı. Hafifçe sarhoş olmuş bir sesle, "Siz kimsiniz ve neden ilgileniyorsunuz?" diyerek azarladı.

Fahid, üzerine tehditkâr bir dağ gibi eğilip, "Biraz önce neredeyse kız kardeşine sahip olacak adamım! Götür onu buradan!" diyerek öfkeyle tısladı.

Esir Yürek

William'ın cevap vermesine fırsat tanımadan balo salonunu terk etti. Buradan bir an önce uzaklaşmazsa kendini rezil edecek, salonun ortasına kusacaktı. Bir sapık gibi hissetmek dünyanın en rezil duygusuydu. Bu durumda kalmak için nasıl bir günah işlediğini sorgulayarak arabaya bindi. Lanet olsun, lanet olsun!

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Aşktan ötesi sonsuzluk,
savrulmayı göze almazsan eğer
ışığını kaybetmeye mahkûmsun."

Esir Yürek

Ayrın kendisini orada öylece terk edilmiş hissederek donup kalmışken Will'in gelerek onu balodan çıkarması ve arabaya bindirmesini alışılmamış bir suskunlukla kabullendi. Bu gece yaşananları ve neler olduğunu anlayamamıştı. Adamın önce hiç bırakmayacakmış gibi kollarıyla bedenini sarması ve öpücüğü, sonra da şeytan görmüş gibi kaçıış aklını karıştırmıştı. Bir yabancıнын kollarında kendini kaybetmiş olmaktan da çok utanmıştı. İçindeki karmaşanın verdiği bir durgunluğa bürünmüştü. William'in da bu suskunluğu bozmadığını fark etmemişti.

Yol çok uzun sürmemiş, farklı duygular ve düşünceler içinde bocalarken eve gelmişlerdi. Sessizce kendi odasına çıkan genç kıızı bekleyen Cecil, gecenin nasıl geçtiğiyle ilgili sorularla bunaltmıştı. Ayrın, olağandışı bir suskunlukla hazırlanıp yatağa yattığında hâlâ söylenen Cecil, bir şeyler öğrenemeyeceğini anlayınca odayı terk etti.

Yorganla birlikte kollarıyla kendisini sardı. Bu gece yaşadıkları karşısında sarsılmış, utanmış ve adını koyamadığı birçok duygunun etkisinde kalmıştı. Dudaklarına temas eden dudakları düşündükçe bedenini saran alevın etkisiyle utanç içinde inledi. Hiç bu kadar kontrolünü kaybettiği bir zaman olmamıştı. Bütün hislerinin dizginlerini elinden almışlar ve sonra aniden bırakmışlar gibi başıboş duyguların karmaşasında kalmıştı. Yanan yanaklarına elini bastırıp gözlerini yumdu. Bütün kadınlar böyle mi hissediyordu? Bütün bu kurallar ve yasaklar genç kızları ve kadınları ayaklarını yerden kesen hislerden korumak için miydi?

JENNIFER ROYCE

İnleyerek yüzüstü dönüp başını yastığın altına soktu. Bütün dünyadan bu şekilde saklanabilirdi belki. Ama kendinden kaçamayacağını fakındaydı. *Kahretsin!*

Fahid ise yaşadıklarının etkisinden kurtulamamış, bütün gece dönüp durmuştu. Ne zaman gözlerini kapatsa Ayrın gözlerinin önüne dikilmiş ve vücudu ihtiyaçla kıvranmıştı. Kendisine inanmıyordu. Hissettiği duyguların suçluluğundan kurtulamıyordu.

Yatakta, kolları başının altında düşünürken gelmeyen uykuya küfrediyordu. Tanrım, onun Sagirah'ı büyümüş öylesine çekici bir hale dönüşmüştü ki, bir an bile onu düşünmeden duramıyordu. Dudaklarının tadı hâlâ dilinde duruyor, narin bedeni hâlâ kollarındaymış gibi tüm vücudu karıncalanıyordu. Ona yaklaşılmazdı. Bir Leydi ve bir köle... Eski bir köle... Ayrı yaşam, farklı dünya ve birbirine benzerliği olmayan hayatlar... Ona sahip olabilmesi imkânsızdı. Uzak durması gerekiyordu ama nerede olduğunu kolayca bulabileceğini bilen yüreği ve bedeni bu fikri kesinlikle reddediyordu.

Lanet ederek yaktan fırladı. Üzerine bir gömlek ve pantolon geçirip, çizmelerini eline alarak kendini bahçeye attı. Çiy damlalarıyla ıslanmış çimlerin üzerinde amaçsızca yürüyerek, ağaçlardan yükselen soğuğu içine çekmeye çalışarak dolaştı. Ağacın birinin altına uzanıp bedenini çimenlerin yumuşaklığına bıraktı. İçinde yanan ateşi, vücudunu bıraktığı çimlerin söndürmesini umut ederek gözlerini kapattı.

"İngiltere'de asillerin sıradışı zevkleri olduğunu duymuştum ama böyle gözlerimle şahit olabileceğim asla aklıma gelmezdi." Cabir'in alaycı sesini duyunca tek gözünü aralayıp baktı, hayretle güneşin yükselmiş olduğunu gördü. Yerinden doğrulup sırtını ağaca dayadı. Saçlarına yapışmış çimenleri tutup çekti. Kendisini akşamdan kalma gibi hissediyordu. Üstelik bir de Cabir'in alaycı sesiyle uyanmak...

"Sabah sabah alaycı bir Cabir'le uyanmak için nasıl bir günah işlediğimi bilmek isterdim," diye homurdandı.

Cabir alaycılığını kaybetmemiş sesiyle, "Sabah sabah mı? Öğlen oldu. Senin bahçede uyuduğunu gören bütün hizmetçilerin maskarası oldun," diyerek güldü.

Esir Yürek

Arkadaşına ters bir bakış atan Fahid, uzayan sakallarının batması üzerine çenesinde elini gezdirdi.

“Ben de bu durumda utançtan ölmeliyim o zaman. Dün gece bir şeyler öğrenebildin mi?” diyerek konuyu değiştirdi.

Cabir yanına oturup bağdaş kurdu. “Hayır, bilgi veren adamı daha fazla sıkıştırmalıydık. Kalabalık bir baloda ne olduğu belli olmayan bir adamı bulmamız imkânsız zaten. Bir ara nereye kayboldun? Birilerinin peşinde olduğunu düşünmüştüm.”

Fahid’in kimin peşinde olduğunu bilseydi, o buz mavisi korkunç gözleriyle bakıp tüm lanetleri üzerine yağdıracağından emindi.

“Evet, birinin peşindeydim ama zannettiğim gibi değilmiş.”

Cabir başını salladı, sonra aklına gelen bilgiyi henüz genç adama söylemediğini fark etti.

“Öğleden sonra Sean, kaptan Dante ile birlikte gelecek.”

“Şu zindandan çıkan kaptan mı?”

“Evet, o...”

“İşi kabul edecek mi?”

“O gün tavernada görüştüğümde pek umutlu değildim. Net kararını seninle görüştükten sonra verecekmiş. Kaptan Sean kabul edecek diyor.”

“Onun mürettebatı ne durumdaymış?”

“Eskiden çalıştığı, gözü kapalı güvенеbileceği arkadaşlarını topluyormuş. Çoğuna ulaşmış ve cevap bekliyor. Bu arada kadirgalarla ilgili bir sorun olduğunu söylediler. Öğleden sonra gerekli bilgileri alacağız.”

Fahid tutulan boynunu ovaladı.

“İyi o zaman, ben bir banyo yapıp, tıraş olayım. Sonra yapmam gereken bir iş var. Öğleden sonra geç kalırsam, beni beklemelerini söyle.”

Ayaklanmış giden genç adamın arkasından, “Nereye gidiyorsunuz?” diye bağırarak Cabir cevap alamamasına öfkelenildi.

“Cevap verseydin şaşardım. Git başını belaya sok. Beni çağırma bakalım, tüm eğlenceyi kendine ayır,” diye homurdandı.

Ayrin, öğle yemeği için masada tabak çatal sesleri içinde, ailesinin kendi aralarında konuşmalarını izleyerek sessizce yemeğini yiyordu. Bütün gece yatakta dönüp durduktan sonra, kısa aralıklı uykularını gördüğü utanç verici rüyalar bölmüştü. Her defasında kalbi arsız bir ritimle çarparak uyanmıştı. Yeniden uyuma çabalarından artık korkmaya başlamıştı. Bedeni rotasını şaşırılmış bir yelkenli gibi tekrar tekrar davette karşılaştığı adamın tanıştırdığı hislere çarpıyordu.

Sabah sürünerek kalkıp giyindikten sonra, öğlene kadar evin içinde dolanıp durmuştu. Cecil'in imalı bakışlarına aldırmamaya çalışsa da, içten içe sorguya çekilmekten ve yaşadığı çelişkilerin anlaşılmasından korkuyordu. Bu nedenle elinden geldiğince ortalıkta dolaşmaktan kaçınmıştı.

Daldığı düşüncelerden uşağın, "Lord Logan Anderson kabul edilmek için rica ediyor," duyurusuyla çıktı. Masadaki herkes birbirlerine bakıp, sonra başlarını kapıya çevirerek merakla beklediler.

Geri çekilen uşağın yol verdiği adamı görünce Ayrin'in elinde olan kaşık pat diye masaya düştü. Şaşırان sadece kendisi değildi. Masadaki herkes, kapıdan giren, zarif bir reveransla odada bulunanları selamlayan ve rahatsız ettiği için özür dileyen adama şok içinde bakmaktaydılar.

Genç adam bir İngiliz centilmeni gibi giyinmiş olmasına rağmen, hâlâ o eski Fahid'di. Güneşten açılmış kumral uzun saçlarını arkasına bağlamış, uzun kuyruklu siyah ceket, gri pantolonu, siyah çizme ve siyah ceketle kontrast oluşturan beyaz gömleğiyle çok yakışıklıydı. Herkesin hâlâ hayretle genç adamı incelemesi ve gözlerini dikerek bakışları uzayınca Fahid öksürerek onları içine düştükleri şoktan çıkardı.

"Böyle aniden ve habersiz geldiğim için özür dilerim."

O konuşunca şaşkınlığından ilk kurtulan Will oldu. Masadan kalkarak tıpkı Mısırlıların yaptığı gibi Fahid'e sarılıp omzuna vururken, "Fahid, bu gerçekten sensin! Şaşırmamızı mazur gör, böyle bir sürpriz beklemiyorduk," dedi.

Fahid genç adamın elini sıktı. Derek ve babası ile el sıkıştıktan sonra genç kıza döndü.

"Sagirah..."

Esir Yürek

Ayrin, boğuk sesiyle kendisine Sagirah demesini ne kadar özlediğini fark edip ona doğru yürüdü ve genç adama sarıldı. Yeniden küçük bir kız olmuştu. Güven veren güçlü kolların arasında olmanın nasıl hissettirdiğini unutmamıştı.

Güzeldi... Hatta harikaydı.

Fahid bir süre ne yapacağını bilemez bir halde kalakaldı. Sonra havada kalan elleri onun ince beline inerek, gözlerini kapatıp sıcaklığını özümsemişti. Buraya geldiği için aptal olmalıydı. Gözünü açtığından bu yana tek düşünebildiği onu görmek ve kokusunu içine çekmekti. Mantiğının bütün ikazlarına rağmen buradaydı işte. Kendi kendisini sadece onu görüp, gerçek olup olmadığını anlamak için burada olduğuyla ilgili kandırıyordu.

Ayrin, onun koruyucu varlığını yeniden hissetmekten memnun, geri çekilip gülümsedi. Hep o altın gözlerin hipnotize edici etkisinin çocuksu hayal gücünden kaynaklandığını düşünmüştü ama görüyordu ki, büyümüş olmasına rağmen hâlâ etkileyiciydi.

"Buradasın, geldin!" dedi nefes nefese hâlâ inanamayarak.

Fahid gözlerini ondan bir türlü ayıramıyordu. Yürek şeklindeki yüzünü süsleyen iri menekşe rengi gözlerini, biçimli kaşlarını, hafif bir kavisle belirlenmiş burnunu ve küçük ama dolgun pembe dudaklarını... Dün gece bedeninin yaşadığı o duygular gerçikti. Bu nedenle burada değil miydi? Anlık bir dürtü olduğunu, gerçeği görünce silineceğini ve yeniden o eski korumacı duygulara dönüşeceğini düşünmemiş miydi? Kaybolup gitmediğini görmek yeniden uyarılmasına neden oldu.

"Evet, buradayım. Seni tekrar görmek çok güzel, Sagirah."

Genç kızın alaycı kıkırdaması bütün yüzünü aydınlatıp, "Bana hâlâ bücür demekte neden ısrar ediyorsun bilmiyorum. Artık kocaman bir kız oldum," derken artık alınmadığını belli eden bir kabulleniş vardı.

Genç adamın onu baştan ayağa soyar gibi incelemesi üzerine kızardı. Artık genç bir kız olması, genç adamın da bir yetişkin olduğunu fark etmesini sağlamıştı.

"Görebiliyorum, çok güzel genç bir hanıma dönüşmüşsün."

"Lütfen, bizimle yemek ye. Bir servis daha açsınlar, bu arada bize nasıl Lord Anderson olduğunu anlat."

Lord Norman'ın sözleri dakikalardır birbirine kilitlenen bakışları ayırıyordu.

Babasının bu patavatsız konuşması üzerine, sıkıntıyla birbirlerine baktılar. Ama Fahid aldırış etmemişti. Lordun yumuşak görünmesine rağmen nasıl kibirli olabildiğini biliyordu. Yemek davetini kabul ederek kahvaltı yapmadığını hatırladı. Açlık hissetmiyordu ama yine de verilen ikramları geri çevirmedi.

"Evet Fahid. İngiltere'ye nasıl geldin?" Lord Norman Remington bir kölenin unvan almasından rahatsız bir tavırla konuşmuştu. Gözlerini kısarak delip geçen bakışlarını adama dikti.

"Aslında Lordum, büyük bir mucize diyebilirim. Son sahibim Hasan bütün mal varlığını bana bıraktı."

"Öldü mü? Ya unvan, onu nasıl elde ettin?"

Will babasının bu saygısızlığına müdahale ederek, "Baba bu şekilde sorgulaman çok saygısızca," diye söyledi.

Fahid elini kaldırıp Will'e önemli olmadığını işaret etti. Bu onun yaşam biçimiydi ve geçmişte de pek çok kez karşılaşmıştı. Nasıl karşılık vereceğini biliyordu. Yine de bir zamanlar kılıç kullanmayı öğrettiği küçük çocuğun şu an onu savunuyor olmasından mutlu oldu.

"Önemli değil Will, ben köle olarak doğmadım."

Norman, "Elbette hiç kimse köle olarak doğmamıştır," diyerek tasdikledi. Suskun olan Derek ilk defa söze karışarak, "Hangi millete ait olduğunu hatırlıyor musun, Fahid?" dedi.

"Evet, kaçırıldığımda her şeyi hatırlayacak kadar büyüktüm. İngiliz'im. Aristokrat bir aileden geliyorum."

Norman, yüzüne yayılan kırmızılığa aldırış etmemeye çalışarak, "Anderson isminde bir aile hatırlamıyorum," derken kendini haklı çıkarmaya çalışan ses tonu düşüncelerini fazlasıyla ele vermişti.

"Hatırlamamanız normal. Sizden çok önce Mısır'a gidip yerleşmişler. Ama benim ailem Andersonlar değil. Bu unvan, asıl adı Raoul Anderson olan, Hasan'a ait."

İşte bu Norman için gerçekten de şok edici bir bilgi olmuştu. "Hasan bir İngiliz mi? Buna inanamıyorum! Peki, bütün varlığını neden sana bıraktı?"

Fahid, Aydin için yalvarmasını ve o gece olan konuşmaları hatırladı.

Esir Yürek

Kendisini katı bir şekilde sorguya çeken bu adam, kızının özgürlüğünü o adama borçlu olduğunu bilse ne yapardı acaba? Bunu söylemeyi çok istese de dudaklarını sıkarak fırlayacak kelimelerin önünün kesti. Zamanı gelince gerekirse söylenecek bir bilgi olarak bir köşede kalmalıydı.

“Sanırım, beni kaybettiği oğlu yerine koydu. Artık İngiltere’ye dönmeyeceğini söyledi.”

“Verdiği belgeleri görmek isterdim.”

Ayrin, babasının bu şüpheli tavrı karşısında bembeyaz oldu. Fahid’e, sahibini öldürmüş ve bütün mal varlığına el koyarak özgürlüğüne kavuşmuş gibi davranıyordu. Genç adam böyle bir itihama onun gırtlığına sarılarak cevap verirse şaşırırmazdı.

“Baba, sen ne söylediğini bilmiyorsun!”

“Baba, kes artık saçmalamay!”

“Böyle bir şeyi ondan nasıl beklersin?”

Üçü birden babalarının şüpheli sözlerine karşı çıkarken, aslında Fahid’e ne kadar güvendiklerini ortaya koymuşlardı. Genç adam dişlerini sıkmış, yaşlı adamın gırtlığını parmaklarıyla parçalamamak için zor tutmasına rağmen, yüzünde tek bir kası bile oynamamıştı. Aksine Norman’a bakan gözlerinden iğneleyici pırıltılar geçerken “Önemli değil. Sanırım ben de evime aldığım eski bir köle hakkında aynı endişeleri taşıy ve araştırırdım,” sesi hiç olmadığı kadar alaycı ve hoşgörülüydü.

Masada oluşan suskunluk üzerine Ayrin yemeğinden bir lokma aldı. Diğerlerinin üzerinde gezinen bakışlarını. Fahid’e döndürüp, “İngiltere’ye ne zaman geldin?” diye merakla sordu. Fahid yemek yemeyi bırakıp arkasına yaslanmıştı.

“Bir yıl olmadı. Hâlâ uyum sağlamaya çalışıyorum.”

Will şakacı bir sesle, “Alışman için sana memnuniyetle yardımcı oluruz, öyle değil mi Derek?” diyerek atıldı. Ağabeyi başını sallamakla yetindi. Fahid gülümseyince Ayrin onun değişen, gençleşen ve ne kadar yakışıklı bir adam haline geldiğini gösteren yüz ifadesine gözlerini alamadan bakıyordu.

“Teşekkür ederim fazlasıyla alıştım, daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum. Bu kadarı yeterli.”

Yemek bitince Norman hiçbir şey söylemeden odayı terk etti. Will, ondan öztür dileyerek dışarı çıkması gerektiğini ve sonra görüşmeyi çok istediğini söyleyerek ayrıldı.

JENNIFER ROYCE

Derek arazileri dolaşacağını isterse kendisiyle gelebileceğini söyledi. Fahid öğleden sonra yapacağı toplantıyı düşünerek reddetti. En son Derek de çıktıktan sonra Ayrin'in terasa davetini geri çevirmeyip peşinden yürüdü.

Bir süre ne konuşacaklarını bilemeden suskun bir şekilde bahçeyi izlediler. Fahid bahçenin yeşilinden aldığı bakışlarını kıza çevirdi. Gün ışıkları, gün batımını hatırlatan sarı kızıl saçlarda dans ederken göz alıcı bir renk cümbüşüne neden olurken, kumral kaşları ve daha koyu kirpikleri menekşe rengi gözlerini süslüyordu. Gözleriyle yutmaya hazırlandığı kızın suskunluğunu bozmak ve sesini duymak istedi.

"Nasılsın. Sagirah? İngiltere beklentilerini karşıladı mı?"

Ayrin, minik kalkık burnunu kıvrarak, "Bilmiyorum, beklentilerim var mıydı ya da vardı da ben mi unuttum? Buraya mı aidim, Mısır'a mı? Yoksa hiçbir yer beni kabullenemeyecek kadar düşüncelerime uygun değil mi? Çabalıyorum Fahid, uyum sağlamaya çalışıyorum. Sanırım çok aykırı bir tipim. Ne yaparsam yapayım toplum içinde hep sırtıyorum," dediğinde Fahid onun sesinde gizlenmiş olan umutsuzca bir yere ait olma hissini kaçırmadı. Genç adam gözlerine yerleştirdiği güven dolu bakışla onu teselli etti.

"Sen aykırı değil, çok özelsin. Aptallar göremiyorsa bu onların kaybı."

Ayrin'in dudaklarını inanmaz ama sevimli bir gülüş süsledi. "Beni teselli etmene gerek yok. Sen nasılsın? Asıl önemli olan bu. Geçmiş geride bırakabildin mi?"

Fahid'in yaklaşan bedeni yanında bir kule gibi yükselirken, içinden geçen ona yakın olma, sıcaklığını hissetme ve utanmazca kendisini öpmesi için yalvarma duygularından şaşkına dönmüştü Ayrin. Bu neydi böyle? Fahid'in kendisini böyle hissettireceğini asla tahmin edemezdi. Bu minnettarlık mıydı? Büyüdüğünü kabullenmek ya da genç bir adam olmasının farkına varmak mı? Belki...

"Bazen geçmiş geleceği şekillendirirken arkayı dönüp gidemezsin. Sıkı sıkıya sarılıp geleceğini oluşturmak için geçmişten yardım beklersin. Geçmişin kördüğümünü çözmeden geleceği dokuman mümkün değil."

Esir Yürek

Bir bilmece gibi konuşan Fahid'in boğuk sesini bu kadar yakından duyunca, daha önce yaşadığı o gece aklına geldi. Aynı hisler, aynı yürek çarpıntısı... Başını sallayarak içinde bulundukları ana dönmeye çalıştı. Onun geçmişinin ne kadar karışık olduğunu bilmiyordu, belki de bu karmaşa onun hayatına devam etmesini zorlaştırıyordu. Fakat her ne olursa olsun, karşısındaki muhteşem ve inanılmaz adam, göğüslediği zorlukların içinden çıkmayı sonunda başarmıştı.

Birbirlerine çok yakın, birbirlerinin fazlasıyla farkında göz göze bir süre dikildiler. Yeni bulduğu ya da yanında durduğunu yeni fark ettiği bir mücevherin ışıltısına kapılmış, açgözlü bir adam gibi gözleriyle kızı kıpırdayamaz hale getirdiğinin farkında olan Fahid, içinden geçenin tam tersini yapıp bir adım uzaklaştı.

"Tekrar geleceğim Sagirah, şimdi gitmeliyim." Yapmayı çok istediği bir şeyi engellemek isteyen bir güç harcayarak, selam verip oradan uzaklaştı. Arkana bakma, yoksa geri dönüp onu kollarına almaktan kendini alıkoymazsın diyen telkinlerine uyup adımlarını açarak hızlandı.

Ayrın'se bir gün arayla karşılaştığı erkeklerin, kaçır gibi uzaklaşmasına pek çok anlam yüklemeye çalışsa da, işin içinden çıkamıyordu. Bu adamların nesi vardı, Tanrı aşkına? Erkeklerin kaçmasına sebep olan, farkında olmadığı bir gücü mü vardı? Eğer öyleyse bunu davetlerde kullanmaktan çok mutlu olacaktı.

Genç adam eve döndüğünde Sean ondan önce gelmişti. Çalışma odasında yanındaki kendisiyle aynı yaşlarda görünen genç bir adamı Fahid'le tanıştırdı.

"Fahid, bu eski donanma kaptanlarından en iyilerinden Dante Conner. Henüz teklifimizi kabul etmedi ama sıcak bakıyor."

Fahid elini uzatan genç adama bakarken, karşısındaki iki adamın genç yaşta edindikleri bu *en iyi* olma unvanından etkilenmişti. Adam uzun boylu, cüsseli ama hantal değildi. Denizlerde geçen onca yıldan sonra şekillenmiş bedeni kas yığımına dönüşmüştü ama bu itici bir kas yığını değil; orantılı bir güç yayıyordu. Kahverengi saçları ensesine degecek kadar uzundu. Kahverengi gözleri rengine istinaden yumuşak bakması gerekirken ruhsuz, donuk ve sert bakıyordu.

Yüzünde çok gülmediğini belli eden keskin bir katılık vardı. Eliyle koltukları işaret ederek, "Buyurun oturun beyler," dedi. "Size ne ikram edebilirim?"

Sean bir brendi, Dante ise sadece viski alacağını söyleyince, Cabir ikramları hazırlamak için uzaklaştı. Bir birlerini yeterince incelemişlerdi. Artık iş konuşma zamanıydı.

"Aklınızda bazı sorular olduğunu duydum, Kaptan Conner. Merak ettiğim ayarladığımız kadirgelerde neyi eksik bulduğunuz ya da sizin istediğiniz nedir? Yıllarca korsan gemilerinde esirdim. Eksiklerini ve avantajlarını çok iyi bilirim. İsteddiğiniz değişikliklerin hazırladığım kadirgalara uygulanabilir olması gerekiyor."

Dante, her şeye hâkim ve otoriter tavrından taviz vermeyen, karşısındakinde ister istemez saygı uyandıran adamın, aldatılamayacak veya aptal durumuna düşürülemez kadar zeki olduğunu anlamıştı.

"Söylediklerim uygulanmayacaksa sizinle işim olmaz."

Fahid bu buyurgan ve rest çeker konuşma karşısında kaşlarını kaldırdı. "İsteklerinizi öğrenmeyi çok isterim, Kaptan. Aradığınız özellikler nelerdir?"

Dante, çok rahat ve sakin bir şekilde arkasına yaslanarak, "Bir Osmanlı Kadirgası istiyorum ama Venedik gemileri gibi yirmi altı çift kürekli olacak. Baş tarafta biri büyük, ikisi küçük iki top bulunacak. Tıpkı Osmanlı gemilerinde olduğu gibi küreklerin rahat çekilebilmesi, mürettebatın rahat dolaşabilmesi için çıkmalar olacak. Kadirganın boyu altmış üç metre, eni yirmi beş metre ve her küreği dört kişi çekebilecek şekilde yapılmalı. Personel haricinde gemide savaşıma hazır en az elli kişi istiyorum. Pruvalar da sivri mahmuzlara ve yirmi topa sahip olmalı," dedi Cabir'in getirdiği içki bardağını alıp ortadaki sehpaye bıraktı. Tek yudum almadığı bardağa bakmadan, alacağı cevabı merak ederek bakışlarını Fahid'e daktı.

O sözünü bitirince, Fahid'in dudağı yukarıya doğru kıvrıldı.

"Hepsi bu kadar mı?"

Dante onun alaycı gözlerine ifadesiz bakışlarla bakarak, "İstediklerimi karşılırsanız sizinle iş yaparız. Eğer karşılayamayacağınızı düşünüyorsanız, size iyi şanslar dilerim," diyerek umursamazca omzunu silkti.

Esir Yürek

Fahid'in aslında işine bu kadar hâkim olan bir kaptana rastlaması hoşuna gitmişti. Onun istedikleri kendi amacıyla örtüşüyorsa, neden karşı gelsindi ki? Sonuçta herkes kazanmak için oynuyordu. Arkalarda duran Cabir'le göz göze geldi. Cabir'in gözlerinde gördüğü saygı, başını olumlu anlamda sallamasına neden oldu. Yeniden genç adama çevirdiği bakışlarıyla ayağa kalkarak elini uzattı.

"İstekleriniz yerine getirilecek. Sizin yapmanız gereken tek şey çalışacağınız mürettebatı toplamanız. Bunu benim yapmam demek, daha sonra en ufak bir sorunda bana gelmeniz ya da sizin onlar üzerinde oluşturacağınız otoritenin yavaş ilerlemesi olacak. Bu nedenle ikinizin de arkanızı sağlama alacağınızı ve kendinize en iyileri seçeceğinizi umuyorum."

İki adam el sıkışıp odadan çıktılar. Cabir gelip onlardan boşalan koltuğa oturdu, Fahid ona bakarak, "Ne diyorsun, bu işi becerebilirler mi?" diye sordu.

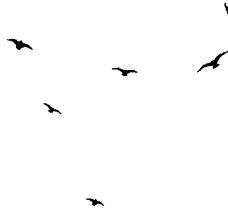
Suriyeli bir süre hesaplama yapan gözlerle düşündü.

"Eğer söylediğin işi bu iki adam da beceremezse, dünyada hiç kimse beceremez."

Fahid hisleriyle iş yapan bir adam değildi ama bu defa onlar bile doğru seçim diyordu. Doğru adamları bulmak, hedefine bir adım daha yaklaşmasını sağlayacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Aşk, yüreği sevdiğine köle
olabilecek kadar cesur olanların
hakkıdır."

Boşluk... Kocaman, sıkıcı bir boşluk. Elindeki kitabı kapatıp sehpayı bıraktı. Ne yaparsa yapsın günü bırak bir saati bile dolduramıyordu. Yalnızdı, çevresindeki insanların gideremeyeceği kadar boşluktaydı. Derek ve Will'in oyalanabilecekleri uğraşları vardı. Cecil evin bütün işleriyle ilgileniyordu, babasını zaten görmüyordu. Kendisi ise sadece ya kitap okuyacak ya da ata binecekti. Tanrım, sıkıntıdan patlamak üzereydi! Kapıda beliren uşak Benedick Leydi Tiffany Bernard ve Leydi Gwen Carter'ın genç kızı ziyarete geldiklerini duyurunca, sevinçle yerinden fırladı. Kızların okuldan döndüklerini bilmiyordu. Gelmişlerdi hem de tam zamanında...

Benedick içerde yaşanan sevinç çığlıklarına yüzünü buruşturup kapıyı kapattı. Kızlar ise hiçbir şeyin keyiflerini bozmasına izin vermeyen bir heyecanla birbirlerine sarılıyorlardı. Nihayet kavuşma anının dışavurumu sarılmalar bitince sakinleşip koltuklara yerleştiler. Ayrın onları görmekten mutlu bakışlarla, "Sizi özledim kızlar," dedi. "O kadar sıkılıyordum ki..."

Tiffany her zamanki gibi içindikileri çabucak dökmeye hevesli, "Sen gittikten sonra zaman geçmek bilmedi, Ayrın. Nasıl sıkıldık anlatamam... Hayatımızı renklendirmeye çalıştığımız her seferde o aptal kızların mızımızlanmalarıyla karşılaştık," diyerek dudağını hor gören bir tavırla büktü. Gwen başını sallayarak destekleyip yüzüne tiksinen bir ifade verdi.

"Biliyor musun, bu kızlar evlendiklerinde kocasının yatak odasını bile bulamayacak kadar aptallar. İyi ki hizmetçiler var; evde kaybolmadan dolaşabiliyorlar."

JENNIFER ROYCE

Ayrin'in bir ona bir diğetine bakan bakışları keyifle parlıyordu. Tiffany eteğinin kıvrımlarını eldivenli ve zarif elleriyle düzeltip asil bir ifadeyle duraksadı. Ela gözleri haince pırıldamasa sıradan cemiyet güzellerinden biri sanabilirdiniz. "Biz de onlara bu aptallıklarının nelere yol açacağını kibarca gösterdik."

Ayrin kıkırdarken onun dudaklarında oluşan gizemli gülümseme dikkatini çekti. "Zavallılara ne yaptınız?" Gwen olağan bir durumdan bahseder gibi omzunu zarifçe silkerek, "Her söylene-ne inanmaları bizim suçumuz değil," diyen sesinde gülme izleri vardı.

Ve sonrasında o zavallı Leydilere yaptıklarını anlattıkları bir saat, kahkaha ve kıkırdamalarla geçti. Ayrin'in orada olmaması bu iki kızı çıldırtmış, okuldaki zavallıların geriye kalan günlerini cehennemle çevirmelerine neden olmuştu. Gwen, siyah gözleri parıldayarak ikisine birden bakıp, "Aslında biz buraya seni alış-verişe götürebiliriz diye gelmiştik," dedi. Tiffany uzanıp yüzünü buruştururken Ayrin'in elini tuttu.

"Hadi, Ayrin çok eğleneceğiz. Bizi kırma."

Ayrin alış veriş düşüncesiyle yüzünü ekşitse de şu an ne söylenirse kabul etmeye hazırdı, yeter ki evden dışarı çıkabilsin. Hevesle başını sallayarak ayağa fırladı. Kısa zamanda hazırlanıp arkalarında bir kaos bırakarak evden çıktılar. Cecil'in onlara refakat edebilmesi için hazırlığını bitirmesini bile beklemediler. Zavallı kadın kendini arabaya attığında yeni taktığı şapkası kaymış, bur-nundan soluyordu. Yolculuk boyunca da aksi aksi söylendi.

Kızlar saatlerce dükkânları gezdiler. Ayrin, onlarla birlikte olan birinin eğlenmemesinin mümkün olmadığını biliyordu ve uzun süredir ilk defa böyle keyifli zaman geçiriyordu. Aldıkları şapkalar, pabuçlar, kurdeleler, şemsiyeler ve kıyafetlerle doldurulmuş paketlerle geri döndüler. Ayrin'in ısrarıyla çay içmek ve dinlenmek için eve girecekken duydukları seslerle duraksadılar.

Homurdanmalar, kahkahalar ve kılıç sesleri evin arkasından geliyordu. Merakla adımları evin arkasına giden bahçe yoluna çevrildi. Köşeyi dönünce gördükleri çekişmeli bir kılıç karşılaşmasıydı.

Will ve Fahid, kıyasıya bir mücadele içindeydi, Derek hakemlik yapıyordu. Uzun süren bir karşılaşma olduğu her iki genç adamın da terli saçları ve dağılmış görünüşlerinden belliydi.

Esir Yürek

Ceketler, yelekler ve fularlar çıkartılıp atılmıştı. Fahid her yaptığı atakla ilgili Will'i uyarıyordu. Bu daha çok bir ağabeyin kardeşine hayatın ve dövüşün kurallarını açıkladığı bir derse dönüşmüştü. Kızlar oldukları yerde kalarak mücadeleyi izlemeye başladılar.

Fahid kızmaya başlayan Will'e gülümseyerek baktı. "Karşındakine kızarsan, kontrolünü kaybedersin. Kontrolünü kaybeden, yenilmeye mahkûmdur!"

Onun dikkatini dağıtmak için uğraşması üzerine sayı aldı ve "Rakibinin dikkatini dağıtmak ve oyundan soğutmak için yaptığın numaraların, seni de dağıtacağını unutma!" dedi.

Arkası arkasına gelen hücumları kolayca savuştururken, "Doğru zamanlama kazanmanın ana kuralıdır. Erkenci isen başın ezilir, geç kaldığında her şey bitmiştir. Karşındaki ile tekdüze bir ilişki oluştuysa, bil ki tuş yakın, ondan önce sen atağa kalk ve tuşu al."

Geri çekilmeye ve savunmaya geçince, "Savunmada kaldığında karşıdakinin en hazırlıklı olduğu yere atak yapmasını sağlar-san kontrol sendedir. İkinizden biri kazanacak, sonucu ya senin kararlılığın ya zaafının ya da şansın belirleyecek. Karşındaki ile mesafeyi korumalısın. Mesafe açılırsa oyundan düşersin, mesafe kapanırsa tuş yersin," dedi. "Yenilgi yaşıadıysan bundan sonra da hep yenileceksin demek değildir. Yeter ki niye yenildiğini anla," diyerek bir sayı daha aldı. Son cümlesi, yenilen genç adama teselli mahiyetindeydi.

Ayrin, Fahid'den gözlerini ayıramıyordu. Genç adam soğukkanlı, kendine güvenen, zamanında karar verme, çeviklik, dikkat, sürat ve dayanma gücü bakımından inanılmazdı. Zarif ve asil bir şekilde kullandığı kılıcı sanki bir uzvuymuşçasına taşıyor; ani atakları hızlı düşünebilme özelliğini yansıtıyordu. Söylemek gerekirse Will'in hiç şansı yoktu. Yan taraftan Tiffany'nin baygın sesini duydu.

"Aman Tanrım! Bu kim?"

Ayrin gözlerini alamadığı Fahid'i izlemeye devam ederek, "Kısa saçlı olan mı? Kardeşim Will," dedi.

Gwen iç çekme ve inleme arası bir sesle mırıldandı. "Hayır, korsana benzeyen, Yunan Tanrısı!"

Ayrin sözleri algılayınca aniden dönüp iki kıza baktı ama onlar tamamen Fahid'e kilitlenmişlerdi.

JENNIFER ROYCE

Genç adamdan bakışlarını ayıramayacak kadar kendilerini kaybetmiş hallerine kıskançlıkla dudağını bükerek kızları dürttü. "Gwen, Tiffany kendinize gelin!" Kızlar hâlâ baygın bakışlarla sallanmaktaydılar. Gwen ellerini göğsünde dua eder gibi kenetlemiş bir şekilde, "Bu güzel bir rüyaysa, lütfen, beni uyandırma..." dedi hülyalı bir sesle.

Tiffany ise ela gözleriyle baştan ayağa incelediği -daha çok gözleriyle yediği- genç adamın kendisini görmesi için uyurgezer gibi birkaç adım ilerledi. "Bu bir rüyaysa, hepimiz aynı rüyayı nasıl görebiliriz sence?"

Ayrin ise onların bu haline gülmek istiyordu ama nedense içinde bir yerlerde kızgın bir cadı başını kaldırıp, "Çekin gözlerinizi, o benim!" diye bağırarak için atağa geçmişken son anda kendini ve o cadıyı durdurdu. Ne zaman onu sahiplenmişti? Tabii ki küçük bir kızken... Evet... Fahid ona aitti. Bir başka kadın ona bu şekilde bakmamalıydı. Geçmişte yaptığı gibi, ona baygın bakışlarını diken kızların saçlarını çekmek ve gözlerini oymak istiyordu. Bunun yerine ikisinin ortasına geçip, omuzlarını tutarak salladı.

"Kızlar, kendinize gelin! Bu baygın bakışlar biraz daha devam ederse, ikinizi de çimdiklemek zorunda kalacağım. Çılgılığınızla gerçekten çok dikkat çekici olacaksınız." Kızlar bakışlarını ondan zorla kopartıp Ayrin'e çevirdiler. "Kim o Ayrin? Bizi hemen tanıştırmalısın!" Genç kız gözlerini devirerek, "O beyefendi Lord Logan Anderson... Siz diğer adını biliyorsunuz zaten," dedi.

"Biliyor muyuz?" dedi ikisi birden. Ayrin başını sallayarak "Fahid," diyerek kısaca cevapladı. İki kızın hayret çılgılığı beylerin onları fark etmelerine neden oldu.

"Bu, o Fahid mi?"

"Hani seni kurtaran?"

Kızların iç çekişleri ve hayranlığının bin kat arttığı bakışları yeniden genç adama döndü. Beyler kızların onları izlediğini görünce karşılaşmayı sona erdirdiler. Uşakların getirdiği havlularla terlerini kurularken Derek, Will'e sataşıyordu.

"Bütün karşılaşmaları kaybetmek kendini ezilmiş hissettiriyordur." Will kızınca onun omzuna bir yumruk attı. "Ben Fahid dışında kimseye yenilmedim!"

"Tabi, geçen gün yenildiğin kişi kimdi?" Derek'in alaycı gülümsemesi üzerine somurttu.

Esir Yürek

“Onun daha önce asker olduğunu bilseydim, uzak dururdum zaten!”

Bu arada hanımların yanına gelmişlerdi. Eğilip bir centilmenne yakışır şekilde reverans yaptılar. Kızlar ellerini uzatıp bu üç genç adam tarafından öpülmesini beklediler. Fahid ise gözlerini ayıramadığı Ayрін’in elini dudaklarına götürdü. Etki alanından çıkabilmek için, bir adım uzaklaşıp diğer kızları da selamladı. Will, anında çapkın hovarda kimliğine bürünmüştü. Kızların elini dudaklarına değdirirken sırtması kesinlikle kur yapar tarzdaydı.

“Ayрін, bu kadar güzel arkadaşların olduğunu bilmiyordum.”

Ayрін, onun bu tavrına kafasına elindeki şemsiyeyi geçirme isteğiyle savaşıarak ve kızların isimlerini söyleyerek engel oldu.

“Leydi Tiffany Bernard ve Leydi Gwen Carter.”

Kızların mahcup beylerin ise hoşnut tavırları karşısında genç kız açık ağzını kapatmayı akıl etti. Anlaşılan o ki ağabeylerini asla tanıyamamıştı. Beyler, soğuk bir şeyler içme isteğiyle genç kızlara kollarını uzatıp terasa kadar eşlik ettiler.

Fahid, Ayрін’in elini koluna geçirerek onların arkasından yürüdü. Burada ne işi olduğunu bilmiyordu. Sabah uyanmış, ne yapacağını bilemez bir tavırla dolaşırken kendini burada bulmuştu. Ama Ayрін’in evde olmadığını duyunca büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Onu göremeden ayrılacağını düşünürken şu an yanında olmasından son derece memnundu.

“Yarın benimle at biner misin, Sagirah?”

Ayрін durup ona döndü. Hipnotize eden bakışlarında gördüğü kıvılcımların daha önce de olup olmadığını merak etti. “Benimle zaman mı geçirmek istiyorsun?”

Fahid karşısında duran kızın menekşe rengi gözlerinde kendini kaybettiğini hissetti, ama konuşurken sesi sakın ve duyguları konusunda en ufak bir ipucu vermiyordu. “Buna neden şaşıyorsun ki? Eskiden seninle çok zaman geçirirdik neden yeniden geçirmeyelim ki? Benim tanıdığım Sagirah büyümüş, çekici genç bir hanıma dönüşmüş. Şimdi bu genç kadını tanımak istiyorum.”

Ayрін yüreği sevinç taklaları atarken, olması gerektiği gibi sakın ve vakur bir Leydi gibi cevapladı.

“Tabi, neden olmasın. Yarın hazır olurum.”

Fahid duyduklarından memnun olmuş bir gülümseme gönderdi. “Öğleden sonra seni alırım.”

JENNIFER ROYCE

Tekrar yürümeye başladılar. Terasa geldiklerinde kızlar ve beyler, gelen içeceklerini yudumlarken hoş bir sohbete başlamışlardı. Fahid gitmesi gerektiğini söyleyip iyi günler dileyerek ayrıldı. Will ve Derek, bir süre daha onlarla oturdu. Ayrılırken de birlikte tiyatroya gitme sözü verdiler. Aylin ağzı açık onların arkasından bakarken, kızlar yanındaki sandalyeye oturup onu kuşattılar. Aylin dönüp kaşları çatılmış ve kıskanç bir sesle çıkıştı.

“Siz ikiniz, benim ağabeylerime ne yaptığınızı çabuk söyleyin!”

Kızlar durumu anlamamış bir şaşkınlıkla baktılar. “Ne demek istiyorsun, Aylin?” Soruyu soran Gwen’in saçına uzanıp çekti. “Ne demek istiyorum, öyle mi? Ağabeylerim bu zamana kadar kendi istekleriyle, -ben de dâhil- hiçbir hanımı tiyatro, opera veya dansa götürmediler! Her zaman yalvarmak zorunda kaldım! Evet, buna ne diyorsunuz?”

Tiffany bilmiş bir sevimlilikle kıkırdadı. “Cazibemize kapıldılarsa bu bizim suçumuz değil. Zavallılar bu zamana kadar o aptal mızmozlardan kaçmışlar demek ki.” Gwen, Tiffany’yi dürttü. “Aptallık etme! Konuyu unutturmaya çalışıyor. Sen de çok çabuk kanıyorsun bu duruma.”

Tiffany aniden Aylin’e döndü. “Evet Leydim, bize unutturmaya çalıştığın konu hakkında detaylı bir konuşma yapmalıyız.”

Aylin anlamamış bir şekilde bakınca ikisi birden üzerine geldi.

“Yunan Tanrısı diyorum... Korsanların en yakışıklısından bahsediyorum. Bize bu kadar yakışıklı ve genç olduğundan bahsetmemiştin.”

Aylin kızaran yanaklarını saklamak için bardağına uzanıp bir yudum aldı. “Gerçekten mi? Unutmuş olmalıyım.”

Gwen hiç inanmamış bakışlarla gözlerini kıstı. “Duyuyor musun, Tiff? Unutmuş.” Tiffany kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. “Biz de buna inandık mı, Gwy?”

İki kız olumsuz anlamında başlarını sallarken kollarını göğüslerinde kavuşturup cık cık sesleri çıkardılar. Aylin onların ima ettikleri şeyi anlamazlıktan gelmeye çalışıyordu. Ama iki kızın buna izin vermeye hiç niyeti yoktu. Bakışlarını kırpmadan bir cevap bekliyorlardı.

“Ne öğrenmeye çalıştığınızı inanmıyorum. Evet, gördüğünüz o çok yakışıklı korsan Yunan Tanrısı bir zamanlar köley-

Esir Yürek

di ve beni aynı durumdan kurtardı. Burada olduğunu bile bilmiyordum. Dün aniden çıkıp geldi ve yarın beni atla gezintiye davet etti." İki kızın çatılmış kaşları şaşkınlıkla kalkıp yay şeklini aldı.

"Bunu ne zaman ayarladınız?" Soruyu soran Gwen'di.

Ayrin zarifçe omzunu silkerek, "Biraz önce," dedi.

Tiffany onu dikkatle süzdü. "Nedense ben farklı kokular alıyorum."

Gwen ise eğilip gözlerinin içine baktı. "Evet, ben de farklı kokular alıyorum. Sanki aşk yanığı gibi..."

Ayrin bu benzetmeye kıkırdadı. "Kızlar kurgunuza bayıldım ama burunlarınız yanılıyor."

İkisi birlikte aynı anda ayağa kalktılar.

"Bunu göreceğiz, Leydim."

"Hem de en kısa zamanda, Leydim," diyerek onunla vedalaşıp sonra görüşmek üzere ayrıldılar.

Fahid, Ayrin'den ayrıldıktan sonra limana gitti. Siparişi verilen kadirgalar bu gün gelecekti ve Dante'nin istediği değişiklikler yapılacaktı.

Gravesend Liman'ı Londra'nın doğusunda, Thames Nehri'nin denize açılan stratejik noktasındaki ilk ve en eski limanlarından biriydi. Şehir merkezinden yirmi altı mil uzaklıkta olan liman her zamanki gibi kalabalıktı. Fahid kalabalığı yararak ilerlerken sürekli durmak zorunda kalıyor ve iki adımda birilerine çarpıyordu. Bu sıkışık alanda limana girip çıkan at arabaları ortamı daha da kaosa çevirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Yolcu gemilerinin önü bir biriyle vedalaşan insanlarla dolmuştu. Aralarından sıyrılıp istediği yere ulaşması biraz zaman almıştı. Gemiler limana çekilmiş ve demirlenmişti. Doğruyu söylemek gerekirse bu haliyle bile muhteşemdiler. Sean, Dante ve Cabir güvertede durmuş gemiyi inceliyorlardı. Onu görünce küpeşteye yaklaştılar. "Fahid, gel ve bu muhteşem yaratıkları gör!" Suriyeli, her ne kadar bu işe gönülsüz başlasa da, işin heyecanına kapılmış görünüyordu. Fahid geminin güvertesine ayak bastı. Gördüklerinden dolayı gözleri parladı.

"Beyler, sonunda beklediğimize değdi galiba, ne dersiniz?"

Dante gülmeyen bakışlarını çevresinde gezdirdi. "İstediğim değişiklikleri yapabilecek miyiz?"

Cabir başını salladı. "Bunun için Osmanlı başkentinden, tersanede çalışmış iki kişi buldum. Adamlar bu konuyu biliyorlar, gerekli değişikliklerin sorun olmadan yapılacağını söylediler."

Fahid yelken direklerini, kaptan köşkünü inceleyerek ve her şeye dokunup kalitesini kontrol ederken, "Benim için zaman önemli. Ne kadar sürede yapabilirler? Ve siz beyler, mürettebatla ilgili hâlâ cevaplanmayan sorun mu var ki toparlayamadınız?" dedi.

Dante suskunluğunu korurken, Sean ciddi bir yüzle genç adamın karşısında durdu. "Bize en iyisi olsun dediniz ve bunun için uğraşıyoruz. Sıradan insanlar isteseydiniz, limanda her gün yüzlercesini bulabilirdik."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Dante, sadece başını sallamakla yetindi. Fahid ise kısık gözlerle ikisine baktı.

"Daha fazla oylanma istemiyorum. Gemiler hazır olduğu anda mürettebat da hazır olmalı!"

Adamları güvertede bırakıp, diğer katları gezmek için aşağıya indi. Bütün köşe bucak, incelemelerinden nasibini aldı. Detaycıydı, mükemmeliyetçiydi ve hatalar karşısında taviz vermeyen bir yapısı vardı. Bu nedenle peşinde dolaşan Cabir, bu işin başarısız olmasının imkânsız olduğunu biliyordu.

İki saat sonra iki genç adamı geminin güvertesinde bırakıp vedalaşarak ayrıldılar. Liman kalabalığında yürürken Fahid, Cabir'in kendisine yetişmesini beklemeden uzun adımlarla yürüyordu.

"İstediğim araştırmalar tamam mı? Neler öğrendin?"

Cabir, yanında yürüyen genç adamın keskin profiline baktı. Bu adam her ne kadar İngiltere'ye gelmek istemese de, asıl şimdi yerini bulmuştu. Gerçek bir aristokrat; kölelik yılları bile ondan bu özelliğini alamamıştı. Yaptıklarına karşı gelse de onun her istediğini yapacağını biliyordu. Genç adamın sorduğu soruya cevap beklediğini fark edince, "Dante Conner, bildiğimiz gibi eski bir donanma kaptanı. Zamanında merdivenleri hızla tırmanan parlak bir genç adammış. Babası tüccar olan sıradan bir aileden geliyor. Denize olan düşkünlüğü babası tarafından kızgınlıkla karşılanmış."

Esir Yürek

Önce asker olarak girdiği gemilerde hızla yükselmiş. Yüzbaşı olarak terfi aldığı yıl tecavüz suçlamasıyla tutuklanarak donanmadan atılmış. Söylentilere göre bir Leydiye tecavüz etmiş. Kız mahkemede tanıklık edince iki yıl zindanda kalmış. Taş ocağında çalışmaya mahkûm olmuş, göreve dönmek üzere donanmaya veda etmiş,” diyerek onu cevapladı.

Fahid aklında oluşan soru işaretleri üzerine kaşlarını sıkıntıyla çattı. “Gerçeklik payı var mı tecavüzün?”

Cabir suçlamalar karşısında şüpheli tavrını koruyan bir ifadeyle, “Onu sen de gördün. Kadınların peşinde koşmayacak kadar kendine güvenen bir adam. Daha çok kadınlardan kurtulmaya çalışan oymuş gibi geliyor. Soruna gelince, Dante önce suçsuz olduğunu, asla onu incitmediğini söylemiş. Kızın tanıklığından sonra ise suskun kalmaya karar vermiş. Ne kendini savunmuş ne de suçlamalarla ilgili herhangi bir şey söylemiş,” dedi.

“Sean hakkında bilgiler?”

“İrlandalı bir Baron’un küçük oğlu. Bir erkek kardeşi varmış. Genç yaşta ailesiyle sorunlar yaşayıp ülkeyi terk etmiş ve bir daha da dönmemiş.”

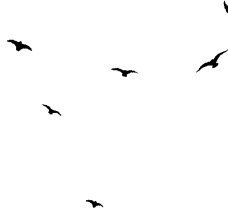
Fahid derin bir nefes alarak, “Bir an, bir taciz de Sean’dan duyacağımı sandım. En azından öykü farklıymış,” deyince Cabir sırttı.

“Biz normal değiliz ki bulduğumuz adamlar normal olsun.”

Fahid bu söz üzerine ilk defa –en azından Cabir için bir ilkhahkahalarla güldü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Belki de aşk özgürlüktü; yüreğe
takılan kanat ve ucsuz bucaksız
mavi gökyüzüydü."

“Sagirah, eğer daha fazla hızlanırsan, seni yakaladığımda cezalandıracağım!” Kalbi deli gibi atarken atın üzerinde bir ateşin kıvılcımı gibi uçuşan kızıdan gözünü ayırmakta güçlük çekerek gürelemişti. Söz konusu o olduğunda, kızın küçük veya büyük olması fark etmiyordu yüreği hep endişeyle çarpıyordu.

Ayrin arkasından gelen Fahid’in söylediklerini duyunca kahkahası rüzgârla yarış edencesine genç adama ulaştı. Atı mahmuzlayarak daha da hızlandıran Ayrin, Fahid’in atının nal seslerine dönüp baktı. Yüzü gerçekten de kızgın görünüyordu. Yavaşlasa mıydı acaba? Ama her zaman böylesine özgürce ata binme şansı olmuyordu. Bu nedenle sonuna kadar tadını çıkarmaya karar verdi. Öğleden sonra Fahid geldiğinde, son anda parka değil de koruluğa gitmeye karar vermişlerdi. Parkta yüzlerce insanın bakışları altında ve peşinde bir refakatçiyle ne kadar rahat edebilirlerdi ki?

Üzerindeki yeşil binici kıyafetinin etekleri uçuşuyor, başına taktığı aynı renk şapkanın kayıp arkaya düşmesiyle, sarı kırmızı saçları arkasından günbatımını da beraberinde sürüklüyormuş hissi veriyordu. Sığ bir dereден geçerken yüzüne sıçrayan su damlacıklarının verdiği neşeyle kıkırdadı. Daha fazla genç adamı kızdırmamak için yoğun yeşilliğin baş döndürücü karmaşasında atını yavaşlattı. Ulu bir ağacın altında durup indi. Bir dakika sonra Fahid de gelmişti. Öfkeyle atın dizginin çekerek durdu ve indi. Yakın bir dala bağladığı attan uzaklaşıp kızgınlığı her adımda daha da artarak kızın yanına geldi.

“Deli gibi sürerek ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Sesi öfkeli ve çok keskin çıkıyordu.

Ayrin şapkasının kurdelesini çözmeye çalışıyordu. Alayla bakıp, "Bu kadar korkak olabileceğini düşünmezdim," diyerek kızdırmaya çalıştı.

Genç adam gözleri kısılmış bir şekilde ona daha da yaklaştı. Ayrin'in şapkasını tutup çekerek fırlattı. "Aptal olma! Ata yan biniyorsun ve çılgınca sürüyorsun! Düşüp boynunu kırmaya mı niyetlisin?"

Ayrin onun bu kadar kızgın olmasına anlam veremiyordu. Kendini çimlere bırakırken, "Ben iyi bir biniciyim, abartma olur mu?" diye söylendi. "Yaşadıklarımın sonradan biraz özgürlüğün tadını çıkarabilmek istiyorum. Bu bazen hiç kolay olmuyor. Fırsat bulduğumda ise lanet kuralları yıkabilmek cesaret istiyor!"

Sesinde çınlayan hırçın ifadeyi duyan Fahid derin nefeslerle sakinleşmeye çalıştı. Çimlerin üzerine, kızın yanına çöktü.

"Cesaret, aptalca gözü karalık değildir. Cesaret; her ihtimali tartıp, kendini ona göre hazırlamak, tehlikeyi en aza indirerek kendine ve çevrene zarar gelmesini önlemektir. O zaman tehlikeyi göze alır ve ona göre davranırsın."

Ayrin, "Anladım, tamam. Anlamsızca kendimi tehlikeye atmayacağım," diyerek geriye doğru yaslandı. Genç adam onun profiline bakarak her bir ayrıntıyı aklına kazıdı. Buradan uzaklaştığında sahip olabileceği anılara ihtiyacı olacaktı. Ayrin onun dikkatle kendisine bakmasını göz ucuyla izliyordu. Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Eeeeeee..."

Fahid ne sorduğunu anlamamış gibi kaşını kaldırdı.

"Ne eeeeeesi?"

Dudaklarında oluşan gülücük büyürken, Fahid'in bakışları onun kırmızı dudaklarının çekiciliğine takılmıştı. Ağaca yaslanarak, bir dizini kırıp kolunu dayadı. Yüreği hâlâ çarpıyordu. "Ne görüyorsun bana bakarken?" derken eğlenen muzip sesi Fahid'le alay ediyordu. Genç adam bir süre kızın gözlerinde yanan mavi alevlere baktı.

"Ne mi görüyorum, Sagirah?" Kaşını kaldırıp yakan bakışlarını kızın üzerinde gezdirdi. "Çarpıcı güzellikte bir kız; büyüleyici, çekici... Erkeklerin başını döndürecek kadar cazibeli."

Sesi söylediklerine kalpten inanan bir adamın sesiydi. Ayrin'in

Esir Yürek

alaylı kıkırtıları kulağına dinlemekten asla bıkmayacağı bir melodi şeklinde geliyordu.

“Bütün bu özellikler bende mi? Sanırım senin gözlerinde bir bozukluk var,” diyen Ayrin ona yaklaşıp dizlerinin üzerinde doğrularak gözlerine yakından baktı. Açık kahverengi bir çember, siyah irisin çevresini saran altın tozunu içine hapsetmiş ve belirginleştirmişti. Kendi çemberinde kaynayan bir küre gibi yanıp sönüyordu.

Kızın nefesi yüzüne çarparken kokusu burun deliklerine doldu. Saçları çözülüp dağılmış ve eğilince öne doğru dökülmüştü. Yüzü şu an insanın aklını başından alan bir renk cümbüşüydü. Gün batımı, menekşe rengi, kırmızı ve pembe... Bütün renkler yüzündeydi ve gözlerinde ve saçlarında... Tuttuğu bir buklenin yumuşakça parmaklarının arasından kayışını izledi.

“Gözlerim gayet sağlam. Asıl bu güzelliği göremeyenler kör.” Konuşurken sesi boğuk ve tarazlıydı.

Ayrin bu yakınlıktan etkilenmişti. Daha önce o gece hariç, hiçbir erkeğin yakınına yaklaşmak onu böylesine titretmemişti. Gözleri, o konuşurken dudak hareketlerini takip ediyordu. Genç adamsa dudaklarına dikilen bakışlara daha fazla dayanamayarak parmaklarını gün batımı buklelere geçirip ensesine bastırdı ve yaklaşmasını sağladı. Kızın büyüyen gözbebeklerine bakarak dudaklarını yumuşakça onunkilere dokundurdu. Ayrin’in gözleri yavaşça kapanarak kendini dudaklarını okşayan ılık dudakların sarhoş edici etkisine bıraktı. Fahid gözleri kapanmış kızın kirpiklerinin yanaklarına düşüşünü ve dudaklarının hafifçe açılışını bir santim uzaklaşarak izledi. Diğer elini kaldırıp yüzüne getirdi. Başparmağını Ayrin’in kızaran yanaklarında, gezdirip incitmekten korkarak okşadı. Sonra tekrar lezzeti dilinde kalmış dudaklara eğilip, bu defa dudaklarını daha güçlü bastırdı. Kızın kıpırdayan dudakları kanının damarlarında delice çağlamasına sebep oldu ve daha bir arzuyla öpmeye başladı. Bu olmamalıydı ama kendine engel olması mümkün değildi. Genç adam yeterince yakın olamıyorlarmış gibi elini kızın beline dolayarak kendine çekti ve bitip tükenmeyen bir açlıkla öptü.

Genç kız onun erkeksi dudaklarına susamış, araladığı dudak-

JENNIFER ROYCE

larından tutuşabileceğini düşünmeye başlamıştı. Onun daha da yakınlaştıran tutuşuyla geniş omuzlarına tutundu. Parmakları altında hareket eden taşlaşmış kaslar bedenine çılgınca düşünceler yollarken, nefesleri sıkışmış ve kendini onun kontrolüne bırakmıştı. Sonunda genç adam ondan ayrılıp, kontrol edemediği nefesini ve kalp atışlarını bir süre akışına bıraktı. Kollarını daha da sıkıştırarak ağılıkla kıvranan bedenine yapıştırdı. Çenesini, kızın başına koyarak bir süre bekleyip kendine gelmeye çalıştı.

“Bu yanlış Sagirah, seni öpmemeliydim.”

Ayrin hâlâ kendine gelememişti. Onun bu söylediklerine yüreği kesinlikle itiraz ediyordu.

“Neden yanlış olsun?” Geri çekilip onun gözlerine baktı. Bu gözlerde bilmediği bir açlık vardı. Aynı zamanda pişmanlık ve hüznü de...

“Bir zamanlar koruduğum, Sagirah’tın. Asla sana böyle bakabileceğimi düşünemezdim. Sonra o baloda karşılaştık ve kim olduğunu bilmeden seni istedim. Kanımı tutuşturdun. Kendime engel olmasam, orada sana sahip olabilirdim. Kim olduğunu anlayınca aklımı kaçırdığımı düşündüm. Gerçek olması imkânsızdı. Bütün gece kollarımda olmanı düşledim, uykularımı kaçırdın. Ertesi gün kalkar kalkmaz kendimi evinizin önünde buldum. Seni hâlâ çok istiyorum, aynı zamanda bunun imkânsız olduğunu da biliyorum.”

Ayrin o konuştukça şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordu. Kocaman açılmış gözlerle onu dinliyordu.

“Maskeli balodaki sen miydin?” derken sesi utangaç çıkıyordu. Dudağının kıyısında oluşan minik kıvrım ve gözlerindeki tutku, cevabı vermişti. Yüzü renk değiştiren Ayrin, o gece aralarında oluşan çekimi düşünüyordu.

Karşılıklı bakışları birbirine kilitlenirken o geceyi esir alan arzu ikisini de kısıkvrak bağlamıştı. Fahid kollarını kontrol edemiyormuş gibi onu sarıp, yeniden kendine çekti.

“Senden uzak kalamıyorum. Gördüğüm anda da nefesimi keşsiyorsun. Ellerimi ve bedenimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Daha önce duymadığım hisleri yaşıyorsun.”

Yaptığını yeni fark etmiş gibi aniden uzaklaştı.

“Fakat bu yanlış!”

Esir Yürek

Ayağa fırlayıp atına doğru yürüdü. Genç kızın olanları anlamamış şaşkın bakışları arasında, geri dönüp beklediğini belli eden bakışlarını üzerine dikti. Ayrin yerinden kalkıp ona doğru yürüdü. Fahid atına binmesine yardımcı olduktan sonra kendisi de bindi.

“Benim hiç söz hakkım yok mu? Doğru ya da yanlışla tek başına mı karar vereceksin?”

“Yanlış olduğunu sen de görmelisin,” derken çenesinde seğiren kas daha da belirginleşmişti. Mahmuzladığı atı fırladı.

Geri dönüş yolu sessizlik içinde geçti. Fahid suçluluk duygusu ve ona olan arzusuyla boğuşurken Ayrin aralarında geçenlerin neden yanlış olabileceğine kafa yoruyordu. O hayatında önemli bir yere sahipti. Çocukluğunun, güven dolu kollarında geçmesi bir yana, kahramanıydı. Şimdi fark ettiği genç adamın erkeksi tavırları hiç hissetmediği duygularla boğuşmasına neden oluyordu. Parmakları dudaklarının hâlâ alev alev yanan çizgilerinde dolaştı. O gece de kendinden geçiren duygularla coşmuş, yüreğini dizginlemekte zorlanmıştı. Biraz önce de ilk defa bir erkeği bu hislerle istediğini fark etmişti. *Onu... Fahid'i...*

Ayrin için onun tarafından önemseniyor ve isteniyor olmak, yüreğinin hiçbir yere ait olmayan kimsesizliğine yuva bulmaktı. Gözleri dolarken onun yüzüne baktı, bakışlarında kendisini görüyordu. “Hani sana kendimi hiçbir yere ait hissetmiyorum demiştim ya. Artık bir yer buldum ve orası her şeyimle ait olduğum yer. Yüreğimdeki yalnızlık sığınacağı bir yuva buldu.”

Fahid'in daha da gerginleşen omuzları dışında ondan bir cevap alamadı.

Eve kadar olan yol süresince aralarında geçenlerin enerjisi her an varlığını hissettirmişti. Fahid kıza iyi günler dileyerek kaçır gibi uzaklaşırken, Ayrin sokağa bırakılmış bir çocuk kadar öksüz hissetmişti. Arabasına doğru yürüten adamın hükmedici otoritesinin ve güçlü varlığının ondan uzaklaşmasına haykırp ağlamak isteyen yanını bastırdı. Şaşkın, ürkek ve üzgün bir şekilde merdivenleri çıkarak eve girdi.

Sonraki birkaç gün ondan haber gelmeyince, kendisinden uzak durmaya çalıştığını anladı Ayrin. Fakat bu onu özlemesine engel değildi. Geçmişteki özlemi farklıyken, artık daha farklı bir özlemin kucağına düşmüştü. Bir erkeği özlemek... Dudakları yarım bir gülümsemeyle, alay eden bir şekilde kıvrıldı. Beklemediği anda içinde olan boşluk dolmuştu. Şimdi bu doluluğun sahibi kendisine bir şeylerin yanlış olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Yanlış değildi, belki de dünyadaki en doğru şeydi. En azından kendi dünyasındaki en doğru olan şeydi... Okuduğu kitabı yanına bırakıp, sıkıntılı nefesini içine çekti. Bir saattir bahçedeki çardakta oturmuş zaman öldürmeye çalışıyordu. Kitapların bile onu oyalayamayacağı bir zamanın geleceğini söyleseler asla inanmazdı. Fakat olmuştu işte... Üstelik uykuları da kendisini terk etmişti. Geçmişten bu güne taşınan ve büyüyen bir sevgi, bizzat Fahid tarafından reddediliyordu.

Taşlık yoldan duyulan ayak seslerine başını çevirince Fahid'in kararlı adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü. Sanki düşünceleriyle çağırılmış, özlemiyle koşup gelmesini sağlamış gibi rahatlayan bir nefes bıraktı. Yüreği nihayet dercesine çırpınırken yüzünü aydınlatan gülümsemeye karşılık vermedi genç adam. Uzun süredir uyuyamamış, gözaltları çökmüş, yüzünde ise bezgin, yenilmiş bir ifade oluşmuştu. Fahid tam karşısına geldiğinde uzun uzun onun yüzüne baktı. Değdiği her noktayı kızıl alevlere veren bakışlardı bunlar.

"Yapamıyorum Sagirah, senden uzak duramıyorum."

"Benden uzak durmanı istemiyorum."

"Durmalıyım! Senin için yanlış adamım! Bunu bilmek ve yine de senden vazgeçememek ne demek bilemezsin."

Yerinden kalkan Ayrin uzanıp yeni tıraş olmuş yanağının kayganlığını parmak uçlarında hissederek okşadı.

"Kaderde payına düşen bensem, neden karşı geliyorsun? Sen benim koruyucu meleğimsin. Tanrı, küçük bir kızken seni bana gönderdi. Şimdi ise gelecek hayatımda her gün yanımda olman ve beni koruyup sevmen, benim de kalbimdeki bütün sevgiyi sana vermem gerekiyor. Bunu benim kadar sen de görebiliyorsun."

Fahid onun yanaklarından kayan bir damla yaşa dudaklarını bastırdı.

Esir Yürek

“Bu çılgınlık! Ben uzun yıllar köle olarak yaşamış bir adamım, sen ise bir Leydisin. Bu imkânsız gerçekleştirmeye çalışmak, cennet ve cehennemi bir arada tutmaya çalışmak kadar olanaksız.”

Ayrin başını sallayarak, “Artık bir köle değilsin. Benim sana uygun hale gelebilmem için aynı kaderi yaşamam gerekiyordu. Bütün olanların tek açıklaması bu. Yoksa seni nasıl anlayabilirdim? Bu dünyada bana uygun olan tek adamsın. Aramızdaki farklılıklar sadece saçmalık ve umurumda değil. Sen benimsin! Bunu ilk gördüğüm günden beri biliyorum,” dedi bir solukta.

Fahid’in yüzüne yayılan gülümseme öyle çekiciydi ki -fazla gülümsemeyen bir adam olarak- bu değişiklik Ayrin’in gözlerini aldı.

“Genellikle bu sözü erkekler söyler ve sahiplenir. Sana, -sen bana aitsin- diyemeden senin söylemen gururumu mu incitse yoksa böyle güzel bir kız tarafından sahiplenilmekten dolayı gurur mu duysam bilemiyorum.”

Ayrin şımarık bir çocuk gibi omzunu silkti. “Önce kimin söylediği önemli mi? Dedğim gibi hiçbir şey umurumda değil. Kim ne derse desin, sen hep bana ait oldun.”

Genç adam dudaklarını dudaklarına sürttü. “O zaman bunu asla unutma. Unutursan gazabımdan kork.” Dudaklarına kapmadan hemen önce onun gözlerinde gördüğü heyecan ısıltılarını özümsemi. Sonra da kucığına çekerek tüm arzusuna sahip oldu. Elleri, dili ve dudaklarıyla sen benimsin dedi, kız da aynı şekilde onun kollarında erirken bedeniyle seninim cevabını verdi.

Nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında. “Şimdi sen bana kur yaptın, değil mi?” diyen Ayrin’i gözleriyle içti. Konuşmasının nereye varacağını kestirmeye çalışarak kaşını kaldırdı. Genç kız muzip bir sesle, “Bundan sonra da kur yapmaya devam edecek misin?” diyerek devam etti. Fahid sıkıntıyla gözlerini yumarak, alnını alnına dayayıp, “Sen beni o salon erkekleriyle karıştırıyorsun, Sagirah,” dedi.

“Yani beni operaya, tiyatroya götürmeyeceksin; davetlerde eşlik etmeyecek, parkta gezintiye çıkarmayacak, benimle dans etmeyeceksin?”

Fahid gözleri kapalı, kaşları çatılmış bir halde düşünüyordu.

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Sagirah?"

Genç kız sesine umursamazlık havası vermeye çalışarak, "Hiç bir yere varmaya çalışmıyorum. Yalnız seninle görüşmemiz çok zor olacak. Ayrıca gittiğim yerlerde bana eşlik edecek bir salon beyefendisi ayarlamak zorunda kalacağım." dedi.

Genç adamın aniden açılan gözleri kıskançlık pırıltılarıyla yanarken kıza, "Bu bir şakaysa, hiç hoşuma gitmedi. Sana yaklaşan o züppelerin kolunu kırmaktan büyük bir zevk alırım," diye homurdandı.

Ayrın gözünde oyunbaz bir bakışla dudaklarını büküp, "Sen orada olmadığın için kiminle dans ettiğimi ya da nereye gittiğimi bilemeyeceksin ki." diyerek kışkırttı.

Fahid gerçekten de öfkelenmişti. "O zaman sen de gitmezsin!" Kızgınlıkla soludu.

Kız gözlerini masum bir hayretle açarak, "Ama mutlaka katılmam gereken davetler ve balolar olacak. Ne yapmamı istiyorsun? Kendimi eve mi mahkûm edeyim?" diyerek genç adamı deliye döndüreceğini umduğu sorularla sıkıştırdı.

"Lanet olsun, Sagirah! Beni çileden çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Genç kız, ne kadar eğlendiğini saklayan ciddi bir yüz ifadesiyle, "Gerçeklerden bahsediyorum. Birlikte adım atıyorsak, her şeyi baştan konuşalım istiyorum," derken Fahid yerinde duramazmış gibi ondan uzaklaşıp çardakta sıkıntılı adımlarla dolaşmaya başladı.

"Çok saçma bir konu, konuşmaya değmez! Ayrıca her zaman son sözü ben söylerim. Bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin!" Verdiği keskin emirlerden sonra kıızı elinden tutup kendisine çekti ve dudaklarına ateşli bir öpücük bıraktı.

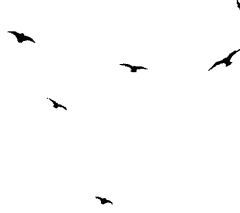
"Şimdi gitmem gerekiyor, yeniden geleceğim." Sesi tutku ve vaat doluydu.

Ayrın, yeşilliklerin arasında uzaklaşan genç adamı kanatlanıp uçacakmış gibi bir duyguyla izliyordu. Yaptığı kıskançlık da, emir verir tarzda konuşması da umurunda değildi. Küçük bir kızken de o sert görünüşünü bir gülümsemeyle yerle bir ettiğini hatırlıyordu. Mutlu bir şekilde içini çekerek, "Sen benimsin!" diye mırıldandı.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Nerede olursam olayım hep
sana döneceğim, sen benim
dünyamın merkezisin."

Esir Yürek

Derek masasının arkasında oturduğu koltukta bir eli çenesinde Will'i dinliyordu. Kardeşi abartılı hareketler ve cümlelerle konuşuyor, genç adamı eğlendiriyordu. Ne zaman işlerinin yoğunluğundan bunalsa Will onu rahatlatarak soluk aldırırdı. Onun yardım tekliflerini geri çevirmesine kırdığını biliyordu. Fakat ailenin büyük oğlu olarak sorumluluklarından kaçamazdı. Yaşından daha olgun düşündüğünün farkındaydı. Babasının yakın olmaması, annesini erken kaybetmek ve en büyük çocuk olarak unvanın kendisine kalacak olması hep yetişkin gibi davranmasını gerektirmişti. Kendine ayırdığı kısıtlı zamanlarda bazen dışarı çıkar, metresine giderdi. Hiçbir şeyi düşünmeden zaman geçirmek için takıldığı birkaç gazino, kulüp ve kumarhanede oyalanırdı. Her şeyi bir yana bırakıp, gamsız ve tasasız yaşamak, hayata bu kadar ciddi bakmamak isterdi. Bu nedenle Will'in renkli hayatı onu hep eğlendirir, biraz olsun gülmesini sağlardı.

"Arkasından gördüğümüz kadının kolundan tutup çevirince neredeyse kusacaktı. Çarpıldığı kadın büyükannesi yaşındaydı." Derek ve Will'in kahkahaları odada yankılandı. Will için Derek'in böyle güldüğünü görmek inanılmaz mutluluk vericiydi.

"Bu gece Fahid'le dışarı çıkacağız. Neden sen de gelmiyorsun?" Derek keşke diyen bir ifade takındı. "Babamla birlikte katılmamız gereken bir toplantı var."

Will, inanılmaz bir bakışla kaşlarını kaldırarak, "Akşam akşam mı? Ne dolaplar çeviriyorsunuz?" diyerek iğneledi.

Derek geniş omuzlarını gergin bir şekilde oynatırken, "Babam politikaya atılmam gerektiğini düşünüyor. Bu nedenle kabinede önemli olan birkaç adamla tanışmam gerekiyormuş." dedi. "Bana gelecek günler için sağlam dostluklar kurmam gerektiğini söylüyor. Genç yaşuma rağmen politikada sağlam dostluk olamamacağını ben bile biliyorum."

Will'in kaşları çatıldı. "Babamı bırak. asıl sen ne istiyorsun? Politikacı olmayı istiyor musun?" derken ağabeyinin tepkilerini izliyordu. "İstemediğin bir konuda babamın seni zorlamasına asla izin verme!"

"Evet, politikaya atılmayı, sistemde olan yanlışlar için çaba harcamayı istiyorum. O zaman kendimi daha işe yarar bir adam olarak göreceğim."

Will, bu zamana kadar onun bu konuda ne düşündüğünden emin değildi. Bazen sohbetlerinde çok isabetli ve farklı düşüncelerini açıklamaktan kaçınmadığını biliyordu. "Sen bu zamana kadar tanıdığım en kararlı ve çalışkan adamsın. İstedtiğin takdirde çok başarılı olacağına inanıyorum."

"Böyle düşünmene sevindim. Desteğin benim için önemli. Uzun bir süreç olduğunu biliyorum. Yıpratıcı olacak ve gelecek günlerimi yoğunlaştıracak."

Will ayağa kalkarken, "Belki toplantıdan sonra bize katılmak istersen, şu malum kumarhanede olacağız. Ayrıca Fahid de seninle zaman geçirmek istediğini söylüyordu," dedi, tam o anda kapının açıldığını duymadılar. Gelen öksürük sesiyle döndüklerinde Ayri'nin eşikte dikildiğini gördüler.

"Gelsene küçük cadı, niye orada dikiliyorsun?"

Derek'in söylediklerine aldırsı etmeyen Ayri'nin kısılmış gözleri Will'e dikilmişti. "Will'le özel olarak konuşmak istiyordum. Sanırım işinizi bitirdiniz," diyerek beklentiyle ağabeyine baktı. Will tamam anlamında başını eğerek, Derek'e, ne yapacaksın katlanmak zorundayım bakışı atıp kız kardeşinin peşine takıldı.

Oturma odasına girince, Ayri dönüp kollarını göğsünde kavuşturarak ciddi bir yüzle ona baktı. Canı sıkılmış görünüyordu ve ne zaman bu bakışı takınsa Will'in başı belaya girerdi. Genç adam onun bu ciddiyetine bir anlam veremeyerek, karşısında durup meraklı bir sesle, "Evet, nedir özel olarak konuşmak istediğin konu?" diye sordu.

Esir Yürek

Ayrin, duyduklarıyla birlikte içinde büyüyen kıskançlık duygusunu bir türlü yatıştıramıyordu. Gözünün önüne o dövüş gecesi genç adamın kollarını sardığı kadının görüntüsü geldikçe de dişlerini gıcırdatıyordu. Asabi bir sesle, "Bu gece kumarhaneye mi gidiyorsun?" diye cırladı. Will bunun neresi özel bakışı atıp kıza dikkatle baktı. "Evet, ne oldu ki? Her zaman gidiyorum."

Ayrin ayakucuyla tempo tutmaya başlamıştı.

"Fahid'le mi gidiyorsunuz?"

"Bundan sana ne?"

"Ben de gelmek istiyorum!"

"Şaka yapıyor olmalısın. Bir daha asla olmaz!"

Ayrin başını yana eğip alaycı bir ifadeyle bakarak. "Emin misin?" diye sordu.

Will öfkeli parmaklarını saçının içinden geçirerek. "Sakın bana yavru kedi bakışı atma! Hiçbir ikna çaban beni kabul etmeye zorlayamayacak!" diye hırladı.

"Pekâlâ, babama geçen gece beni o kumarhaneye götürdüğünü söyleyebilirim o zaman."

Will duyduğu tehdit kokan cümleyle donup kalmıştı. Sonra kızgınlık sinyalleri veren mimiklerle kızın üzerine yürüdü. Sesi onu öldürmek için can atan birinin tonuna sahipti.

"Yaptığım bir iyilikle, şimdi bana şantaj mı yapıyorsun?"

Ayrin gözlerini tavana çevirip omzunu silkti. Genç adam başına aldığı belaya küfürler sıralarken sessizce bekledi. "Şu an seni öldürmek istiyorum, biliyor musun? Hem de acı çektirerek. Tanrım, senin gibi bir kız kardeşi hak etmek için ne günah işledim acaba?"

Ayrin kaşının birini kaldırıp haince gülümserken, "Saymamı ister misin?" diye sırıttı. Sonunda genç adam lanetler ve kahretsinler eşliğinde odadan fırladı. Ayrin o odayı terk ettikten sonra tutmaya çalıştığı kıkırdamalarını bıraktı. Sevgili ağabeyini ikna etmek çok kolay olmuştu. Asıl oraya gidince Fahid'in yüz ifadesini görmek için sabırsızlanıyordu.

Fahid, kumarhaneden içeriye girdiğinde kalabalık çoktan eğlenmeye başlamıştı. Will'le buluşacaktı ama asıl işi Dante ve Senan'ın ayarladığı adamlarla tanışmaktı.

JENNIFER ROYCE

Merdivenlerden inip kalabalığı yaparak ilerlemeye çalıştı. Bu-
raya ne zaman gelse, toplumun her kesiminden insanı başka yer-
de mümkün olmayan bir şekilde kaynaşmış bulurdu. Bu da haliyle
adım atamayacak kadar kalabalık olmasına neden oluyordu. Sağ
köşeden kalkan eli fark edince, Will'in ondan önce geldiğini ve
yanında bir kadınla masada oturduğunu gördü. O tarafa yönelir-
ken, bu arada Sean veya Dante'yi görebilir miyim diyerek bakışla-
rıyla kalabalığı tarıyordu. Masaya ulaştığında, genç adam yanında
oturan hanımı işaret ederek, "Bayan Colins," dedi ve elini uzattı.
Will'in kadını takdim edişi öfkeliydi.

Fahid merak dolu gözlerini yanındaki kadına çeviremeden he-
men ileride Sean'ı gördü. Başını çevirmeden umursamaz bir ses-
le. "Memnun oldum," diye mırıldandı. Bu arada gözüyle Sean'ı
kaybetmemeye çalışıyordu. Sonra dönüp ikisine birden hitaben,
"Bir görüşme yapmam lazım. İşimi halledince eğlence kısmına
geçebiliriz," dedi.

Will başını sallarken Ayrin arkasını hafifçe dönmüş, onun ken-
disini dikkatle incelemesini engellemiştir. Şimdilik onun burada
olduğunu fark etmemesi daha iyi olurdu. Fahid gitmeye niyet-
lenmişken yaklaşan kızlardan biri genç adama sarılıp dudaklarına
yapıştı. Genç adamın tepki vermesine fırsat vermeden, "Yukarıda
daha çok eğlenebiliriz yakışıklı," dedi işveyle.

Ah, Tanrı aşkına! Bunun için mi buradaydılar yani? Bütün er-
kekler daha arkasını döner dönmez ihanete hazır mıydı? Ayrin
gözleri öfkeyle çıkmak çıkmak ayağa kalkıp genç adamın baldırı-
na tekme indirirdi. Fahid bacağına duyduğu sızıyla kadının kol-
larından kurtulup arkasında dikilen kadının sarı peruğuna, başına
geçirdiği küçük şapkanın tuttuğu tülünden seçilemeyen yüzüne
baktı. Üzerindeki mavi elbiseden görünen boynu çok fazla açık
olmasa da, göz alıcı görünüyordu. Elbise sanki ona ait değilmiş
gibi eğreti duruyordu. İncelemesini bitirip yüzünü görmek ama-
cıyla bakışlarını yeniden tülün arkasındaki görüntüye çevirdi.

"Biraz önce bana tekme attığınızın farkında mısınız?" diye
söylenildi. Bu arada Will'e yanındaki kadına neden sahip olmuyor-
sun bakışı atıyordu. Ayrin o kadar kızgındı ki, bir adım yaklaşp
genç adama tehditkâr bir bakış attı. Sonra attığı bakışın tül ne-
deniyle bir işe yaramadığını fark ederek, "Asıl sen ne yaptığının
farkında mısın?" diye soludu.

Esir Yürek

Tülünü hafifçe kaldırarak yüzünü görmesini sağladı. Ayırın onun gözlerinde gördüğü şok ifadesine gülmek için yüzünü olabildiğince ciddileştirdi.

Fahid, imkânsız, mümkün değil gibi kelimeleri aklından geçirirken karşısında öfkeyle parlayan puslu, derin mavilikler hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Dişleri birbirine kenetlenirken çevresine kısıt gözlerle bakıp bir adımda burnunun dibine geldi. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun, Sagirah?" Kızın yüzüne çarpan nefesi öfkeli bir ejderha gibi alev saçıyordu.

"Ben de tam aynı şeyi senin için düşünüyordum."

"Lanet olsun! Burada bir işimi halletmeye çalışıyorum!"

"Ah evet, biraz önce ne kadar önemli bir iş olduğunu gördüm. Daha eğlenceli kısma geçmedik bile!" Genç adamın söylediği cümle alayla dudaklarından dökülmüştü. Fahid kızgınlıkla onun koluna parmaklarını geçirip Will'e doğru sürükledi. Sandalyeye pat diye bırakıp kalkmaması için omuzlarına ellerini koyarak hafifçe sıktı. Bütün öfkesini "Bu yaptığın aptallığın bir açıklaması olmalı!" diyerek Will'e yöneltti.

"Olmaz mı? Yapılan hayati bir şantaj ne dersin?"

Fahid kıza çevirdiği bakışlarını kısıp, "Sana şantaj mı yaptı?" dedi hırslayarak ve Ayırın'ın geriye doğru çekilip sinmesine neden oldu. Will derdini birine anlatabilmenin rahatlığıyla kıızı şikâyet etti. "Bu cadı bana daha önce de aynı şeyi yaptı. Bu geceki şantaj karşısında ağzımı bile açmadım."

Genç adam sandalyeyi ters çevirerek kızın dibine oturdu. "Burada kim olduğun anlaşılırsa ancak ölün çıkar." Ayırın bu kadar ciddi olmalarını anlam veremeyerek, "Çok abartmıyor musunuz?" diye mırıldandı. Fahid gözlerini devirip sabır diler bir şekilde nefesini bıraktı. İyice yaklaşıp kimsenin duymaması için fısıltıyla, "Böyle bir batakhane de bir Leydi bulurlarsa, bütün bu adamların ne yapacağını sanıyorsun. önünde eğilip reverans mı yapacaklar?" diye homurdandı. Ayırın çevresinde olan adamlara şöyle bir baktı: Bazıları kucığında kızları sıkıştırıyor, kimisi vücudunun her yerini yokluyor, bazıları da alenen öpüyordu. Kulaklarına kadar kızarak dönüp ikisine baktı.

"Sizin de ne amaçla buraya geldiğiniz anlaşıldı." Will kızarıırken, Fahid kızın gözünde beliren kıskançlık şeytanlarını zevkle izledi.

JENNIFER ROYCE

"Bir Leydi olarak senin bu tür yerlerden ve burada olanlardan haberinin olmaması gerekir."

Kız kollarını inatçı bir şekilde göğsünde birleştirerek, "Ama buradayım değil mi? Şimdi ne yapıyoruz?" deyince Fahid hırslla doğrulup Will'e baktı. "Hiçbir şey yapmıyoruz! Özellikle seninle! Ağabeyin seni alıp eve dönüyor." Yeniden öfkелendiği için sesini alçak tutmakta bir hayli zorlanıyordu.

"Asla olmaz! Bu kadar gelmişken gitmeyeceğim."

"Seni dizime yatırıp dövmeden önce gitmeni tavsiye ederim, Sagirah." Ciddi olamazdı değil mi? Cesur olmaya çalışan bakışlarını Fahid'in yüzünden ayırmasa da korku gözbebeklerine yerleşmişti. Yan sandalyeden Will'in kahkahalarını duyan Ayrin dönüp öldürecekmiş gibi ona baktı.

"Bunun neresi komik, ağabeyciğim?"

Will gözünün önüne gelen sahne karşısında masaya vura vura gülüyordu. Fahid üzerine düşen gölgeye başını çevirip baktı. Gelen Sean ve Dante'ydі. Birer sandalye çekip oturdular. "Gördüğümüz kadarıyla epey eğleniyorsunuz." Will'in gülmesi bitmek bilmiyordu. Fahid artık ona durması gerektiğini belirten bir bakış attı. "Hem de nasıl eğleniyoruz, bilseniz."

Sean elini kaldırıp içki istediğini belirtti. Gelen görevliden aldıkları bardakları masaya koydular. Fahid, kızın aldığı içkiyi kendi önüne çekti. Will hareketi görmüştü. "Bayan Colins'e içki dokunuyor, içmemesi gerek," dedi alayla.

Fahid, "Adamları ayarladık demiştin, bu gece onlarla tanışacağımızı sanıyordum," diyerek konuyu değiştirdi.

Sean ileride bir köşeyi göstererek, "Adamlar şurada, biz de seni bekliyorduk. Gecikince merak edip aramaya çıkmıştık ki seni gördük," dedi.

"Arkadaşlarla burada buluşalım diye sözleşmiştik. Ben de geliyordum."

Sean ayağa kalkıp, "O zaman gidelim. Bir an önce mürettebatınla tanış," diyerek arkasını döndü. Mürettebat kelimesi üzerine Ayrin bakışlarını Fahid'e çevirdi. Bu ne demekti? Mürettebat ne içindi ki? Fahid onun dikkatli bakışlarını umursamadan ayağa kalktı. Ayrin de yerinden fırladı. Genç adam onun da gelmeye kalktığını görünce omzundan bastırıp yerine oturttu.

"Sen yerinden kıpırdamıyorsun."

Esir Yürek

Sonra Will'e dönerek, "Sen de ona dikkat ediyorsun," diye tembihledi.

"Ne kadar kolay söylüyorsun. Geçen gün depoda kavga çıktığında daha ne olduğunu anlayamadan kendimi kavganın ortasında buldum."

Fahid'in kınayan bakışları kıza yöneldi. Ayrin mahcup bir tavırla sırtıttı. "Ne yapabilirdim ki? Seni görmüştüm ve konuşmak istiyordum."

"O kavgayı sen mi çıkarmıştın?"

"Benim hiçbir suçum yok. Biri... yani... bir adam bana dokundu, ben de çantamla vurdum. Sonra olay büyüdü. Will'le tam zamanında dışarı çıktık. Sen de mi kavgaya karıştın?"

Fahid'in gözlerinde oynayan kahkaha pırıltılarına, dudağının kıyısında beliren küçük bir kıvrım eşlik etti.

"Bu defa ortalarda dolaşma, çantanı insanlardan uzak tut. Yoksa..." yarım bıraktığı cümlelerin devamı aklına arsızca görüntülerin dolmasına neden olmuştu. İmayla parlayan gözlerini kıza dikti. Ayrin kızaran yanaklarını saklayamadan genç adam doğruldu. Kızı bırakıp gitmekte kararsız kalmıştı. Daha önce yaşadıkları düşünülürse, onu burada zavallı Will'in başında bırakmak haksızlık gibi geliyordu. "Will gözlerini ondan ayırma."

Will gözlerinde acıklı bir ifadeyle başını sallayarak. "Bekleyip göreceğiz, değil mi?" dedi.

Ayrin, uzaklaşan genç adamın arkasından bakarken yüreği de onunla birlikte ayaklanmış gidiyordu. Herkesten daha uzun ve yapılıydı. Dik başı, ışıklar oynayan arkadan bağlanmış saçları, üzerinde bulunan kahverengi ceket ve yeleğiyle hem buradan biri hem de buraya aykırı asil biri gibi görünüyordu.

Will'e dönüp, "Mürettebat dediler. Sen merak etmiyor musun?" diye sordu. Will onun ne amaçla sorduğunu biliyordu. Cevap bile vermedi ama Ayrin'in sorularının sonu gelmiyordu. Will'in de merakını çekmişti ama şimdi yanında Ayrin'le o gemicilerin arasında olmak en son istediği şeydi.

"Fahid'in gemisi mi var? Ticaret mi yapacaktı?" Ayrin bir süre sabırla oturdu fakat sonra dayanamayarak yerinden fırladı. "Ben gidiyorum, merak ettim. Sen istersen gelme." Genç adam daha hiçbir şey söyleyemeden kalabalığa karıştı. Will öfkeli bir ifa-

JENNIFER ROYCE

deyle peşinden koştu. Bir daha böyle bir işe girecek olursa, kendini gidip uçurumdan atmayı düşünüyordu.

“Ayrin, geri dön!”

Bağırışını kalabalık yutmuştu. Önüne geleni ittirerek onun birkaç adım peşinden yürümeye çalıştı. Salonun bir köşesinde birikmiş olan kalabalık bir gruba doğru yürümeye devam ettiler. Genç kız Fahid’i görmüştü, yaklaşıp genç adamın birkaç adım arkasında durdu. Adamlar kendi aralarında konuşarak açık saçık esprilere gültüyorlardı. Duyduğu kelimeler karşısında Ayrin nereye bakacağını şaşırarak *Aferin sana Ayrin, kendin istedin.* diye mırıldandı.

Fahid, arkasında bir noktaya dikilen bakışları takip ederek başını çevirdi ve Ayrin’i gördü. Ağzının içinde küfrederek homurdandı. Will, genç adama ben sana söylemişim bakışı atarak kızın yanına gelip dikildi. Fahid artık dayanma sınırını çoktan geçmişti.

“Sana yerinde otur demiştim ve Will’e emanet etmişim!”

Ayrin bu defa gerçekten onu haddinden fazla kızdırdığını biliyordu. Geri dönüp gitmek isteyince genç adamın kolunu yapışan parmakları canını yaktı.

Fahid, Will’e dönüp onu adamlarla tanıştırdı. Sonra kızı tutup ona itti. “Bayan Collins’i evine götür, hem de çabuk!”

Adamlardan gülüşmeler geldi ve biri laf attı. “Bayan eğlenmek için geldiyse bu işi zevkle üstlenebilirim.”

Fahid ölümcül bakışlarını denizciden zorla koparıp Ayrin’e çevirdi. Genç adamın gözleri kızı delip geçiyordu. Bu bakışlar genç kızı utanç verici konuşmaların suçlusu olarak ilan etmişti.

“Be... ben kendim gidebilirim.”

“Siz oturun beyler. Bayan Collins’le özel olarak konuşmam gerekiyor. Sonra o eve dönecek, ben hemen geliyorum.”

Dişlerinin arasından çıkan tıslama gibi bir ses adamı daha korkutucu gösteriyordu. Genç kız, kolundan sürükleyen adamdan kurtulmaya çalışıp geriye baktı.

“Ama Will...”

“Will burada kalacak, sen eve gidiyorsun!”

Genç adamla beraber merdivenleri çıkarak dışarıda bekleyen arabaların arasından hızlı bir şekilde geçtiler. Gösterişli siyah bir arabaya kadar yürüdüler. Fahid arabacıya adresi verip kızı itekleyerek arabaya bindirdi. Arkasından kendi de binip kapıyı ka-

Esir Yürek

patarak tavana vurdu. Ayrin kayan peruğunu düzeltip elbisesini çekti.

“Araba kimin?”

“Benim!” Çok sinirliydi. Dişleri arasından konuştuğuna göre genesi kendini tutmaktan kasılmıştı. Onu bu kadar iyi tanıdığının farkında bile değildi. *‘Kısa ve öz bir cümle: çeneni kapa Ayrin. Eve kadar dua et.’*

Yüzünü pencereye çevirip dışarıya bakmayı denedi. Kolunun tutulup çekildiğini, genç adamın dizine yüz üstü kapaklandığını fark edemeden ilk tokat canını yakınca çığlık attı. Diğer tokattan kurtulmaya çalışınca genç adam bacağına bacaklarının üzerine atıp onu sabitledi.

“Bırak beni, lanet olsun! Canımı yakıyorsun!”

“Daha önce bu dayağı yeseydin, böyle bir işe kalkışmaz, bir leydi gibi evinde otururdun.” Konuşurken iki tokat daha geldi.

Ayrin öyle öfkeliydi ki, “Seni öldüreceğim! Acımasız barbar!” diyerek çığlık attı. Fahid’in kendisine el kaldırdığına inanamıyordu. Birden çekilince kendini genç adamın dizine oturmuş buldu. Burun buruna durduklarını fark edince sözcükleri dudaklarında kaldı.

“Tamam sevgilim, hadi öldür beni.” Genç adamın alaycı fısıltısı arabanın loşluğunda şehvetli bir mırıltı halinde kulağına gelmişti. Ayrin böyle yüz yüze ve bu kadar yakınındayken ne söylediğini unutmuş, onun kıpırdayan dudaklarına kilitlenmişti.

“Fikrini mi değiştirdin?” dedi aynı alaylı ve boğuk ses.

Lanet olası adam söyleyeceği her şeyi unutturmuştu. Bir de alay ediyordu. “Hayır, fikrimi değiştirmedim.”

Parmaklarını yüzünü örten tüle götürüp yukarıya kaldırdı. Ellerini Fahid’in omuzlarına yerleştirdi ve eğilerek dudaklarına masumca bir öpücük kondurdu.

Sonra genç adamın dizlerinde kayarak göğsüne biraz daha yaklaştı, saçını toplayan bağı çekerek çıkardı. Parmaklarını onun yumuşacık saçlarından geçirirken Fahid yaptıklarına inanamayarak bakıyordu. Kız masumca onu baştan çıkarıyordu, inlememek için dişlerini sıktı. Ayrin eğilip genç adamın daha önce kendisine yaptığı gibi dudaklarını dudaklarına sürterek dilini gezdirdi.

Daha fazla dayanamayan genç adam onun dudaklarına kapayıp nefesini ve inlemesini içine çekerek öptü.

JENNIFER ROYCE

Öpücüklerinin arasında nefes nefese, “Seni öldüreceğim derken doğru söylemişsin. Böyle giderse çok sürmez ölürüm,” diye hırladı.

Yumuşak dudakları ısırp öperken kendini kaybettiğini fark etti. İçine düştüğü tutkudan sıyrılabildiğinde araba durmuştu, kızı yavaşça kendisinden uzaklaştırdı. Loş ışıktaki öpülmekten hırpalanmış güzelliğe baktı.

Ayrın, onun sıcaklığından uzaklaştırılmaktan hoşlanmamıştı. Fakat genç adam biraz daha öpmeye devam etseydi nefes alamamaktan boğulacaktı. Kendi kendine ‘*Nefes al, nefes al.*’ diye telkinde bulunurken Fahid’in hoşnutsuz homurdanmasıyla kıkırdamasına engel olamadı. Genç adam kızı kucağından indirip açılan kapıdan dışarı çıktı. Daha sonra onun da arabadan inmesine yardımcı oldu. Arabacıya bir bakış atıp dudaklarına bir öpücük bıraktı.

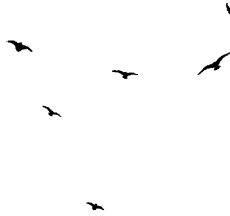
“Ayrılmadan önce son sözüm; bir daha kumarhane, gazino ve tüm o berbat yerlere gelmeyeceksin. Duydun mu beni?”

Ayrın suçlu ve küskün bir tavırla başını salladı, sonra bahçe kapısından girerek karanlığa karıştı. Genç adam o gözden kaybolduktan sonra yeniden arabaya binip hareket için tavana vurdu. Sagirah bir gün ölümü olacaktı. Güldü; en azından mutlu bir ölüm olacaktı.

"Nerede olursan ol,
seni hep bekleyeceğim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Esir Yürek

Fahid, evin önünde durmuş; anıların içinden çıkıp gelen minik ayrıntıları daha iyi hatırlayabilmek için hafızasını didikliyordu. Sekiz yaşına kadar burada yaşamıştı ama hatırladıkları o kadar azdı ki. İngiltere'ye geleli uzun zaman olmuştu, cesaretini toplamak ise daha uzun sürmüştü sanki. Şimdi bir zamanlar ait olduğu ama kendisini yabancı hissettiği evin içine girmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Derin bir nefes alıp merdivenleri çıkarak kapıyı çaldı. Orta yaşlarda bir uşak hafifçe araladığı kapıdan genç adama kuşkuyla baktı.

“Buyurun, ne istemiştiniz?”

Fahid adamı araştırmıştı; kendi halinde ve zararsız görünüyordu. “Bay Corley Beresford ile görüşmem mümkün mü?”

Uşak ifadesiz bir suratla omuzlarını dikleştirdi. “Randevunuz var mı acaba?” Genç adam, uşak engelini aşmanın kolay olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Her kapıda bu şekilde sorgulanmaktan hoşlanmıyordu. “Kendisinin beni kabul edeceğinden eminim. Bir zamanlar burada yaşamıştım.”

Uşak, beklemesini söyleyip kapıda kaybolduktan birkaç dakika sonra geri gelerek kapıyı açtı. Fahid'i içeri buyur etti. Uşağın yol göstermesiyle oturma odasına yönlendirildi. Antreden geçerken ve koridorda yürürken çevresini inceliyor, arada beliren ufak tefek anılar yüzünü gösterip kaçıyordu. Uşak onu içeri alarak takdim etti. Fahid odaya adım attığı anda kendini zaman tüneline buldu. Her ne kadar eşyalar değişmiş olsa da hatıraları olduğu yerden çıkıp hafızasını sarmıştı.

Şöminenin önündeki koltukta oturmakta olan elli, altmış yaşlarında, kısa boylu, kilolu ve yumuşak yüzlü bir adamı Fahid'e doğru yürüttü.

"Lord Anderson, sizi burada görmek büyük onur."

El sıkışarak, Fahid'i koltuklara buyur etti. Karşılıklı oturmalarından sonra Bay Beresford merakına yenilip, "Lordum, merakımı mazur görün. Daha önce bu evde yaşamışsınız. Geliş sebebiniz anı tazelemek mi?" diyerek Fahid'e ilk sorusunu yöneltti. Genç adam başını tasdik anlamında sallarken, "Evet, uzun süredir gelmek istiyordum ama işlerden dolayı bir türlü fırsat bulamadım," dedi.

"Evi dolaşmak ister misiniz?"

"Bu çok iyi olur ama önce merak ettiğim bazı sorular var. Cevaplayabilirseniz, memnun olurum." Fahid beynini kurcalayan şüphelere cevap bulmak ümidindeydi.

"Evi ne zaman aldınız?"

"Sanırım, yirmi yıl kadar oluyor."

"O zaman bizden sonra evi kullanan bir tek sizsiniz."

"Sanırım öyle."

Fahid asıl önemli soruya geçti. "Evi kimden aldınız? Anlaşma ve evraklarda geçen ismi hatırlıyor musunuz?"

Adam kalkıp masaya giderek, bazı evrakları karıştırmaya başladı. Çekmeceleri açıp kapatıyor, bulamadıkça söyleniyordu.

"Üzerinden çok zaman geçti; ben de artık yaşılanıyorum. Burarlarda bir yerlerde olacaktı." Nihayet gülümsedi. "İşte buyurun."

Elindeki kâğıdı genç adama uzattı. Bu evin satılma işlemlerini gösteren bir kâğıttı. Görünüşe göre yasaldı, kimliği gizli biri adına avukat Loyd Sawyers adı geçiyordu.

"Bütün işlemleri bu avukatla mı yaptınız?"

"Evet, Lordum. Satan kişi ile hiç görüşmedim."

Fahid kâğıdı geri uzatıp ayağa kalktı. "Rahatsız etmezsem, biraz dolaşmak istiyorum."

"Tabi ki, buyurun."

Adamla birlikte alt katlardan başladılar. Çalışma odasına girdiklerinde Fahid bir zamanlar annesinin resmi olan şöminenin üzerinde artık daha küçük bir tablo olduğunu gördü. Yaklaşp yerine asılan tabloya baktı. Babası sık sık onu annesinin tablosu önünde bulur ve hep aynı şeyi söylerdi.

"Ne kadar güzel değil mi, evlat? Bir gün buradan gitmek zorunda kalırsan bu resmi asla yanından ayırma. Bizi hep hatırlayacağın ve hayatını güzelleştireceğin tek şey bu resim." Her zaman başını sallayarak babasına söz verirdi.

Esir Yürek

Neden diye hiç sormamıştı. Bay Beresford'a dönüp, "Burada bir tablo vardı. Nerede olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Kullanmadığımız bütün eşyaları tavan arasına kaldırdık. Bakmak isterseniz, hizmetçilerden biri size yardımcı olur." Yaşlı adam zili çalarak hizmetçiye çağırdı. Gelen kadına, "Lord Anderson'u tavan arasına çıkartın lütfen," dedi.

Genç adama eşlik eden hizmetçi tavan arasına geldiklerinde kenara çekilerek yol verdi. Fahid için gördüğü her tablo, koltuk, kitap, sandık, sehpa, bir bulmacanın parçası gibi eksikleri tamamlıyordu. Annesinin kucagında ninni dinlediği sallanan sandalyede parmaklarını gezdirdi. Yatmadan önce dinlemekten bıkmadığı hikâye kitabı bile bir köşede duruyordu. Duvara dayanmış tabloyu alıp kaldırdı. Sarışın, mavi gözlü ve çok güzel bir kadını annesi. Dudaklarında oluşmuş küçük ama tatlı tebessüm gözlerine yansımıştı. Tabloyla beraber aşağıya indi. Bay Beresford genç adamın elinde olan tabloya bakarak, "Anneniz çok güzel bir kadındır," diye mırıldandı.

Fahid resme uzun uzun baktı. "Evet, öyle. Bu tabloyu almamda bir sakınca var mı? Ne kadar isterseniz ödeyebilirim."

Bay Beresford ücret konusunda kesinlikle isteksizdi. "Lütfen, o sizin ailenize ait. Para söz konusu bile olamaz. Eğer isterseniz tavan arasında bulunan eşyaları götürebilirsiniz. İnsan anılarına sahip çıkmalı."

Fahid adama teşekkür edip evden ayrıldı. Arabada karşı koltuğa koyduğu resmi inceliyor, sanki babasının kendisine söylemek istediği farklı bir şey var da söyleyememiş gibi hissediyordu.

Eve ulaştıktan sonra çalışma odasına koyduğu tabloda gözünden kaçan ne var diyerek sürekli inceledi. Tablo için müzik odasında pencereye yakın bir arka fon oluşturulmuştu. Annesi bir sandalyede oturmuştu ve üzerinde altın rengi kabarık kolları olan ve ince belini ortaya çıkaran bir elbise vardı. Ayaklarının dibinde adını şimdi hatırlamadığı bir köpek vardı.

Narin ellerini kucagına rahatça bırakmış ve tepesinde topladığı saçlarıyla güneş ışınlarının aydınlatığı başını hafifçe yana eğmişti. Arkasında ise şöminenin yarısı görünüyordu. Baş, resimde olması gereken fakat bir türlü fark edemediği ayrıntıyı bulmaya çalışmaktan ağrımaya başlamıştı. Saatlerdir resme bakıp durmuştu. Cabir onu dalgın bir halde resme bakarken bulmuştu.

JENNIFER ROYCE

Yanına yaklaşıarak "Sorun nedir?" diye sordu.

Fahid yorulan gözlerini ovuşturdu. "Bilmiyorum, sanki babam bu resimde görmem gereken bir ayrıntıyı hatırlamamı ister gibi davranmıştı. Anılar o kadar silik ki, ne olduğunu bulamıyorum." Cabir genç adamın omzuna elini koyup sıktı. "Kendine biraz zaman ver. Bu arada araştırmamı istediğin avukat ölmüş. Yerine oğlu bakıyor. Hırslı bir avukat."

Fahid, hiçbir yere bir adım bile gitmeyen araştırma konusunda umudunu kaybetmek üzereydi. "Onunla konuşmam gerekiyor. Bir randevu al." Cabir tamam anlamında başını salladı.

Şu an rahatlamak için sadece Ayri'n'i görmeye ihtiyacı vardı. Onun o güzel yüzü tüm sıkıntılarını önemsiz hale getiriyordu. Alnını ovarak, "Gidip banyo yaparak rahatlayacağım, sonra dışarı çıkacağım," diye mırıldanarak kapıya yürüdü.

"Nereye gideceksin?"

"Saat kaçta döneceğimi de söyleyeyim mi, anneciğim?"

Cabir onun bu gizli kapaklı ortadan kaybolmalarına kızıyordu. "Geç kalırsan, kapıları kilitlerim." Fahid çok komik der gibi sırıtıp odadan çıktı.

Eyden çıkıncaya kadar hava çoktan kararmaya başlamıştı. Genç kızın evinin önünde arabadan indiğinde ışıklar yanmıyordu. Çaldığı kapıyı uşak açtı.

Hanımefendi evde yoktu! Bir davete gitmişti, ne zaman döneceği bilinmiyordu. Davet de Kont Rayhounne'un konutunda yapılıyordu.

Fahid bu haberden hiç hoşlanmamıştı. Kalabalık bir davet... Birçok centilmen, genç kızın çevresinde akbalar gibi dolaşıyor, elini tutuyorlar, beline sarılıyorlar ve kızı güldürecek saçma sapan şeylerle dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Gözünün önüne gelen bu görüntüler yüzünün öfkeyle kararmasına neden oldu. Ona davetlere gitme demişken asice bir tavırla baş kaldırmasına daha çok kızdı. Arabaya binip eve geri döndü.

Ayri için ortamın sıkıcılığı Gwen ve Tiffany gelince bir nebze de olsa azalmıştı. Üçlünün çevresinde dönen genç centilmenler, kızlardan bir dans sözü alabilmek için epey zahmete katlanıyorlardı. Gwen ve Tiffany, her zamanki gibi cıvı cıvı ve şen şakraklardı.

Esir Yürek

Beyleri kukla gibi kullanıyorlar, parmaklarında oynatıyorlardı.

Ayrin adını unuttuğu bir genç adam tarafından dansa kaldırılınca bir süre onlardan uzaklaştı. Sonra yapılan anonsu duyunca şaşkınlıktan dans ettiği adamın ayağına bastı.

“Lord Logan Anderson teşekkürleriyle onurlandırdılar.”

Ev sahibi Kont, merdivenden sakın bir şekilde inen genç adamı karşılamak için oraya yönelirken fısıltılar, gelenin kimliği ile ilgili bilgiler, kulaktan kulağa aktarıldı.

Ayrin ani bir dönüşle onu görebileceği bir pozisyona geldi. *Ah, Tanrım!* Çok kızgın görünüyordu. Gözleri bu kadar uzaktan bile kendisine yaklaşmamaları için uyarıyordu. Bir şahin gibi bakışları hiçbir ayrıntıyı kaçırmayarak kalabalık üzerinde dolaştı ve gelip genç kızın üzerinde durdu. Kollarında olduğu adama kayan bakışları eğer öldürme gücüne sahip olsaydı, zavalılık çoktan yerde cansız yatıyor olurdu.

Ev sahibi, genç adama eşlik ederek onu kalabalık bir gruba yönlendirdi. Ayrin her an onun çevresinde artan kalabalığa bakarak dansı bitirip kızların yanına gitti. Gözleri birkaç gündür görmediği genç adamı özlemle içiyordu. Fahid’se dönüp ona bakmamıştı bile. Gruba bayanlar da dahil olmaya başlayınca dişlerini gıcırdattı. Kadınlar ondan oldukça etkilenmişlerdi ve konuşabilmek için kibarca birbirlerinin önüne geçmeye çalışıyorlardı.

“Biraz sonra kıyamet kopacak.” Gwen’in imalı sözleri üzerine Tiffany ona döndü. “Ne oldu, ben ne kaçırdım?” Gwen çenesiyle Ayrin’i işaret etti. Genç kız onları duymuyordu bile. Tiffany onun baktığı yeri takip ederek, genç adamı görüp Ayrin’i kolundan çekti. Kız zorla gözlerini ayırıp ona baktı. Kaşları kızgınlıkla çatılmıştı.

“Kolumu çekştirmeyi bırakır mısın, Tiff?”

“Biraz daha bakarsan adamı eriteceksin!”

Ayrin gözlerini devirerek, “Ne demek istediğini anlamadım,” dedi.

Gwen kıkırdaması imalı bir hale dönüşerek. “Ah, anlamamış... Eminim Fahid’in sırtında bir delik açılmıştır fakat inkâr ediyor,” diyerek alay etti.

Ayrin çenesini kaldırdı. “Ben ona bakmıyorum ki!” derken Gwen ve Tiffany’nin kahkahalarına öldürecekmiş gibi baktı. Arkasını dönüp küskün ve kızgın bir hırsla balkona yürüdü, kızlar da peşinden çıktılar.

İçerisinin yoğun sıcağından sonra iyi gelmişti. Tenha bir köşede durarak ışıklandırılmış bahçeyi izlemeye başladılar.

Fahid'e çok kızgındı; kendisine bakmamış, ilgi göstermemişti. Bir genç kız olarak gidip onunla konuşamazdı, onun da bunu yapmaya niyeti yok gibi görünüyordu.

"Ah, o yakışıklıyı gördünüz mü?"

"Hangisi ve ben nasıl olur da görmem?"

Gwen'in muzip bakışı dönüp Ayrin'i işaret etti. "Şu bütün kadınların gözleriyle yediği Yunan Tanrısı mı? Elbette, onu gördüm. Tanrım! Böyle muhteşem bir varlığı neden tek yaratırsın ki?"

Ayrin düşüncelere dalmış, adama nasıl ulaşacağını düşünüyordu. Kızların kendi aralarında kıkırdamalarına tepkisizdi.

"Sen de beğendin mi, Ayrin?"

Kızdan sadece bir "Hımm," çıktı. Sonrasında sessizlik ve kızların kıkırdamaları kesildi. Nihayet susmaya karar vermişlerdi.

"Senin de fark ettiğin o yakışıklıyı çok merak ettim doğrusu."

Ayrin onun sesini duyunca sevinçle döndü ama gözlerindeki ifadeyi görünce yüzü soldu. Kızlar ortadan kaybolmuşlardı.

Fahid de tam arkasında duruyordu. Kollarını kavuşturarak ifadesini almaya hazır bir yargıç gibi dikilmişti. Duruşu hiç ümit vermiyordu. "Evet, o şanssız adamın adını verirken, ben de gidip onun yakışıklı suratında düzeltmeler yapabilirim."

Ayrin onun neyden bahsettiğini anlayamayarak kuşkuyla baktı. "Hangi adamdan bahsediyorsun?" derken Fahid ciddiyetini koruyarak bir adım yaklaştı. "Kızların tarif ettiği ve senin de tasdiklediğin Yunan Tanrısına benzeyen adamdan."

Genç kız hâlâ olanları anlayamamıştı. Birden onun geldiğinden bu yana kendisine ilgi göstermediğini ve şimdi de bilmediği bir konuda onu sorguya çektiğini fark etti.

Öfkeyle yüzünü astı. "Böyle bir soruyu... özellikle... senin sorman çok komik!"

Fahid alayla kaşını kaldırdı. "Bu imadan ne anlamam gerekiyor?"

"Geldiğinden bu yana çevrende olan hanımlarla daha çok ilgilirken beni sorgulamandan bahsediyorum."

"Çevremde ilgi gösterdiğim kadınlar mı, Sagirah? Tek ilgi gösterdiğim kadının sen olduğunu düşünürsek söylediklerin çok anlamsız."

"Beni anlayışsızlıkla mı suçluyorsun, Fahid?"

Esir Yürek

Fahid yaklaşp genç kızın tepesine dikilirken onun yanında minicik kaldığının farkındaydı ve bunu bir tehdit olarak kullanmak niyetindeydi.

“Seni suçladığım tek şey; sorduğum soruyu cevaplamadan konuyu başka bir yöne çekmen. Sana bir soru sordum ve cevap alamadım.”

Ayrin birkaç adım geri gidip arkasını döndü. “Bu konuşma çok saçma olmaya başladı. Sorduğun soru hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü o sohbeti dinlemiyordum bile. Aklım daha çok sendeyken onları duymadım.”

Genç adamın gözlerinde yanıp sönen ifadeyi, tam geri döndüğü anda gördü. Erimiş altın gibi parlamaktaydılar. Gözleri ve bariton sesi kızı çoktan kendine hapsedmişti.

“Benim hakkımda neler düşünüyordun, Sagirah?”

Ayrin onun siyah kıyafeti içinde ne kadar çarpıcı olduğunu yeni fark etmiş gibi, güçlü bedenini en ince detayına kadar inceledi. “Senin bana ait olduğunu ve yanına yaklaşan kadınların gözlerini oymaya hazır olduğumu...”

Fahid gülümserken etrafına yaydığı cazibeden her kadın gibi genç kız da etkileniyordu. “Öyleyse duygularımın aynısı senin de yaşamış olmandan memnunum. Sana bir salon adamı olmadığımı söylememe rağmen, bu gece buradasın.”

“Ben de sana katılmak zorunda olduğum davetler olabileceğini söylemiştim.”

Genç adam kontrol edemediği ellerini arkasında birleştirip kızın önünde birkaç adım öne arkaya giderken Ayrin gözlerini ondan ayırmadan izliyordu.

“Benim tatlı Sagirahım, senin bu dik başlılığın bazen çok can sıkıcı olabiliyor. Niyetin beni sınamaksa, pişman olabilirsin.”

Ayrin geçen gece arabada yediği dayak aklına gelince, utançla birkaç adım geri çekilerek terasın mermerine dayandı. “Eğer yine beni cezalandırmaya niyetin varsa buna asla izin vermeyeceğim!”

Fahid’in gülüşü çok hainceydi. Bu ifade kızın tüm bedeninin karıncalanmasına neden oldu. “Ah evet, seni cezalandırmayı gerçekten düşünüyorum, Sagirah! Seni yaptığın oyunla vurmak beni oldukça mutlu ediyor. Cezana gelince...” Yaklaşp kızı belinden tutarak kendine çekti. Gözlerini bir an bile onun gözlerinden çekmeden geri geri giderek salonun açık pencerelerinden birine yaklaştı. Çalmaya başlayan valsle beraber kızın elini tutup dudak-

JENNIFER ROYCE

larına götürerek öptü. İlk notalarla beraber dans başladı. Ayrin, hayretle açılmış gözlerinde oynayan mutluluk pırıltısıyla ona ayak uydurdu.

Genç adam kızın kulağına yaklaşp, "Cezana gelince Sagirah, benimle vals yapacaksın ve ben bu konuda inanılmaz derecede yeteneksizim," diye fısıldadı. Ayrin içten gelen mutluluk kahkahalarını tutamadı. Hayatının en güzel ve baş döndürücü valsini sevdiği adamın gözlerine bakarak yapıyordu.

"Sen bir yalancısın, Lordum."

Fahid imalı bir şekilde bir kaşını kaldırdı. "Hangi konuda, sevgilim?"

"Kötü dans konusunda, henüz ayağıma basmadın."

Fahid kızı biraz daha kendine çekerek alnına bir öpücük konurdu. "Sana dokunduğum anda o kadar mutlu oluyorum ki bedenim bir tüy gibi havada süzülüyor, Sagirah. Bakışlarından başka her şey gözümden siliniyor. Ayaklarım yere basmadığından olsa gerek, henüz kötü adımlarıma denk gelmedin."

Ayrin içten gelen bir ışıkla aydınlandığını biliyordu. Yaşamındaki boşluğun dolması kollarında döndüğü ve hayatın ona en büyük hediyesi olan bu adam sayesindeydi.

Lord Vidal Radcliffe, bütün gece boyunca karşısında duran üç kız içinde, saçlarında günbatımını ve gözlerinde okyanusu taşıyan kızı izlemişti. Lord Norman Remington'un kızı olduğunu öğrenmişti. Eşini yeni kaybeden bir dul olarak böylesine güzel bir kıza sahip olmayı gerçekten çok istiyordu. Yaşlı olmasının bir önemi yoktu; serveti ve unvanı her kapıyı açacak kadar ilgi çekiciydi.

Norman, yaklaşan Lord Radcliffe'i görünce yanında duran Derek'i uyardı. Adam kabinenin en güçlü Lordlarından biriydi. Her yasa tasarısı, her kanun teklifi, başkandan çok adamın onaylamasıyla kabul edilirdi. Elli beş yaşlarında, düzgün fiziğe sahip yakışıklı bir adamdı. Kalın siyah kaşlarının altından bakan siyah gözleriyle, Norman hep onun karanlık bir tarafı olduğunu hissederek ve bu duygu adamdan uzak durmasına neden olurdu. Şimdi ise eğer Derek'i politikacı olarak görmek istiyorsa ona yakın olması gerektiğini biliyordu. Yanlarına yaklaşan Lord Radcliffe

Esir Yürek

adamları başıyla selamladı. Norman, Derek'i Lordla tanıştırdı. Daha sonra beyler kendi aralarında siyaset ve politika ağırlıklı bir sohbeta başladılar.

Dante ve Sean, gecenin ilerleyen saatlerinde eğlendikleri tavernadan çıkıp limana doğru yürümeye başladılar. İkisi de suskundu. Gemiler geldiğinden bu yana geceleri orada kalıyorlardı. Hem işleri kontrol altında tutmak, hem de gemiyi korumak amaçlıydı kalışları. Liman hâlâ hareketliydi. Sarhoş gemiciler avaz avaz bağırıyor, hâlâ mal yükleyen gemilerden bağırışlar ve küfürler geliyordu. Kadırgalar gecenin karanlığında hayalet gemiler gibi görünüyordu. İkisi birbirlerine iyi geceler dileyerek ayrıldılar. Yönetmek ve hazırlamakla görevli oldukları gemilerine tırmandılar.

Dante yatacağı kamaraya girip soyunarak adamların hazırladığı leğende temizlendi. Yatağa uzanıp gözlerini kapadı. Gözlerinin önüne dikilen kadın figürü küfretmesine neden oldu. Lanet olsun! Ne zaman aklından çıkıp gidecekti? Dişlerini sıktı, kolunu alnına dayadı. Yüreğinde oluşmuş soğukluk, derin ela bakışların içine çeken sıcaklığına inat, biraz daha buz tutuyordu. İçindeki yangınları söndürmeye yetmeyen bu donmuşluk ancak intikamını aldığı anda azalacaktı.

"Seni seviyorum." diyordu kırmızı dolgun dudaklar.

"Sevmedin Tanrı'nın cezası! Hepsi yalanmış!"

"Kollarında kendimi güvende hissediyorum." diyordu.

"Yalan! Hepsi yalan! Lanet olası yalanlarınla zehirledin ve asla çözülmeyecek bir buz kütesine çevirdin kalbimi! Kahretsin! Seni bulduğumda söylediğin tüm yalanlar ve hayatımı mahvettiğin için pişman olacaksın! Doğduğun güne lanet edeceksin, fahişe!"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Özlemimin içini yakıp kavuran bir
açlığa dönüşebileceğini bilmiyordum.
Hiç kimseyi özlememişti ki..."

“Hadi ama Fahid bu yaptığın hiç hoş değil.” Ayrin kılıç kullanmayı öğreteceği ile ilgili verdiği sözü unutmamış ve genç adamı sıkıştırmıştı.

Fahid kabullendiğinde ise hazırlanıp gelmiş, karşısında yerini almıştı. Seyircileri Tiffany, Gwen, Will ve Derek, geniş balkonda oturmuşlar, büyük bir merak ve eğlenceyle onları izliyorlardı.

“Senin kılıç kullanmada usta olduğunu sanıyordum. Bana bütün öğreteceğin bu mu? Kılıcı şöyle tut, şu kadar kaldır, adımını şöyle at. Ben bunları istemiyorum ki, düzgün bir şekilde öğret şunu!”

Fahid onun kendisine eziyet etmesine aldırmamaya çalıştı. Zira bütün dikkati karşısındaki kızın pantolon ve üzerine oturan gömleğine kaymış, bir türlü toparlanamıyordu.

“Sagırah, eğer biraz daha mızmızlanmaya devam edecek olursan, bu işi burada bitiririz! Kılıç tutmayı bilmeden ve hareket yönünü tayin etmeden nasıl öğreneceksin acaba? Ayrıca bu sadece bedene dayanan bir aktivite değil, aklını da kullanman ve her adımı hesaplaman lazım.”

Genç kız puflayarak onun söylediği gibi adımını yerleştirip kılıcını kaldırdı. “Evet, yaptım işte. Şimdi ne yapmalıyım?”

Fahid uzanıp onun kolunun açısını düzeltti. “Bir dans gibi düşün: İleri adımlar ve geri adımlar. Dansı ne kadar iyi yapacağın karşındaki partnerine bağlıdır. Kılıç kullanmak da öyle.” Kendisi birkaç figür gösterdi. Onun bu örneklemeleri terastakilerce alkışla ödüllendirildi.

“Şimdi, elini uzat ve bilekten kıvrarak aynı hareketi yap.” Ayrin aynı hareketi birkaç defa yapmaya çalıştı.

JENNIFER ROYCE

Her ileri atılan adım ve kolla, üzerindeki kıyafet gerilip Fahid'e görsel bir şölen sunuyordu. Bunun için bile ömür boyu ona ders verebilirdi. Arkasına geçip kılıcı tutan elini parmaklarıyla kapatıp yukarı kaldırarak beden duruşunu ayarlarken kulağına fısıldadı.

"Şu üzerine giydiğin pantolon ve gömlek, bütün dikkatimi dağıtıp aklımı başımdan alıyor."

Genç kız kulaklarına kadar kızarıırken onun yakınında olmasının tadını çıkardı. "Bu nedenle mi saçma hareketlerle beni oyalıyorsun?"

Fahid tuttuğu elini ileri doğru uzatarak bileğinin nasıl hareket etmesi gerektiğini gösterirken seksi bir şekilde mırıldandı. "Bu hareketlerin ilk ders olmasının en büyük avantajı sevgilim, şu an bulunduğum yerde durup herkesin gözü önünde çekinmeden sana sarılabiliyor olmam."

Ayrın kıkırdamasını durduramayınca dikkati dağıldı. "Bence bugünlük bu kadar yeter. Daha fazla dikkat çekmek istemiyorum."

Karşılıklı durup, selam vererek kılıçları yaklaşan uşağa teslim ettiler. Terasa, diğerlerinin yanına gelip limonata bardaklarını aldılar. Ayrın iki kızın hınzır bir ifadeyle kendisine gözlerini dikmiş baktıklarını fark edince kızaran yanaklarını saklamak için üzerini değiştirme bahanesiyle oradan uzaklaştı.

Fahid aşağıya inmesi için onu beklerken bir süre uzaklaşacağını nasıl söyleyeceğini bilemeyerek bahçeyi izliyordu. Will yanına yaklaşp, "Bahçemizin bu kadar ilginç olduğunu bilmiyordum," diyerek takılınca Fahid göz ucuyla baktı. "Bakmasını ve görmesini bilersen, en çirkindeki güzelliği bile fark edersin."

"Neden sürekli senin yanında kendimi hâlâ küçük bir çocuk gibi hissediyorum," derken sanki mızımızlanmıştı. Genç adamın hafifçe gülümseyen dudağı alayla büküldü. "Hâlâ çocuk gibi düşünüyor olmandan olabilir mi acaba?"

"Bu suç benim mi yoksa hâlâ bana çocukça muamele eden büyüklerin mi?" Will parmaklarını geçirerek zaten dağınık olan saçlarını iyice dağıttı.

Genç adam onun kızgın yüzüne bakıp gerçekten zoruna gidiyor olmasına şaşırıldı.

"O zaman onlara büyüdüğünü ispat et."

"Nasıl yapacağımı bilseydim, çoktan yapardım."

Esir Yürek

“Övgüye değer işlerle başlayabilirsin. Hovardalık ve zamparalık bir yere kadar. Artık kendini yetiştirmeye başlasan iyi olur.”

Elleri cebinde onu dinleyen genç adam haklı olduğunu biliyordu. “Derek’e ne zaman yardım etmeyi teklif etsem ‘Hayır.’ diyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Belki de Derek ciddi ciddi teklif ettiğini bilmiyordur. Laf olsun diye sordüğünü düşünebilir.” Will dönüp kızlarla sohbet eden Derek’e baktı. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

Ayrin giyinme dolabını hızla gözden geçirip mavi ve sarı desenli bir kıyafeti çekti. Aceleyle giyinip asi buklelerini toplamaya çalıştı. Fahid’i bekletmek istemiyor ve onunla daha fazla zaman geçirme düşüncesiyle telaşlanıyordu.

İşini bitirip aynaya bakmadan koşarak odadan çıktı. Aynı tempoyla merdivenleri inip balkon kapısına yaklaştığında yavaşladı ve bir leydi zarafetiyle yürümeye çalıştı. ‘Sakin ol, dışarıda seni bekliyor.’ diyerek heyecanlı kalp atışlarını sakinleştirmeye uğraşırken genç adam ona doğru yürüdü. Sanki ilk defa görüyormuş gibi onun yürüyüşünü izledi. Bu adam hayatında gördüğü en olağanüstü varlıktı. Uzun boyu, geniş omuzlarını saran bej rengi ceket, kash bacaklarını ortaya çıkaran kahverengi pantolonu ve çizmeleriyle sonsuza kadar izleyebilirdi.

Fahid balkon kapısında kalmış kızın inceleyen bakışlarını gözlerindeki yanan ateşle karşılayarak. “Seninle konuşmam gerekiyor. Biraz yürüyebilir miyiz?” dedi.

Genç kız ağabeylerine baktı. Onların kabul eder bir şekilde başlarını sallamaları üzerine, merdivenleri inip yürümeye başladılar. Bir süre devam eden suskunluğu Ayrin bozdu. “Konuşacağız sanıyordum,” dedi göz ucuyla muzip bir bakış atarak.

Diğerlerinin oturduğu balkondan göremeyecekleri bir noktaya geldiklerinde Fahid durdu. Genç kız da ona uydu. Bakışları öylesine derin ve anlamlıydı ki gözlerindeki ifade Ayrin’in yüreğini eritirken kızarmasına neden oldu.

“Seni özleyeceğim. Her dakika seni düşünerek yanımda olmamı dileyeceğim,” diyerek bir adım daha atarak iyice yaklaştı.

Ayrin onun ayrılacaklarmış gibi konuşmasını çözmeye çalışarak, saklanmış gerçekleri görmek için araştıran bir ifadeyle bakıyordu. “Ne... ne demek istiyorsun?” Onun sesine yansıyan korkuyu duyunca genç adam kendisine kızdı.

"Affedersin küçüğüm, böyle söylememeliydim. Sesindeki ve gözlerindeki korkuyu sil. Seni bırakmayacağım sadece bir süreliğine buralarda olmayacağım."

Rahatlayan Ayrin derin bir nefes aldı. "Nereye gidiyorsun?"

"Yaptırdığım gemileri deneme amaçlı denize açılacağız."

"Ne kadar sürecek?"

"Uzun süreliğine değil; iki hafta, belki üç hafta sonra döneceğim."

"Tehlikeli mi?"

Fahid uzanıp onu kolları arasına çekerek göğsüne bastırdı. "Hayır, tehlikeli değil. Sonra geri geleceğim, önünde sonunda, nerede olursam olayım, hep sana döneceğim. Sen benim dünyamın merkezisin."

Ayrin başını kaldırıp uzun uzun onun gözlerinin içine baktı. O gözlerde parlayan şey kendisine duyduğu aşktı. "Nerede olursan ol, seni bekleyeceğim."

Fahid ömrü boyunca hiç kimseyi böylesine sahiplenmemiş ve birisi tarafından sahiplenilmemişti. Her şeyiyle kendisine ait olduğunu bildiği bu kız, aynı zamanda her şeyiyle kendisini teslim alan kızdı. Ayrin kendisine yuvam sensin derken haklıydı. Fahid'in yuvası da bu küçük bedende gizliydi ve yüreği bu sıcaklığa kavuşmak için hep geri dönecekti.

Uzanıp dudaklarına kapanırken kollarında tuttuğu bu narin bedeninin özlemiyle kıvılcımlanan bedenini ve isteklerini bastırmaya çalıştı. Ayrin, dudaklarını ezen sıcak dudakların baskısıyla aralanan dudaklarından sızan dilin baştan çıkaran etkisiyle sesli bir şekilde inledi. Parmak uçlarında yükselerek kollarını boynuna doladı. Genç adam alevlenen erkekse şehvetine uyup bir hata yapmadan önce durmalıydı. Güçlkle geri çekilip kızı omuzlarından tutarak uzaklaştırdı. O masum olandı. Öyleyse onu koruması gereken Fahid'di. Bir erkeğin bu kadar teslimiyetle bile, işi nereye götüreceğini bilmeyen kızın kendisine verdiği karşılık çıldırtsa da ondan faydalanamazdı. Geri çekilip kolunu uzattı.

"Ağabeylerin bizi aramaya başlamadan önce geri dönelim."

Uzatılan kola elini bırakan Ayrin bir süre de olsa onu görememe düşüncesinin içinde oluşturduğu sıkıntıyla yürümeye başladı.

"Sana ihtiyacım olduğunda burada olacak mısın?"

"Her zaman senin yanında olacağım!" Yürekten verilen bir söz, bir yemin gibi dökülmüştü sözcükler dudaklarından.

Esir Yürek

Son haftalarda sevdiği adamın varlığıyla hayatındaki boşluk dolmuş fakat gidişleriyle yeniden ortaya çıkmıştı. Ah, bu böyle ne-reye kadar devam edecekti? Ne yapacağını bilmiyordu. Ne evde bir şey yapabiliyordu ne de dışarı çıkıp eğlenebiliyordu.

‘Bir leydi ev işi yapamaz!’ Cecil’in söylediği aynen buydu ve genç kızı mutfaktan uzaklaştırmıştı. *‘Git ilgileneneceğin asil bir şeyler bul!’* Asil derken neyi kastetmişti acaba? At binmek, nakış işlemek, arkadaşlarına beş çayına gitmek, dedikodu dinlemek mi? Kadının yanından hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle ayrıldıktan sonra Derek’in yanına gitmişti. Belki hesap defterlerini genç kızın tutmasına izin verirdi. Kendinden emin bir yüz ifadesiyle beklerken genç adam, “Hesapları tutan bir sekreterim var zaten, Ayrin,” diyerek bütün hevesini söndürmüştü.

Babasının olduğu kütüphaneden uzak durarak ağabeyinin yanından ayrılmıştı. Diğer ağabeyinin ise nerede olduğu bir muammaydı. Ortalarda görünmüyordu. Ne işler çevirdiğini bilmek isterdi, yani en azından ona eşlik edebilirdi. Sonra Fahid’in tehdidini hatırlayınca Will’den uzak durması gerektiğini de hatırladı. Çünkü küçük ağabeyi hiç de hoş olmayan ortamlara takılıyordu ve bir defa daha ona katılacak olursa başı büyük belaya girecekti.

Gwen ve Tifanny, geri dönüşleriyle hareketlenen sosyal yaşamlarına ayak uydurmaya çalışıyorlardı. Sık sık karşılaşmaları davetler de olmasa onları asla göremeyecekti.

Leydi Grayson’un davetinde kapıdan girdiği anda önce ağlamaklı yüzüyle Gwen’i sonra da yanında dikilen Tiffany’yi fark etti. Uçuk yeşil elbisesinin eteğinden hafifçe tutarak onlara doğru yürüdü. Kızlar gerçekten de sıkıntılı görünüyordu. Tiffany Ayrin’in yaklaştığını görünce yüzünü aydınlatan gülümsemesiyle rahatlamış bir ses çıkardı. “Biz de seni bekliyorduk,” diyen genç kız deniz mavisi elbisesinin içinde çok güzeldi. Hemen yanında olan pembe elbisesi içindeki Gwen’i işaret ederek, “Büyük bir sorunumuz var,” dedi.

Kızları gören beylerin yaklaşmalarını engellemek için, “Yeşilliklerin arkasındaki koltuğa geçelim,” diyen Ayrin gizlenebilecekleri köşeye doğru hareketlendi. Peşinden gelen arkadaşlarıyla birlikte kalabalık salonu yüzlerine kondurdıkları hafif tebessüm ve durdurmaya çalışanları reddederek geçtiler. Sonunda ulaştıkları dar alana sıkıştırılmış koltuğa zarifçe oturdular.

JENNIFER ROYCE

Daha fazla dayanamayan genç kız oturur oturmaz arkadaşına döndü. "Gwen, tatlım, neler olduğunu anlat."

Gwen ağlamaklı bir ifadeyle büktüğü dudaklarını kıpırdattı. Sonra. "Babam beni evlendiriyor! Hem de aptal ve huysuz bir adamla!" diye hıçkırarak iç çekti.

Ayrin bu sözler üzerine öfkeyle diklendi. "Bunu yapamaz! Çok acımasızca!" diyerek homurdandı. Hiç de genç bir Leydiye yakışmayan bir davranıştı fakat umurunda değildi. Tiffany ise ağzı açık, şaşkın gözlerle arkadaşına bakıyordu.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Gwen omzunu silkerek mendilini gözüne götürürken, "Adam çok zenginmiş, böyle bir talip kaçırılmazmış," diyerek yeniden hıçkırdı.

Ayrin öfkeyle ayağını yere vurdu. "Seni sevmediğin biriyle evlendiremez!" Bütün tüyleri diken diken olmuştu.

Tiffany Gwen'in omzunu okşayarak teselli etmeye çalıştı. "Hemen ümitsizliğe kapılma! Bir yolunu bulacağız, üzülme!"

Aralarındaki suskunluk Gwen'in bastırmaya çalıştığı hıçkırıkla bozulurken Ayrin dudağını kemirerek bir çıkış yolu arıyordu. Arkadaşının istemediği biriyle evlenmeye zorlanmasına izin veremeyecekti. Fakat cemiyette bu tür evlilikler yaygınken nasıl engelleyebilirdi? Ailelerin unvan ve para için kızlarını çok yaşlı biriyle bile evlendirmekten çekinmedikleri bir yüzyılda yaşıyorlardı. Bir yolu olmalıydı ama nasıl?

Üç genç kız istenmeyen evlilikten kurtulma planları düşünürken yanlarına yaklaşan adam, "Hanımlar!" diyerek dikkat çekmeye çalıştı. Kısa boylu adam giydiği mor ceket ve sarı pantolonla bir papağan gibi önlerinde duruyordu. Kilolu bedeni kıyafetlerini germiş ve içine zorla tıktırılmış gibi görünüyordu. Aptal yüz ifadesini kurnaz olmaya çalışan bakışlarıyla saklamaya uğraşan adam kesinlikle çok iticiydi. Gwen onu görünce kızgınlıkla yerinden fırladı.

"Bu o, lanet olsun! Buradan gitmeliyim!" Kız neredeyse kusmak üzereydi. Ayrin kaş göz işaretiyle, Tiffany'ye onu götürmesini söyledi. Kızlar kaçarcasına oradan uzaklaştıklarında ise adama döndü.

Adam, uzaklaşan kızların arkasından bakarken, Ayrin yüzünde tiksindiğini belirten bir ifadeyle, kollarını göğsünde kavuşturmuş gözlerini kırpmadan adamı izliyordu.

Esir Yürek

"Avinızı kaçırdınız."

"Ne dediniz, anlayamadım."

Ayrin onun şaşaal görünüşü üzerine yüzünü buruşturdu. "Diyorum ki, avınızı kaçırdınız! O sizden hoşlanmıyor!" Sesi hiç olmadığı kadar karşısındakini ezen ve küçümseyen bir tondaydı.

Adamın aptal ve hin sırtışı ince dudaklarını daha da inceltti. "Ben onu beğeniyorum, önemli olan bu."

"Beğendiğinizi söylediğiniz kız sizi görmekten bile tiksiniyor, bu size bir şeyler anlatmıyor mu?"

Adam elini boş ver anlamında sallayarak hantal omuzlarını silkerken, "Bu beni daha çok cezbediyor," deyip ylıışık bir ifadeyle sırttı.

Ayrin dayanamayıp adama yaklaşıarak öfkeyle soludu. "Sahiden bu kadar aptal mısınız yoksa aptal numarası mı yapıyorsunuz?"

"Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz da bana hakaret edebiliyorsunuz!"

Ayrin gözlerini devirerek, "Ah, size hakaret ettiğimi anlamış olmanıza şaşırdım, çünkü arkadaşımın sizden tiksindiğini anlamıyorsunuz da!" diyerek aşığladı.

Adam öyle bozuldu ki yüzü ceketinin rengini aldı. "Bu kadar hakarete katlanacak değilim seni küçük..."

Genç kız kaşlarını alaycı bir ifadeyle kaldırıncı sözünün devamını getiremedi. "Ne yapacaksınız bayım? Size son kez söylüyorum, bu isteğinizde ısrarcı olmamanızı tavsiye ederim!"

Adam öfke ve bozulmuşlukla arkasını dönerek Gwen'in babasının olduğu gruba doğru yürüdü. O giderken Ayrin koşturarak kızların bulunduğu dinlenme odasına daldı. Kapıyı kapatıp, yaslandı. "Kızlar ben her şeyi karıştırmış olabilirim!" dedi soluk soluğa. İki kız onun bahsettiği konudan habersiz oldukları için merakla baktılar.

Tiffany genç kıızı dikkatle süzdü. "Ne yaptın, Tanrı aşkına? Onu daha zor bir duruma sokmamışsındır umarım!" Ayrin mahcup bir tavırla gözlerini kaçırdı. O anda arkadaşını kurtardığını düşünürken aslında gerçekten de kötü bir pozisyona soktuğunu yeni fark etmişti.

"O adama içinden geçenleri, yani Gwen'in içinden geçenleri söyledim!"

Gwen şok olmuş gözlerle, "Ne... ne söyledin?" dedi.

"Senin onu tiksindirici bulduğunu, sevmediğini ve görmek

JENNIFER ROYCE

bile istemediğini söyledim!” Gwen inleyerek elleriyle yüzünü örttü.

“Tanrım! Babam beni öldürecek, kurtuluşum yok!” diyerek hıçkırdı. Ayırın dudağını ısıarak arkadaşının yanına oturdu. Elini omzuna sarıp, “Özür dilerim,” diye fısıldadı Gwen’i zor durumda bırakmaktan pişman olarak.

Fahid denize açıldıklarının ikinci günü, yeniden denizde olmanın verdiği huzurla kaptan köşkünden aşağıda çalışan tayfaları izliyordu. Gözlemlerine göre Dante ve Sean gerçekten iyi denizcilerdi. Buldukları adamlar da işini bilen denizcilerdi. Henüz nereye kadar gideceklerini ve rotalarını tayin etmemişlerdi. Bu sefer, sadece bir ön araştırmaydı. Gemilerle ilgili sorunları belirlemek ve aksaklıkları gidermek için denize açılmışlardı. Adamlar kaynaşmaya çalışıyor, herkes işini canla başla yapıyordu.

Dante kaptan köşkünün merdivenlerini çevik hareketlerle tırmanarak yanına geldi. Kontrol edemediği bir enerjiyi çevresine yayarken, “Evet patron, durum nasıl?” diye sordu. Genç adam sanki hayat bulmuş ve rahatlamış görünüyordu.

“Bence fena gitmiyor. Ya sence, kaptan?”

Adamın yakışıklı yüzündeki gemiyi gözden geçirdiğini ve memnun kaldığını anlatan gülümseme karşısında Fahid de rahatladı. “Bence mürettebat tamam, ama en az on tane daha kılıç ve silah kullanmada usta adama ihtiyacımız var.”

“Neden? Adamlar yetmiyor mu?”

Dante geniş omuzlarını saran ve gergin kaslarını saklayamayan gömleğinin kollarını geriye doğru kıvrırken, “Şu an yeterli görünebilir ama tam donanımlı ve büyük bir filo gibi hareket eden korsan gemilerini alt etmek istiyorsak bu savaşçılar yeterli olmayabilir,” diyen sesi düz bir tondaydı. Fahid daha önce kendisinin tutsak edildiği gemileri düşündü. Gerçekten büyüktü, kalabalıktı ve iyi savaşçılar vardı. Aynı zamanda acımasızlıklarıyla ünlüydüler.

“İsteğin sadece buysa, geri dönünce hallederiz.”

Yukarıda seren direğinde gözcülük yapan tayfanın, “Sancak alabanda!” haykırışıyla Dante dürbüne uzandı. Bir süre dürbünle ufku taradıktan sonra Fahid’e, “Ne dersin gerçek bir deneme yapalım mı?” diye mırıldandı.

Esir Yürek

Uzattığı dürbünü alan genç adam ufukta hızla yaklaşmakta olan gemiye baktı.

“Bayrak ve arma yok. Kaptanı flama çekmeyi unutacak kadar aptal değilse bu bir korsan gemisi.”

Dante kısılmış gözlerini ufuktan ayırmadan başını salladı. Beline yerleştirdiği eliyle ve tehditkâr duruşuyla, “Kesinlikle! Bayrak açmayı son ana bırakırlar,” diye hırladı. Hızla üzerlerine doğru gelen geminin niyeti ortadaydı. Son anda çektikleri bayrak belli olduğunda Dante haklı çıktı. Güvertede genç kaptanın sesi patladı.

“Alesta abo’rda!”⁸

Gemiciler aldıkları emirle görev yerine dağıldı. Topun başına geçenler barut doldurarak hazır hale getirirken Sean’ın yönetiminde olan gemi de hazırlık yaptığını belli eden faaliyetlerle hareketlenmişti. Korsan gemisi menzile girdiğinde Dante’nin sesi tüm kadırgada gürledi.

“Ateş!”

Biraz daha geride kalarak yana kayan Sean’ın komutasındaki gemi, korsan gemisini araya almayı başarmıştı. Normal bir ticaret gemisi sandıkları gemilerin donanımını fark eden korsanlar iki ateş arasında kalınca kaçmaya çalıştılar. Patlayan topların gürültüsüne, korsan gemisine atlayan gemicilerin kılıçlarının ve silah seslerinin karışması ortalığı cehenneme çevirdi. Kılıcı elinde gemiye atlayan Fahid, Dante ve Sean’ın da peşinden atladıklarını, önüne gelen herkesi bir kılıç darbesiyle etkisiz hale getirdiğini gördü. Çevresini izleyerek hareketsiz durması ölümü olurdu. Üzerine gelen ve vahşi yüzünde gözleri öldürme içgüdüsüyle parlayan adama saldırdı. Daha önce de korsan gemisinde savaşa katılmıştı. Bir köleydi ölmek için masum insanları öldürmek zorunda kalmıştı. Kaldırdığı kılıcı isteksizce indirmişti. Fakat bu defa karşısında olanlar, bir zamanlar yanında savaşmak zorunda kaldığı türden suçlu insanlardı. Korumaya çalıştığı ise masumlardı. Gemiye atladıktan sonra bu düşünceyle kalkan kolu acımasızca inmeye başladı. Bu başlayacakları iş için bir sınavdı ve başarmak zorundaydılar!

Adamlar iyiydi, canla başla karşı koydular ama Fahid ve adamlarında da hırs vardı. Nihayetinde bir saat bile sürmeyen bir ça-

⁸-Alesta Abo’rda: Yanışmaya hazır olun. (İty.)

JENNIFER ROYCE

tışma oldu. Kılıç sesleri ve naralar kesildiğinde sağ kalanlar silahlarını atarak teslim oldular. Gemi mürettebatı ortalığı toplayıp temizlerken Fahid, Dante ve Sean geminin alt katlarını araştırmak için indiler. Gördükleri karşısında ya kazanamamışlardık sorusu hepsini tedirgin etmişti. İçeride otuz, otuz beş civarında köle vardı, ayrıca bir depo çalınmış değerli eşya önlerindeydi. Sean gördüklerini ne yapacakları konusunda kararsızca Fahid'e döndü.

"Esirler ve bütün bu ganimet ne olacak?"

Dante'nin de aklında aynı soru vardı. Merakla genç adama baktı. Fahid zaten bu duruma çoktan karar vermiş bir şekilde konuştu.

"Esirler en yakın karaya bırakılacak. Evlerine dönebilmeleri için ganimetten pay verin, geriye kalanı aranızda paylaşırsınız."

Geri dönüp güverteye giden merdivenlere yönelmişken Dante'nin sorusuyla durakladı ama dönmedi.

"Ya sen patron, bir şey almayacak mısın?"

Fahid kararlı bir sesle, "Hayır, benim yeterince param var! Ayrıca bu şerefsizlerden aldığımız hiçbir şeyi istemiyorum!" diyerek bir şey söylemelerine fırsat vermeden üst güverteye giden merdivenlerde kayboldu.

Derek, Lordlar kamarasında yapılan toplantılara katılıyor, çevresindeki herkesin fikirlerini öğreniyor, yanlış düşünceleri not alıyordu. İyi bir gözlemciydi. Eğer politikaya atılacaksa daha fazla çalışması gerektiğini biliyordu. Gerektiğinde fikrini söylemekten çekinmeyen bir yapısı vardı. Sessizliği bazılarını aldatırsa da, kabinde bulunan pek çok siyasi Lord, onun geleceği hakkında olumlu görüşler sunmaya başlamışlardı. Yapılan kanun değişiklikleri için araştırma yapıyor, doğru sonuca ulaşmak için gerekirse rapor tutuyordu.

Henüz kendisini bir öğrenci olarak görürken bazıları onun gelecekteki konumundan dolayı endişeli tavırlar sergilemeye başlamıştı. Bu koridorlarda dolaşırken öğrendiği en önemli ders ise, kimseye güvenmemesi gerektiği idi. Mevkisi ne olursa olsun bu tozu yutan herkesin düşmanı vardı. İsteyerek veya istemeyerek edindikleri bu düşmanlarını alt etmek için sırlara ulaşmaya ihtiyaç duyuyorlardı. Her kapının arkasında farklı oyunlar dönüyor, tuzaklar kuruluyordu. Bu siyasetin pis yönüydü ve genç adam böyle bir çamurda oluşacak geleceği isteyip istemediğini bilmiyordu.

Esir Yürek

Gece geç saatte yapılan bir toplantıdan çıktığında rahatlamak için Bayan Amelia'ya gitmeye karar verdi. Bir yıldır birlikte olduğu genç kadın tiyatro oyuncusuydu. Hoş, sessiz ve sakin bir yapısı vardı. Derek için her şeyi yapabilecek kadar ona âşıktı. Arabadan inerken arabacıya beklememesini söyleyip eve girdi.

Lord Vidal Radcliffe, Ayрін'i fark ettiğinden bu yana kafası genç kızla dolu ne yapabileceğini düşünüyordu.

Aile hakkında uzun araştırmalar yaparak işe yarar pek çok bilgi toplamıştı. Peşlerine taktığı adamlar her gün rapor veriyordu. Lord Norman Remington'un gizli geçmişi eline geçtiğinde, Lord Vidal metresinin evindeydi. Okuduğu bilgiler adamın dudaklarının memnuniyetle gerilmesine ve ele geçireceği kızın güzelliğine duyduğu açlığın gözlerinde parlamasına neden oldu. Dosyayı kapatırken artık Lord Remington'dan ne isterse vereceğini bilerek yatağa geri döndü.

JENNIFER ROYCE

Cemiyet her zaman büyük skandallarla çalkalanır, dedikodular ise bu skandalların mağdurlarını geri dönüşü imkânsız bir çarkta harcardı. Asil cemiyet üyeleri o sabah kalktıklarında gazetede okudukları haberi ilk gördüklerinde ne düşüneceklerini bilemediler.

Aristokrat aileye mensup üç kızın öylece ortadan kaybolması mümkün değildi. Kesinlikle ortada dönen daha farklı olaylar vardı. Asiller henüz kahvaltılarını bitirip masadan kalkmadan dedikodu çarkı hızla işlemeye başlamıştı. Üç kız kimdi? Ne zaman ortadan kaybolmuştu? Kimlerle görüşmüşlerdi? Talipleri var mıydı ve en önemlisi onlarla mı kaçmışlardı? Nereye gitmiş olabilirlerdi? Gretna Green'de kaçtıkları adamlarla gizlice nikâh kıymayı mı düşünmüşlerdi?

Kızları kaybolan aileler ise perişandı. Âşıkları ile kaçtıkları düşünülmüş İskoçya'ya kadar aramalar yapılsa da bulunamadılar. Ertesi hafta dört genç kızın daha ortadan kaybolması evlilik yaşı gelmiş kızı olan bütün ailelerin endişelenmelerine ve fazladan tedbir almalarına yol açtı. Dedikodular kızların kaçırılıp köle olarak satıldığı yönündeydi. Bu ihtimal anne ve babaları daha da harap ediyor, yapılan dedikodulardan dolayı evlerinden çıkamıyorlardı.

Fahid'in döneceği hafta onu özlemekten yorgun düşen Ayrin sabırsızlanıyor, altın rengi gözlerin sıcaklığını ve kollarının güvencili sarılığını hissetmek istiyordu. Bu ayrılık ona duyduğu sevginin gerçek aşk olduğunu görmesini sağlamıştı. Hayatında ondan başka biri olsun istemiyordu, olmayacaktı da...

Kahvaltı masasında dalgın bir tavırla Fahid'i göreceği anı hayal ederken babası onunla konuşmak istediğini söylediğinde bakışlarını tabağından kaldırdı. Adamın her zaman ciddi olan yüzü sanki biraz daha katılaşmış görünüyordu. Kendisiyle özel olarak konuşma isteği ise endişelenmesine neden olmuştu. Aynı evde yaşamalarına rağmen birbirlerini çok görmüyorlardı. Aralarından geçen kısa konuşmalarsa hep yemek masasında gerçekleşiyordu. Kahvaltısını bitirmeden masadan kalkan Norman onu kütüphanede beklediğini söyleyince arkasından merak ve şaşkınlıkla baktı. Kahvaltısını bitirip Cecil'in soru dolu gözlerine bilmeyorum bakışı atarak odadan çıktı.

Esir Yürek

Kütüphaneye girdiğinde adam masada oturmuş dalgın gözlerle ellerine bakıyordu. Aralarında baba kız sıcaklığı olmasa da onun bu durumu kızı endişelendirmişti. Yaklaşp sessizce masanın karşısındaki koltuğa oturdu.

“Benimle konuşmak istediniz, ayrıca sizi endişeli görüyorum. Bana anlatacak mısınız?”

Norman karşısında genç bir kadına dönüşmüş kızını uzun uzun süzdü. Farklı sarı tonları barındıran saçları bir taç gibi başını çevreliyor, mavi gözleri hayat dolu bakıyordu. Giydiği kırmızı beyaz elbisenin rengi yanaklarına yansımıştı. Onun annesi kadar güzel olduğunun farkındaydı. Geçmiş yıllarda başlarından geçen olay nedeniyle aralarında oluşan uçurumu hiçbir zaman kapata-mamışlardı. Bunun kendi suçu olduğunu bilerek yaklaşmamıştı. Şimdi bu vicdan azabının altında ezilirken bir de onu istemediği bir evliliğe sürüklemekten rahatsızdı. Boğazını temizleyerek kızına baktı.

“Seninle hiçbir zaman yakın olamadık. Şeyden bu yana, şeyden...” Onun söze girdiği cümleler kızın irkilmesine neden oldu. Aralarındaki sessiz anlaşmada asla bu konuya girmiyorlardı çünkü.

Adam, “Büyüdün, artık genç bir kızsın ve bana gelen taliplerini sürekli geri çevirmek istemiyorum,” diyerek devam etti. Ayrın yumruğunu sıkarken tırnakları avucuna battı. Bu konunun elbette açılacağını biliyordu fakat en azından Fahid geldikten sonra konuşulacağını ummuştu.

“Daha açık konuşur musunuz?”

Normal hırıltılı bir nefes verdi. “Bir evlilik teklifi var. Ben de kabul etmeye karar verdim.”

İşte bunu beklememişti. Sadece kabul etmeye karar verdim diyerek sakince kızın kabul etmesini bekliyormuş gibi bakıyordu.

Genç kız öfkeyle ayağa fırladı. “Ne demek siz karar verdiniz? Bana fikrimi sormadan hem de!”

Gözleri kısılmış ve bakışları alev saçıyordu. Norman kızın abarttığını vurgulayan fakat önemsemediğini belirten düz bir sesle, “Elbette baban olarak ben karar vereceğim. Ayrıca Kont Vidal’in evlilik teklifi senin için çok büyük bir lütf,” diyerek kıza çıkıştı.

Ayrın onun bu olumsuz yaklaşımına inanamıyormuş gibi hayretle baktı. “Bu imkânsız! Sevmediğim biriyle evlenmeyeceğim!

Ayrıca benim âşık olduğum biri var!”

Norman, kızının bu itirafı babasına yapmış olmasından fazlasıyla utanmıştı. Çünkü genç kızlar asla bu tür duygularını babalarına rahatça söyleyemezdi.

“Haddini aşılıyorsun, Ayırin! Bu evlilik olacak ve ben kabul ettiğimizi söyleyeceğim!”

Ayrin asice çenesini kaldırdı. “Hata yaparsınız, asla evlenmeyeceğim! Sevdığım adama verilmiş bir sözüm var!” Sesi sert ve zorbaca verilen karara isyan niteliğinde çıkıyordu. Hiçbir baskı onu böyle bir karara zorlayamazdı.

Norman hiddetle ayağa fırladı. Kızına sözünü geçirememek gururunu rencide etmiş gibi burnundan soluyarak, “Bu tavrın asla soylu bir genç hanıma yakışmıyor! Bu ülkede yaşıyorsun toplumun kurallarına uymak zorundasın ve bu kural da, baba ne derse o olur!” dedi hırıltılı bir haykırıyla.

Ayrin bir adım yaklaşp korkusuzca babasının gözlerine baktı. Bakışları adamın kararını zalıca bulmuş gibi acıma ve küstahlık doluydu. “Bütün mesele toplum kurallarıysa ya beni evlatlıktan reddedin ya da ilk gemiye biner giderim! Böylece bu ülkenin de kurallarının da canı cehenneme diyebilirim!”

Norman kızının isyanı ve ağzından çıkan asi sözleri karşısında şok olmuştu. Omuzları çöktü, bilmesi gerekiyordu. Kızı asla kimseye boyun eğmemişti, eğmeyecekti de! Kalktığı koltuğa geri oturdu. “Anlamıyor musun? Evlenmezsen ailemizi yok edecek kadar güçlü biri! Hepinizin geleceğini elinde tutuyor, beni daracına gönderebilir. Derek ve Will’i ise ömür boyu yokluğa, lekelenmiş bir isme mahkûm edebilir.” Sesi yenilmişliğin verdiği çaresizlikle doluydu.

Ayrin ne diyeceğini bilemeyerek yutkunarak kalktığı koltuğa çöktü. “Neden baskı yapıyor?” diyen kızının sorusuyla sıkıntılı parmakları alnını ovalayan Norman’ın gözleri ve yüzü çökmüştü.

“Seni istiyor. Bu nedenle yaptığı tehdidi nereye kadar götürür bilemiyorum.”

Genç kız olabilecekleri düşününce kanı dondu. Hayır, evlenemezdi! Bu kötülüğü Fahid’e yapamazdı... Diğer taraftan Derek ve Will gözünün önüne gelince acı dolu bir inleme dudaklarından fırladı. Lanet okuyarak öfkeyle kalkıp, koşarak odadan çıktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Aşkta adalet kurdun
kuzuyla âşık olmasıdır."

Babasının yanından öfke ve hayal kırıklığı içinde ayrıldığından bu yana odasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Ruhu kafese kapatılmış bir serçe kadar çaresiz ve acı içindeydi. Eliyle gözlerini ovuşturarak akan yaşı daha yanığına inmeden tuttu. Ruhu hiç bu kadar üşümemişti. Yüz yıllarca buzul altında uzanmış bir ceset kadar soğuktu. Nefesi nereye gitmişti? Göğsü sıkışırken ağzından nefes almaya çalıştı. “Fahid neredesin?” Pencereye yaklaşp alnını cama yasladı. “Seni kaybedemem, aşkımızın bedeli ayrılık olmamalı. Eğer seni kaybedersem, eğer benden vazgeçen gözlerinde ölürsem, beni ruhuna göm.”

Daha fazla kapalı kalamayacağını anlayanca, odadan fırlayıp koşarak merdivenlerden indi. Dış kapıya geldiğinde nereye gideceğini bilmeden bir süre duraksadı. Ruhunu boğulmaktan kurtarmak için dışarıda olması gerekiyordu. Uşağa arabayı hazırlatmasını söyledi. Cecil farkına varmadan evden çıkabilmenin yolu hızlı davranmaktı. Telaşla ön kapıdan fırlayıp merdivenlere yaklaşmakta olan arabanın yavaşlamasıyla kapısını açıp daldı. Girerken arabacıya adresi seslendi ve kapıyı çekti. Arkasından telaşla fırlayan Cecil’in haykırışına kulağını tıkadı.

Şu an Fahid’in varlığının sindiği ve kızı gerçek olduğuna inanıracak bir yere ihtiyacı vardı. Yanında hissedebileceği bir yer... Aklına gelen tek seçenekse onun eviydi. Dedikodular ve skandallar umurunda değildi.

Yol boyunca tırnaklarını yedi. Araba durunca sürücüyü beklemeden inip malikâneye doğru yürüdü. Genç adamın evini hep merak etmişti fakat bu kadar güzel bir yer hayal etmemişti. Önünde yükselen kırmızı taşlardan yapılmış üç katlı büyük bina çok güzeldi.

JENNIFER ROYCE

Bakımlı ve yemyeşil bir bahçenin tam ortasındaydı. Giriş merdivenlerinin karşısındaki havuz ve fiskeye gelenleri karşılıyor ve rahatlatıyordu. Ellerinden su sıçratan melek figürüne bakan Ayrim derin bir nefes aldı.

Bahçede uğraştığı işten başını kaldıran Cabir, kızın yapayalnız ve telaşlı bir şekilde geldiğini görünce doğrulup elindeki küreği bıraktı. Genç kız yanakları kızarmış ve mahcup bir şekilde iri yarı deve yaklaştı. Cabir'in uçuk mavi gözleri merakla kısılmıştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Leydi Ayrim?"

Ayrim bakışlarını kaçırmadan ne yapacağını bilemeyen ve bolcalayan yarım bir gülümsemeyle, "Beni tanıyorsunuz," diye mırıldandı. En son küçük bir kızken gördüğü için hatırlamayacağını düşünmüştü. Cabir donuk gözleri ve suskunluğuyla bakmaya devam edince, "Ben... şey... Fahid'i merak etmiştim," diye fışkırdı.

"Buraya kadar yorulmanıza gerek yoktu. Bir not da yollayabilirdiniz. Böyle refakatçisiz, bekâr genç bir adamın evine gelmeniz dedikodulara yol açacaktır."

Ayrim bu azarlayan ses tonuyla kızardı. Bakışlarını kaçırıp bahçeye gözlerini dikti.

"Biliyorum fakat onu görmem gerek."

"Kendisi dönünce ziyaretinizi bildiririm."

Kibarca kovulan Ayrim geri dönüp bekleyen arabaya bindi. Eve gitmeye henüz hazır değildi. Kızları görmeye gitmesi gerekiyordu. Arabacıya adresi vererek arkasına yaslandı. Cabir görüldüğünden de korkutucu gelmişti. Suriyeli donuk gözlerini dikip baktığında ürpermişti. Sonra da resmen kapıdan kovmuştu. Korumaya çalıştığı Fahid miydi? Alayla sırtıttı.

Duran arabanın penceresinden girdikleri bahçeye baktı. Cabir'in dişi haliyle karşılaşmak üzereydi. Kendisine çok kızgın olduğunu tahmin ediyordu. Sürücü kapıyı açarak kızın inmesine yardımcı oldu.

"Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Arabayı ahırın önüne çek, Reymond," dedi. Canlı yeşilliklerle sarılmış patikada yürürken duyduğu kahkahalarla duraksadı. Evin arka tarafından geliyordu. Adımlarını o yöne çevirdi.

Bir grup genç kız bahçede bir ağacın altına serdikleri örtü üzerine oturmuşlar, neşeyle sohbet ediyorlardı.

Esir Yürek

Bahçe yolundan gelen ayak seslerine dönüp baktılar ve Ayrin'i gördükleri anda sevinçle çığlıkları arasında ayağa fırladılar.

Genç kıza ilk ulaşan Gwen oldu. "Ayrin!" Arkadaşına sıkıca sarılırken, "Bizi sık sık ziyaret edeceğini söylemiştin! Sen bir yalan-cısın!" diyerek sitem etti. Ayrin de arkadaşını özlemle kucakladı.

"Özür dilerim, işler hiç beklemediğim kadar kötü gidiyor. Sizin de moralinizi bozmak istemedim."

Gwen geri çekilip, "Kötü mü?" diye endişeyle sordu. Genç kız elini kararsızca sallayarak, "Sonra anlatırım," diye mırıldandı. Sonra bakışını diğerlerinin üzerinde gezdirdi.

"Evet siz neler yapıyorsunuz bakalım?" Kızlar hep bir ağızdan refakatçilerini şikayet etmeye başlamışlardı ki, "Kızlar, lütfen sizi kapıdan içeriye aldığı için teşekkür etmelisiniz," dedi.

"Biliyoruz fakat hayatımızı cehenneme çeviriyor," dedi sarışın kızlardan biri. "Huysuz, sivri dilli, hiçbir şeyden memnun olmuyor ve mükemmeliyetçi."

"Yine de sabırlı ve uyumlu olmalısınız," diyen Ayrin, "Gidip gardiyanınızla konuşayım," sözleriyle eve doğru yürüdü.

"Tiffany nerede? Hiç gelmiyor," diyerek arkasından koşturan Gwen'e omzunun üzerinden bakarak, "Sizin kaybolmanızdan sonra evlilik çağına gelmiş kızı olan bütün anne babalar evlerinin kapısını kilitli tutuyor," diye açıkladı.

Gwen muzipçe kıkırdadı, gözleri parlıyordu. "Hepimiz sana minnettarız! Eğer bu şekilde bir çözüm bulmasaydın intihar etmeyi düşünüyordum!"

Ayrin eve doğru baktı. "Bizim huysuzumuz ne yapıyor?" Gwen koluna girerek, "Gel kendin gör. Akşama kadar başını ağrıttığımızdan yakınıp duruyor ve nane ruhu kokluyor. ortadan kaybolduğumuz anda ise telaşla aramaya başlıyor," dedi muzip bir sesle.

Ana salona girdiklerinde şöminenin önündeki koltukta oturan yaşlı kadın başını çevirip girenlere baktı. Mavi gözlerini kısarak onları süzüp, dudaklarını aksice sıkı.

"Demek aklına gelebildik, seni sorumsuz kız! Bu kadar gevezeyi başıma sarıp gittin ve ne yaptığımızı merak bile etmedin!" Ayrin onu gördüğüne mutlu olmuş bir şekilde yaklaşıp yanağın-dan öperken fısıldadı. "İyi günler dilerim Düşes, bugün yine çok neşelisin." Düşes elinde tuttuğu yelpazeyi kızın koluna hafifçe vurdu. "Sen de hâlâ saygısız ve terbiyesizsin."

Ayrin kıkırdayarak karşısındaki koltuğa oturdu. "Evet, vaftiz anneciğim kızlardan şikâyetçisiniz galiba. Ben de onlara kalacak yeni bir yer bulduğumu söylemeye gelmiştim."

Düşes kızgın gözlerini çattığı kaşlarının altında devirerek, "Bu kadar sersem kızı kim evinde saklar ki? İnan bana bir gün bile dayanamazlar," diye homurdandı.

Gwen kırılmış gözlerle arkadaşının yanına oturdu. "Sizi bu kadar bunalttığımı bilmiyordum, Düşes."

Dönüp Ayrin'e baktı. "Yeni bir yer bulmana sevindim. Artık Düşesi rahatsız etmek istemiyorduk zaten."

Düşesin yaşlı olmasına rağmen dimdik ve öfkeli ayağa kalkışı oldukça hızlı olmuştu. "Siz ne kadar da aptal yaratıklarsınız böyle! Onlar burada kalacak! Son sözüm bu! Hiçbir yere gidemezler!"

Ayrin ve Gwen sarılarak yanaklarını öpücüğe boğdular. Düşes huysuzlaşmaya çalışan ve başaramayan ses tonuyla onları azarlar-ken, gülümseme izlerini saklamaya çalışıyordu.

"Bu yeni nesil ne kadar laubali ve saygısız inanamıyorum. Gi-din, daha fazla beni meşgul etmeyin, işlerim var." Neşeyle odayı terk eden kızların arkasından sevecen gözlerle baktı. Gülümsediğini gören var mı diye çevresine bakıp eski huysuz haline geri dönmeye çalıştı.

İki hafta önce Ayrin gelerek arkadaşlarının zor durumda ol-masını üzgünce anlattığında, onun bu çabasını takdirle karşılamış ve kızı bir süre evinde misafir edebileceğini söylemişti. Arsız kız, bir kızla kalmamıştı ki; üç kişi, daha sonraki hafta ise dört kişiyle gelmişti. Sevgili Elisa'sının küçük kızı idealist ve cesurdu. Gö-zünü kırpmadan yaptıklarında sanki kendini görüyordu. Ah tabi, sonunu düşünmeme huyu hiç kendisine çekmemişti! Bu kızları ne yapacaklardı? Geri döndüklerinde büyük bir kargaşa olacak, dedikodulardan başlarını kurtaramayacaklar cemiyetten dışla-nacaklardı, buna rağmen hepsi buradaydı. Onlar için bir şeyler düşünmeliydi. Dudaklarına yayılan kurnaz gülümseme bir anda daha genç görünmesine neden oldu. O, Demir Leydiydi! Hiç kimse karşısında daha duramamıştı!

Gemiden indiklerinde akşam olmak üzereydi. Tutuklu kor-sanlar muhafız birliğine teslim edilmiş, esir ve köleler evlerine dönebilecek paralarla limana bırakılmıştı. Herkes evlerine dağı-

Esir Yürek

lirken, Fahid geçen üç haftadan oldukça memnun yoldan çevirdiği arabaya bindi. Üç yıldır ilk defa kendisini özgür hissediyordu ve geçmişin yaralarının artık kapanmaya başladığını fark etmişti. Sagirah'ı çok ama çok özlemişti! Özlemin içini yakıp kavuran bir açlığa dönüşebileceğini bilmiyordu. Hiç kimseyi özlememişti ki... Artık bulanık bir anıya dönüşen anne ve babasına duyduğu hislerin içinde özlem var mıydı yoksa kaybolan masumiyetiyle birlikte geçmişte yitip gitmiş miydi bilmiyordu. Ayırın ona insani duyguların varlığını hatırlatıyor, yüzeyini kaplayan katmanları sıyrıp altında yatan hislerini görmesini sağlıyordu. Onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Araba bahçe kapısından girerken bir zamanlar bu evi yuva olarak göremeyeceğini düşündüğünü hatırladı. Yanılmıştı, şu an yuvasına dönmüş hissediyordu. Genç kızın olduğu her yer evi ve yuvasıydı. Onun varlığının buralarda olduğunu bilmek bile rahatlatıcıydı. Koltuğa attığı ceketini alıp arabadan indi. Rahat olmaya alışkın bir adam olsa şu merdivenleri ısıklık çalarak çıkabilirdi.

Kapıdan girdiği anda Cabir'le burun buruna geldi. Suriyeli onun parlayan gözlerini, mutlu yüzünü, güneşten iyice açılmış saçlarını öfke ve kıskançlıkla süzerek, "Beni burada bırakarak delirmiş olmamı amaçladıysan, başarılı oldun! Bir daha asla evde kalmayacağım!" diye homurdandı. Fahid yaklaşıp karşısında durdu, dudaklarında büyüyen gülümsemenin onu sinir ettiğini bile rek sırttı.

"Kocasının denizden geç dönmesine kızan kadınlar gibi dırıldığının farkında mısın, Cabir?"

Cabir'in açık renk gözleri yanıp söndü. "O kadınlarda olmayan bir şey mevcut bende."

"Terbiyesizleşme." Fahid'in farklı anlama çektiği, gülümseyen gözlerinin kısılmasıyla belli oldu. Cabir'in gür kahkahası üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Ben yumruktan bahsediyorum. Gelecek defa tadına bakacağın sert yumruklarımдан. Beni arkanda bırakamayacaksın, çünkü seni öyle bir pataklayacağım ki limana sırtımda götürmemi isteyeceksin."

Fahid'in alaycı bir sırıtişla merdivenlere yürümesine kızgınca bağırdı. "Bana sırtını dönüp gitme! Bir daha bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin!" Fahid ilk basamağa ayağını koyup döndü.

“Cabir, biliyor musun bu dırdırların beni evlilikten soğutuyor. Her denizden döndüğümde o da beni böyle bunaltacaksa evlenmekten vazgeçebilirim.”

Merdivenlerde kaybolan genç adamın arkasında ağzı açık bakan Cabir uzaklaşan ayak seslerini yakalayabilmek için koşarken, “Hemen geri dön! Biraz önce evlenmekten mi bahsettin sen?” diye kükredi. Uzaklaşan Fahid’in kahkahalarına yetişemedi. Kapıya geldiğinde ise sadece suratına kapanan kapının sesini duyabildi.

“Çabuk çık ve bana açıklama yap, Fahid!”

“Git başımdan! Yorgunum ve kirliyim!” İçeriden Fahid’in kızgın sesi gelince duvara tekme vurdu. Sonra aklına gelenle kapıya dudaklarını yaklaştırıp alayla konuştu.

“O zaman ben de seni ziyarete gelen şu menekşe gözlüden daha sonra söz ederim.” Daha sözünü bitiremeden kapı yıkılacakmış gibi çekilerek açıldı. Eşikte üstünü çıkarmış, ayakları çıplak, sadece pantolonla ve endişeden kararmış bir yüzle Fahid belirdi.

“Ayrın buraya mı geldi? Neden, ne zaman?” Cabir’in suratındaki kendini beğenmiş gülümseme sinirlenmesine neden oldu.

“Sen benimle alay mı ediyorsun?”

Cabir kocaman gövdesini sallayarak, duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Neden alay edeyim? Sagirah seni sordu. Ben de gelmedi dedim.”

“Neden geldiğini söyledi mi?”

“Hayır, söylemedi. Sadece seni merak ettiğini duydu şu nazik kulaklarım. Neler dönüyor burada?”

Tekrar içeri giren Fahid kapıyı çarparken söylendi. “Seni ilgilendiren bir durum yok!”

Ayrın henüz yeni yatmıştı ki bir cismin cama çarpma sesiyle doğruldu. Korkuyla yorganı üzerinden atıp yataktan kalktı. Pencerenin kıyısına saklanarak ay ışığının aydınlattığı bahçeye baktı. Gördüğü karanlık fakat tanıdık silüet yüreğinin korkuyu bırakıp sevinçle atmasına neden oldu.

Koltuğun arkalığine atılmış şalı kapıp sessizce kapıdan çıkarak yalınayak uçarcasına merdivenlerden indi. Mutfaktan geçerek bahçeye açılan kapıdan süzüldü. Ayağının acımasına aldırmadan

Esir Yürek

çakıl döşeli yoldan koşarak adamın kollarına atladı. Sıkı sıkı sarıldığı sıcak bedeni kendine bastırınca derin bir şekilde nefes aldı. Ayrin onun sesinin boğukluğunu, kokusunu, kollarının gücünü ve sıcaklığını özlemişti. Yüzünü öpücüklere boğan genç adamın mırıldandığı sözcükler arzu doluydu.

“Tanrım! Sagirah, seni öyle özledim ki! Görmeden uyuyamazdım!”

Genç adam geri çekilip ay ışığında parlayan ve mistik bir görünüme bürünmüş yüzünü özlemle izledi. Ayrin elini uzatıp onun bağından kurtulmuş saçlarını geri itti. Parmakları yeniden tanımaya çalışır gibi yüzünün her noktasında dolaştı ve ezberledi. Her dokunuş iliklerine kadar açıklıkla sarsılmasına neden oluyordu. Daha fazla dayanamayarak dudaklarına kapanıp tüketici bir arzuyla öptü. Kızın beceriksizce verdiği karşılık, kollarını daha da sıkı bir şekilde bedenine dolmasına neden oldu. Ayrin onun omuzlarına doladığı kollarını sıkıştırdı, çünkü ayakları yere basmıyordu. Genç adam onu yüzüne yaklaştırmak için kaldırmıştı ve kız boynuna asılı kalmıştı. Nihayet Fahid birkaç santim geri çekilerek alnını alnına dayadı.

“Beni özleminle öldürüyorsun, Sagirah.”

Nefesini düzene sokmaya çalışan genç kız gözleri kapalı gülmüsedti. “Sen de beni öldürüyorsun.”

Genç adam bahçedeki çardağa yürüyüp kızı kucağından bırakmadan oturdu. Ayrin kollarını gevşeterek karanlıkta görmeye ihtiyaç duymadan onun mükemmel hatlarını dudaklarıyla her noktasına kadar mühürledi. Fahid, ellerine hâkim olamadan kızın sadece incecik bir gecelik bulunan vücudunu parmaklarıyla okşayarak ezberledi. Aklını kaçırmaması an meslesiydi. Eğilip yeniden dudaklarını dudaklarına bastırdı. Bir temas yetmiyordu. Dilini açılmaya ikna ettiği pembe dolgun dudakların arasından kaydırıldı. İnleyerek her noktasını keşfetti. Aldığı lezzet karşısında solukları sıklaşmıştı. Kendini biraz geri çekip homurdandı.

“Bana dur de, yoksa...”

Ayrin de ondan farklı değildi. Genç adamın ona yaptıkları ve kollarında olması doğru, eksiksiz ve arzuyla yüklüydü. Bu duygulara dur demek içinden gelmiyordu fakat demezse kötü şeyler olacaktı gibi konuşan adama baktı. Fahid onun irice açılmış menekşe mavilerinin ay ışığında korku ve arzuyla parladığını görünce pişmanlıkla inledi.

"Buraya gelmem hataydı! Özellikle seni böyle ince bir gecelik bulacağımı bile bile! Ama dayanamadım, senden bir dakika daha ayrı kalamazdım! Cabir de senin geldiğini söyleyince..." Yeni hatırlamıştı.

"Neden gelmiştin?"

Ayrın bir an onun neden bahsettiğini bilemeyerek, daha doğrusu arzudan karışmış aklının toparlanmasını bekleyerek baktı. Sonra, "Sadece seni görmeye ihtiyacım vardı. Gelmişsindir diye düşündüm," diye fısıldadı. Genç adam uzanıp, onun yüzünü avuçlarına alarak, pürüzsüz tenini başparmaklarıyla okşadı.

"Geri döndüğüm anda sana geleceğimi bilmeliydin." Genç kız bilmiyordum anlamında omzunu silkti. "O an düşünemedim."

Onu çekip göğsüne yaslayan Fahid, "Ben yokken neler yaptığını anlat," derken kokusunu derin bir nefesle içine çekti. Ayrın'ın kasılan küçük bedeni kolları arasında büzülmüştü. Genç adam bunun sebebini anlamak için çenesinden tutup yüzünü kaldırarak gözlerle bakmasını sağladı.

"Anlat bana Sagirah, seni üzen nedir?"

Gözlerindeki acıyı görmesin diye bakışlarını kaçırıp kırıştırdı. Onun gücüne, sahiplenmesine ve sevgisine ihtiyacı vardı. Şu an yanında, kolları arasındayken tüm dünya önemsizleşiyor ve silikeyliyordu. Her şeyle baş edebilirdi, yeter ki o yanında olsun ve hep böyle göğsüne bastırsın... Kollarını ceketinin altından geçirip, bir gram bile yağ olmayan beline sararak kendini ona bastırdı.

"Artık sen yanımdasın ve ben hiçbir şey için endişelenmiyorum."

Fahid onun sarılmasına karşılık verdi. Kollarındaki narin bedeni sıkıca sarıp saçlarına dudaklarını bastırdı. Onun üzülmemesi için tüm dünyayı karşısına alabilirdi. Kendisine söyleyemediği her neyse önünde sonunda öğrenecekti. Üzüldüğü her dakika içinse kendisine hesap vermek zorunda kalacak olan kişiye karşı hiçbir acıma hissi duymadı. Kızın ürperip titremesi üzerine ondan uzaklaşmadan, "Artık içeri gir, Sagirah. Sıcak yatağın seni bekliyor, üşümeni istemiyorum," diye mırıldandı. Ayrın onun kendisini bırakmasından korkarak daha sıkı sarıldı. Başını göğsüne gömüp erkeksi kokusunu içine çekti. Genç adam onun bu davranışına seksi ve boğuk bir sesle, "Tatlım, burada sabaha kadar kalamayız. Bu incecik gecelikle yeterince aklımı başımdan alıyorsun. Bir de üşüyüp hastalanırsan, vicdan azabı çekerim," dedi.

Esir Yürek

“Hayır, biraz daha kal lütfen!”

Kızın itiraz eden sesi onu sarıp sarmalamak ve bırakmamak için neden vermiş gibi, rahatlamış bir nefes aldı. Bu duygular onu öldürüyordu. Kızı yüzünün seviyesine getirerek uzun uzun baktı. Sonra daha fazla ayrı kalmak canını yakıyormuş gibi yeniden dudaklarına kapandı. İçercesine, tüketmek istercesine ve hayatıymışçasına öptü.

Ayrin omuzlarına kaldırdığı ellerini saçlarının arasından geçirmek istedi ama bağlar engel olunca tutup çekerek serbest bıraktı. Sonra gür kumral saçların arasından parmaklarını geçirirken kayan tutamların yumuşaklığı ve baştan çıkarıcılığı karşısında içini çekti. Fahid, oturduğu koltuğun yumuşak minderleri üzerine uzattığı kızıdan dudaklarını ayırmayarak bedeniyle onu minderlere bastırdı. Bedeni her noktasıyla ona temas etsin, hissetsin istiyordu. Ona hava gibi, su gibi ihtiyacı vardı. Elleri aşağılara doğru kayarken altında yatan genç kızın bedeni arzuyla kıvranıp ona biraz daha yapıştı. Genç adam arzudan kendinden geçmiş bir halde, “Sana sahip olmazsam çıldırabilirim,” diyerek inledi. Boğuk bir sesle yalvarırmış gibi söylediği sözcükler, bir an Ayrin’in şaşırmasına neden oldu.

“Sen zaten bana sahipsin. ”

Fahid onun masumiyeti karşısında gülse mi, öpse mi karar veremiyordu. Kendini zorlayarak kızın üzerinden doğrulup kalkmasına yardımcı oldu.

“Öğrenmen gereken bazı şeyler var. Şu an öğrenemeyeceğin şeyler. ”

Ayrin onun kendisine cahilsin demek istediğini anlayarak kırılgan ve küskün bir sesle, “Ben aptal bir kız değilim! Neyi bilmiyorsam, öğrenebilirim!” dedi.

Fahid gülümsemesini saklayarak, “Şu an için imkânsız, ancak evlendikten sonra sana öğretebilirim,” derken boğuk sesi kızın içini okuyor, bilmediği noktalarındaki kasılmaları işkenceye döndürüyordu. Fakat yine de söylenen son sözler karşısında, “Ama neden? Şimdi de öğrenebilirim! Ayrıca sen uzaklara gittiğinde zamanımı geçirecek bir şeye ihtiyacım var! Öğrenmek ve araştırmak için bol bol zamanım olur!” diyerek aksi bir sesle karşı çıktı.

Fahid bu söz üzerine kaskatı kesildi. Ne diyeceğini ya da ne düşüneceğini bilemiyordu. Ona bir başkasının elini sürdüğünü

düşünmek, bütün kaslarının isyan ve kıskançlıkla sertleşmesine neden oldu. Ayrin onun neden yüzünün karardığını anlayamamıştı.

“Ne oldu? Kötü bir şey mi söyledim?”

Genç adam öfkesini kontrol altına almak için gevsemeye çalışarak gece havasını içine çekti. “Eğer bu bilgileri benden başka birinden öğrenmeye kalkarsan Sagirah, o adamı öldürürüm!” Ayrin açılmış ağzı ve dehşete düşmüş gözleriyle ona baktı.

“Hangi adamı?”

Ancak bu soruyu duyduğunda genç adam olanların komikliğini fark ederek kızı sarılıp, sesini yükseltmemeye çalışarak güldü. Tanrım! Onun bu kadar masum ve bir bebek kadar temiz olduğuna inanamıyordu! Dünya asla onun bildiği gibi bir yer değildi. Başından geçen onca olaya rağmen ruhen hep masum kalmıştı ve genç adam onun hep böyle kalması için elinden ne gelirse yapmaya yemin etti. Ayağa kalkıp kızı da kaldırdı. Sonra gözleri onun çıplak ayaklarına takıldı.

“Sen dışarıya yalınayak mı çıktın?”

Ayrin eğilip ayaklarına bakarak gülümsedi. “Seni görünce aklıma bile gelmedi.”

Fahid eğilip onu kucaklayarak mutfağın arka kapısına doğru yürüdü.

“Koca bir bebek gibisin.”

Ayrin kollarını sevinçle onun boynuna dolayıp sıkıştırdı. “Belki de beni böyle taşıman için özellikle giymemişimdir.” Fahid onun alnına bir öpücük kondurdu. “Böyle şeyler yapmana gerek yok. Söyle yeter, ömür boyu seni böyle kucağımda taşımak için ne gerekirse yaparım.” Kapıya gelince kızı yere indirerek, eğilip son kez öptü.

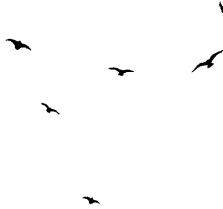
“Hadi, şimdi git artık.”

Kapıdan kaybolan kızın geride bıraktığı kokusu bir süre daha orada dikilmesine neden oldu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Özgürlük aşkla kutsanmadıkça
bir yanı hep eksik kalacaktır
yüreğin."

Esir Yürek

Ayrin mutlu bir şekilde uyuyup, sabah erkenden kaldığı yerden enerji dolu ve cıvıl cıvıl kalktı. Dün gece Fahid'in gelmesi tüm sıkıntılarını bir anda gidermişti. Güven veren bir çınarın koca gövdesinden alınan güç gibi ,sığındığı kolların korkularını iyileştiren bir gücü vardı. Yüreğindeki korku ejderhalarını yenen şövalyesiydi o. Kıkırdayarak aslında korsan diye düşündü. Yemek odasında kahvaltı beklemekte olan kızın görüntüsü Cecil'in yanından geçerken dikkatle ve araştıran gözlerle bakmasına neden oluyordu.

Kahvaltı masasında ağabeylerine takılıp onları kışkırtarak eğlenmeye devam etti.

"Will, hani şu gittiğimiz..." William cümlesinin sonunu duymadan lokmasını aceleyle yutmaya çalışırken neredeyse boğuluyordu. Bakışlarında çakan şimşeklerle kızı uyardı. Ayrin masumca, "Operadan bahsediyorum. Karşı locada oturan şu iri..." derken, Will'in yeniden boğulurcasına öksürmesi diğerlerinin merakını çekmişti. Genç kız o gece karşı locadaki iri göğüslü güzelle ortadan kaybolan ağabeyini bulduğunda oldukça utandırıcı bir durumdaydılar. Ayrin gözlerini açarak, "Hasta mısın, Will? Karşı locada oturan iri yarı adamın kim olduğunu merak etmiştim," diye sordu. Genç adam kızarmış gözlerle kız kardeşine baktıkça, "Ben iyiyim fakat sen birkaç gün yataktan çıkmasan iyi olur," diye tsladı.

"Ama neden, sağlıklı görünmüyor muyum?"

"Sana yapacaklarını düşünürsek hiç sağlıklı görünmeyeceksin," dedi, kızı eğilip sesini kısarak. "Şimdi çeneni kapa ve kalıvaltını et!"

JENNIFER ROYCE

Cecil kemik görmüş köpek hevesiyle, "Kimden bahsediyor, William? Tanıdığımız bir centilmen mi?" diye sordu. Ayrin'in bir beyefendiyi sorması ilk defa karşılaştığı bir durumdu ve bu kadının dikkatini çekmişti. Will'den sadece anlamsız bir homurdanma duyuldu.

"Tiyatrodaki aktris Bayan Amelia'yı gördün mü, Derek? Çok güzel bir kadındı." Derek ikisi arasındaki diyalogdan hoşlanmış bir yüz ifadesiyle yemeğini yiyor fakat konuşmalara katılmıyordu. Küçük cadının dikenlerini kendisine çevirmesiyle çatalı tutan eli havada kaldı. Bakışı babası ve Cecil arasında gidip geldi. Lanet olası arsız kız kardeşinin nereden öğrendiğini anlamamıştı.

"Çok fazla konuşmuyor musun, Ayrin?" diyerek tehditkâr bir bakış attı.

"Yeni gösterisine beni de götürürsün diye umut ediyordum."

"Will'in de dediği gibi ağır bir hastalıkla kendini yatakta bulmadan önce sus!" Dişlerini arasından tıslamayla tehdit ederek konuşan ağabeyine sevimli bir gülücük atan Ayrin ayağa kalktı.

"İzninizle, size afiyet olsun."

Genç kızın odayı terk etmesiyle masadakiler derin bir nefes aldılar. Norman dün öfkeyle yanından ayrılan kızının bugünkü mutluluğuna anlam veremezken, aklında bu evliliği kabullenip kabullenmediğini sorguluyordu. Cecil ise hâlâ kızın sorduğu centilmeni öğrenmeye çalışıyordu. Daha fazla dayanamayıp ayağa fırlayan Will'i Derek durdu.

"Seninle konuşmam lazım. Çalışma odasına gel."

Geçen hafta ısrarları sonucu bazı arazileri incelemeye göndermişti ve genç adamın çıkardığı işten fazlasıyla memnun kalmıştı. İkisi birlikte odayı terk ettiler. Cecil masayı toplamaları için çalışanlara çağırırken Norman da kütüphaneye çekildi.

Ayrin bahçeye çıkıp Mısır'dan geldiğinden bu yana, oluşturmaya çalıştığı *Sagırah Bahçesi* için eldivenlerini takıp çitin kapısını açarak girdi. Bu küçük bahçeyi insanlarla iletişim kuramadığı zamanlarda bir kaçış yolu olarak düşünmüş, zamanla çiçek çeşitlerini çoğaltarak ve dizayn ederek çok hoş bir bahçeye dönüştürmüştü. Sinirini ve karamsarlığını alan bu yer düşüncelerini toplamasına yardımcı oluyordu. Menekşelerinin artık açmaya başladığını, ortamın nefis bir kokuyla dolduğunu fark edince se-

Esir Yürek

vinçle çılgık attı. Toprağa çökerek otlarını ayıklarken ortamı saran enfes kokuyla kendinden geçmişti.

Fahid gece boyu düşünüp bir karara varmıştı. Erkenden kalkıp hazırlanmış ve Cabir'in nereye gittiğini sorgulamasına sessiz kalarak evi terk etmişti. Ayrınlerin kapısını çalarken her olasılığa açıktı. Norman'ın hiç hoş karşılamayacağını biliyordu. Yine de bu konuda onu ikna edebilmeyi umuyordu. Uşağın açtığı kapıdan girip Lord ile görüşmek istediğini bildirdi. Uşak Benedick beklemesini söyleyerek ayrılıp, beş dakika sonra genç adamı kütüphaneye aldı.

Norman mektup yazmakla uğraşıyordu. Fahid kapıdan girince, gönülsüzce ayağa kalkıp genç adama yer gösterdi. Yeniden yerine oturup onun kütüphanede dolaşan bakışlarını izledi. Neden buradaydı? Geçmişte de onun yargılayan bakışlarından asla hoşlanmamıştı. Kölenin efendisini kınadığı nerede görülmüştü? Yeniden karşılaştıkları andan bu yana eleştiren bakışlarına bir de yaşlı adamın ruhuna baskı yapan kişiliği eklenmişti.

Fahid kütüphanenin kitapla dolu raflarını, eski eşyaları ve duvarda asılı olan tabloları inceleyen bakışlarını alıp Norman'a çevirdi. Mesafeli duran adama yakın olmaktan en az onun kadar hoşnut değildi. Genç adam bu soğukluğun Mısır'a dayandığını biliyordu. Onun kölesiyken şimdi eşiti olmasını hazmedemiyor gibi görünüyordu. Kısa süren bir sessizliğin ardından Fahid, "Aramızda bazı tatsızlıklar olduğunun farkındayım Lord Remington, ama artık bunları aşmamız gerektiğini düşünüyorum," diyerek söze girdi.

"Birdenbire bu ılımlı yaklaşımın nedenini öğrenebilir miyim?"

Genç adamın altın rengi gözleri hiçbir şeyi kaçırmadan adamı inceliyordu.

"Sizden Ayrin'le evlenmek için izninizi istiyorum."

Norman tam nefes alacakken, bu sözleri duyunca bir müddet soluk almayı unuttu. Yüzü fazlasıyla kızarmışken yeniden nefes almaya başladı.

"Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz!"

"Ben ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Sizden kızınızla evlenmek için izin istiyorum."

Norman hızla ayağa kalkıp ellerini masaya dayarken, Fahid

gözünü kırpmadı bile. "Sen, eski bir köle olarak kızımınla evlenebileceğini düşünüyorsan, ben buna sadece haddini bilmezlik derim!"

Genç adam adının anlamına uygun bir panter gibi tehlikeli ama sakın bir ifadeyle yerinden kalktı. Masanın kıyısına kadar gelip durdu. Bu arada adamdan bakışlarını ayırmamıştı.

"Bütün mesele benim bir zamanlar köle olmam mı, Lord? Yoksa kaybolan kızını bulmak için senin hiçbir şey yapamamanın ve onu bulup getirenin ben olmamın verdiği vicdan azabı mı?"

Norman öfkeden mor bir renge bürünürken masa üzerinde duran elleri bir yumruğa dönüşmüştü.

"Sen gerçekten de haddini aşırıyorsun genç adam! Ayrıca kızımın evlilik sözü verilmiştir!"

Fahid duyduğu sözler üzerine uzanıp, adamın yakasına yapışarak masanın üzerinden kendine doğru çekti. Öylesine öfkeliydi ki, o an adamı öldürebilirdi. Kendini kontrol edebilmek için derin nefesler alsa da hiçbir işe yaramıyordu.

"Asıl sen haddini aşmışsın, Lord Remington! Kızının fikrini sormadan böyle bir evliliğe sürükleyemezsin! Ayrıca ben buna asla izin vermeyeceğim! Senden bir centilmen gibi davranarak kızını istedim! Önüme okyanusları çeksen, yine de ondan vazgeçmeyeceğim!"

Genç adamın asıldığı yakasını kurtarmaya çalışan Norman, onun hiddetinden kaçabilmeyi isterdi.

"Söz verdiğin adam kim?"

"Yakamı bırak!"

Fahid adamın söylediğiyle hâlâ yakasının ellerinde olduğunu fark edince silkeleyerek bıraktı.

"Lord Vidal Radcliffe bulaşmak isteyeceğin bir adam değil! Ona karşı gelemezsin! Bu evliliği çok istediğimi mi sanıyorsun? Beni buna zorluyor! Çocuklarımla geleceğini mahvetmekle tehdit ediyor!"

Fahid gözlerini öfkeyle adamın yüzüne çevirip, sözünü bitirmesine izin vermedi.

"Sen de karşılığında kızını satmaya karar verdin, öyle mi? Düşündüğümünden de adi bir adammışsın!"

Sözlerini bitirir bitirmez, bedeninden taşan hiddetle kütüphaneden çıkıp, kendini dışarıya attı. Nefes almakta zorlanıyor, çektiği hiçbir soluk işe yaramıyordu. Onun Sagirah'ı böyle bir durum-

Esir Yürek

da kalmamalıydı. Kahretsin! O pisliği yaptığına pişman edecekti! Kapıda bekleyen arabaya binip nereye gideceğini bilemeyen bir şaşkınlık ve öfkeyle yumruğunu kapıya geçirdi. Arabacı genç adamdan adres bekliyordu. Dişlerini gıcırdattı. Sabahın bu saatinde nereye gidilirdi? Sonunda arabacıya, "Eve!" diye hırladı.

Evden ayrılışından kısa bir müddet sonra dönüşü oldukça hiddetli olmuştu. Kimseyle konuşmadan ve Cabir'i görmezden gelecek çalışma odasına kapandı. Üzerinden çıkardığı ceketı fırlatarak boynunda özenle bağlanmış olan boyun bağıını bir çırpıda, daha fazla nefes almaya ihtiyacı varmış gibi söküp attı. Yerinde duramayan yabancı davranışlarla odada dolanıyor, Sagirah'ın ellerinden kayıp gitmesini engellemek ister gibi yumruklarını sıkıyordu.

Doldurduğu bardağı tepesine dikti. Bütün gün odadan çıkması Cabir'in onun üstüne gitmesini engelledi. Götürülen yemekleri reddetti. Akşamüzeri odadan çıkınca Cabir yolunu kesti.

"Fahid derdin neyse söyle, hallederiz."

Genç adam yüzünde karanlık bakışları ve sır vermeyen ifadeyle onu geçmeye çalışınca Suriyeli kolunu tuttu.

"Fahid böyle davranarak hiçbir şeyi çözemezsin! Sorun Sagirah mı?" Onun gergin, sert bedeni ve kasılmış çenesi fazlasıyla durumu ifade etmesine rağmen Cabir, içine attıklarını söze döksün istiyordu.

"Çekil yolumdan Cabir, gitmem gerek!"

"Tamam, birlikte gideriz. Her nereye gideceksen..." Kolunu kurtaran Fahid yanından geçip çıkışa ilerlerken, "Bu işi kendim halledeceğim," diye homurdandı. Cabir'in daha fazla bir şey söylemesine izin vermeden kapıyı çekip çıktı. Suriyeli, genç adamın arkasından sıkıntılı gözlerle bakarken yapabileceklerini düşünüyordu.

Fahid, White'a girdiğinde, centilmenler kulübü çoktan müdavimleriyle dolmuştu. Kapıdan giren genç adamı, hâlâ işlerine almakta kararsızlardı. Yaklaşan garsondan aldığı içkiyi içerken rastgele dolaşmaya başladı. Adamın her gece buralarda olduğunu duymuştu. Yanından geçen bir başka garsona eğilip adamı sordu. Garson sessizce oyun odasında olduğunu söyleyince, adınlarını o yöne doğru çevrildi.

Oyun odası loş ışıklarla donatılmış ve sessizdi. Arada bir müs-

tehcen şakalara karşılık kahkahalar yükseliyordu. Seçkin ve ağır bir havası vardı. Fahid, masalar arasında dolaşüyor ve konuşmalara karışmadan dinliyordu. Büyük şöminenin yanında bulunan masada oturan beylerden birinin, adamın adını zikretmesi üzerine yavaşça masaya yakın duran koltuklardan birine yönelip oturdu. Bakışlarını adama dikti.

Elli beş yaşlarında, zinde görünen bir adamdı. Davranışlarında elinde tuttuğu gücün verdiği bir kasılmışlık vardı. Purosunu içerken gözleri genç adamın gözleriyle çakıştı. Fahid bardağını kaldırıp selamlayarak gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyi dudaklarına eğreti bir şekilde yerleştirdi. Adam da başını hafifçe eğerek ama meraklı bakışlarla selamına karşılık verip oyuna döndü.

Gecenin geç saatlerine kadar adamın kalkmasını bekleyen Fahid sandalyesinden doğrulan adamı kıpırdamadan izlemeye devam etti. Çıkışa yürüyen adamın peşinden çıktı. Lord, kapının önünde arabasını bekliyordu. Fahid elleri cebinde yanına diki-lerek içinden geçenlerin aksine sakince başını kaldırıp yıldızlara baktı.

“Her ölen insanla bir yıldız kayarmış.”

Adam dönüp, yanında dikilen her tarafından sertlik ve rahatlık akan genç adama baktı.

“Ne dediniz anlamadım?”

Fahid dönüp altın gözlerine yerleşmiş tehdit kokan bir bakışla adama inceledi.

“Bu kadar çok yıldız kaydığına göre, dünya üzerinde çok insan ölüyor olmalı. Her an, her dakika.” Geniş omuzlarını silkeledi.

“Bazı ölümleri anlamıyorum ama bazı ölümlerin hak edildiğini düşünüyorum. Siz ne dersiniz?”

Lord Vidal, bu konuşmadan bir şeyler çıkarıp çıkarmama konusunda emin değildi. Tehdit mi yoksa öylesine bir muhabbet miydi? “Siz bana bir şey söylemeye mi çalışıyorsunuz, bayım?”

Fahid bütün bedeniyle adama dönerek ceplerinde yumruk haline dönüşmüş ellerini hiç de sakın olmadığını belirten bir ifadeyle yavaşça çıkardı.

“Aslında size söylemek istediğim çok fazla sözcük var ama ben birkaç tanesiyle yetineceğim. Bir adım atıp adama fazlasıyla yaklaşınca, bu iri cüsseden irkilen adam geri gitmemek için yere sıkı sıkı ayaklarını bastı. Elinde tuttuğu bastonun sapını sıktı. Böyle bir tehditle yılmayacak kadar güçlü bir adamdı. Bu nedenle te-

Esir Yürek

dirgin olmasına gerek yoktu. Üstelik birkaç saniye sonra arabası burada olurdu.

“Hâlâ ne hakkında konuştuğumuzu anlamış değilim.”

Fahid, adamın gırtlığına yapışmamak için yumruk haline getirdiği ellerinin boğum yerleri beyazlaşmıştı. Gülüşü bir panterin avını gördüğünde memnun olmuş sırtmasına benziyordu.

“Tabi, öyle çok karanlık işlere sahipsiniz ki, benim hangisinden bahsettiğimi anlamamanız normal. Basitçe anlatayım o zaman: Sizin sapık ruhlu oluşunuzdan, küçük bir kıza, torununuz bile olamayacak kadar küçük bir kıza, dayattığınız evlilikten bahsediyorum.”

Şimşek hızıyla kalkan eli göremeyen adam, boğazını sıkın pençelerden yanlarına yaklaşan arabanın nal sesleriyle kurtuldu. Fahid, adam kendini arabaya atmadan önce son sözlerini söyledi.

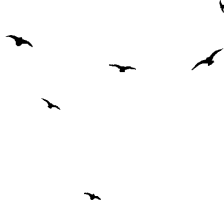
“Ondan uzak dur Lord bozuntusu! Eğer onu herhangi bir şekilde üzersen veya parmağının ucunu dokundurursan o parmakları alır tek tek kopartır sana yediririm!”

Lord Vidal arabaya biner binmez arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Korkmadığını söylese yalan olurdu. Bundan böyle yanında kendini koruyacak adamlarla dolaşması şart olmuştu. Ayrıca bu adam kimse, korkusuz ve dediğini yapacak gibi görünüyor-du. Araştırmalarına onu da eklemeye karar verdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Aşk karşısında alınan
yenilgiden mutluluk
deyebilir miydi insan?"

Esir Yürek

Ayrin, o günden sonra babasının evlilik konusu hakkında konuşmadığını görünce, fikrini değiştirdiğini düşünerek sevinmişti. Fahid'in babasıyla olan konuşmasından haberi olmadığı için düşündükleri kendini mutlu hissetmesine neden oluyordu. Sık sık göremediği genç adamı özlemek canını yakıyordu. Oyalanmak için kızları sık sık ziyaret ediyor ve daha ne kadar saklanacakları üzerine fikir yürütüyorlardı. Doğrusu hiçbiri yüksek sesle düşüncelerini ve itirazlarını dile getiremiyordu. Çünkü Düşes bu konuda konuşulmasını yasaklamış tek söz söylemelerine bile izin vermiyordu. Bir gün Ayrin aklına gelen tek seçeneği söyledi, daha doğrusu tek çözüm yolunu. Kızlarla bahçede oturuyorlardı.

"Bence tek çözüm yolu sizi evlendirecek centilmenler bulmak."

Kızlardan Fran, düşmüş bir suratla konuştu. "Söyler misin ağaçtan mı toplayacağız o centilmenleri?" Ayrin dudaklarını büzerek omzunu silkip, "Nasıl bulacağımız üzerine fikir yürütülmesine ihtiyacım var." dedi

Stacy zaten ailesinden ayrıldığı için kendini kötü hissediyordu. "Öyle pat diye herhangi bir davete katılamayız ki." Hepsi aynı fikirdeydi. "Evden kaçarken yaptığımız gibi yapalım, erkek kılığına girelim ve davetlere katılalım." diyen Molly heyecanla atıldı. Fran dirseğini kızı geçirdi. "Sence hangi centilmen bir erkeğe bakar ve dans eder? Yanına yaklaşmana bile izin vermez! Zaten izin verirse, arkana bakmadan kaçman gerek." Stacy gözlerini kocaman açıp şaşkınca "Neden kaçmamız gerekir?" diye sordu. Yaşının küçük olması onun bazı bilgilerden yoksun bırakmıştı.

JENNIFER ROYCE

Kızların gülüşmeleri üzerine öfkeden kıpkırmızı oldu.

“Benim cahilliğimle alay ettiğinize inanamıyorum!”

“Ama bu cahillik çok olumlu tatlım, revaçta olan masumiyetini gösterir.”

Ayrin’in söyledikleri üzerine yatıştı. Gwen, Ayrin’e diktiği kurnaz bakışını döndürdü. “Şöyle bir plan yapsak; belirlediğimiz centilmenlere birer davetiye göndersek ve gizli bir davet hazırlasak. Başımızda Düşesin olması beylerin aklındaki soruları da bertaraf eder. Etmezse de Demir Leydi bir şekilde onları ikna edecektir.”

Bütün kızların gözleri parladı. Ayrin için de güzel bir fikirdi. “Bu konuyu Düşesle konuşmalıyız,” diyerek ayağa kalktı.

Düşes, vekilharcıyla çalışma odasında kiracılarla ilgili bir sorunu halletmeye çalışıyordu.

“Vaftiz anne girebilir miyim?”

Yaşlı kadın çatık kaşlarla ona bakarak eliyle kovaladığı vekilharcına, “Gidebilirsin,” dedi.

Ayrin kadının karşısına oturdu. Her zaman olduğu gibi yine siyah giyinmiş olan Düşes, gözlüğünü çıkarıp sehpa koydu. Ayrin düşündüklerini anlatmak için bir süre bekledi. Fakat yaşlı kadının sert sesini duyunca yerinden sıçradı.

“Konuşmak için benim ölmemi mi bekliyorsun? Siz gençler bol zamanınızın olduğunu düşünebilirsiniz, ama ben yaşlı bir kadınam! Zaman benim için çok önemli, ne söyleyeceksen söyle haydi!”

Ayrin gülümsemeyle karşılık verdiğinde kadın da hafifçe sırtıttı. “Vaftiz anne, sen bu kızlardan kurtulmak istiyordun, değil mi? Yaşlı kadın. “Ona ne şüphe, can atıyorum!” diye aksi aksi mırıldandı.

Genç kız hevesle, “Biz de şöyle bir çözüm yolu düşündük. Şehirdeki centilmenlerin davet edildiği özel bir balo düzenlesek ama gizli olsa, kızlar kendi seçtikleri bu beyleri tanısalar ve anlaşırlarsa evlenseler,” diyerek devam etti.

Düşesin kurnaz bakışlarının üzerinde kaşları kuşkuyla kalktı. “Böyle bir davette bu mızımız kızların birini bulabileceklerine emin misin?”

“Ama Düşes, sen de kızlara hiç güvenmiyorsun.”

Düşes sanki çevresinde dolanan sineği kovalarmış gibi elini sallayıp yüzünü ekşitti. “Hepsi de bir avuç aptal. Önlerine centil-

Esir Yürek

men koysan, kıkırdamaktan adamın suratına bakmayı unuturlar. ”

Ayrin kahkahalarla gülerken ‘*Sen de öylesin der.*’ gibi bakınca kendini toplardı.

Düşes kendinden emin bir gülümsemeyle, “Gelecek hafta Çarşamba günü için hazırlanın. Davetiyeler gönderildi. Davetle ilgili hazırlıkları Bayan Davison tamamlıyor,” dedi Bayan Davison, Düşesin kırk beş yaşlarında olan yardımcısıydı. Ayrin inanmaz bakışını Düşese dikti.

“Ekselansları siz çok akıllı bir kadınsınız ama neden bu davet-ten bizim haberimiz yok?”

Demir Leydinin yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. “Adı üzerinde gizli bir davet değil mi?” Sesi alaycıydı. Ayrin itiraz edecekken elini kaldırıp onu susturdu. “Gidip söyle hazırlıklarını tamamlasınlar. Yarın benim terzim gelecek, istedikleri elbiseleri diktirsinler. Tanrım! Bu gürültüye nasıl dayanacaksam artık! Kendimi bir şişe afyon ruhuyla odama kapatsam iyi olur.”

Ayrin yerinden zıplayarak kalkıp onu öptü. “Böyle konuşuyorsun ama senin de hoşuna gidiyor, itiraf et.”

Yaşlı kadın inatla çenesini kaldırdı. “Aptal olma çocuğum, bir sürü saçma sapan konularla uğraşan, hiçbir şey bilmeyen çocuk hepsi.”

Genç kız haberi vermek için çalışma odasının kapısına kadar asil bir hanımefendi gibi yürüdü. Kapıya çıktığı anda koşmaya başladı. Düşes ayak seslerini gülümseyerek dinledi. Gençlik güzel şeydi.

Will, taşrada olan arazilerle ilgili bilgi toplamaya gitmişti. Malikânenin açılması, yeniden kalacak hale getirilmesi için çalışanları görevlendirdikten sonra atına atlayıp dolaşmaya çıktı. Bu zamana kadar hiçbir şeyle ilgilenmemiş ve kendini serseriliğe vurmuştu. Bir yerden başlaması gerekiyordu. İşin içine girdikçe hiçbir şey bilmediğini görüyordu. Her gün yeni bir şeyler öğrenirken daha önce geçen zamanına hayıflanıyordu. Ayrıca toprakla uğraşmayı sevdiğini fark etmişti. Toprağın ekime hazırlanması, ürünün büyümesini izlemek, hasat zamanı yetişen ürünlerin toplanması heyecan veriyordu.

Londra’da katıldığı *Çiftçilikte Son Gelişmeler* isimli konferansta gelişmelerin ne kadar fazla olduğunu ve bunların hiçbirini uy-

gulamadıklarını fark etmişti. Atını dereden geçirdi. Londra'dan sonra gerçekten iyi gelmişti. Baharla beraber uyanmış olan doğa göz alıcıydı. Sis, duman ve gürültüden sonra ruhu dinlenmişti. Gülümsedi; oysa gece hayatını, kadınları, kumarı, içkiyi ve serse-riliği sevdiğini, o yaşamdan zevk aldığını sanıyordu. Meğer öyle değilmiş; aslında toprak adamıymış da haberi yokmuş. Fahid gö-zünü açmasaydı, hâlâ saçma sapan yerlerde sürünüyor olacaktı.

Diğer komşu arazinin sınırını belirleyen eski değirmene geldiğinde, dizginleri çekip aşağıya atladı. Atı bağladıktan sonra değirmenin arkasına doğru yürüyüp çekilen çitin sağlamlığını kontrol etti. Buraya sınır çiti çekmek kendisinin fikriydi. Sık sık anlaşmazlığa düşmektense herkesin arazisi belli olsun daha iyiydi. Çiftçilikle uğraşan köylüler itiraz ederek kendi tarlalarına geçme-nin zor olduğunu söylemişlerdi. Fakat daha sonra gelişmeler gös-termişti ki, ürün zamanı benim tarlamda senin tarlanda kavgası olmayacaktı.

Çit boyunca yürürken artık topraktan fışkırmaya başlamış ürünleri görünce gülümsedi. Geri dönüp kanalın karşısındaki arazilerde suyun çekilip çekilmediğine bakmak için atına doğru yürüdü.

Fahid, Lord Vidal'ı korkuttuğu o günden sonra takip edildi-ğinin farkındaydı. Nereye gitse, peşinde gölge gibi kendisini ta-kip edenleri fark etmemiş gibi davranıyordu. Cabir, Lord Vidal'ın peşine düşmüştü. Ama adam işlerini gizli yaparken bir hayalet gibiydi. Onun kendisini takip ettirdiğine adı gibi eminken, ken-disi de onun peşine adam takmıştı. Karşılıklı kılıçlar çekilmiş ve rakibini alt etmek için fırsat kollayan hasımlara dönmüşlerdi.

İlk seferden sonra yeniden denize açılmamışlardı, ama bir kez başladıktan sonra bu işin geri dönüşü yoktu. Ayrin'i burada sa-vunmasız bırakıp gitmek istemiyordu. Lord Norman'ı o günden sonra ziyaret etmemişti. Adamın korktuğu ve fikrini değiştirme-yeceği belli olmuştu.

Ayrin'le sadece iki defa dışarı çıkabilmişlerdi. Daha fazla ya-nında olmak istediği kız Fahid'e dünyayı yanında ya da avucunda taşıyormuş hissi veriyordu. Kızaran yanakları, parlayan gözleriyle kendini ondan alamıyordu. Onun sürekli kendisine bakmasından utanan Ayrin bir defasında mahcup bir şekilde sormuştu.

Esir Yürek

"Bende ne görüyorsun da gözlerini kırpmadan bakıyorsun?"

Cevabı aklına gelince kendinden memnun bir şekilde sırttı.

"Sende ne mi görüyorum? Gözlerinde okyanusların hiç bilmediğim derinliklerini, saçlarında çölün ateşini, dudaklarında durmaksızın içimde yanan ateşin alevini görüyorum. Ve ben dünyanın bütün eşsiz güzelliğini kendinde toplayan kadına sahip olmak istiyorum."

Söylediklerinden sonra sanki mümkünmüş gibi gözlerinin daha da parladığını görmüştü.

Kapı çalınınca düşüncelerinden sıyrılıp, "Gir!" diye seslendi.

Uşak elinde zarfla yaklaşıp genç adama uzatarak odadan çıktı. Elinde duran davetiyeye merakla bakarak çevirdi. Pek çok davetiyeye her gün yağıyordu ama hiçbirine gitmek gibi bir niyeti olmamıştı. Davetiyenin üzerindeki özel yazısı merakını cezp etmişti. Ayrıca davetiyeyi gönderen Düşesi tanımıyordu. Açtığı zarftan çıkan menekşe rengi kâğıt aklına Ayrin'i getirdi.

Sayın Lord Anderson,

Çarşamba gecesi evimde yapılacak, çok özel ve gizli davete iştirakleriniz bizi onurlandıracaktır.

Gloucester Düşesi Allison Rhys- Jones

Düşes onu nereden tanıyor olabilirdi ki? Toplum içine çıkmayan münzevi bir adam olarak, reddettiği davetlerden sonra ilgi azalmıştı. Bu onun işine geliyordu nasılsa. Davetiyeyi incelerken odaya Cabir girdi.

"Ne öğrendiğimi duyunca sen de benim kadar şaşıracaksın."

Elindeki davetiyeyi masaya atan Fahid, ilgili bakışlarını ona çevirdi.

"İlgimi çekmeyi başardın, söyle bakalım."

Cabir gelip masanın önünde olan deri koltuğa oturdu. Sesinde hayret olmasına rağmen yüzü ifadesizdi. "Şu bizim Lord, henüz ne olduğunu öğrenemediğim bazı karanlık işlerin içinde. Öğrendiğim kadarıyla kabinde bütün tiyelerin bir açığını yakalayıp, istediği zaman şantaj yapıyormuş. Bu nedenle korkulan bir adam."

Genç adamı koltuğun kolçağına dayadığı dirseğine yaslandı. "Bu nedenle kabinde başbakandan bile fazla söze sahip."

JENNIFER ROYCE

Cabir onaylar şekilde başını salladı. Fahid devam etti. "Bize belge ve şahit lazım, Cabir. Sadece bilmek yetmiyor. Belgeleri nereden bulacağımızı öğrenmemiz lazım. Bu konuda söyleyecek bir şeyleri olan, canı yanmış birini bulmak bizi bir adım ileriye taşır. Bu gece ben White'de oyalanırken, sen de evin çalışanlarını bir görsen diyorum."

Cabir gözlerinden geçen anlık heyecanla yerinden kalkıp, "Bu konuyu olmuş bil," diyerek geldiği gibi odadan çıktı.

Arkadaşı gittikten sonra çalışma odasına her girişinde yaptığı gibi bakışlarını karşısında asılı olan tabloya çevirdi. "Bana ne anlatmak istiyorsun, bilmiyorum baba. Ama eninde sonunda bulacağım."

Derek, geç vakit parlamentodan çıkıp arabasına bindi. Daralmıştı, bunalmıştı. Boynundan boyun bağını çözüp cebine koydu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı ve arabacısına Bayan Amelia'ya gideceğini söylemişti. Araba durduğunda politikanın hâlâ doğru bir karar olup olmadığını kendine soruyordu.

Arabadan inip merdivenleri çıkarak kapıyı çaldı. Açılan aralık-tan uşağın yüzü görüldü. Geleni görünce telaşla kapıyı açan uşak, genç adamın paltosunu ve şapkasını aldı.

"Buyurun efendim, hanımefendi yukarıda."

Derek merdivenleri çıkıp tam koridora dönecekken kendisine çarpan bedenle duvara yaslandı. Yere saçılan tepsi üzerindeki tabak ve bardakların yuvarlanmasını izledi. Cılız bir sesin, "Özür dilerim," mırıldanmasını duyunca aşağıya baktı. Ceketine asılmış hizmetçi kızın yüzü başlığında görünmüyordu. Sonra tekrar, "Affedersiniz, Lordum," sesi kendisine gelmesini sağladı. Kız ellerini çekip, aceleyle yere diz çökerek telaşla yerdeki tabak ve bardakları toplamaya başladı. Derek kızın hıçkırığını duyunca ayağının dibinde duran bardağı alarak tepsiye koydu. Kız başını kaldırıp şaşkın gözlerle genç adama baktı. Dudakları sadece kıpırdadı ama sesi çıkmadı.

"Adın ne?"

Kate çalıştığı süre içinde, adamın kendisiyle ilk defa konuşmuş olmasının verdiği bir sersemlikle öylece kaldı.

Sonra gözlerini kırptırınca bir damla yaş pürüzsüz yanağından kayıp çenesinde kaldı.

Esir Yürek

Kekeleyerek, "Kate, Lordum," diye mırıldandı.

Derek, çenesine takılan gözyaşı damlasına uzanıp silme isteğiyle karıncalanan parmaklarını engelleyerek, "Bu kadar üzülecek bir şey yok Kate, olabilir. Tepsiyi devirdin diye cezalandırılmazsın korkma," dedi.

Kate hâlâ kendini rüyadaymış gibi hissederek yutkunup başını salladı. Korkulu yüzünde yeşil gözleri daha iri duruyordu. Titreyen dudaklarını ısırınca genç adamın dikkati o dudaklara çevrildi. Dolgun ve pembeydi, bir erkeğin kendini kaybedebileceği kadar biçimliyd. Kate adamın nereye baktığını görünce kızarak telaşla doğruldu. Elinde tepsıyla koşarak merdivenden indi. Derek Amelia'nın yatak odası önünde durarak kapıyı çaldı. İçeriden genç kadının seksi ve baştan çıkarıcı, "Girin, Lordum," diyen sesi duyuldu.

Girdiği şehvet kokan odada lavanta rengi sabahlığıyla koltukta oturan kadını görünce gülümsedi. Kapıyı kapatıp kadına yaklaşıp, üzerindeki ceketi çıkarıp diğer koltuğa attı. Gözleri ihtiyaçla kısılmıştı.

"Senin böyle benim için hazır bir şekilde bekliyor olmana bayılıyorum, tatlım. "

Kadın güzelliğinin bilincinde, tüm bedenini saran ipek sabahlığın gevşek kuşağıyla oynayarak gözlerini süzdü. Kumaşın arasından görünen beyaz teni genç adamın iştahını kabartıyordu.

"Lordum, hayatım sizin için var biliyorsunuz. Gelme anınızı sabırsızlıkla bekliyorum."

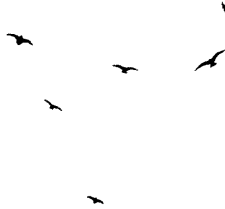
Derek kadına yaklaşp onu ayağa kaldırdı. Üzerindeki sabahlığı sıyrıp dudaklarına kapanmadan önce mırıldandı.

"Ben de tatlım, inan ben de."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Zaman geçip gitse de
aldığımız yaralar hep iz bırakır
ruhumuzda."

Esir Yürek

Fahid sabırla beklediği ağacın altında, yıldızsız gecenin karanlığı içinde, ellerini cebine soktu. Biraz ileride karanlığa karışmış olan Cabir'in, gözünü kırpmadan onu gözlediğini biliyordu. Bu sabah gelen bilgi işe yaramalıydı. Birilerinin Kont Vidal'a dur demesi gerekiyordu. Genç adama ulaşan notta burada beklemesi söylenmişti; hem de yalnız... Cabir'in itirazı olmasa yalnız gelecekti ama inatçı Suriyeli gelmek için tutturmuştu, geri adım atmayınca mecburen kabul etmişti. Görünmemek şartıyla... Bazen inatçılığı bıktırıcı olabiliyordu. Adam onun varlığından kuşkulandır ve gelmezse Suriyeli'yi elinden kimse kurtaramayacaktı.

Yaslandığı ağaçtan doğrulup gelen giden var mı diye turladı. Öyle ıssız ve sessizdi ki birisi nefes alsa duyacağını düşünerek yeniden ağacın gövdesine yaslandı. Paltosunun önünü ilikledi. Isı, geceleri bir hayli düşüyordu. Sıcak iklime alışmış bedeni yavaş yavaş adapte olsa da hâlâ üşüyordu.

Arkasında duyduğu hafif nefes sesine ihtiyatla karanlığa döndü. Adamın gelişi sessizdi, tedirgin nefes alışverişleri kulağına geliyordu.

"Beklediğimiz sen misin? Bana notu yollayan?"

Adam tamamen karanlıktaydı. Kim olduğu belli değildi; yaşlı mı, genç mi, sarışın mı esmer miydi? Karanlığın içinden boğuk bir ses, "Evet," diye cevapladı. Fahid adama yaklaşmamış sadece yüzünü dönmekle yetinmişti. Korkutup kaçırmak istemiyordu. Herhangi bir tuzaktan sakınmak için eli belinde duran tabancasına dokundu. "Bana ne anlatacaksın? Bunun karşılığında ne istiyorsun?"

Adamın ona bir adım yaklaştığını, nefesinin ve sesinin daha iyi duyulmasından anlayabiliyordu. "Vereceğim bilgiler karşılıksız: Tek amacım o adamın cezasını çekmesi."

Fahid adamın sesinde beliren bariz öfkeye ve nefrete hak vererek onayladı.

"Pekâlâ, bize bildiklerini anlat. Onu yok etmemize yarayacak belgen varsa vermen daha çok işimize yarar."

Gizemli adamın hırıltılı gülüşü boğuktu. "Lord, herhangi birine belge teslim edecek kadar tedbirsiz bir adam olarak mı göründü size? En tehlikeli yanı; kendisinden başka kimseye güvenmez. Evet, belgeler var ama evinde saklıyor. Nerede bilmiyorum, sadece kendisinin bildiği bir gizli bölmesi olduğunu duymuştum."

Fahid alayla mırıldandı. "Duymuş muydun?"

Adam onun şüphesi üzerine kısık sesle güldü. "Nereden bildiğimi merak ettiysen, hizmetçiler sağ olsun. Öğrenebildiğim bu kadar, başka bilgi vermeye yanaşmıyorlar. Bu zamana kadar adamla ilgili tek bir açık yakalayamamanın sebebi korku... Bu nedenle bilseler bile söylemezler."

"Bütün vereceğin bilgi bu mu? Hiçbir şey söylemedin." Fahid'in kısık sesi sertti. Adam alaycı bir sesle, "Aslında çok şey söyledim. Tek yapmanız gereken eve giriş yolunu bulmanız. Daha da zoru gizli bölmeyi ortaya çıkarmanız. Lord Vilad'ı ancak kendisi mahvedebilir. Bunu başka kimse başaramaz. O belgelere ulaştığınızda tek yapmanız gereken çok uzun sürecek bir mahkûmiyetle zalimliğine son vermeniz. Size tüm söyleyebileceğim bu kadar," diye mırıldandı. Fahid'in başka soru sormasına fırsat vermeden ortadan kayboldu. Yani varlığını hissetmeyen genç adam onun gittiğini düşünüyordu. Bu kontun kurduğu bir tuzak olabilir miydi? Düşmanını kendi alanına çekmek ve yok etmek çok kolay olurdu. Cabir'in kendisini beklediği yere doğru ilerledi. Gölge-lerden sıyrılan Suriyeli sessizce yanında yürümeye başladı. Uzak bir noktaya bırakılmış arabaya kadar yürüdüler. İkisi de konuşmanın yeri ve zamanı olmadığını bilerek suskun kaldılar.

Ayrın, her gün uğradığı Düşesin evinde esen hazırlık fırtınasının ortasından geçerken malikânedeki kargaşanın Düşesi hasta ettiğini biliyordu. Çığlıklar, mırıltılar, batan ığnelerle canı yananların inlemeleri, terzinin isyan haykırıışları arasında tımarhaneye

Esir Yürek

dönen malikânedен kendisini dışarı zor atıyordu. Kim bilir Düşes, odasında ne haldeydi? Oda hizmetçisi dışında kimseyi yanına sokmuyordu. Dolayısıyla bir haftadır yaşlı kadının yüzünü gören olmamıştı. Ev tamamen kızlara kalmış, onlar da bunun sonuna kadar keyfini sürüyorlardı. Hepsi heyecan içinde hazırlıklar yapıyorlar ve gizemli gece ile ilgili hayaller kuruyorlardı.

Âşık olmak için öylesine heveslilerdi ki, gözlerinden geçen hülyalı bakışlar onların bu aşkları çoktan yaşamaya başladıklarını gösteriyordu. Ayrın içinse hayatının anlamı sevdiği adamdı. Düşüncesi bile yüreğinin kanatlanmasına neden olan bakışlar ve gülüş... Aşk binlerce canavarla savaşmış kazandıktan sonra bir bakışa yenilmekmiş. Yenilgiden mutluluk duyabilir miydi insan? Görmese de aşk katlanarak büyür, yüreğine sığmayacak kadar coşabilir ve aynı zamanda bu kadar canını yakabilir miydi? Gözlerini kapayarak, her zaman yaptığı gibi onun güçlü kolları belini sararken dudaklarını -onun için ölüyormuş gibi- öptüğünü hayal etti. Yanakları kızarıırken kendi kendine mutlu bir gülümseme dudaklarına yayıldı. Gizemli geceyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Fahid sinirle saçını bağlayan kurdeleyi çekip fırlattı. Saçları omuzlarına dökülürken diğer eliyle kumral tutamları karıştırdı.

“O eve girmenin bir yolu olmalı.”

Cabir, onun kızgın boğalar gibi odada dolaşmasını oturduğu koltuktan sakın bir şekilde izliyordu. Genç adamın söylediği her söze bir cevabı vardı ve bu Fahid’i daha da deli ediyordu. “Hiçbir yolu yok. Tek giriş tek çıkış.”

“Hizmetçileri satın alalım!”

“Adam fazlasıyla maaş veriyor ve korkuyorlar.”

“Bir adamımızı eve uşak, hizmetli ya da bahçıvan olarak sokalım!”

“Asla yeni bir çalışan almıyor. Evdekilerin hepsi en az yirmi yıldır orada çalışıyor.”

“Lanet olsun! Lanet olsun!”

Odada dolanmaktan vazgeçip resmin karşısında durakladı. Öyle çok öfkeliydi ki! Norman daha fazla beklemeyecekti, bunu hissediyordu. Lordun karşısında pes edecekti.

Annesinin gülümseyen yüzüne takılı kalan gözleri, ezberlediği her detayı yeniden yeniden inceledi.

“O eve girmek zorundayız!”

Cabir onun kararlı sesi karşısında olduğu yerde dikildi. Bu kan kokusu almış bir tazının kulaklarını dikmesi kadar komikti fakat genç adama bakan gözleri buz gibiydi. “Sakin oraya yalnız başına gireceğini söyleme!”

Fahid istemeden de olsa sıırttı. “Ah hayır, bir tabur askerle gireceğim.”

Suriyeli kıızgınlıkla kaşlarını çattı. Bir başkası olsa bu duruş ve bakışların korkusundan olduğu yerde sinerdi. “Benimle alay etmeye cüret etme! Eğer o eve girmeye kalkarsan kırılmamış kemiğini bırakmam!”

Fahid, onun her zamanki tehditlerine umursamazca arkasını dönüp yeniden dolaşmaya başlayarak ne kadar ciddiye aldığını gösterdi. Cabir bu hareketli gidiş gelişlerden başı dönmüş olarak yerinden kalktı. “Bir yolunu bulacağız! O zamana kadar sakın ol yeter!” Sözlerini bitirince odadan çıkıp genç adamı yalnız bıraktı.

Odada öfkesini dağıtacak arkadaşı da olmayınca kendini koltuğa bırakarak ayaklarını uzatıp kaykıldı. Sanki boğazına takılan bir ilmek, her geçen gün daha da sıkışarak nefes almasını engeliyordu. Kapı tıklatılıp cevap vermesini beklemeden açıldı, Uşak elindeki notu genç adama uzatıp, selam vererek çıktı. Fahid açtığı notta okuduklarıyla yüzüne yerleşen gülümsemeye engel olamadı.

“Bu geceki davete katılmak için sabırsızlanıyorum. Ya sen?”

Sagirah’ın.

Davetin nedeni anlaşılmıştı. Bu gitmek için iyi bir sebepti, hatta harika bir sebepti. Yerinden doğrulup bir kenara fırlattığı ceketini alarak odadan çıktı. Davete geç kalmak istemezdi, öyle değil mi? Özellikle göreceği güzelliği düşündükçe yüreği bu kadar hızlanmışken... Ayırın’le geçirebileceği her dakikaya çorak bir toprağın suya olan ihtiyacı kadar muhtaçtı.

Cabir antrede durmuş, dudaklarındaki gülümsemeyle kendisine göz kırparak önünden geçen genç adamın arkasından bakarken onun hangi lanet şeytanlara karıştığını düşünüyordu. Odada neler olmuştu? Biraz önce ortalığı yıkan adam nereye gitmişti? Hatta duyduğu neşeli ıslık iyice tedirgin olmasına neden oldu.

Esir Yürek

Düşesin şehrin dışındaki malikânesi yüksek duvarlarla çevrili ve büyüktü. Kapısında duran ve korumalık görevi yapan iki adam, davetiyeleri kontrol ederek davetsiz gelen hiç kimseyi içeriye almıyordu. Zaten çok fazla davetli yoktu. Gizli kalması konusunda, altına düşülen nota centilmenlerin hevesle uyduğu görülüyordu. Her bir genç adam Düşes tarafından araştırılarak incelenmişti. Güven telkin etmeyen tek bir kişiye bile davetiye gönderilmemişti.

Kızlar yukarıda hazırlanırken yaşlı Düşes, giydiği siyah kıyafetle balo salonunun baş köşesinde tahtına kurulmuş bir kraliçe azametiyle oturuyor, odaya giren her adamı gözlüğünü takarak inceliyor ve önünde reverans yapan centilmenleri atmaca gibi gözlerle süzerek soğuk terler dökmesine neden oluyordu. Ay-rin'le beraber sekiz kız ve yirmi centilmen, daha ne olsun! Eğer bu kadar genç adam arasından birini bile seçemeyecek kadar beceriksizlerse, kızları kulağından tuttuğu gibi dışarı atmaya planlıyordu. Salon istediği gibi hazırlanmıştı. İçten içe memnun bir şekilde başını salladı. Nerede kalmıştı bu kızlar? Odada dolaşan ve kendi arasında sohbet eden aristokrat, geleceği parlak, zeki ve yakışıklı adamlara baktı. Genç olsaydı, şu an burasının böyle durgun kalmasına asla izin vermezdi. Zamane kızları mızımız ve zor beğeniyorlardı. Bedenleri büyümüş fakat beyinleri kıt kalmış kızların kıkırdamaları sinirini bozuyordu. İtiraf etmeliydi ki ne kadar kızıp söylense de, kızların gelmesi hayatını renklendirmişti. Uzun süredir toplumdan uzak kalmıştı. Yavan ve tekdüze bir yaşantı sürmektense kendi yarattığı bir dünyada yaşamayı tercih ederdi. Düşüncelere dalmışken odada oluşan suskunlukla gözlerini centilmenlere çevirdi. Hepsinin şaşkın bir şekilde kapıya dikilen gözlerini görünce bu defa bakışlarını oraya çevirip gurur dolu bir soluk aldı. Kapıda beliren kızlar öylesine güzel ve öyle çarpıcıydılar ki, genç adamların gözlerinin kamaşmasına ve dillerinin tutulmasına hak verdi. Kızlar edepli ve ağır başlı bir şekilde Düşesin önüne kadar gelip zarıfçe reverans yaptılar. Odada bulunan bütün beyler arıların bir kovan bala uçuşması gibi kızlara doğru yürüdüler.

Fahid salona girdiğinde kapıda bir süre durup, gözleriyle her hareketi ve her rengi taradı. Aradığını bulmuştu. Bir köşede beyaz ve pembe renkleri taşıyan elbisesiyle, iki centilmen tarafından ablukaya alınmış muhteşem güzelliği gözlerine hapsedti. Tepesine

JENNIFER ROYCE

incilerle toplanmış saçları, omuzları düşük elbisenin açıkta bıraktığı beyaz kuğu gibi boynuyla zarif ve çekiciydi. Dirseklerine kadar uzanan eldivenli elleri hareket ederken zarif bir kuşun kanat çırpışını hatırlatıyordu. Bedenini saran elbiseden gözlerini ayırıp karşısında onu yiyecekmiş gibi bakan genç adamlara bakışları takılınca yakıcı bir öfkeyle salona adımını attı. Kıstığı gözlerinden şimşekler çakarak onlara doğru yürüdü. Bedenini esir alan kısıkanlığın gerginliği her adım atışında biraz daha artıyordu. Hedefine kilitlenmişken duyduğu öksürükle bakışlarını kızdan zorlukla koparıp döndü.

Yaşlı Düşes genç adamın kendisini selamlamadan geçmek üzere olduğunu fark etmişti. Adamın bir şahin gibi odaklandığı noktada kim var diye başını çevirince Ayrın'ı gördü. Dudaklarında oluşan kurnaz gülümsemeyi saklayıp ciddi bakışlarını karşısında duran, efsanevi Tanrılar bile kıskandıracak yakışıklı adama çevirdi. Yaşlı olmak ne kadar da zavallıcaydı!

Fahid son anda öksürük ikazıyla fark ettiği kadının önünde eğilip elini dudaklarına götürdü.

"İyi akşamlar, Ekselansları. Çok güzelsiniz bu akşam."

Düşes kur yapan genç adamın sözlerine kanmadığını belli eden bir bakış attı. "Daha iyi iltifatlar da almıştım, genç adam."

Fahid haddini bildiren sözler karşısında gülümsedi. "Bundan fazlasıyla eminim, Ekselansları. O günlerde sizinle tanışmayı çok isterdim."

Düşesin asabi bir tavırla elindeki bastonu yere vurması üzerine irkilmesini gizledi. "Bu artık yaşlısınız ve güzelliğiniz kalmamış mı demek oluyor?"

Fahid ne söylerse söylesin, Demir Leydinin gazabından kurtulamayacağını biliyordu. "Aksine, bir gün evleneceğim kadın da ilerleyen yılları sizin kadar güzel karşılayacaksa elimde silahla kapıda nöbet tutmaktan yorulacağım."

Düşes karşısında hiçbir lafın altında kalmayan adamın söyledikleri karşısında kahkahasını tutamadı. Kızların dehşete düşmüş bakışları kahkahalar atan yaşlı kadına dönmüştü. Düşesin umursamaz tavrı ve eğlenen gözleri Fahid'i tepeden turnağa inceledi. Arkasına bağladığı saçlarından siyah kıyafetine, beyaz gömleğinden gümüş rengi yeleşine ve siyah çizmelerine kadar hiçbir ayrıntıyı kaçırmadı.

"Seni sevdim, genç adam. Şimdi, özlemle bekleyen birinin se-

Esir Yürek

ninle konuşmak için sabırsızlandığını görebiliyorum. Gidip ona katıl." Son cümlesini elini havada sallayarak söylemiş ve Fahid'i kibarca kovmuştu.

Ayrin, bir süredir gözlerini alamadığı genç adamdan, yanında konuşan diğer centilmenlerin neler söylediğini duymuyordu. Düşesle konuşan Fahid'in onu bu kadar güldürebilecek ne söylediğini çok merak etmişti. Nihayet kendisine doğru yönelen Fahid'in gözleri anında öfkeyle kısılıp ağzı incecik bir çizgi haline dönüşmüştü.

Birkaç adımda sinir olduğu gruba ulaştığında kızın elini dudaklarına götürüp dokundurdu. Karşılığında aldığı zarif reverans gerdanımı iştah açıcı bir şekilde göz önüne serdi. Uzanıp çabucak kızın doğrulmasını sağladı. Ayrin'in şaşkın bakışları arasında diğer beylere soğuk bir selam vererek çekıştirdi.

Genç kız ondan yayılan buram buram kızgınlığın hararetini hissederek elini tutan adama baktı. "Neler olduğunu söyleyecek misin?" Soruyu sadece birkaç adım uzaklaşınca kadar tutabilmişti.

"Neler mi oluyor? O züppelerin senin içine düşmelerinden başka mı demek istiyorsun?" Ayrin neler olduğunu anladığında, karşısında öfkeli gözlerle kendini süzen adama sevgiyle ve bağlılıkla baktı. Dudaklarına yerleşen gülümseme genç adamın bakışlarını o yöne çekmişti. "Bütün bu öfkenin sebebi sadece kıskançlık mı?"

"Kıskançlık mı? Daha çok öfke, hem de ölümcül bir şekilde sana yaklaşan ve gülümseyen bütün erkekleri içine alıyor! Bu yaşam bana göre değil, Ayrin. Yıllarca süren alışkanlıkları değiştirmek çok zor."

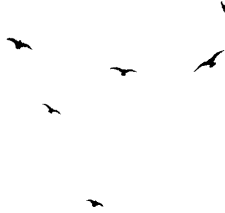
Ona çok ender olarak Ayrin diyen adamdan adını duymak garip hissettirmişti. Sert ve aşılmaz bedenine yaklaşarak onun tarafından böylesine sahiplenilmekten duyduğu hazla koluna girip, "Beni dansa davet edin Lordum, kollarınızda olmayı özledim," diyerek ortaya doğru yönlendirdi. Bu sözler genç adamı hazırlıksız yakalamıştı. Öfke buhar olup uçarken koluna giren kızın narin sıcaklığı bedenini çoktan işgal etmeye başlamıştı bile.

Tanrım bu kıza karşı her zaman zaafı olacaktı. Sevimliliği karşısında kızgın kalamıyor, bedeni şehvetini körüklüyor, gözleri aşkla bakarken ne söyleyeceğini unutuyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"En derin yaralar,
en yakınlarımızın ve en
sevdiklerimizin açtıklarıdır."

Esir Yürek

Davet bütün samimiyetiyle sürerken Ayrin sevdiği adamın yanında olmasının heyecanı ve baş döndüren sihrine kapılmıştı. Fahid'in sahiplenilen kollarının sıcaklığı, gücü ve altın rengi gözlerinin üzerinden ayrılmayan ışığı tüm odayla beraber bedenini kaplarken kalbi ateşte eriyen yağ gibi çoktan varlığını kaybetmişti. Kışkırtıcı biçimde parlayan saçlarının içinden parmaklarını geçirmek ve yumuşaklığını hissetmek için sabırsızlanan ellerini onun geniş omuzlarına biraz daha bastırdı.

Her karşılaşmalarında gelip içine yerleşiveren heyecanı bir türlü üzerinden atamıyor, yabani cazibesinin etkisinden kendini kurtaramıyordu. Kendine yalan söyleyemezdi. aslında kurtulmak istemediğinden kesinlikle emindi. Karşısındaki adam başlı başına güç ve çekiciliğin ta kendisiydi. Parmakları kaslarının her girinti çıkıntısını öğrenmek için deli olurken, ona ait olmak, bedeni, ruhu ve aklıyla sadece onun için nefes almak istiyordu. Düşünceler yanaklarının alevlenmesine neden oluyordu. Eğer yalnızlığı seçmemiş ve cemiyete girmiş olsaydı kadınların tapınırçasına ayaklarına kapanacağını ve İngiltere'nin en çok arzulanan erkeği olabileceğini biliyordu.

Genç adamsa kollarında duran kızın menekşe rengi gözlerinin çocuksu albenisine kapılmış, istek bütün bedenini ele geçirmişti. Aralarında tutku, aşk ve samimi bir heyecan asılı kalmıştı. Kanı sıvı bir ateşe dönüp tüm damarlarında yakarak dolaşırken sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Sagırah seninle olmaya, kokunu duymaya, konuşmaya, sıcak nefesini dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım var," dedi hırıltılı bir nefesle.

JENNIFER ROYCE

Kızın buğulu gözleri, her söylediği sözcüğü iliklerine kadar özümsemişini belli eden bir şekilde aydınlanmıştı. Kahretsin çok fazla kalabalıktı ve fazlasıyla ortadaydılar...

Altın rengi gözlerle menekşe rengi gözlerin karşılaşması, muhteşem bir bahçede mor menekşelerin üzerine altın tozu serpercesine bir etki yarattı. İkisini, tüm dünyadan soyutlayan o özel bahçede sadece kendilerine ait bir dünyanın içine hapsetti. Salon-da fısıltılı konuşmalar, yapılan kurlar, dudak bükmeler ve utangaç kıkırdamalar dans eden ikilinin sessiz fanusuna sızamadılar.

Yaşlı Düşes Allison onları izlerken nemlenen gözlerine kızarak kendi kendine söylendi. Yaşlılıktan olmalı diye düşünüyordu. Yoksa aptalca âşık iki gence bakarken neden gözleri dolmuştu ki? İkilinin terasa açılan kapıdan çıkışlarını kısılmış gözlerle izleyerek arkasında duran Bayan Davison'a başını çevirmeden eliyle işaret etti. Bu kadar kanı deli akan gencin içinde kendini buzullarda donup kalmış çağ ötesi bir yaratık gibi hissediyordu. O yaşları çoktan geçmiş olabilirdi; fakat hâlâ ne kadar korkusuz olunabileceğini ve o çağlayan isteğin nerede akmaya başlayacağını hiç belli olmayacağını da biliyordu.

Fahid, ay ışığı ve fenerlerle aydınlatılmış terasta gizemli bir görüntüsü olan ve sarhoş edici bir koku yayan bahçeyi izlemeye başladı. Ayırın'ın mermer tırabzanların üzerinde duran eldivenli elinin üzerini nasırlı ve iri elleriyle kapattı.

"Babandan evlenmemiz için izin istedim fakat karşı çıktı." Asabi sesini kontrol etmeye çalışırken köşeli çenesinin sert hatları kasılmıştı.

Ayrın ay ışığının gümüş rengine döndürdüğü gözlerini şaşkınlıkla irice açarak bakarken, "Ne, ne zaman?" diye fısıldadı. Sesi pek çok duyguyu bir arada barındırıyordu. Duyduklarıyla şok ve sevinç, babasının reddedişiyle öfke ve üzüntü hisleri yüzünde dolaşıyordu. Fahid elinin içinde duran minik eli sıkarken geniş omuzları bedenine oturan ceketinin altında kasılmıştı. "Lord Vidal'ın evlenme baskısından bahsetti." Adamın ismi geçerken bile içini saran iğrenme hissine engel olamıyordu.

"Ben reddettim, karşı çıktım! Asla olmaz dedim!" Konuşurken sesi asice ve ara ara onu kaybetme korkusunu taşıyan tınılarla titremeye başlamıştı. Genç adam kızın sevimli çenesini sıkıca tutup kaldırarak katı, taviz vermez bakışlarını gözlerine dikti.

Esir Yürek

“Biliyorum ve sana ulaşmasına engel olacağım! Baban ondan ne kadar çekinirse çekinsin, seni bu korkuya kurban etmesine izin vermeyeceğim!” Sabah çiyi düşmüş menekşe rengi gözlerin buğusuna dayanamazdı. Parmakları arasında titreyen çenesini okşadı. Kollarına çektiği kızın kırılgan bedeni, bastırmaya çalıştığı hıçkırıkların ufak sarsıntılarını genç adama geçiriyordu. Daha sıkı sarılıp çenesini saçlarına bastırdı.

Ayrin, ceketin içinden geçirdiği ellerini onun güçlü sırtında birleştirerek, sığındığı limanın güven verici kokusunu ve sıcaklığını içine çekti. Başını yasladığı göğüsteki ritmik ses sakinleşmesini sağlamak istermiş gibi atıyor ve teselli ediyordu. Buradayım, bana sahipsin, seninim, asla bırakmayacağım, koruyacağım... Her atış onun iç sesinin yankılarıymış gibi kulağına bu sözcükleri fısıldıyordu.

Arkalarından gelen öksürük sesiyle başlarını çevirdiler. Gözlerini yere dikmiş olan Bayan Davison'u kapının yanında görünce birbirlerinden ayrıldılar. Genç kızın bedenini yalayan gecenin serin havası genç adamın varlığından uzaklaşmasıyla titremesine neden oldu.

Fahid, onun ay ışığı altında gümüşü bir renge bürünmüş yüzünü ve daha koyu görünen gözlerini incelerken parlak bir haleye bürünmüş melek görüntüsünü ömrü boyunca saklamak üzere hafızasına kazıdı. “İki gün sonra denize açılacağım. Bu sürede asla hiçbir yere yalnız gitmeyeceksin! Ben yokken babandan uzak dur! Seni hiçbir şey için zorlamasına izin verme! Gerekirse evime gelip orada kalabilirsin. Bu son çaren olmalı. Bana gelirsen bir daha gitmene izin vermem! Beni anlıyor musun?” Parmakları yüzünde dolaşırken söylediği sözlerin katılığını yumuşatmaya çalışan bir şefkatle okşuyordu. Ayrin başını sallayıp, “Tamam,” diyerek onayladı.

Bayan Davison'ın yanından geçerlerken Fahid kızın elini tutup koluna yerleştirdi. “Hazırlan, seni eve bırakayım,” derken sesi kıza sahip bir erkeğin otoritesiyle çıktı. Ayrin sadece bakmakla ve sessizce başını sallamakla yetindi.

Allison'la vedalaşıp dışarıya çıktılar. Kişneyen sabırsız atların arasından geçip arabaya ulaştıklarında Fahid onun binmesine yardımcı oldu. Uşak Benedick eşlik etmek için geldiği hanımının binmesiyle arabanın arkasındaki yerine geçti. Sürücü atları harekete geçirdi.

JENNIFER ROYCE

Sessizliğı bozan Fahid avucunda duran elini kaldırıp dudaklarına bastırdı. "Seni özleyeceğim, hem de öyle çok özleyeceğim ki, canımı yakacak, biliyorum. Geri dönüşümde kimsenin itirazına aldırış etmeden elinden tuttuğum gibi rahibin karşısına çıkarcagım."

Ayrin heyecanla parlayan gözlerini onun yüzünden ayırmadan, "Neden gitmeden önce bunu yapamıyoruz?" diye fısıldadı.

Genç adamın en çok istediğı şeyi söylüyordu Ayrin fakat çözebileceğı sorun için her yolu denemeden, ondan bütün bağlarını koparmasını isteyemezdi. Bu ihtimali en sona bırakmaktan yanaydı. Onun hak ettiğı gibi bir düğün ve nikâhı ayrıntılarıyla planlamasını, geçmişe baktığında pişmanlık yaşamasını istemiyordu. Ayrıca geçmişindeki karanlık gölgeyi sonsuza kadar hayatından silmek zorundaydı. Yapacakları evlilikte hiç kimsenin ihanetinin ve acısının başları üzerinde dolaşmasına izin vermemek için bunu yapmalıydı. Onun küçük yüzünü avucuna yerleştirip başparmağını pürüzsüz yanağında gezdirdi.

"Seninle başlamak istediğim yeni yaşamımda hiç kimsenin veya hiçbir olumsuzluğun hayatımızın üzerinde Demokles'in kılıcı gibi asılı kalmasını istemiyorum. Her şeyle tertemiz bir başlangıç yapacağız." Sesi; vaat, güven ve aşk doluyken Ayrin ona nasıl karşı çıkabilirdi ki?

Evin önünde yavaşlayan araba durmadan hemen önce Fahid, hep özlemini çekeceğı dudakları dudaklarıyla kapayarak yaşadığı taşkın arzusun ipuçlarını veren bir şekilde öptü. Aynı karşılığı almak dizginlenemez bir şekilde kanını coşturuyor ve kahretsin her şeyin gözünden silinmesine neden oluyordu. Arabanın durduğunu fark edince yavaşça uzaklaşıp kapıyı açarak indi. Kızı belinden tutup indirdi." Geri dönünceye kadar bununla idare etmek çok zor. Daha fazlasını hayal etmek için sadece gözlerini düşünmem yetecek."

Ah, sesi kısık ve baştan çıkarıcıydı. Ayrılma düşüncesini göz ardı edebileceğı kadar çok duygu barındırıyordu. Fahid eğilip selam vererek elini dudaklarına bastırdı. Sonra kendi arabasına doğru yürürken tüm gücü içinde barındıran erkeksi bedeninin zarif hareketlerini ve attığı her adımda kendinden biraz daha uzaklaşmasını üzgün gözlerle izledi Ayrin.

Geride dönüp evin arka kapısına yürüdü. Gizlice çıktığı gibi gizlice girmek zorundaydı. Arkasından gelen Benedick öne ge-

Esir Yürek

çip kızın kapısını açtı. Mutfaktan geçip merdivenlerden yukarıya çıkıncaya kadar varlığıyla ona eşlik etti.

Ayrın, odasına giderken duvarlarda asılı olan farklı yüzlerin süslediği tabloları, kendisini izleyen karanlık gözler gibi hayal etti. Biraz önce içini kaplayan özgüven Fahid'in gidişyle onu terk etmişti. Kapıyı açıp içeri girdiğinde Cecil'in beklemediğini görünce rahatladı.

Fahid, geceleri iki ayrı dünyayı temsil eden farklı mekânlarda dolaşırken huzursuz ve sabırsızdı. Bir tarafta; sokakta veya dışarıda yaşayan fakirlik ve sefaletten haberi olmayan aristokrat yaşama dalmış yapay yaşamlar... Diğer tarafta; sadece karnını doyurabilmek için çalışan veya aç çocuklarını doyurabilmek için en pis ve kanunsuz işlere bile evet diyebilen insanlar. Her iki tarafa da ait olamadığını hissederken bu iki farklı dünya da onu garip karşılıyordu. Yalnızlığı bunu kanıtlıyordu. Umursamadığı ve hedefine odaklandığı adamları bulmak için girdiği ortamlarda zaten uzun süreli kalmıyordu. O iki adi piçi bulduğunda hissedeceği rahatlatma her şeyde değdi.

Peşine düştüğü iki adam; birincisi, ailesini katletmiş ve onu çok farklı bir dünyaya sürgün etmişti. Diğer ise yeniden yaşama-ya başlamışken hayatının amacı haline gelen sevdiği kadına göz koyan adi iblisti.

Kumarhanede Sean ve Dante ile buluşup yirmi yıl önce olan olayla ilgili araştırmalarının sonucunu öğrenmek için buradaydı. İkisi de bu tür mekânlara genç adamdan daha çok girip çıkıyorlardı. Tanıdıkları karanlık tiplerin eli her yere uzanabiliyordu. Kendisinden daha kısa sürede sonuca ulaşabileceklerini umuyordu. Diğer yandan Lord Vidal'ı tanıyan adamları bulması yetmemişti. Onları konuşturmayı becerememişlerdi. Sanki çıkmaz bir sokakta sürekli başını taş duvarlara çarpıyormuş gibi hissediyordu.

Kalabalık ortamda, duvar dibindeki masada oturan iki adama yaklaşıp bir sandalye çekip oturdu. Cabir evde kalmayı tercih ettiği için kendini babasını atlatmış ve hovardalıya çıkmış bir delikanlı gibi hissederek sırttı.

"Bu eşsiz gülüşün sebebi bir kadın mı?" Konuşan Sean'dı. Alaycı bir sırıtişla genç adama bakıyordu. Fahid, yüzünde gülümsemeyle ona aynı alaycı bakışı gönderirken, "Aslında babamdan

JENNIFER ROYCE

izin almadan kaçamak yapmış gibi hissediyorum,” diye konuştu. Sean kahkahaları arasında, “Baban mı?” derken Dante bile hafifçe gülümsemişti.

Fahid geriye yaslanıp kalabalık üzerinde bakışlarını dolaştırdı. “Cabir.”

Söylediği tek kelimeyle iki genç adam anladık der gibi tepki verdiler. Sean ciddileşen bir yüzle sandalyesini yaklaştırıp dirseklerini masaya dayayarak eğildi. “Ne öğrendiğime inanamayacaksınız.” Sesini alçaltmış, sır verir gibi bir ifadeye büründürmüştü.

Fahid yerinde dikleşti, çünkü Sean ne zaman böyle davranışlar sergilemeye başlasa arkasından mutlaka önemli bir haber çıkardı. Bu genç adamın kimlerle düşüp kalktığını gerçekten merak ediyordu. Bazen en pis yerlerde dolaşır, sonra Londra cemiyetinin unvan sahibi insanlarıyla tanıştırdı. Girip çıktığı iki farklı yaşama da adapte olmuşa benziyordu. Geçmişle ilgili asla konuşmazdı. Eğlenceli oluşu, Dante ile tamamen zıt kişilikleri iki adamın dost olmasını engellememişti. Kim bilir belki de ketumlukları ve geçmişle ilgili sakladıkları sırlar bir ortak nokta oluşturunuyordu.

Fahid heyecanla gerilen boyun kaslarını göz ardı edip eğildi. “Neler öğrendin?” Sean, söyleyeceği bilgilerin tadını çıkarmak ister gibi dilini dişlerinde dolaştırıp, “Geçenlerde uzun süredir görmediğim bir tanıdığımıza rastladım. İçerideymiş ve yeni çıkmış. Bir yerlerde uzun uzun sohbet ederken, söz bir ara amcasına geldi. Bil bakalım amcası nerede çalışıyormuş?” derken sözüne -merakları artsın- diye ara verdi.

Fahid derin bir soluk alırken, “Bizim evde,” diye mırıldandı. Sean başını olumlu anlamda aşağı yukarı sallayarak onayladı.

“Adam sizin evde uşakmış. O gece kendini kurtarmak için kaçarken bahçe duvarından düşerek kalçasını kırmış. Uzun süre iyileşememiş. İyileştiğinde ise aksadığı için iş bulamamış. Ben de arkadaşşıma, ‘Onunla görüşebilir miyim?’ diye sordum.”

Fahid onun bu lafı uzatarak anlatma huyundan nefret ediyordu. “Görüşebildin mi?” Sesi sabırsızdı.

Sean sırtıırken, “Görüştüm, adam hâlâ hatırlıyor ama bize ne kadar yararı olur bilmiyorum. Babanın iş yaptığı biri varmış. Onu hiç görmemiş ya da tam net görmemiş diyebiliriz. Eve geldiği saatler gecenin ilerleyen zamanları oluyormuş. Olaydan bir hafta önce babanın sesini duyunca kapıya yaklaşmış. Baban adama Fox diye hitap ediyormuş ve kızgınmış. Karşılıklı birbirlerine

Esir Yürek

-ona göre anlamı olmayan- suçlamalarda bulunmuşlar. Baban, bu Fox'a 'Yaptığın düzenbazlığa ortak olmayacağım.' diye bağırmış. Adamsa babanı öldürmekle, ailesini yok etmekle tehdit etmiş. Sonrasında uşak kapıdan uzaklaşmış ve Fox denen herif öfkeyle evi terk etmiş."

Sean anlatacaklarını bitirdiğinde Fahid bu gelişmenin gerçekten ne işlerine yarayacağını düşünüyordu. Masaya çöken sessizlik kumarhanenin yoğun uğultusuyla silindi. Genç adam diğer ikisinin gözlemleyen bakışları altında parmaklarını masada tıkırdatarak düşünüyordu. Belki de, nihayet olayların birini sonuca ulaştırabilirlerdi.

Dante karşısındaki adamın kaşları çatılmış, gözleri kısılmış bir şekilde kumarhanenin dumanlı havasını, kırmızı kumaşla kaplı duvarlarını ve tepeden dökülen avizenin loş aydınlığında bakışlarını gezdirdiği kumarhaneyi aslında görmediğini biliyordu. Aklında dönüp duran soruların içinde boğulmanın ne demek olduğunu en iyi anlayan kendisiydi.

Saplantılı bir şekilde düştüğünüz çukurdan, gene bu saplantı sayesinde kurtulurdunuz. Gelecek ve geçmiş birbirine girer aradaki kopan bağlantıyı yeniden sağlayamazsanız asla rahat edemezsiniz ve içinizdeki öfke dinmezdi. Yapabileceğiniz tek şey; her şeyi geride bırakabilmek için, olayın kaynağı üzerine yoğun nefretinizi dökmek zorunda olunuzdur.

Olayla ilgili yapabilecekleri üzerine konuşurlarken ortam daha da kalabalıklaşmıştı. Bunaltıcı havadan kaçabilmek için dışarı çıkıyorlar. Düşünülmesi ve çözüm üretilmesi gereken olayın sonuçlarını tartışmak için sonra buluşmaya karar vererek ayrıldılar.

Derek'in, Lordlar kamarasında geçirdiği zaman içinde anladığı bir şey varsa, o da burasının cehennem çukuru oluşuydu. Avam kamarasına girmeyi ve en azından bir fikir üretmeyi tercih ederdi. Fakat unvanı nedeniyle ve babasının ısrarıyla Lordlar kamarasına gömülüp kalmıştı. Sadece asillerin işine gelen kanun ve tasarılarının onaylanması, çevrilen dalavereler: kişiliğinde yıpranmaya yol açıyordu. Taşra işlerini Will'e devretmiş olması omuzlarındaki yükü azaltıp parlamentoda daha fazla zaman geçirmesine neden olurken aynı zamanda daha önce fark etmediği iğrençlikleri daha iyi görmesini sağlamıştı. Verdiği karardan artık pişman olma

JENNIFER ROYCE

aşamasına gelmişti. Çöp çukuruna düşersen, pislenmeden dışarı çıkman mümkün olmaz. Hayatında temiz bir nefese ihtiyacı vardı. Şehirde her şey bu kadar kirlenmişken aradığını bulması çok güçtü. Akşamüzeri yürüdüğü sokaklar yavaş yavaş tenhalaşmaya başlamıştı. Asillerin küçümsediği alt sınıf, evlerinin güvenli sıcaklığına sığınmaya çalışırken cemiyet üyeleri geç vakte kadar uyuyup tembellik yapmışlar, sonra da sabaha kadar sürecektik eğlenceler için evlerinden çıkmaya hazırlanıyorlardı.

Amelia'nın bu gece bir gösterisi olduğunu hatırlayınca ona eşlik etmeye karar verdi. Uzun süredir kalabalık içine karışmadığı için yabancılaşmaya başladığını düşünüyordu. Kadının evine doğru yürümeye başladı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Sensiz nasıl yaşanacağını
unuttum."

Esir Yürek

Fahid için denize açılmak her zaman büyük bir coşku ve sabırsızlık içerirdi. Fakat bu defa içinde nedenini bilmediği bir sıkıntıyla dolanıp durmaktan yorulmuştu. Cabir, onun bu huzursuz tavırlarından bıkmış bir şekilde yanından ayrılmış, bir daha da ortalarda görünmemişti. San-ki her taraftan sarılıyormuş ve nefesini kesiyorlarmış gibi bir iç çekişle ciğerlerine hava doldurdu. Sıkıntısının tek ilacı Ayrin'di. Onu böyle savunmasız bırakıp gidiyor olmak, fazlasıyla endişeyle boğulmasına neden oluyordu. Norman'ın kızı isteği dışında evlendirebileceğini sanmıyordu. Derek ve William yaşlı adamın baskısına karşı koyabilir ve Ayrin'i korurlardı. Israrla geleceğini söyleyen Cabir'i burada bırakmalı mıydı? O burada yokken Cabir tek başına ne yapabilirdi? Belki de gitmemeliydi. Aklında dönüp duran sorular, şüpheler ve belirsizlikle odasından çıktı.

Ayrin, babasının çağrısına uyarak merdivenleri inerken üç hafta önce denize açılan Fahid'in döneceği zamanı tahmin etmeye çalışıyordu. Kapıyı tıklatıp girdi. Babasının yalnız olmadığını fark edince duraksadı. Adamın kim olduğunu gördüğünde ise tüyleri diken diken oldu. Kont; rahat ve sinsi bir şekilde ayak ayak üstüne atmış, babasının karşısındaki koltukta oturuyordu. Ayrin damarlarında dolaşan kızgınlığın bedenini esir almasına izin vererek sert adımlarla içeriye girip kapıyı kapattı.

"Beni istemişsiniz, efendim," diyen sesi soğuk ve donuktu.

"Aşlında Kont konuşmak için senin de gelmeni beklememizi önerdi." Ah lütfen, *önermemiştir!* Sadece emretmiştir!

JENNIFER ROYCE

Kont, kızın içinden geçenleri yüzünden okumuş gibi sırttı. Sinsi sırtışı kesinlikle -ben kazandım- ifadesi taşıyordu. Adamın yapış yapış varlığı sanki odada yayılıyor ve dokunduğu her nesneyi kirletiyordu. Ayrin üzerine doğru yağan karanlık havanın dışında kalmak istedi bir an. Babasının çaresiz ifadesine bakıp gitmek istediğini belli eden bir bakışla, "Benim Kont'la konuşacak hiçbir konum yok." dedi. Adamın zalim kıkırdaması bir homurtu gibi geldi. Korkutucu bir hayvanın avının üzerine atlamadan önce çıkardığı son ses gibi...

"Aslında Leydim, konuşacak bir konumuz var. Mesela düğünümüz gibi... İhtiyaçlarınızı ve nerde evlenmek istediğinizi söylerseniz, adamlarım gereken hazırlıkları yapacaklar."

"Sizinle evlenmek mi? Tanrı korusun! Seçim yapmam istenirse, ölmeyi yeğlerim!"

"Sizin ölmeniz işime yaramaz fakat sevdiklerinizin ölmesi... Sanırım kabul etmezsiniz."

Babasından gelen boğuk hüsransına karşı, kocaman olmuş menekşe rengi gözlerini adamdan ayırmadan, "Ne demek istiyorsunuz?" diye fısıldadı. Hayır, Tanrım! Bunu ima etmiş olamaz!

"Şu an büyük ağabeyiniz adamlarım tarafından biraz hırpalanıyor. Benden olumlu haber gelmedikçe de, bu hırpalama devam edecek. Ta ki..."

Adamın sözünün sonunu getirmemiş olması Ayrin'in ciğerlerindeki havayı boşalttı. Çekmeye çalıştığı nefes gırtlığında takılı kaldı. Sendeleyerek kapının hemen yanındaki duvara tutundu.

"Bunu yapamazsınız! Siz nasıl bir insansınız?"

"Babana da söylediğim gibi isteğimin önüne geçen her şeyi yerle bir ederim. Eğer konuşmaya devam edecekseniz Leydim, ağabeyinizin yaşama şansı her an düşüyor, hatırlatmak isterim."

Genç kız gözünden kayan yaşı silmeye bile uğraşmadı. Babasına sen nasıl bir adamsın, bizi neden korumuyorsun diyen suçlayıcı bakışlarını dikti.

Norman kızından gözlerini kaçırdı. Bir zamanlar Mısır'da karıştığı gizli operasyonların adamın elinde olması tüm kaçış yollarını kapatmıştı. Çocuklarını yeterince riske atmıştı. Şimdi bir daha dönmek üzere kızını da kaybediyordu. Ayrin'den gelen ses üzerine bakışlarını ona çevirdi. Bembeyaz olmuş dudaklarından dökülen, "Kabul ediyorum," cümlesi yüreğine bir taş gibi oturdu.

Kont bu olumlu cevap üzerine yerinden doğrularak kapıya yü-

Esir Yürek

rüdü. Dışarıda bekleyen adamına Derek ile ilgili emirleri sıralayıp geri döndü. Odadaki hava birdenbire keskin bir ayaza dönmüş, kemikleri titreten bir ürperti sanki genç kızıdan eşyalara kadar her şeye yayılmıştı. Odanın kapıya yakın bir noktasında donup kalmıştı. Gözleri boşluğa bakarken ruhu yüreği ve düşünceleri de katılaşmış kalmıştı.

Kont, uzun uzun neler istediğini ve neler yapılacağını anlatıyordu. Adamın varlığına katlanmak kadar sesine katlanmak da zor geliyordu Ayrin'e. Ne anlattığını umursamadığı adamın bir an önce çıkıp gitmesinden başka bir dileği yoktu. Ancak o zaman odanın, dünyanın havası temizlenecek ve ısınacak, yeniden nefes alabilecekti.

Kont yapılacağından emin olduğu emirlerini bitirip kapıya yöneldi. Genç kızın yanından geçerken gözleri zaferle parlıyordu. Tam çıkacakken, "Ah Tanrım, ne kadar da unutkanım! Düğün tarihini söylemeyi unuttum. Gelecek pazartesi yapılacak düğünümüzle ilgili detayları daha sonra bildireceğim," diyerek alaycı bir kahkahanın soğuk ürpertisini odadakilere bırakıp dışarı çıktı.

Hiç bu kadar üşümemişti Ayrin. Böyle içi buz tutmamış, damarlarındaki kan olduğu yerde kıpırtısız kalmamıştı. Titreyen ellerini nereye koyacağını bilemeyerek bir süre kendi haline bıraktı. Fahid artık sonsuza kadar yoktu. Derek şu an bir yerlerde ölümle pençeleşiyordu. William gelmek istese bile burada karşılaşacağı tehlikeden habersizdi. Babasıyla birlikte köşeye sıkışmıştı. Tutmayan dizleri daha fazla bedenini taşıyamadı, olduğu yere çökerken kaybettiklerinin ve kaybedeceklerinin acısıyla hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Derek, eve bir sedye üzerinde tanınmayacak halde getirilmişti. Ayrin neredeyse çıldırıyordu. . Hanım arkadaşının evinden çıktıktan sonra, kurulan tuzığa ayaklarıyla girmiş ve ıssız bir sokakta pusuya düşürülmüştü. Öldüresiye dövülen genç adamın hali verilen bir göz dağıydı. Ben ciddiym diyordu Kont. İki gün boyunca bilinçsizce yatan ağabeyinin başında beklerken hep kendini suçladı. İnat etmeseydi ağabeyini bu hale gelmeden kurtarabilirdi. Ya daha geç evet deseydi... Gördüğü perişan olmuş beden ölümüne çok yaklaşmış olduğunu söylüyordu. Avucuna aldığı elini öpüyor ve kendisini affetmesi için Derek'e yalvarıyor, sürekli özür dile-rim diye fısıldıyordu.

Onun ne kadar acı çektiğini gördükçe yüreğinde yaşadığı ağır suçluluğun sonu yoktu.

"Buradan...bir an...önce uzaklaşmalısın." Derek'in fısıltıyla ve güçlkle çıkan sesini duyduğunda alnını onun yataktaki cansız duran eline yaslamış dua ediyordu. Başını kaldırıp onun araladığı gözlerindeki yanan acıya baktı. "Gidemem, seni böyle bırakamam!"

Derek avucunu kaldırıp onun narin elinin üzerine koydu. Hafifçe sıkıdığı el buz gibiydi. "Bizi düşünme artık, gitmelisin."

Ayrın gözünden kayan yaşın bulanıklaştırdığı bakışlarını ağabeyinin yüzünden çekmeden, "Bunu asla yapmayacağım!" derken başını şiddetle iki yana sallıyordu.

"Dinle beni. Biz başımızın çaresine bakarız. Daha önce küçüktüm, seni koruyamadım. Aynı şekilde yeniden yaşayacağın acıların nedeni olmak istemiyorum. Ben iyileşinceye kadar ortadan yok ol. Ayağa kalktığımda seni o pislikten korumanın bir yolunu bulacağım."

"Yapma, kaçmam hiçbir şeyi çözmeyecek! Geride kalanları düşünmeden, kendimi kurtarmaya çalışacak kadar zavallı ve iradesiz değilim!"

Derek konuşmaktan yorgun ve bıkkın, gözlerini yumdu. Yeniden açtığı gözlerinde kararlılık vardı.

"Fahid'i sevdiğini biliyorum. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Ona git."

"O şu an denizde, burada yok!"

"Önemli değil! Onun çatısı altında sana uzanamaz! Ben ayağa kalkıncaya kadar, git!"

Ayrın hayatında daha önce böylesi bir tercihle karşılaşmamıştı. Hiç kimse böyle bir ikilemin içinde kalmak istemezdi. Yaşadıklarından sonra Derek'in bu şekilde baskı yapmasını anlayabiliyordu. Genç adam kız kardeşini korumaya çalışıyordu. Aynı düşünceyi Ayrın da taşıyordu. O da ailesini korumaya çalışıyordu. Kurtulmaya çalışırken ailesini ölüme terk edemezdi. Kendini düşünemeyeceği bir durumdaydı.

"Sizi, sonunda ölüm olan bir durumun içinde bırakıp gitmeyeceğim!"

Derek kız kardeşinin inatçılığı karşısında, titrek bir nefesi sabırsızca içine çekti. "Bize hiçbir şey olmayacak! Seni güven içinde buradan uzaklaştırabilirsem, aklımı daha rahat toparlayabilirim."

Esir Yürek

Genç kız tereddüt içinde, "Bilmiyorum Derek. Kont zalim bir adam, size zarar verecektir," diye fısıldadı.

"Sadece git ve bizi düşünme! Birazcık bencil ol! Daha önce seni düşünmeyen insanlar için bu kadar endişe ve üzüntü fazla."

Ayrin, onun bu şekilde sert ve katı düşünebilmesi karşısında irkildi. Derek, gözlerinden yansıyan taviz vermez bakışlarını bir an bile onun yüzünden çekmedi. "Bırak da bu defa seni koruyabileyim!"

Ayrin, onun yüzüne uzun uzun bakarak başını isteksizce salladı. Yerinden doğrulup yatağa doğru eğilerek onun morarmış yanağına bir öpücük bıraktı.

Derek, onun odadan çıkışını izledikten sonra, rahat bir nefes alıp gözlerini kapattı. Ayrin'in gidişi bazı şeyleri değiştirecekti. Onun güvende olduğunu bilmek her zorluğa değerdı. Sonrasında gelişecek olaylarla baş edebilme gücü olacaktı en azından.

Ayrin, Derek'in odasından çıktıktan sonra odasına gitti. Giyinme odasında bulduğu bir çantaya kıyafetlerini atmaya başladı. Açılıp kapanan kapı sesinden sonra, giyinme odasının kapısında beliren Paula, genç kızın aceleyle çantaya tıktığı giysilere şaşkınlıkla bakarak, "Ne yapıyorsunuz, hanımım?" diye sordu. Ayrin kızın sorusunu cevaplarırken yaptığı işe devam etti.

"Gidiyorum."

"Ama... yani... neden?"

Kızın şaşkınlığına hak verse de oyalanmak istemiyordu. Aceleyle tıktırmaya devam ettiği birkaç elbisenin sarkan uçlarını toparlayıp çantaya bastıktan sonra kapattı.

"Arabayı hazırlamalarını söyle."

Kapıda dikilen kızın hâlâ yerinde durduğunu görünce doğrulup dik dik baktı. Paula, hanımının kızgın duruşunu görünce harekete geçti. O odadan çıkınca Ayrin, çevresine bakıp alması gereken ne var diye göz gezdirdi. Komodinin önünde duran annesinden kalmış gümüş tarak ve aynayı da çantaya attı. Eklemleri beyazlaşınca kadar sıktığı avucundaki çantanın sapını bırakmadan kapiya yürüdü. Gergindi, Tanrı biliyor ya içi hiç rahat değildi! İsteksiz adımlarla odadan çıktı.

Merdivenlerin dibinde bekleyen Cecil bakışlarını bir an bile üzerinden çekmeden son basamağa kadar gelen kızı izledi.

Ayrin onun gözlerinden geçen anlayış ve acıma duygularını

JENNIFER ROYCE

görebiliyordu. Son basamakta kalarak bir şeyler söylemesini bekledi. Fakat o sadece uzanıp kızı kollarına çekerek sıkıca sarıldı ve "Kendine iyi bak, küçüğüm," diye fısıldadı kulağına. Ayrin, ondan gelen tek cümleye minnettar bir şekilde, yüzünü omzuna gömdü.

"Teşekkür ederim Cecil, onlara iyi bak. "

"Araba hazır hanımım. "

Paula'nın sesiyle birbirlerinden ayrıldılar. Ayrin elinde çantasıyla dış kapıdan çıktı. Merdivenlerden inerken esen hafif rüzgâr sarı elbisesinin eteklerini havalandırırken kendisini bir günlük ömrü olan aciz bir kelebek gibi hissediyordu. Rüzgâr nereye eserse savrulan, örseleyen hayata karşı koyamayan zavallı bir böcek...

Arabanın kapısını açan Benedick kızın binmesine yardımcı oldu. Ayrin adresi verdikten sonra kapıyı kapatıp yerine geçti. Güvenli bir hayata doğru gittiğini biliyordu; fakat bu ardında bıraktıklarının vicdan azabıyla kıvrınmasına engel değildi.

O, sevdiği adamın yanında sevgi ve güven dolu kollarında rahatlayacaktı. Ya Derek ve William ne olacaktı? Onlardan vazgeçmesine inanamayarak hüsrarla inledi. Geri dönmeliydi, en ihtiyacı olduğu anda sevdiği insanları yalnız bırakamazdı. Derek'in ısrarlı sesinin, '*Bırak da bu defa seni koruyabileyim!*' deyişi kulaklarında çınladı. Kucağındaki çantaya daha da sarılarak arkasına yaslandı.

Bahçe kapısından giren arabadan indiğinde, büyük maun kapıda bir uşak göründü. Genç kızın merdivenleri çıkışını merakla izlerken, Ayrin habersiz ve kalıcı olarak buraya gelmekten duyduğu mahcubiyetle kızarmıştı. Şimdi Fahid burada değilken uşağa, '*Buraya kalmaya geldim.*' gibi saçma bir cümleyi nasıl söyleyecekti? Suçlu bir yüz ifadesiyle kapıda bekleyen uşağın karşısında durdu. Bakışlarını adamın arkasında bir noktaya dikip dudaklarını birbirine bastırdı.

"Buyurun, Efendim," diyen uşağa bakışlarını çevirmekte zorlanarak, "Şey...ben...Lordun..." diye kekelerken uşağın ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Ayrıca daha önce bu eve Fahid'le hiç gelmediği için, uşağa nişanlısıym ya da evleneceği kadınıym demek de utanç vericiydi. Boğazını temizleyerek, "Ben...Lordun...nişanlısıym," dedi bir çırpıda. Bütün bedeninin kızardığına emindi. Evet, nişanlısıym demek kolaydı fakat uşak tamam dese bile burada kalmaya geldim cümlesi bariz olarak utandırıcıydı. Bir genç kız, nişanlı olsa bile böyle yanında şape-

Esir Yürek

ronsuz veya büyükleri olmadan genç bir adamın evine gelemez, kalacağım diyemezdi.

“Leydi Ayrin mi, efendim?”

Genç kız uşağın bu sorusu karşısında hem rahatlamış hem de meraklanmıştı. “Evet,” diye mırıldandı.

“Lordum, sizin gelme ihtimalinizden bahsetmişti. Lütfen, içeriye buyurun.”

Ayrin bir kez daha ona âşık olmaktan kendini alamadı. Genç adam her ihtimali düşünüp tartmış, onun için hazırlamıştı. Hangi erkek bu kadar düşünceli ve nazik olabilirdi ki? Rahatlamış bir yüzle içeriye girdi. Antreye adım attığında evin ne kadar güzel olduğunu görünce mavi gözleri açık bir hayranlıkla irileşti. Geniş antre, beyaz damarlı siyah mermerle kaplıydı ve tam ortada şark halısı büyük bölümü kaplamıştı. Duvarlar Fahid’in bahsettiği Lord’dan kalan göz alıcı ve maddi değerinin çok fazla olduğu belli tablolarla süslenmişti.

Kızı karşılamaya gelen bir başka hizmetçi ve uşak çantasını alıp merdivene doğru yönlendirirken sarı saçları bonesinin altından taşan genç bir kadın reverans yapıp kendini tanıttı.

“Ben Betty efendim, lütfen beni takip edin.”

Kendisini Graham olarak tanıtan uşağın da peşlerine takılmasıyla yukarıya doğru kıvrılan, bordo halılarla kaplı merdivenden çıkmaya başladılar. Metalin ince ince işlendiği merdiven ırabzanları ağır ceviz ahşapla desteklenmişti. Bir süre sonra merdiven sağa ve sola ayrılıyor, evin doğu ve batı kanadına doğru devam ediyordu. Bu noktada duvarlara oyulmuş nişlerin içinde gerçek boyutlarına yakın heykeller vardı.

Çalışanların peşinden doğu kanadına yönlendirilen genç kız, girdikleri koridorun genişliği ve şatafatı karşısında yutkundu. Duvarlara gömülmüş sütunlar altın varaklı, oymalar da sonsuza kadar uzayıp gidiyormuş izlenimi veriyordu. Yine altın varaklı ahşap ayaklı sehpa üzerine yerleştirilmiş heykellerin bir tema üzerine aralıklarla yerleştirildiğini fark etti. Kristal avizelerin kısa aralıklarla sıralandığı tavana bakmaksa başını döndürdü. Çok yüksekti, hem de çok yüksek...

Önünde durdukları kapının yüksekliği karşısında gözlerini yukarıya çevirdi. Bu kadar abartmanın mantığını anlamakta zorlanıyordu. Betty önden girip kıza yol verdi. Girdiği oda giriş ve kat koridoru kadar olmasa da daha sade döşenmişti. Sanki oda ye-

niden döşenmiş gibi kullanılmamış görünüyordu. Ayrin ilerleyip yatağın sayvanını destekleyen ve şampanya rengi kadife perdele-
rinin tutturulduğu sütunun ince işçiliğinde parmaklarını dolaş-
tırdı. Yüksek yatağın sütunların işçiliğine uygun sayvanlı tavanını
pliseli perdeler süslüyordu. Yatak başlığı menekşe mavisi yatak
örtüsüyle aynı kumaştan kaplanmıştı. Ayrin zevkle içini çekerek
çok güzel bir oda olduğunu düşündü. Betty genç kızın eşyalarını
yerleştirip başka bir emri olup olmadığını sordu. Teşekkür ederek
kızın çıkmasını izledi.

Şimdi ne yapacaktı? Büyük şöminenin önündeki koltuklardan
birine oturarak, Fahid geldiğinde onu nasıl karşılayacağını ve ne
söyleyeceğini düşünmeye başladı.

Çok uzun sürmüştü. Sabırsızlıkla dolu bir ay... Denizden hiç
bu kadar usanmamıştı. Artık denize veda etmeli ve sevdiği kızın
yanına dönmeliydi. Son korsan baskını onları çok uğraştırmıştı.
Kanlı çatışmanın etkisini, kaybettiği adamlarının ailelerine ne di-
yeceğini düşünüyordu. Sean yaralanmış, Dante denize düşmüş-
tü. Uzun aramalardan sonra genç adamı yaralı halde bulmuşlardı.
Sanki bu da yetmezmiş gibi, kaçırılan insanların çoğunluğunun
Fransız olması, onları ülkelerine götürme zorunluluğu doğur-
muştu.

Genç adam küfrederek kaldığı handa dolanıyordu. Lanet Fran-
sızlar bir sürü bürokratik işlemle kuşkularını ortaya sermişlerdi.
Daha önce karşılaşmadıkları bir durumda, ne yapacaklarını bile-
memekten doğan bir karmaşa yaşanmıştı. '*Korsan gemisine neden
saldırdınız? Sizin bu işte çıkarınız ne?*' gibi bir sürü soruyla günlerdir
oyalanıyorlardı. Adamlar, bu işte hiçbir çıkarları olmadığına inan-
mıyorlardı. Bu nedenle her şeyi didik didik aramışlar, gemileri-
ni baştan ayağa incelemişler, adamlarını sorgulamışlar, kaçırılan
esirleri dinlemişlerdi. Şimdi de gerekli kâğıtları düzenlediklerini
söylüyorlardı. Kral tarafından onaylanması gerekiyordu. Ayrıca
majestelerinin huzuruna çıkıp rapor vermeleri de gerekiyordu.

Fahid sürüp giden işkence gibi günlerden çok, içindeki sıkın-
tayı anlamlandırmaya çalışıyordu. Beklemekten olduğunu, işlerin
yavaş ilerlemesinden kaynaklandığını düşünürken geceleri soluk
soluğa ter içinde kâbuslarla uyanmak, geride bıraktığı Ayrin'le
ilgili bir problem olduğu sonucuna ulaştırıyordu. İşte o zaman

Esir Yürek

kafese kapatılmış bir aslan gibi nereye gideceğini, ne yapacağını bilmeden deliye dönmüş bir halde dolanıyordu. Cabir onu sakinleştirme görevini üstlense de bu defa işe yaramıyordu. Bir defasında gırtlığına bile sarılmıştı genç adam. Sonra özür dilese de kendini kontrol etmekte artık zorlanıyordu.

“Biraz sakın ol, geri döneceğiz! Sagirah’ına kavuşacaksın!”

Kendisine bakan ölümcül altın pırıltılar saçan gözleri görünce yapacak işleri olduğunu hatırlayan Cabir aceleyle uzaklaştı.

Öğleden sonra saraya çağrıldıklarında birazcık da olsa rahatlamıştı. Peşinde Cabir’le kralın huzuruna çıkmış ve gerekli açıklamaları yapmıştı. Majesteleri doğal olarak neden bu kadar kuşkulu yaklaşıklarını açıklayıp teşekkür etmiş ve hediyeler vermişti. Fahid’in istemediği ve gönülsüzce aldığı hediyelerle kabul salonundan çıktıklarında arkasından yetişmek mümkün değildi. Sarayın merdivenlerini inerken uzun adımlarla ona yetişmeye çalışan Cabir’e, “Limana gidiyoruz ve bugün ayrılıyor buradan,” dedi.

İnsanlara iyilik yaramıyordu. Denizlerinde baş kesen en tehlikeli korsanları durdurmuşlar, dahası ortadan kaldırmışlardı. Ödül ne olmuştu peki? Bir sürü saçma sapan kâğıt işleri ve görüşmeler... Kahretsin! Geç kalmış olduğuyla ilgili duygudan kurtulamıyordu.

Fahid geminin limana yanaşmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Önce eve gidip temizlenmeli ve sonra özleminden öldüğü o melekşe gözlerle gitmeliydi. Gözlerinin önünden geçen görüntülerle dudaklarına yayılan gülümsemeyi engelleyemiyordu.

Gemiden limana uzatılan köprüye ilk adımını atarken, “Yavaş biraz, hiçbir yere kaçmıyor!” sözünü duyunca onunla alay eden Cabir’e döndü. “Yüreğime ayak uydurmaya çalışıyorum,” derken gözlerinden fişkıran altın pırıltılarla, tüm dünyayı kendisiyle aynı heyecana ortak etmek ister gibi bir hali vardı.

Cabir’in ilk defa şaşkınlıkla irileşen buz mavisi gözbebeklerini görme şansını kaçıarak limana ayak bastı. Suriyeli, arkadaşının güçlü baş eğmeyen bedenine bakarken bu mutluluğa erişmek için ne kadar çok acı yaşadığını düşünüyordu. “Nihayet dostum, küçük bir Sagirah, büyük yüreğini ele geçirmeyi başardı. Umarım çok mutlu olursun.”

Fransa’dan geç çıkmış olmaları nedeniyle limana girişleri gece yarısından sonra olmuştu. Bu saatten sonra Ayrin’i görmeye gidemezdi. Çoktan sıcak yatağına girmiş, genç kıza kayamıyordu.

JENNIFER ROYCE

Karşısında oturan Cabir'in imalı bakışlarını umursamadan, boynunu ovarak başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Öylesine yorgundu ki biraksalar günlerce uyuyabilirdi.

Evin önünde duran arabadan inip koltuktan ceketini aldı. Arkasından inen Cabir'le beraber sessizce eve girdiler. Ne konuşacak ne de birbirlerine takılacak kadar enerjileri vardı. Cabiri'in ağzının içinden homurdandığı iyi geceler cümlesine başını sallayıp elini kaldırarak cevap verdi ve merdivenlerin başında ondan ayrıldı. Dinlenmek için çığlık atan bedenine daha fazla zaman kaybettirmemek için, gömleğinin düğmelerini koridorda çözme-ye başladı. Odasına adım attığında ise omzundan sıyrıp yatağın ayakucunda duran dinlenme koltuğuna fırlattı. Ceketini de gömleği gibi aynı sonu paylaştı. Sonra algıladığı tuhaflik odada göz gezdirmesine neden oldu. Yatağın başucunda duran komodinde yanan muma kaşlarını çatarak baktı. O yokken neden odada mum yakmışlardı? Daha da garip olanı yatağın perdeleri çekilmişti. Birkaç adımda ulaştığı perdeleri hızla çekip açtığında göğsüne yumruk yemiş gibi olduğu yerde kaldı.

O kadar yorgundu ki halüsinasyon ya da ayak üstü rüya görüyordu. Sagirah huzurlu bir bebek gibi yatağında uyuyordu. Fahid'in yatağında... Her gece ve her seferden dönüşte onu böyle bulmayı o kadar çok düşlemişti ki...

Nasırlı parmaklarını gözlerine bastırıp yatağa oturdu. Kendi kendine mırıldanan Ayrin'in sesiyle gözlerini araladı. Yatakta dönüşünü ve yastığa sarılışını şaşkın gözlerle izledi. Elini uzatıp yavaşça yumuşak buklelere dokundu. Gerçek olduğunu fark eden yüreğinin artan ritminden bir an nefes alamadı. Kahretsin! Gerçekten de Ayrin onun yatağında yatıyordu.

Neden buradaydı? Fahid yanında değilken başına kötü bir olay gelmiş olabilir miydi? Beyninde dönüp duran soruları cevaplaması için elini uzatıp omzuna dokundu. Fakat sonra vazgeçerek geri çekildi, şimdi onu korkutmanın ne yeri ne de zamanıydı. Önemli olan onun burada, güven içinde olmasıydı.

Elini saçının içinden geçirip dağıttığının farkında olmadan içinde tuttuğu nefesini verdi. Özellikle onu bu kadar çok isterken ve bedeni onun için bu kadar acı çekerken güven kelimesi çok da doğru değildi. Altın rengi gözleri sanki daha da parlamaya başlamıştı, Gözlerini genç kızdan alamıyordu. Nefes aldıkça inip kalkan göğüslerinin geceliğine yapışmış hali, yorgun bedeninin

Esir Yürek

arsızca canlanmasına neden olmuştu. Yastığa dağılmış gün batımı buklelerden oluşmuş bir bulut, yatağı ateşe vermiş gibi bir görüntü sunarken içindeki ateşin daha da hararetlenmesine sebep oluyordu.

Fahid düşüncelerinin gidişatından hoşlanmamış bir tavırla inleme ve homurdanma arası bir ses çıkardı. Sanki duygularının azdırılmasına ihtiyacı varmış gibi, oturmuş sevdiği kızın ne kadar baştan çıkarıcı bir görüntüsü olduğunu düşünüyordu. Yüzüne düşen koyu kumral dalgalı saçlarını geri itip ayağa kalktı. Üzerindeki deniz kokusunu atması gerekiyordu. Temizlenmek için paravanın arkasına geçti.

Ayrın huzurlu bir mutlulukla yatağın kokusunu derince içine çekti. Bu koku onu güvenli bir fanusun içine çekiyor ve korunduğundan emin hale getiriyordu. Sanki daha da yoğunlaşmış gibi gelen bu koku erkeksiydi. Mutlu bir tebessümle benim erkeğim diye düşündü. Yüzüne düşmüş saçları burnunu gıcıklayınca elini kaldırıp geriye atmak istedi fakat bağlanmış gibi kıpırdamasına imkân olmadığını fark edip gözleri korkuyla açıldı. Burnunu dayadığı kaslı göğsü gördüğü anda çırpınmaya başlayınca Fahid'in, "Lütfen, kıpırdanmayı kes," diyen hâlâ uykulu ve sert homurdanmasıyla olduğu yerde kaldı.

Gözlerini şaşılıştırarak baktığı göğse inanamayıp kirpiklerini kırıştırdı. Fahid, buradaydı... Aynı yataktaydılar, kolları ve bacaklarıyla mengene gibi dört bir yandan sarılmıştı. Kıpırdamaya korkarak olduğu yerde kaldı. Ne zaman gelmişti? Neden onun yattığını fark etmemişti? Ayrıca neden aynı yataktaydılar?

Utançla kulaklarına kadar kızardı. Elbette adamın yatağındaydı! Başka nerede yatabilirdi ki? İki gün önce buraya geldiği zaman, ilk gece ona verilen odada kalmaya çalışmıştı. Duyguları ve vicdan azabı baş edemeyeceği bir hal alınca kendini odadan dışarı atmış, genç adamın odasına dalmıştı. Ona has özel kokusunu duyduğunda ise, kollarının gücüne sığınmış gibi hissederek sinsice parmak uçlarında yatağa yürümüşü. Sonra bu halini fark edip kıkırdayarak yatağa atlamış ve yorganı tepesine kadar çekip bu kokuda kendini kaybetmişti. Öylesine huzur bulmuştu ki, ertesi gece herkes yattıktan sonra gizlice yine genç adamın odasına dalmıştı. Gece yatağa girerken Fahid'i sabah burada bulma ihtimali hiç aklına gelmemişti.

JENNIFER ROYCE

“Neden yatağımdasın?” Uykü mahmuru boğuk sese gözlerini kaldırınca kendisini izlediğini gördü. Utanarak, “Benim yattığım yatak sen gibi kokmuyordu,” dedi. Onun dudaklarına yayılan gülümsemeyle gençleşen yüzünü nefes almadan izlediğini fark edip, ciğerlerine nefes al uyarısı yapmak zorunda kaldı. Kumral saçları alnına ve yanağına dağılmıştı. Altın rengi gözlerinde dudaklarının muzip neşesi oynayıyordu. Kaşlarını kaldırarak biçimli dudaklarını oynattı.

“Benim gibi kokmuyor mu...” diyen sesi eğlenen bir tondaydı.

“İşte... senin kokun yatağına sinmiş, ben de kendimi yabancı bir yatak yerine senin kollarındaymış gibi hissettiren kokunla sarımlanmış hissetmek istedim.”

Sesi giderek sönerken kulağına çocukça ve saçma geldi. Gözlerini genç adamın içini okuyan bakışlarından kaçırarak yeniden göğsüne dikti. Başka bir yere bakma şansı yoktu. Birazcık bile gevşememiş olan kollarının arasında sadece gözbebeklerini oynatabiliyordu. “Seni rahatsız mı ettim?”

Fahid onun utanmış bakışlarını keyifle izlerken belini saran kolunu gevşetip yüzüne düşmüş saçlarını geriye doğru çekti. “Hayır, hep olmanı istediğim yerde duruyorsun. Gece geldiğim zaman seni yatağımda bulunca bir an yorgunluktan hayal gördüğümü sandım. Seni ilk öptüğüm günden bu yana bu görüntünün hayaliyle yaşıyorum.” Çenesinden tutup yüzünü kendisine doğru kaldırdı. “Bir de bunun hayaliyle...”

İlk dudaklarını genç kızın gül pembesi dudaklarının tadını almak istercesine yaklaştırıp okşayarak sürttü. Kirpikleri titreşerek kapanan kızın yanaklarına doğru yayılan pembeliğin sıcaklığı teninde dolaşıyordu. Aralanan biçimli dudakların ayartıcı etkisiyle kendini durduramadan, zorba bir güçle onu kendisine doğru çekti. Asla doyurmayan ve yetmeyen bir açlıkla, yapıştığı dudakları ezerek ve okşayarak öptükçe daha da fazlasını ister hale geliyordu. Kızı kollarından iterek sırt üstü düşürüp bedeniyle altına hapsetti. Uyarılmışlığı, onun geceliğinden sızan sıcaklığına ulaşmak için daha da sertleşirken inleyerek kollarını kurtaran Ayrin ona sarıldı. Bu ses öylesine baştan çıkarıcıydı ki, istekle yanan her noktasını kızın yumuşak bedenine bastırdı. Nefes almak için başını geri çekince altında yatan kızın örselenmiş fakat seksi görüntüsünde kayboldu. Yüzünü boynuna gömerek, “Beni durdur Sagırah.

Esir Yürek

yoksa başladığımı bitirmek için öldürücü bir istek duyuyorum,” diye homurdandı boğuk bir sesle. Altında kıpırdanan bedeninin kıvrımlarını keşfetmek için şu an cinayet bile işleyebilirdi. Derin derin soluyarak bedeninin altını biraz daha bastırarak uyarılmışlığını hissetmesini sağladı.

Ayrin, istilasına uğradığı hazzın hiç bu kadar yoğun olabileceğini tahmin etmemişti. Üzerindeki baskın ve güçlü bedeninin kesinlikle rahatsızlık vermeyen esaretine gönüllü kapılmıştı. Başını boynundan çeken kıpırdanmayı hissettiğinde, gözlerini açıp kendisine bakan alev almış bakışlar karşısında titredti. Onu hiç böyle bakarken görmemişti. Sanki dizginleyemediği duyguları bırakmak için, durduğu eşikte daha fazla kalamayacakmış gibi görünüyordu.

“Sadece benimsin! Sana şu anda sahip olmak istiyorum!” Sesi asabi ve sabırsızdı.

“Bana zaten sahipsin. ”

Fahid’in yüzünde şaşkınlık, keyif ve pişmanlık duyguları art arda geçerken ıstırapla inleyip arkasından güldü. Boğuk, seksi ve erkeksi sesi Ayrin’in bedeninde titreşti. “Tanrım. Sagirah! Böyle söylediğinde kendimi bir canavar gibi hissediyorum!” Genç kız şaşkınlıkla irileşen gözlerini ona dikerek, “Seni bir canavar olarak görmüyorum,” diye mırıldandı.

“Ne söylemek istediğimi ya da bedenimin isteklerine boyun eğdiğimde yaşayacaklarını bilseydin...”

“Bazı şeyleri biliyorum! Ben cahil değilim!”

Fahid saçlarına kadar kaldırdığı biçimli kaşlarının altında merak ve soru dolu bakışlarını onun gözlerine dikti. “Ne gibi şeyler bildiğini sormaya korkuyorum.”

Ayrin onun alay eden sesine gözlerini kısarak öfkeyle bakıp “Karı koca arasında olan şeyler...” dedi.

“Neler?”

“Öpme ve dokunma gibi...”

“Başka?”

Genç kız bunalmış bir halde, “Cecil zevk alma konusunda umut beslememem gerektiğini, kızlar da canımın yanacağını söylediler. Fakat sen beni öperken başımı dönüyor, kendimi sarhoş olmuş gibi hissediyorum. Neden acı duyacağımı söylediler, bilmiyorum,” diye söylendi. Sonra bak her şeyi biliyorum diyen bakışlarını genç adama dikti.

JENNIFER ROYCE

Fahid gülsün mü, ağlasın mı ya da mutlu mu olsun bilemeyecek onun yüzüne bakıyordu. Nefesini büyük bir gürültüyle dışarı vererek alnını onun alnına dayadı.

“Kahretsin! Bir bebek kadar masumken sana elimi sürmeye korkuyorum. İlk gecemizin bütün büyüstünü o gece yaşamana izin vermeliyim.”

Sonra aniden başını kaldırıp kolları üzerinde doğruldu. “Bu işi de bir an önce yapmak istiyorum. Gidip özel evlilik izni alacağım. En geç bir hafta içinde evlenmiş oluruz.” Genç kıızı şaşkın bir halde bırakıp üzerinden yuvarlanarak ayağa kalktı. Ayırın onun yanında çırlıçıplak yattığını daha önce fark edemediyse şimdi gözünün önünde olan muhteşem bedeni gördükten sonra kesinlikle emin oldu. Ve çığlık atarak eliyle gözlerini kapattı. Fahid’in neşeli ölüşünü duydu.

Kulağına gelen hışırtılar giyindiğini gösteriyordu. Sonra sessizlik, onun hareketsiz kaldığını belirten bu sessizlik kıızı dürtten şeytanlarını harekete geçirmişti. Merakla ellerini yüzünden çekerken Fahid’in sadece pantolonunu giymiş bir halde yatağın yanında dikildiğini gördü. Kaşları çatılmış bir şekilde Ayırın’a şüpheyle bakıyordu.

“Seni görünce bütün dünyam durdu ve neden burada olduğunu sormayı unuttum. Aklımda sadece olman gereken yerde olduğun vardı.”

Yatağın kenarına oturdu. “Sagirah... Neden buradasın?” Ona ayrılmadan önce söylediklerini hatırlamıştı. En son çare olarak bana gel demişti. Genç kız buradaysa durum çok kötü demektir. Genç kıızın yüzünün düşmesi ve gözlerinin bulutlanması karşısında üzerine eğildi. Bir kolunu üzerinden geçirip yatağa bastırarak eliyle onu sorularından kaçamaması için baskı altına almıştı. “Sadece istediğin için burada olmayacağını biliyorum. Ben yokken neler oldu?”

Ayırın birazcık da olsa uzaklaştığı sorunların yeniden karşısına dikilmesi üzerine dolan gözlerine engel olabilmek için yutkundu. Dudakları titrerken, bir gözyaşı damlası yanağından kayarak boynuna indi. Fahid kayan damlayı izlerken içine yerleşen öfke kıvılcımlarının havai fişekler gibi çatırdamaya başladığını fark etti.

“Ayırın, anlat hadi!”

Genç adamın öfkeyle kısılan gözlerine ve şakağında seğiren damarına bakarak ona da zarar gelebileceğini fark edip korkuyla

Esir Yürek

yutkundu. Fakat bakışları amansız ve her şeyi öğrenmeye kararlı bakıyordu.

“Lord Vidal... Eğer evlenme teklifini kabul etmezsem, aileme zarar vereceğini söyledi.”

“Adi namussuz! Ona asla izin vermem!”

“Ama yaptı.”

“Ne yaptı?”

“Derek’i öldürünceye kadar dövdürmüş. Ben kabul etmeseydim...” güçlükle yutkunararak kısılan sesini düzeltebilmek için boğazını temizledi.

“Evlilik teklifini kabul etmeseydim öldürecekti.”

Fahid göğsüne mızrak yemiş gibi doğruldu. Yüzünde hayal kırıklığı, öfke ve aldatılmışlık duygularının hakim olduğu katı bir ifade gelip yerleşmişti. Ayrin yerinden doğrulup ona doğru atılarak yüzünü elleriyle kavramaya çalıştı. Silkinen genç adam kendini kurtarıp biraz daha geri çekildi.

“Hayır, lütfen Fahid! Benden uzaklaşma, lütfen!” Ah Tanrım! Gözleri buz gibi bakarken ona doğru emekleyip dizlerinin üzerinde doğruldu. Gözlerinden süzülen yaşları geceliğinin koluna silerken bir taraftan da, “Benden vazgeçemezsin,” diyerek hıçkırdıyordu.

“Sen benden vazgeçtin! Lanet olsun, Sagirah!”

“Senden vazgeçseydim burada olmazdım! Anlasana, sana gel-dim ben!”

Ayrin’in bu sözleri üzerine gözünün önünü kaplayan öfke, aldatılma ve kıskançlık sisi yavaş yavaş çekildi. Fahid kopma noktasına gelen sinirlerinin gevşediğini hissetti. Genç kız ellerini uzatıp onun tıraşsız yüzüne parmaklarını dokundurdu. Gözleri derin okyanuslar kadar çalkantılı görünüyordu. “Senden vazgeçmedim! Asla vazgeçemem! Beni bırakırsan ölürüm!” diye fısıldadı.

Genç adam uzanıp onu kucağına çekerek öyle sıkı kucakladı ki bir an genç kız nefes alamadı. “Sensiz nasıl yaşanacağını unuttum. Öylesine içime işledin ki, sensiz nefes bile alamıyorum. Şu son haftalar dünyanın sadece sen olduğunu anlamama yetti.”

“Derek evden ayrılmanı söyledi. Ona ve Will’e kötü bir şeyler olmasından korkuyordum! Tanrım! Benim yüzümden neredeyse ölecekti! Senin geleceğini umut ettim. Beni öylece bırakmayacağımı ve bu çıkmazdan kurtaracağımı...”

“Seni asla bırakmayacağım! Buradasın ve artık benimsin!”

Üzülerek geçirdiğin her dakikanın hesabını o Lord bozuntusuna ödeteceğim!”

Fahid geri çekilip yanaklarında kalmuş gözyaşı damlalarını şefkatle sildi. “Şimdi gidip kahvaltı yapalım. Daha sonra özel izin almaya gideceğim.”

Ayrin burukça gülümseyerek başını salladı. Onuu kendisini yataktan kucaklayarak indirmesine izin verdi. Fahid üzerine gömleğini geçirip çizmelerini giydi. Ayrin sabahlığını giyip onun hazırlanmasını bekledi. Genç adam yanına gelip elinden tutunca birlikte kapıya yürüdüler. Koridora adımı attıkları anda Cabir’le burun buruna geldiler.

Suriyelinin buz gibi olmuş bakışları kınamayla doluydu ve ikisinin arasında gidip geliyordu. Kaslı kollarını göğsünde kavuşturup yollarını kapattı.

“Neler oluyor burada?”

Ayrin adamın bakışları karşısında pembeye dönerken, Fahid kızın avucunda olan elini bırakmadan yanından geçmeye çalıştı.

“Hiçbir şey olduğu yok, kahvaltıya iniyorduk.”

Cabir bir adım atıp gitmelerine engel oldu. “Onun adını böyle nasıl kirletirsin? Sende hiç vicdan yokmuş demek!”

Arkadaşının ithamı karşısında omuzları gerilen Fahid yerinde dikleşti. “Bu senin karışabileceğin bir durum değil, Cabir. Şimdi izin verirken, gitmek istiyoruz.”

“Benim karışabileceğim durumların sınırı olmadığını biliyorsun! Karın oluncaya kadar ondan uzak durmalısın!”

“Ne o, şimdi de şaperonluk mu yapıyorsun?”

“Evet, öyleyse ne olmuş?”

“Sabrımın sınırını zorlama! Yumruğu suratına indirmekten büyük bir mutluluk duyacağım!”

Cabir’in aniden kalkan yumruğu genç adamın karnına inerken, “Böyle mi yani?” diye sırıttı.

Ayrin’in çılgılığı kulaklarında çınlarken, içindeki bütün hava dışarı boşalıp bir an nefes almakta zorlandı. Arkasındaki duvara dayanırken dizlerine dayadığı ellerinin eklemleri bembeyaz olmuştu.

“Ona nasıl vurursun, seni ahmak!”

Cabir korumaya çalıştığı kızın kendisine çemkirmesine şaşkınlıkla baktı.

“Burada senin adını korumaya çalışıyorum, küçük hanım!”

Esir Yürek

“Benim adımı kirletecek kadar namussuz olduğunu mu düşünüyorsun?”

Cabir’in anlamsız bakışları arasında duvara yaslanmış Fahid’e doğru yürüdü. “İyi misin?”

Fahid’in gözlerinde dolaşan alaycı pırıltıları gördüğünde nura yaptığı anlayan Cabir dişlerini gıcırdattı.

“Merak etme Sagirah, bir leydinin vuruşu kadar nazikti.”

“Küçük bir kızın eteğine saklanan bir adama daha sert vura-mazdım.”

Fahid yerinde doğrulurken sırtarak Ayrin’e döndü.

“Gidip giyin Sagirah, aşağıda bekleyeceğiz.”

Ayrin kendisi gittikten sonra, onların kavgaya devam edip etmeyeceğini anlamaya çalışan temkinli gözlerle ikisini süzüyordu.

“Ben gidince kavgaya devam edecek misiniz?”

İkisi birden aynı anda ellerini önemsiz bir sineği kovalarmış gibi salladılar. Bu erkekleri anlamak için kaç yıl daha tecrübe edinmesi gerekiyordu, bilmiyordu. Ağabeylerinin de bazen anlamsız didişmelerini ayırmaya çalışırdı. Fakat sonra dönüp hiçbir şey olmamış gibi muhabbet ettiklerini gördüğünde çok öfkele-nirdi.

Uzaklaşan ve odasına giren genç kızın arkasından bakan iki adam nihayet birbirlerine döndüler. Cabir, “Demek ona dokun-madın?” diye mırıldandı. “Bense dedikodular ve diğer bütün ku-rallarının canı cehenneme diyeceğini düşünmüştüm.”

Fahid bakışlarını kaçırıp parmaklarını saçlarından geçirdi. “As-lında itiraf etmeliyim ki, onu yatağında bulduğumda bütün o yalvarışlarımın ve dualarımın nihayet kabul olunduğunu düşün-medim değil. Fakat sonra sevdiğim kadının tam anlamıyla bana ait olabilmesi için bir nikâhı hak ettiğini düşündüm. Kim ne der-se desin, önemli olan onun duyguları. Dedikodular ya da o ıvır zıvır kurallar umurumda bile değil. Biraz sonra gidip özel izin alacağım. Sonra da en yakın kilisede nikâhımızı kıydıracağım.”

Cabir memnun bir gülünsemeyle arkadaşının omzuna pat pat vurdu. Birlikte kahvaltı için merdivenlere yöneldiler.

“Neden burada? Sorun neymiş?”

Genç adam merdivenleri inerken ona kısaca Ayrin’in anlattık-larını aktardı.

“O piçin öylece dolaşmasına izin vermeyeceğiz her halde, de-ğil mi?”

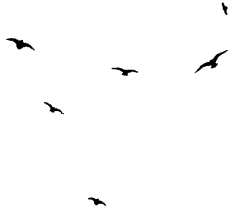
JENNIFER ROYCE

“O orospu çocuğuna hak ettiği dersi vereceğim. Tabii önce şu izin işini halledip Sagirah’ın tamamen bana ait olmasını sağladıktan sonra.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Küçük bir kız eline dokunarak ve
menekşe mavisi masum gözlerini
yüzüne dikerek karanlık dünyasını
ters yüz etmişti."

Esir Yürek

Ayrın kahvaltı için aşağıya indiğinde, Fahid onu evinde görmenin, buraya ait olduğunu bilmenin gururuyla kıza doğru yürüdü. Zaten zor alıştığı ülkede ona tek iyi gelen şey; şu an karşısında duran ve dudaklarında mahcup tebessümü titreşen kızdı. Yaralarını sarıyor, ruhuna merhem oluyor; her yeni güne başlaması ve hayatı yaşaması için bir sebep veriyordu. Elini tutup dudaklarına bastırarak, titreyişine eşlik eden kendi bedenini göz ardı ederek ona odaklandı. Karşısında ne kadar etkilendiğini belli eden duruşuyla bir erkek olarak kendini inanılmaz derecede kibirli hissettiğini inkar edemezdi. Bu kızın kendisine âşık olmasının haklı gururundan kaynaklanan bir kibirdi. Yüzüne yerleşen serseri ve çekici bir yarım sırıtişle onun elini bırakmadan, -arkasından gelmesini sağlayarak- kahvaltı yaptıklarını odaya götürdü. Cabir çoktan masaya oturmuştu. Genç âşıkları bekleme ve onlarla oyalanma gibi bir isteği olmadığını göstermek istiyordu.

“Artık evde bir Leydinin olduğunu hatırlasan iyi edersin. Bekârlık günleri sona erdi.”

Ağzında lokması kalan Cabir, buz mavisi gözlerini kocaman açıp ağzındaki lokmayı yutarak, geniş omzunu silkip, “Bekârlık günleri sona eren sensin, beni bu işe karıştıрма,” dedi.

“Ayrıca evde krallığını ilan edeceksen, bir an önce kendime kalacak bir yer bulsam iyi olur.”

Fahid, genç kızın oturması için sandalyesini çektikten sonra yerine yerleşti. Bir kaşını kaldırıp, “Kaçıyorsun, öyle mi? Oysa ben bu evde bir kadının varlığının kendimize çekidüzen vermemizde büyük etkisi olacağını düşünüyorum,” dedi.

“Ben kendimden memnunum. Sen istediğin gibi değişebilirsin. ”

Ayrin ikisi arasında böyle bir ilişki olduğunun farkında değildi. Eğlenerek izlediği iki adam sürekli didişiyor görüntülerlardı. Fakat aralarındaki kopmaz bağı görmemek mümkün değildi. Aynı kaderi paylaşmış iki insandan daha fazla birbirini anlayacak başka birileri yoktu. Bu farkındalık ve yaşananlar, aralarındaki bağı güçlendirmişti mutlaka. Fahid'in üzerine sabitlenen bakışları arasında kahvaltısını yapmaya başladı. Genç adamın parlayan gözleri üzerine her çevrilişte varlığını iliklerine kadar duyumsuyordu. Bu kâbusta yaşadığını hissettiren ve ayakta tutan Fahid'di.

Fahid, “İzin için başvurduktan sonra Derek'i görmeye gideceğim. Sen de Dante ve Sean'i bul, akşam her zaman bulduğumuz yerde olsunlar. Adamlardan en iyisinden on tanesini Lord Norman'ın evine gönder. Etrafta kuş uçurtmayacaklar,” diyen genç adamın söyledikleri Ayrin'in dikkatini çekti, başını kaldırıp ona bakarak, “Ben de seninle gelmek istiyorum,” dedi.

“Kumarhaneye mi? Hayatta olmaz!” Kahvaltısını bitirip kapıya yönelen Cabir'i gözleriyle takip ettikten sonra, yeniden genç kıza dönmüştü. Bu arada yüzünde ikaz eden bir ifade belirmişti. Ayrin onun kararlı yüz ifadesini görünce kıkırtısını bastıramadı. Başını sallayıp, “Hayır, Derek'i görmeye gitmek istiyorum,” diyerek ısrar eden bakışlarını üzerine dikti.

“Olmaz, şimdilik güvendesin. Gerekli önlemleri alıncaya kadar burada olduğunu ne kadar az insan bilirse, o kadar iyi. Ortalarda görünmeni ve dedikoduların ortasında kalmanı istemiyorum.”

Keskin ses tonuyla taviz vermezken olaylara el koyduğunu belli eden kararlı bakışlarını bir an bile onun üzerinden çekmemişti Fahid. Ayrin karşı gelmek istese de mantığı onun haklı olduğunu söylüyordu. Yine de itiraz dolu bir sesle, “Ama Derek'i merak ediyorum. İyi olduğunu gözlerimle görmeden rahat edemem,” diye mırıldandı.

“Seni anlıyorum. Gidip nasıl olduğuna bakacağım. Burada kalıyorsun Ayrin! Güvende olduğunu bilirim, daha rahat hareket ederim.” Sözüünü bitiren Fahid tehditkâr bir bakış atmayı da ihmal etmeyerek yerinden doğruldu. Ayrin, onun bakışlarını destekleyen cüssesinin avantajını da kullanarak kendisine yönelmesini izledi. Genç adam bir elini onun sandalyesinin arkasına,

Esir Yürek

diğerini ise masaya bastırarak üzerine eğildi. Gözlerinden geçen sözünü dinlemesi gerektiğiyle ilgili baskıcı bakış, Ayрін'in bir çocuk gibi olduğu yerde büzülme duygusunu tetikledi. Sanki yenden geçmişe dönmüş ve o küçük kız çocuğu olmuştu.

"Bu bakışı iyi biliyorum, Sagirah. İçinde asi ve inatçı pırıltılar oynanıyor. Sakin aklından bile geçirme!"

"Ama ben..."

Fahid onun konuşmasına izin vermemek için dudaklarını dudaklarıyla örttü. Ayрін aklından uçup giden itirazlarının ne olduğunu bile hatırlamıyordu. Genç adam son olarak tadını almak ister gibi, dilini onun pembe dolgun dudaklarında gezdirip doğrularak çapkın bir sırıtişla kapiya yürüdü. Genç kız onun arkasından kafasını ve bedeninin verdiği karmaşık duygularla bakarak iğini çekti.

William, Londra'yı özlediğini fark ederek uşanın açtığı kapıdan girdi. Yanında dikilen uşaga dönüp, "Bizimkiler nerede?" diye sordu. Adam gözlerini yerden kaldırmadan, "Lordum dışarıda, ağabeyiniz ise odasında efendim," dedi. William'ın yüzünde beliren alaycı sırıtiş, tavuğu köşeye sıkıştırmış bir tilki gibi hainceydi.

"Lord Derek bu saate kadar odasında mı?" diyerek merdivenlere yöneldi. İşkolik, ağırbaşlı ve ciddi ağabeyi nihayet bir günü yatakta geçirmeyi düşünebilmişti. İşte tam da bu William'ın avuçlarına düşmesine neden olacaktı. Derek asla onun dilinden kurtulamayacaktı. Neşeyle koridoru geçip kapıyı açarken, "Vay canına! Uşanın söylediği doğruymuş. Sevgili ağabeyim yatakta keyif yapıyor," derken bir yandan da boğuk bir sesle kıkırdadı.

"William! Senin ne işin var burada?"

"Keşke gelmeseydin diyen sesini duyunca beni ne kadar özlediğini anladım, ağabeyciğim." William konuşarak ve Derek'i iğneleyerek yatağa yaklaştı. İşte o zaman perdelerden göremediği genç adamın perişan hali karşısında donup kaldı. Sonra, "Sana ne oldu böyle?" diye fısıldadı.

"Asıl senin burada ne işin var? Geleceğini de haber vermedin." Will çok öfkelenmişti.

"Lanet olası! Sana ne olduğunu sordum!"

Derek onun öfkeyle gürlemesi karşısında yüzünü buruşturdu. İşte şimdi her şey daha da karmaşıklaşacaktı. "Otur şuraya da bana araziler hakkında rapor ver."

JENNIFER ROYCE

Will, ağzından öfkeyle fırlayan küfür ve bir eli belinde bir eli saçlarında sakinleşmeye çalışıyordu. Dişlerini sıkarak, "Başlatma şimdi arazilerinden! Asıl sen bana neler olduğunu anlatmaya başlasan iyi edersin! Yoksa o bedeninde sağlam kemik kalıp kalmadığına bakmadan bir de ben döverim!" diye tısladı.

Derek başka çıkar yolu kalmamış bir adamın bakışıyla, "Önce otur ve sakin ol," dedi. Daha sonra en başından başlayarak her şeyi genç adama anlattı. O anlattıkça Will köpürdü, dişlerini sıktı, küfür etti ve sona geldiğinde artık yerinde duramıyordu. "O namussuz alçağa yaptıklarını tek tek ödeteceğim! Geriye kalan ömrünü yatalak olarak geçirecek!"

"Şu an da hiçbir şey yapamayız."

"Nedenmiş o?"

"Sakladığı belgeleri bulup onu suçlayabileceğimiz kâğıtlara ulaşmak zorundayız. Hayali suçlamalarla onun karşısına çıkmak baştan kaybetmek demek."

"Peki, babam ne yapıyor? Bir kenardan sessiz izleyici durumunda mı hâlâ?"

Derek, kardeşine zaten biliyorsun bakışı attı. Evet, biliyordu. Babası geçmişte yaptığı her ne varsa çevresine bela yayarak bu günü cezalandırırken, geri kalan ömrünü izleyici olarak geçirme taraftarıydı. Eğer yasa dışı gizli kapaklı işlere bulaşmasaydı, şu an bu durumda olmazlardı.

"Lanet olsun! Yapacağımız bir şeyler olmalı!"

Sürekli geçirdiği parmaklarıyla dağıttığı kumral saçları asice her yana yayılmıştı.

"Evet yapabileceğin bir şey var aslında. Ya adam hakkında araştırma yap ya da Fahid'den yardımını iste!"

Will'in alaycı gözlerinin üzerinden saçları, alnına dökülen saçlarının altında kayboldu. "Yattığın yerden hâlâ emir vermeye mi çalışıyorsun?"

"Aptalca konuşma! Sen sordun, ben de söyledim! Kalkabilseydim, o adamı gebertmek için elimden geleni yapardım!"

Derek, kardeşinin ilgiyle gelip yatağa oturmasını izledi. Onun vicdan azabını anlayabiliyordu. Will başını sallayarak, "Ben de elimden geleni yapacağım." dedi. Derek, ağrıyan kaslarını dinlendirmek için yön değiştirmeye çalışırken, uzanıp ağabeyinin kolundan destek oldu.

Will, yerinde duramayan bir enerjiyle ve huzursuzlukla el-

Esir Yürek

lerini saçlarına daldırdı. İnanamaz gibi homurdanmaya devam ederken düşüncelerin içinden sağlam ipuçları bulmaya çalışan bir ifadeyle kendi çevresinde döndü.

Derek, kardeşinin tiksintiyle buruşan yüzünde yanan mavi gözlerinin ifadesini hiç beğenmedi. “Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Will asabi adımlarını kapıya yöneltirken, “Sadece yapmam gerekeni!” diye tısladı.

Fahid açtığı kapıda Will ile burun buruna geldi. Burnundan soluyan genç adamın onu görünce duraksaması üzerine kaşlarını kaldırarak, “Bu kadar öfkeli nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Görünüşe göre volkan gibi patlamaya hazırsın.”

“Kont alçağından yaptıklarının hesabını sormaya!”

Will’in öfkeden kalınlaşmış sesiyle verdiği cevap üzerine kapıyı kapatıp ona doğru yürüdü. “Plansız yapılan işin hiçbir sona ulaşmayacağını biliyorsun. Önce ne yapacağımızı konuşalım.” Sonra Derek’e döndü. “Sen nasılsın?”

“Gördüğün gibi yatağa bağlı bir halde, için için öfkemi boşaltacak yer arıyorum. İyi ki geldin, Ayrin nasıl?”

“Ayrin şu anda evde ve durumu da iyi.”

“Ayrin’in senin evinde kalması doğru olmaz. Ben geldiğime göre gidip onu getireceğim.”

Fahid, Will’in sözleri üzerine bakışını ona çevirdi. Gözlerini tehditkâr bir ifadeyle kısarak genç adamı olduğu yere çivilemişti.

“Ayrin artık benimle ve bana ait!”

“Ne demek istiyorsun?”

Fahid’in meydan okuyan duruşu karşısında onun da duruşu dikleşti. Fakat genç adamın daha iri oluşu, sessiz ve ağır adımlarla ona doğru yürüyüşü karşısında bir adım geri gitmemek için, ayaklarına olduğu yerde kalma emri vermek zorunda kaldı.

“Söylemek istediğim William, Ayrin yakında karım olacak.”

William’ın gözleri duydukları karşısında bu ihtimali hiç düşünmeyen birinin tavrıyla irileşti. “Sakin onu zorla alıkoyduğunu söylemeye kalkma! Benden güçlü olman gözümü korkutamaz!”

“Will, Fahid’in söylemek istediği o değil. Ayrin ve o birbirlerini seviyorlar.”

“Doğru mu bu?” Genç adamın sesi kararsız ve şaşkındı. Fahid sadece başını eğerek onayladı.

JENNIFER ROYCE

William bir süre onu izleyip nihayet derin bir nefes aldı. "Babam bu işe ne diyor?"

"Elbette karşı çıkıyor."

Fahid'in sesi çok da umurumda der gibi keskin çıkmıştı. "Buraya Derek'in durumunu görmek ve planımdan sizleri de haberdar etmek için gelmiştim."

"Teşekkür ederiz. Oturun da bizi gelişmeler konusunda bilgilendir."

Ayrin, Fahid'in çıkışını izleyen ilk yarım saatte ne yapacağını bilemez bir şekilde evin içinde dolaştı. Son birkaç gün, genç adamın çalışanlarıyla tanışması ve kaynaşması konusunda fazlasıyla yardımcı olmuştu. Şu anda ise aklı Derek ve evde olanlarla bu kadar meşgulken dikkatini dağıtacak hiçbir konu bulamıyordu.

Daha fazla dayanamayıp uşağa arabayı hazırlatmasını söyledi. Şapkasını ve pelerinini alıp eldivenlerini giyerek dışarı çıktı. Nasıl olsa Fahid de oradaydı, birlikte dönebilirlerdi.

Araba merdivenlere yanaştı. Arabacı inip kapısını açarak genç kızın binmesine yardımcı oldu.

"Siz ne işe yararsınız? Ne demek kızın nereye gittiğini bilmiyorsunuz?"

"Lordum, Leydi Ayrin bir iki gün evden çıkmadı. Gözümü bir an bile ayırmadan bekledim. Sonra yemek yemek için ayrılıp geri döndüğümde uzaklaşan arabayı fark ettim ama yetişemedim. Ara sokaklarda kaybettim. Üç gündür aramama rağmen bir iz yok."

"Hizmetçiler, uşaklar, arabacı..."

"Hiçbirisi konuşmuyor. Evle ilgili hiçbir soruya cevap vermediler."

"Leydinin arkadaşları ve akrabalarını soruşturdunuz mu?"

"Hepsi gözetleniyor; fakat oralarda olmadığı kesin. Girip çıkanlarla ilgili araştırma yaptık."

"Lanet olası beceriksizler! Küçücük bir kızı kaybettiniz!"

Lora Vidal öfkeyle kapıya yürüdü. Yakın adamı Bruce da peşinden onu takip etti. Bu defa Lordun öfkesini göğüslemekte zorlanıyordu. Kızgınlık anında sağı solu belli olmayan bir adamdı. Aptal gibi kendisine verilen görevi yerine getirememişti.

Lord, kapıdan çıkıp arabasına asabi hareketlerle bindi. Bruce

Esir Yürek

da peşinden binip kapıyı kapatınca araba hareket etti.

“Nereye gidiyoruz, efendim?”

“Leydi Ayırın’ın babasıyla yeniden görüşmem gerekecek. Belki biraz daha tehdit işe yarar.”

Araba kalabalık sokaklardan aceleci olmayan bir sakinlikle geçti. Londra kalabalık saatlerini yaşarken, arabadaki Lord Vidal için için kaynayan bir öfkeyle patlamak üzereydi. Kızı bulması gerekiyordu. Tehdit etmesi işe yaramamıştı. Düğün için tarih alıp hazırlıklar için uğraşırken doğrusu böyle bir durumla karşılaşacağını tahmin etmemişti; fakat tedbirli bir adamdı. Bu mevkie ve başarıya geleceği öngörme, olasılıkları hesaplama sayesinde gelmişti. Adamını evi gözetlemek üzere bıraktığında rahatlamıştı; ama şu hale bak ki küçük kuşu ortadan kaybolmuştu. Onu bulduğu anda düğün ve nikâhla uğraşmayacaktı. Doğruca Gretna Green’e gidip demirci bozması bir rahibin karşısına çıkaracak, zorla da olsa bu nikâhı kıydıracaktı. Verdiği kararla dudaklarına yerleşen sinsi gülümsemeye engel olamadı. Gündüz vakti evinin önünden kaçırılan bir kızın adını temizlemek için yapabileceği tek şey evlenmek olacaktı. İşte o zaman isteksiz de olsa bu evliliğe evet diyecekti.

Eve yaklaştığında arabanın tavanına vurarak yavaşlamasını işaret etti. Bu işi bitirmek için çok fazla beklemek sinirlerini yıpratmıştı. Elinde tuttuğu bastonu sıkarak inmek için adımını attığı anda, daha önceden yaklaşmış arabadan inen kızı görünce olduğu yerde kaldı. Şu Tanrı’nın işine bakın ki küçük avı kendi ayaklarıyla geri dönmüştü. Yavaşça arabadan inip arkası dönük kıza doğru ilerledi.

“İyi günler, müstakbel karıcığını.”

Ayrın duyduğu sesin tiksinti veren ürpertisiyle ve beklemediği karşılaşmanın korkusuyla, yerinde sıçrayarak dönerken titreyen parmaklarının arasındaki şemsiyeyi yere düşürdü.

“Lord Vidal?” Adamın kurnaz sırıtışıyla bir adım geri gitti.

“Görüyorum ki evlilik öncesi seyahatinizi bitirip dönmüşsünüz. Ne kadar güzel. Düğünle ilgili ayrıntıları konuşmak için daha fazla beklememize gerek yok.”

“Sizinle evlenmeyeceğim! Ailemi tehdit etmeniz beni bu evliliğe zorlayamayacak! Benden uzak durun!”

Kahretsin! Neden kimse seslerini duyup dışarı çıkmıyordu? Adamın tehlikeli bir hayvan gibi bakışı ve duruşu karşısında, kalbinin korkuyla çarpışına engel olamayarak zorlukla yutkundu.

Tek umudu onun ne kadar korktuğunu anlamamasıydı. Çenesini dikleştirip, "Şimdi derhal evimi terk edin! Burada istenmiyorsunuz!" diyerek arkasını dönüp aceleyle merdivenin ilk basamağına adım attı.

Fahid, genç adamlara anlattığı konunun tam ortasında, duyduğu çığlıkla yüreği kaskatı kesilerek ayağa fırladı. Pencereye koştu, Ayrin Kont tarafından bir arabaya sürükleniyordu. Gördüklerini anlaması birkaç saniye sürmesine rağmen, genç adam için zaman yitirilmedi ileriye atlamış kadar baş döndürücüydü. Her bir noktasını yaşlandırıp yıpratarak geçen her saniye geç kalmaktan korkuyordu.

"Orospu çocuğu!"

Fahid'in kükreyerek attığı küfre şaşkınlıkla bakan Will ve Derek, sadece kapıdan fırtına gibi çıkan adamın ceketinin kuyruğunu görebilmişlerdi. Will, onu bu kadar etkileyenin ne olduğunu anlamak için pencereye koştuğunda ise gördükleriyle, "Namus-suz piç!" diye bağırarak kapıdan fırladı. Derek'se bağlı kaldığı yatağa isyan ederek yerinden doğrulmaya çalıştı. Ayaklarını yataktan aşağıya sarkıtıp oturarak çevresinde tutunabileceği bir destek aradı. Pencereye kadar gitmesi imkânsızdı, inleyerek yatağa devrildi.

Fahid, korkuyla donan yüreğinin, yeniden fakat bu defa daha hızlı atmaya başlamasıyla, koridoru geçip merdivenleri uçarcasına üçer beşer atlayarak inmesi aynı anda oldu. Dış kapıyı yerinden söker gibi açıp kendini dışarıya attığında, Ayrin'in bindirildiği araba çoktan hareket ederek bahçe kapısından çıkıyordu.

Bir an olduğu yerde kalan Fahid, arkasından gelen ayak seslerine dönüp bakmadı. Zihninde, giden arabanın peşine düşmekle ilgili acil durumların muhasebesini yapıyordu. Tam o sırada bahçe kapısından giren kendi arabası, keskinleşmiş bütün dikkatini anında oraya çekti ve koşmaya başladı. Arabadan çıkan Cabir, Dante ve Sean onun fırtınalar esen bir yüzle üzerlerine doğru koşmasına şaşkınlıkla bakarken, Fahid arabacının olduğu yere tıramdı.

"Fahid, Tanrı aşkına neler oluyor?" diyen Cabir'in sorusuna, "Vidal, Ayrin'i kaçırdı!" dedikten hemen sonra kırıbağı havada şaklatarak arabayı hareket ettirdi. Onlar daha ne olduğunu anlayamadan, araba bahçeden çıkarak çoktan gözden kaybolmuştu.

"Hâlâ burada bekleyecek miyiz?" diye soran Dante'nin sesi

Esir Yürek

hepsini harekete geçirdi. Nefes nefese yanlarına gelen Will, adamların arasından geçerek arabaya atlayıp, diğerlerinin peşlerinden gelip gelmediğine bakmadan arabacıya, "Lordu takip et!" diye haykırdı. Cabir'in peşinden Dante ve Sean da arabaya atladılar. Suskunluk korktukları durumun başlarına gelmiş olmasından değil, Ayrin'i zamanında kurtarmama düşüncesinin verdiği ağırlaşmış havadandı.

"Hayır, bu defa olmaz! Lütfen Tanrım, onun yeniden bu şekilde hırpalanmasına izin verme! Bu defa zamanında kurtarmama yardım et!"

Fahid, Londra'yı terk eden arabanın peşinden giderken atları sürekli kırbaçlıyor ve içinden geçen düşünce yağmuru altında kendini sersemlemiş hissediyordu. Şu an sevdiği kadın yine gözünün önünden kaçırılıyordu.

Bir kez daha... Bu onu nasıl bir adam yapardı? Hayatını ona emanet eden kadını koruyamayan bir erkeğin bu sevgiyi hak etmediği gün gibi aşikârken, kendisi ölürcesine sevse neye yarayacaktı. Oldukça uzaklaşmış olan arabanın içinde olan Sagirah'ın aynı kâbusu yaşıyor olduğunu bilmek acıyla nefes almasını güçleştiriyordu. *Kahretsin! Sagirah, lütfen pes etme! Benim için pes etme, sensiz yaşayamam!* Kırbaç yeniden havada şaklayınca ter içinde kalan atlar, yelelerini daha da sıırıslıklam eden bir çabayla hızlarını arttırdılar.

Fahid'in yanında olanların şokunu atlatamamış olarak oturan arabacı Noah, kenarlıklara yapışmış korkuyla genç adamı izliyordu. Efendisi her zaman onlara karşı yumuşak ve dostça davranmıştı. Belki fazla gülen ve dışa dönük bir adam değildi; fakat yanında çalışanlara karşı nazik davranan ve kırmamaya çalışan biriydi.

Onun için çalışan diğerleri gibi Noah da genç adama hayrandı ve saygısını sonuna kadar hak ettiğine inanıyordu. Şu anda ise önde hızı nedeniyle devrilme tehlikesi geçiren arabayı takip ederken, yüz ifadesi bir mermere oyulmuş kadar katı ve gözleri avını takip eden bir avcı kadar hedefine odaklı görünüyordu. Araba süratinden dolayı virajı alırken yalpalayınca, Noah daha sıkı yapıştığı parmakları ve korkuyla atan kalbine eşlik edecek bütün koruyucu duaları çoktan mırıldanmaya başlamıştı.

JENNIFER ROYCE

Ayrin, bakışını kurtulma çabalarını boşa çıkaran bileklerine bağlı iplerden karşısında sakince oturan Konta çevirdi. Attığı çıgıllıklardan sonra adam cebinden çıkardığı mendille ağzını sıkıca bağlamıştı. Gözlerinin öldürme yetisi olsaydı, çoktan adamı öldürmüştü.

Kont, kızın gözlerinden geçen ifadelerin hepsinden haberdar, kendinden memnun bir şekilde sırttı. Öylesine güzeldi ki bütün yaptıklarına değerci.

“Şu an bana diktiğin gözlerindeki nefretin farkındayım güzel Leydim, fakat evlendiğimizde hepsini bir tarafa bırakıp bana saygı duymayı öğreneceksin.”

Genç kızın önce şaşkınlıkla irileşen gözbebekleri daha sonra korku, en son olarak soruyla dolarken Vidal sırtıarak, “Aklında birçok soru olduğunu biliyorum. Aslında evden çıkarken amacım babanla yeniden konuşarak seni bulmaktı,” deyip, elini sallayarak önemsiz bir olaymış gibi devam eden adam, “Bulduğumda ise evlilik işini kısa yoldan halletmeye karar vermiştim,” dedi.

Ayrin adamın konuşmasını ve gizemli tavırlarını tiksintiyle izliyordu. Ağzı açık bile olsa, soru sorarak adamın yüzündeki tiksindirici eğlenme ifadesinin tatmine dönüşmesini izlemeye niyeti yoktu. Onun elinden kurtulacağına emindi. Fahid bir şekilde olanları görmüş ya da anında haber almış olmalıydı. Peşinden geleceğini biliyordu.

Yıllar önce kaçırıldığında kapıldığı korkunun, sevdiği adam tarafından kurtarılacağı düşüncesinin verdiği rahatlamayla yer değiştirdiğinin farkındaydı. Panik duyması ya da korkuya kapılmasını gerektirecek bir durum yoktu. O an sadece Fahid’e olan güveni, bir de karşısındaki adama duyduğu nefret ve tiksinti vardı. Yeniden konuşmaya başlayan adamın gıcırdayan sesi düşüncelerini bölerek yaşadığı ana dönmesine neden oldu.

“İlk önce ülkeden uzaklaşmayı düşünmedim değil; fakat sonra neden konforlu ortamımı bırakayım ki dedim. En kısa yol Gretna Green’e gidip evlenmemizdi. Seni kaçırdığımı gören tek bir kişi bile, dedikodunun bütün Londra’ya yayılmasını sağlayacak. Hatta şu anda herkes duymuştur. Dedikodu çarkının nasıl işlediğini bilen, cemiyetin içinde yaşayan bir kadınsın.

Adının lekelenmesi evden dışarıya adım atmaya bile izin vermez. Sonuç olarak seni böyle zor duruma sokmayacağım, evlilikle onurlandırılacaksın. Benim nüfuzum ve gücümle, seçkin bir

Esir Yürek

yere sahip olacaksın. Cemiyetin aranılan simalarından biri olarak yaşantına devam edeceksin.”

Ayrin, adamın nasıl bir alçak olduğunu, çevresini korkuyla sindirdiğini gözlerindeki sinsi ve adi bakıştan görebiliyordu. Kont öylesine kendine odaklıydı ki, çevresinde olan insanlara iğrenç bir böcek kadar bile değer vermiyordu. Şimdi ise aklını genç kıza takmıştı. Bunun için kime ne kadar zarar verdiği umurunda değildi. Genç kız düşünceleri nedeniyle bulanık midesindekileri boşaltma ihtiyacıyla kıvrandı. Ağzı kapalı olduğu için kendi kusmuşunda boğulabilirdi. Eğer Fahid onu bulamayacaksa ve kurtaramayacaksa, ölüm şu an gerçekten de en güzel yol gibi gözüküyordu.

Vidal yanında sessizce oturan Bruca’a dönerek, adamdan daha çok kendi kendine mırıldanır gibi, “Bu işi geri dönülemez bir yolla halletmek gerek,” dedi. Sessiz bir yılan gibi kıpırtısız duran adamdan bakışları dışında bir hareket gelmedi. Vidal zaten bunu umursamıyordu.

“İskoçya sınırına yakın bir handa konaklayalım.”

Bruce ve Ayrin, birbirlerinden habersiz aynı şeyi düşündüklerinin farkında olmadan adama bakışlarını çevirdiler. Neden handa duraklayacaklardı ki? Peşlerinden gelenlerin olma ihtimali bu kadar yüksekken neden vakit kaybetmeyi göze alıyordu?

Kontun yüzündeki sinsi ifade genişleyip adi bir sırıtışa döndüğünde, “Elbette, geri dönülemez noktayı tahmin ediyorsundur güzelim. Sana sahip olduktan sonra kaçmamıza gerek kalmayacak. Hatta ailen seninle evlenmem için bana yalvaracak duruma gelecek,” dediğinde Ayrin korkunun bütün bedenini sarmasına izin verdi.

İliklerine kadar hızla yayılan ürpertinin etkisiyle dişleri birbirine çarptı. Adama korkusunun derecesini göstererek tatmin yaşatmamak için gözlerini yumdu. *Tanrım! Lütfen Fahid! Bana yardım et!*

İçindeki güven bariyerleri aniden çatırdayarak yerle bir olurken sevdiği adamın geç kalabileceği düşüncesinden doğan korkuya esir olmuştu. Bir başkasının bedenine dokunduğunu düşünmek, boğazına kadar çıkan safranın gırtlığını yakmasına neden oldu. Yapamazdı! Kurtulması gerekiyordu!

Elleri ve ayaklarındaki bağları çözebilse bile, karşısında iğrençlikleri kişiliklerine sınımış bu iki adamdan nasıl kurtulacağını düşünmesi gerekiyordu. Kalabalık bir hana elleri ve ayakları bağlı

JENNIFER ROYCE

bir kızla girmeyecek kadar akıllı görünüyorlardı. Belki bir boşluk yaratıp çılglık atarak çıkan karmaşadan yararlanabilirdi. Ya da Fahid'in bir an önce onu bulması için boğazı kuruyuncaya kadar dua edebilirdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Bir hazineyi nerede
olsa tanırım."

Esir Yürek

Hayatı hep mücadele, gururunun ezildiği ve yok olmayı dilediği olaylar, hayattan vazgeçtiği anlarla doluydu. Asla mutluluğu bulacağını, hayatın gözüne daha iyi gözükeceğini düşünmemişti. Bir amacı olması onun için sıra dışıydı. Gelecek için hayaller kurabilme ihtimali bile hayalî bir düşünceyken, küçücük bir kız eline dokunarak ve menekşe mavis masum bakışlarını yüzüne dikerek karanlık dünyasını ters yüz etmişti. Minicik bedeninden ve yüreğinden beklenmeyecek kadar büyük duyguları karşısına aktarabilme becerisiyle Fahid'in dünyasını doldurmuştu. Onun Sagirah'ı tıpkı bir gökkuşağı kadar renkliydi. Sonsuzluğa uzanan bir yay çizerek bedenini, mantığını, duygularını çevrelemişti. Ona her dokunduğunda ya da baktığında üzerine yağan gökkuşağının renkleriyle dünyasının sıradanlıktan uzaklaştığını hissediyordu.

Fahid aklını kaçırmamak ve çılgına dönmek için elinde olan tek şeye sarılmıştı: Ayrin'in dünyasındaki yeri ve hayatının anlamı oluşu. Gözleri ufukta kara bir leke gibi görünen arabadan bir an bile ayrılmazken, gerginlikle sızlamayı bile unutan kaslarına söz geçirebilmek için çaba harcaması gerekiyordu.

Günlerdir sadece yol üzerindeki hanlarda yorulan atları değiştirmek için duraksıyordu. Takip ettiği arabanın da aynı şekilde davrandığını biliyordu. Zavallı hayvanları çatlatırcasına ve durup dinlenmeden geçen bu sürede, Ayrin'in güzel yüzü dışında, dış dünyaya kendisini kapatarak uzun yola yoğunlaşmıştı.

Kırbaç yeniden ve yeniden havada ısılk gibi bir ses çıkartarak atlara dokundu. Genç adam, "Hadi oğlum, bu hayatımızın anlamı için verdiğimiz bir savaş! Bu takibi zaferle sona erdirmem size

bağlı, beni yarı yolda bırakmayın!" diye mırıldanarak sanki atlar duyacakmış ve anlayacakmış gibi güç veren sözcükler söylüyordu.

Önünde uzanan uçsuz bucaksız uysal topraklar artık vahşi ve yabani bir kırsallığa dönüşmüştü. Kayalar daha sivri, uçurumlar daha dik ve toprak daha asiydi. Fahid değişen doğanın altında yatan dokunulmamış ve teslim olmayı reddeden direnişi hissedebiliyordu. Güneyden gelen her türlü etkiyi geri tepermiş, gözünü korkuturmuş gibi bir değişimdi bu. Artık İskoçya sınırına az bir mesafe kaldığını belli eden işaretleri okumak hiç zor değildi. O zaman genç adam Kontun asıl niyetini anlamaya başladı. İngiltere'ye geldiği andan bu yana, İskoçya sınırında İngiltere'nin yasal olmadığını iddia etmesine rağmen, İskoçya'nın bunu bir başkaldırı ve isyan haline dönüştürdüğü meşhur demirci rahipleri ve nikâhlarını elbette duymuştu. Kontun niyetini anladığı anda dişlerini nefret ve öfkeyle gıcırdattı. Onu eline geçirdiğinde parçaları ayırıp her bir parçasını bir yere savuracaktı.

Vakit ikindiye geçmişti ve güneş artık batmak üzere olduğunu bütün dünyaya ilan etmeye hazırdı. Hava keskinleşmiş bir ayaza dönmeye başlamıştı. İskoçya'nın, insanı sertleştiren doğası ve iklimi buraya alışkın olmayanların yaşamasını güçleştiren bir edayla kendini göstermeye başlamıştı. Fahid önünde kıvrılarak, bir görünüp bir kaybolan yolun canlı bir sürüngenmiş gibi hareketlerine odaklanmıştı. Bazen bir siyah nokta, bazen de tamamen görünmez olan arabanın arkasında bıraktığı toz bulutunu uzaktan seçebilmesi işini kolaylaştırıyordu. Her iki arabanın da atları yorulmuştu. Bir yerlerde durup at değiştirme lüksü yoktu. Yapabilseydi, çoktan öndeki arabaya yetişirdi. Gözden kaybettiği anda hissettiği panik, tıpkı yıllar öncesine dönmüş gibi hissettiriyordu. Bulamadığı, yıllarca aradığı ve vicdan azabının için için kemirdiği o takiplerde her an biraz daha umutsuzluğa kapılmıştı. Şu an yeniden aynı olayı yaşamak, yeniden aynı kabusun içine hapsolmek anlamına geliyordu genç adam için.

Bir anlık dalgınlık, bir anlık derinlerine hapsoldüğü düşünceler içinde bulunduğu andan uzaklaşmasına neden olmuş, kendine geldiğinde artık öndeki arabanın görünmediğini fark etmesine yetmişti. Dizginleri ve kırbaçı tutan eli kasılarak oturduğu yerde donup kaldı. Silkinip, "Hadi oğlum!" diyerek kükreyip atları tepla hızlanmaya zorladı.

Lanet olsun! Lanet olsun! Önünde uzanıp giden yolda tek

Esir Yürek

bir kıpırtı bile yoktu. Kısılmış gözleri ve dikkatli bakışları çevreyi amansızca tararken, yanında oturan Noah'ı yeni fark etmiş gibi dönüp baktı. "Nereye kayboldu? Lanet olsun! Nereye gitti?"

Noah ise kendisine sorulduğundan emin olamadığı soruya, boş bakışlarla cevap vermekle yetindi. Zaten genç adamın cevap beklemediği, üzerinden geçip giden altın rengi gözlerin her bir taşın altını görmek ister gibi didiklemesiyle belli olmuştu.

Yoktu! Lanet olsun, yoktu! Sanki yer yarılarak içinde sevdiği kadının olduğu arabayı çekip almıştı. Soğuyan havaya tezat, ter basan bedeninden taşan güçlü öfkeyle atların dizginlerini çekip zavallı hayvanların acı bir kışnemeyle şaha kalkmalarına neden oldu. Fahid oturduğu yerde geri dönüp arkaya bakarak gözünden kaçan bir yol bir ayrıntı görmeyi umut ediyordu. Çok uzaktan yaklaşan karaltının dışında -ki o da büyük ihtimalle Cabir ve diğerlerinin olduğu arabaydı- tanımadığı, tamamen kendisine yabancı bir manzaraydı.

"İşte orada!"

Yanında bir mumya kadar sessiz ve kıpırtısız duran arabacının sesiyle ona dönüp adamın işaret parmağını diktiği yöne bakışlarını kaydırdı. Biraz önce gözden kaçırdıkları bir sapaktan ilerleyen patıkaya benzer yolun sonu, dağın eteğinde hemen fark edilmeyen bir taş hana ulaşıyordu. Bu kadarı Fahid'e yetmişti. Yeniden eline doladığı dizgini ve sıkıdığı kırbacı harekete geçirip arabayı geldiği yöne döndürdü. Bir tarafı uçurum bir tarafı dağ olan dar yolda arabayı döndürmek oldukça zahmetliydi ve zaman kaybına yol açmıştı.

Yeniden yola koyulduklarında dizginleri bir süreliğine bırakıp üzerindeki sıkıntı veren ceket, yelek ve boyun bağını çıkartıp arabanın içine fırlattı. Karşısından hayli yaklaşan arabanın tahmin ettiği gibi kendine ait olduğunu gördü. Daha önce kaçırdıkları sapaktan büyük bir gürültü ve sarsıntıyla, taş ve engebeli yola girdiler. Araba her an devrilecekmiş gibi sarsılarak ilerliyordu.

Atları ne kadar zorlarsa zorlasın, hızlı ilerlemek mümkün değildi. Dişleri birbirine kenetlenmiş, şakağında seğiren damarın verdiği rahatsızlık ve ter içindeki yüzüyle yavaş tempoda koşan bir zamanın peşine takılıp oyalanıyormuş gibi hissediyordu. Yerrinde kıpırdayan bacakları ve koşan yüreğine uysa, çoktan arabadan atlayıp çatlarcasına kendini ileri atacaktı.

Yakın görünen hanın bu kadar mesafede olması imkânsız gibi

JENNIFER ROYCE

gelerek atları yeniden zorladı. Az kalmıştı, çok az... Umudu, geç kalmış olmamak ve zamanında yetişmekti. Bir de Sagirah'ını içine düştüğü korkunun derinliklerine çekilmeden çıkarabilmekti.

Ayrin, günlerdir süren, taşlı ve bozuk yolda hırpalanarak geçen yolculuğun sonuna geldiklerinde sızlayan kemiklerinden çok, biraz sonra başına geleceklerin dehşetiyle soğuk soğuk terliyordu. Kısa ihtiyaç molaları dışında aceleyle edinilen yiyecekler arabada atıştırılıyordu. Genç kız çalkalanan ve bulanık midesinden dolayı uzatılan yiyecekleri reddetmişti. Halsizdi, yorgundu ve hırpalanmıştı. Fakat kendini kaybetmemek için olağan üstü bir çaba harcıyordu. Araba yavaşlayıp durdu, Kont ve adamı arabadan atlayıp çevreyi incelediler.

"Ayaklarını çöz," diyen Kontun emrinden sonra suskun ve katil suratlı adam yeniden arabaya binip kızın ayaklarına uzandı. Ayrin istem dışı bir hareketle geri çekilip adamı tekmelemeye çalıştı. Onun kendi karşı çıkışlarını umursamadan ayak bileklerine ulaşması ve bir örümceğin üzerinde yürüyormuş hissi veren dokunuşları karşısında ağzı tıkalı da olsa öğürmekten kendini alamadı. Adam nihayet ayak bileklerini saran ipleri gevşetip çekerek, onu kısmen özgür bıraktı. Sonra kolundan gaddarca çekip doğrulmasına yardımcı olan eller çekiştirerek kapıdan inmeye zorladı. Arkasına geçip ipleri çözerek, yeniden önde birleştirdiği bileklerini sıkıca bağladı. Bunu öyle çabuk yapmıştı ki bu işlerdeki pratikliği daha da önce yaptığına dair ipuçları veriyordu. Bu düşünce genç kızın ürpermesine neden oldu.

Ayrin indirildiği avluda bakışlarını gezdirdi. Burası hanın arka kapısı olmalı diye düşünürken dirseğine sıkıca yapışmış olan adamın nasırlı parmakları tenini morartacak kadar sıkarak kızı itekleyip yürümeye zorladı. Uzun süredir bağlı ve hareketsiz kalan ayakları uyuşmuştu ve bu zorlamaya karşı çıkan bir hissizlikteydi. Tökezleyen genç kıza yardımcı olup ayakta tutan yine kolundaki iğrenç temastı. Dizleri titreyerek adamın kendisini sürüklediği kapıya doğru yürümeye çalıştı. Bu arada Kontun ortada olmaması meraklı bir tavırla çevresini kontrol etmesine neden oldu. Büyük ihtimalle içeride hancıyla konuşuyordu.

Girdikleri eski ahşap kapı gıcırdayarak arkalarından kapanınca loş bir karanlığın ortasında bir süre durdular. Ayrin, gözleri ortamın karanlığına alışıkça burasının yıkık izbe ve bakımsız

Esir Yürek

bir hanın mutfığa açılan girişi olduğunu gördü. Kapalı kapının arkasından tabak çanak sesleri ve mırıltılarla beraber ağır koyun yahnisinin kokusu sızıyordu. Zaten bulanık midesi bu kokuyla olduğu yerde büzüşüp içinde ne varsa çıkarmaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Kontun adamının da gözü ortama alışmış olmalı ki kızı yeniden itekleyerek yürümeye zorladı. Arka holden çıktıkları kapı, hanın geniş salonuna açılıyordu. Kont, hancı olduğu belli olan kısa boylu zayıf bir adamla konuşuyordu. Ortalıkta ne müşteri ne de han sakini vardı. Issız, terk edilmiş ve izbe görünüyordu. Kont cebinden çıkardığı bir avuç parayı adamın avuçlarına bırakırken hancı açılan kapıdan içeri giren elleri ve ağzı bağlı kıza ve yanındaki onu tartaklayan adama bakmaya başlamıştı. Kararsız bir tavırla bakışları bir süre kızın üzerinde dolaştıktan sonra avucunda duran paraya döndü. Yapması söylenen konu üzerinde düşündüğü belliydi. Nihayet verdiği karar silktiği omuzlarından belli oldu. Parmakları paranın üzerine kapanırken Kontun yanından geçerek üst kata çıkan merdivenlere yönelip eliyle işaret ederek kendisini takip etmelerini istedi.

Ayrın yalvaran bakışlarını ve salladığı başını adamın görmesi için çaba harcarken, Kont sırtını dönerek adamın peşine düşüp omzunun üzerinden Bruce'a bakarak takip etmelerini işaret etti. Bruce, Ayrın'ın kolundan ayırmadığı elinin baskısını arttırarak, kızı merdivenlere doğru yürümesi için zorladı.

'Fahid neredesin? Neden beni bulmuyorsun? Biraz sonra sadece sana ait kalbimin dışında hiçbir şeyim kalmayacak! Senin dokunmak isteyeceğin kadar kirlenmiş olacağım! Ne yüreğim ne de aşkım bu işkenceye dayanamaz! Acısını aciz bedenimden başka yerden çıkaramam! Çok geç kalmadan bul beni, ne olursun! Aşkın, şefkatin ve aşk tozu serpiştiren bakışların bile beni iğrenç dokunuşların ardında bıraktığı yıkımdan kurtaramaz! Lütfen... Lütfen...'

Umudunu yitirmek üzere olan genç kız, gözünden kayıp mendile doğru akan gözyaşlarının bulanıklaştırdığı bakışlarıyla nereye bastığını bilmiyordu. İki defa tökezleyip düşmekten sonra yanındaki adam sayesinde kurtuldu. Keşke düşseydi! Şu merdivenlerden yuvarlanıp boynunu kırsa ve bütün bu işkence bitseydi!

Kısa koridor, isli ve mum kokusu sinmiş duvarlar, sessiz bir tabutu andıran soğuk ve ruhsuz bir odaya kadardı. Kont açılan

kapıdan geçmesi için yana çekilip Bruce'un bıraktığı koluna parmaklarını geçirdi. Hancı dönüp giderken Kont, adamının kapının hemen dışında kalmasını söyleyerek yüzüne yerleştirdiği sırtışla kızı içeri çekti. Ayrin kolunu kurtarmaya çalışarak dönüp, bağlı ellerinin izin verdiğince hızla uzanıp adamın suratını tırmaladı.

Kapıyı çarparak kapatan adam, tırnaklanan yüzüne dokundurduğu parmaklarını çekip eline bulaşan kana öfkeyle baktı.

"İstediğin bu mu, Leydim? Sertlikten mi hoşlanıyorsun?" Adamın tıslamasından kaçınmak mümkün değildi. Odayı saran soğuk bir akrep zehri gibi Ayrin'in en ücra sinirlerine kadar yakarak yayıldı. Daha sonra adamın kaldırdığı eli, hızla yüzüne indiğinde geriye doğru uçup sert ve pis zemine tok bir gürültüyle düştü. Adam birkaç adımda tepesinde bitmişti.

"Elimizi çabuk tutup bu işi bitirmeliyiz. Peşimizden gelenler yetişmeden önce bu güzel bedenin sahibi olmak istiyorum. Daha sonra yolculuğumuza kaldığımız yerden devam edeceğiz. Gerdek gecemizin nikâhtan önce gerçekleşmesini istemezdim. Özellikle de böyle özensiz ve pis bir handa, ama söz veriyorum daha sonra bunu telafi edeceğim."

Ayrin düştüğü yerde sırt üstü yatarken, acıyan yanağındaki zonklamaya aldırış etmedi. Ayak topuklarını sertçe zemine bastırıp ittirerek adamdan uzaklaşmaya çalıştı. Elleri bu şekilde bağlıyken bir adım bile sürünemedi. Kont, genç kızı kaldırarak yatağa doğru fırlattı. Ayrin pis ve ağır kokuya sahip yatağa yüz üstü düştüğünde burada kaç kişinin uyuduğunu düşünmekten çok, arkasından yaklaşan bedenden kurtulma telaşındaydı. Elleri ağzını tıkayan mendile götürüp çekerek derin bir nefes aldı. Buruna dolan iğrenç koku bunu yaptığına pişman olmasına neden olmuştu.

Sırt üstü yuvarlanıp yatağa yaklaşmış olan adamın karnına tekme geçirdi. Geriye doğru sendeleyerek adamın yüzü haşin bir ifadeye bürünürken, kızgınlığı burnundan derin nefesler almasına sebep oluyordu. İleri atılıp genç kızın ayaklarını yakalayarak, bacaklarını iki yana doğru itip eteğinin yukarıya doğru sıyırılmasını sağladı. Ayrin çılgınlar gibi ayaklarını ve bedenini kurtarmaya çalışıyor, bileklerini bağlayan ipler el verdiğince adama uzanıp zarar vermeye çalışıyordu.

Kont, yatağa kızın bacakları arasına diz çökerken uzanıp elbisinin yakasına parmaklarını takarak hızla çekti. Yırtılan kumaşın

Esir Yürek

sesi Ayrin'in aklını kaçırmasına neden olacaktı neredeyse. Korkuyla ve nefretle irileşmiş gözbebekleri bu çıldırma anını resimliyormuş gibi, adama bunu göstermeye kararlı parmakları uzanıp gözlerine ulaşmaya çalıştı.

Onun sinek kovalarmış gibi ellerini bertaraf edip savurması ve aç gözlerle önünde yatan yarı çıplak bedene odaklanması Ayrin'i çileden çıkarmıştı.

"Hayatımda gördüğüm en adi ve şerefsiz adamsın! Bana dokunursan Fahid seni öldürecek!"

Kont alayla kaşlarını kaldırdı. "Fahid mi? O da kim?" Sesi ciddiye almadığını anlatan bir tondaydı.

"Lord Anderson, hayatında tanıma şerefine erişebileceğin en onurlu erkek ve sen onunla kıyaslanamazsın bile!"

Vidal'ın önünde böyle yarı çıplak yatan kızın bir başka adamdan söz ediyor olmasını sindiremeyerek üzerine eğilip yüzünü yaklaştırdı.

"Benim altımda yataırken, bir başka erkekten bahsetmenin beni ne kadar sinirlendirdiğini bilmiyorsun! Gördüğün gibi o şu anda burada değil ve biraz sonra sana sahip olduğumu görememesi ne acı!"

İnce dudaklarını kızın dudaklarına kapatmak isteyince Ayrin başını yana çevirip kaçmaya çalıştı. Boynuna değen dudakların verdiği tiksintiyle avazı çıktığı kadar bağırmaya ve tepinmeye başladı. Sinir krizine kapılmış gibi titreyerek attığı çılgınlarla adamın altında debeleniyordu.

Aniden çılgınları arasında zar zor işitebildiği bir gürültü duydu. Sonra üzerinden kalkan ağırlığı fark ettiğinde çılgık atmaya kesip yavaşça göz kapaklarını araladı. Hayatı boyunca gördüğü en korkunç Fahid, adamı bir halı gibi silkeleyip gülle gibi yumruklarını adamın üzerine yağdırmakla meşguldü. Hiç acıması yoktu! Kenetlediği dişleri ve sıkıdığı dudakları -sanki günlük olağan bir eyleme çıkmış gibi- adamı enkaza çevirmeye niyetli olduğunu gösteriyordu.

Yerinden hızla doğrulup elbisesini çektiirdi fakat yırtık yaka-sı yeniden omuzlarından kaymasına neden oldu. Düşmesin diye kıyafeti göğsünde tutup yatakta sürünerek bedenini iğrenç yastık ve örtülerden uzaklaştırdı. Başını kapıdaki harekete çevirdiğinde, Will de dahil dört iri yarı adamın kollarını göğüslerinde kavuşturmış, gözlerini bile kırpmadan adamı perişan eden Fahid'i iz-

JENNIFER ROYCE

lediklerini gördü. Kıyafetini hatırlayınca yüzüne kan hücum etti. Fakat çevresinde kapanabileceği bir örtü yoktu. Yatağın üzerindeki örtüyü almaktansa çıplak gezmeyi yeğlerdi. Cabir genç kızın tedirginliğini anlamış gibi yanında dikilen gri gözlü adamı dirseğiyle dürtüp ceketini işaret etti.

Sean, Will'in hipnotize olmuş bakışlarına sırtarak üzerindeki ceket çıkarıp Suriyeliye verdi. Cabir elinde ceketle, büzülmuş olan genç kıza yaklaşıp omuzlarına bırakarak geri çekilip kaldığı yerden hiç bölünmemiş gibi kavgayı izlemeye devam etti.

Odanın bir köşesinden gelen yumruk ve inleme seslerine elinden geldiğince tepkisiz kalmaya çalışan Ayrin, bakışlarını da başka yöne çevirdi. Şu an o yumrukları yiyen adama zerre kadar acıımıyordu fakat bu duygusuzca izlemesini de gerektirmezdi.

Fahid, yerde hareketsiz yatan adamın artık tepki vermediğini fark ettiğinde doğrulup, burnunun ucundan damlayan teri elinin tersiyle sildi. Odada sadece kendi nefes sesleri dışında çıt yoktu. Başını çevirip ilk baktığı yer Ayrin'in olduğu taraftı. Yaşananları görmemek adına ya da utanç duyduğu için, üzerinde sıkı sıkı sarıldığı ceketle ve başı önünde eğik duruyordu. Lanet olsun! Gözü öylesine dönmüştü ki ilk önce ona koşup nasıl olduğunu sormak yerine adamı paçavra çevirmişti.

"Sagirah!"

Boğuk ve hırıltılı sesine başını kaldırıp bakan genç kızın gözlerinde gerçekten de utanç ve korku vardı. Ceket sıkıktan ellerinin eklemleri bembeyaz olmuştu. Fahid iki adımda ona yaklaşıp tutup göğsüne çekti. İçten içe titreyen narin beden birden kendini bırakmıştı. Burnunu genç adamın göğsüne gömüp göz yaşlarını serbest bıraktı.

"Seni incitti mi?"

Fahid geri dönüp adamın kalbini avuçlarına almak için hareket etti. Yüzünü gömdüğü göğüsten ayırmayan ve kollarını beline dolayan Ayrin, daha da sıkı sarılarak başını olumsuz anlamında iki tarafa salladı.

Odada dolaşan ayakların çıkardığı sesleri dinleyerek bir süre öylece kaldılar. Cabir'in, "Bu pisliği ne yapacağız?" sorusuyla başını ona doğru döndüren Fahid, adama bakmaya bile tenezzül etmedi. "Onu evine götürün. Geri döndüğümde gerekeni yapacağım."

Esir Yürek

“Neden onu adaletle teslim etmiyoruz? Ya da öldürelim gitsin! Pek çok insan rahat bir nefes alabilir bu şerefsizin ölümüyle!”

“Onun kolayca ölüp, yaptığı pis işlerden kurtulmasına izin vermeyeceğim! Bütün yaptıklarının hesabını vermeden olmaz! Gözünüzü üzerinden ayırmayın! Gerekirse yatağının başında bekle, Cabir!”

Cabir’in tiksinti dolu bakışları adamdan Fahid’e döndü. “Sen ne yapacaksın?”

Genç adamın cevabını merak eden Ayrin, yüzünü gömdüğü göğüstten çekip onun yüzüne baktı. Altın rengi gözlerin içinde yanıp sönen kararlı bakışlar, genç kızın gözlerinden ayrılmadan. “Bizim halletmemiz gereken bir iş var. İskoçya’ya gideceğiz,” diye mırıldandı. Ayrin’in dudaklarından dökülemeyen soru Cabir’den geldi.

“Ne yapacaksınız İskoçya’da?”

“Sagirah’ın tamamen bana ait olmasını sağlayacağım.”

“Nasıl olacaktı ki o?”

Cabir’in safça sorduğu soru üzerine, Fahid’in dudağının kenarında oluşan gülümsemeye hipnotize olmuş gibi bakan Ayrin, bu adamın her noktasına ve her hareketine âşık olduğunu düşünerek gözlerini ondan alamıyordu. Yüzüne bakan gözlerde gördüğü aşk ve sahiplenme ise güvende olduğunu, ömrünün sonuna kadar bu kolların çemberi içinde onu koruyacak ve her kötülükten esirgelemek için orada olacağını söylüyordu.

“Geldiğimizde sana detayları anlatırız.”

Genç adam, Cabir’in belirsizliklere katlanamadığını bilerek oyunbaz bir ifadeyle onu kızdıracak şekilde konuşuyordu. İskoçya sınırlarında olan nikâhla ilgili tamamen bilgisiz görünen Cabir, Fahid’in söylediği şüpheli sözlerin arkasını deşmeye çalışacak ve kanatları altına aldığı Ayrin’i, Fahid’den bile korumak için elinden geleni yapacaktı. Düşündüğü gibi oldu ve yanlış anlayan Suriyeli, “Dur bakalım orada! Onu seninle burada yalnız bırakıp, adını lekelemene izin vermemi mi istiyorsun? Kesinlikle olmaz!” diye çıkıştı.

“Biz bu pisliği arabaya götürüyoruz,” diyen Dante’nin sesi onların tartışmasını böldü. Fahid başını sallayarak kollarından ve ayaklarından tuttukları adamı dışarı çıkaran arkadaşlarının arkasından baktı. “Evet, kız kardeşimle ne yapacağımı gerçekten ben de merak ediyorum.”

JENNIFER ROYCE

Bir köşede olanların şokunu yaşayan William'ın nihayet kendine geldiği, sorduğu sorudan ve öfkeli sesinden belliydi. Fahid gözlerini genç kızın gözlerinden bir an bile ayırmadan, "Sınırdaki kasabaya gidiyoruz, demirciyi ziyarete," dedi.

"Biz olmadan olmaz!"

"Sizinle daha sonra gereken tüm formaliteleri yapabiliriz. Şu an sadece biz olacağız."

"Bunu yapamazsınız! Babam kesinlikle deliye dönecek!"

Genç adamın William'a çevirdiği gözleri kısılmış, kaşları çatılmıştı. "Bundan sonra endişeleneceğim tek kişi Aydin! Onun dışındakilerle ilgilenmiyorum!"

"Tamam, pekâlâ. Ben sadece hatırlatayım demiştim," diyen Will ellerini kaldırıp teslim olmuş işareti yaptı.

"Biri bana burada neler döndüğünü anlatsın hemen!" Cabir'in öfkeli hırlamasına kimse aldırış etmedi. William onu kolundan tutup dışarı sürükledi. "Döndüklerinde sana anlatacaklarına emimim."

"Yani sen şimdi onları burada bırakıp gidecek misin? Bir de ağabey olacaksın!"

Gittikçe uzaklaşan seslerden Will'in ona ne cevap verdiğini duyamadılar. Birbirlerine sarılmış bir şekilde yüz yüze duruyorlardı.

Aydin, "Emin misin?" diye fısıldadı.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım. Peki, sen kabul edecek misin?"

"Düşündüm de bana evlenme teklifi bile etmedin."

"Babandan evlenmek için izin almaya çalıştım, hatırlıyorsan."

"Ama bana sormadın."

Fahid onun yaşadıklarından sonra kendisiyle bu şekilde karşılaşmasına inanamıyordu. Belki de biraz önce olanları hafızasından silebilmek için başka konulara odaklanmaya çalışıyordu. Onun için hiç önemli değildi, ömrünün sonuna kadar kendisini bu şekilde kızdırabilirdi. O iyi hissettikten sonra genç adam her şeye katlanabilirdi. Kollarındaki kızı sıkıştırarak, "Seçme şansın yok. En başından sana söylemiştim. Bana geldiğin gün, seni asla göndermeyeceğimi ve sonsuza kadar benim olarak kalacağını biliyordun. Seçimini en başta, bana gelerek yapmış oldun. Artık ömür boyu bana bağlısın," diyerek soludu. Nefesi genç kızın yüzünde eserek, değdiği her noktayı yakıyordu.

Esir Yürek

“Yani bir teklif alamayacak mıyım?” Dudaklarını bükerek sorduğu soru ve küskün bakışlarındaki oyuncu ifade karşısında Fahid sırtıttı. “Beni ikna edersen, belki de edebilirim.”

“Benimle evlenmesi için hiçbir erkeğe yalvarmam! Bu sen ol-san bile, bayım!”

“O zaman bu nikâh evlenme teklifi olmadan yapılmak zorunda.”

“Ben kabul edersem tabi...”

“Kabul edeceksin Sagirah, kabul etmeni sağlayabilirim.” Sonra kızdan bir adım uzaklaşarak odada bakışlarını dolaştırdı. “Buradan gitmek istiyorum, yola çıksak iyi olacak.”

Elinden tuttuğu genç kızı kapıya doğru çekti. Birlikte dışarı çıktılar. Diğerleri gitmişti. Arabacı Noah dışarıda beklemekten sıkılmış bir halde dolaşıyordu. Onları görünce koşup arabanın kapısını açtı. “Atlar ne durumda?” diye soran efendisine, “Terlerini kuruttum, beslendiler ve dinlendiler. Acele etmeyeceğimiz için idare edebilirler,” diye yanıt verdi.

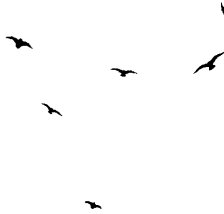
Ayrin’in binmesine yardımcı olan Fahid, kendisi de arkasından binerken, “İskoç sınırına gidiyoruz,” dedi. Adamın şaşkınlıkla ağzını açıp kapattığını göremeden kapıyı çekti.

Noah asillerin işleri konusunda mırıldanarak yerine geçip arabayı hareket ettirdi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

"Sen her şeye değersin."

Esir Yürek

Fahid, karşısında oturan Ayrin'in hâlâ elinden alınırsa ölecekmiş gibi sarıldığı ceketini süzdü. "Üşüyor musun?" Bakışlarını kaçırarak genç kız belli belirsiz omuzlarını silkti fakat yüzüne bakamadı. Fahid yerinden kalkıp karşı koltuğa, onun yanına oturdu. Elini ceketini sıkıca kavramış elinin üzerine koyarken eğilip gözlerini görmeye çalıştı. Parmakları buz gibi olmuştu, sıkıca tuttuğu bu narin eli ceketten güçlükle ayırıp kumaşı omuzlarından hafifçe itti. Gördüğü manzara dudaklarından dökülen küfürlerin az bile olduğunu söylüyordu yüreğine. Ayrin elini göğsüne götürüp kapatmaya çalıştı. "Kendimi kirlenmiş hissediyorum," diye fısıldadı.

Genç adam onun çenesini tutup kendisine bakmasını sağlarken, aynı zamanda yanağındaki kırmızılığın morluğa dönüşmeye başladığını da fark etmişti. O adamı adaleti bir yana bırakıp öldürmeliydi! Dişlerini gıcırdatarak yeniden dudaklarından dökülecek küfürleri engellemeye çalıştı. Derin bir nefes alarak. "Bütün dünya sana dokunsa bile asla kirlenemeyecek kadar temizsin!" derken yüzünü avuçlarına alarak gözlerine bakmasını sağladı.

"Sen hayatımda gördüğüm en masum şeysin. Herhangi bir erkeğin seni kirletmesi mümkün değil. Yüreğin benim olduğu sürece de kirlenmesine izin vermeyeceğim!"

Ayrin dolan gözlerinde mahcup bir gülümsemeyle, "Senin gibi bir adam beni nasıl sever? Sana nasıl sahip oldum ben? Sevgini hak etmek için ne yaptığımı, neden seninle ödüllendirildiğimi bilmiyorum?" diye fısıldadı.

Fahid eğer duygularını gösterebilen bir adam olsaydı, yaşadıklarını haykıracak bir yapıya sahip olsaydı, o gün, orada, bu

sözler üzerine yüreğinde onu yerleştirdiği kaideyi göğsünü açıp gösterebilirdi. İlk defa ağlama yeteneğini kaybetmiş olmaktan ve bu duyguları yaşamasına engel olacak kadar katılaşmasına sebep olan geçmişte yaşadıkları ve yaşatanlar için isyan etti. Tek korkusu bu kızı hak ettiği şekilde sevmemektir.

“Buraya gel, küçüğüm,” diyerek onu kollarının arasına çekip kucağına kıvrılmasına yardımcı oldu. Sadece kendi dünyasına ait olduğunu bilsin istiyordu. Kollarında olduğu adamın o olmadan bir hiç olduğunu, o sevdikçe sadece ve sadece yüreğiyle ona gönüllü köle olmaktan başka bir isteği olmadığını anlasın istiyordu. Saçlarına bıraktığı öpücük ve doyuya çektiği kokusuyla zamanı durdurabilme gücü olsaydı, orada hep o şekilde kalmayı sağlardı.

“Sana hâlâ kızgınlım! Beni dinlemeyerek o alçağın seni incitmesine izin verdiğin için öfke doluyum! Bana aynı kâbusu ikinci kez yaşatarak delirmeme neden olacaktın! Seni yeniden kaybetmek üzere olduğumu düşündükçe...”

Ayrin yerinde doğrulup parmaklarını onun ılık dudaklarının üzerine kapattı. Gözlerinde gördüğü acı, duygularını yansıtmayan bir adam olarak onun iç dünyasıyla ilgili yeterince ipucu veriyordu.

“Bir daha bana böyle bir acı yaşatırsan Sagirah, inan bana seni dizime yatırır bir güzel pataklarım ve bir hafta oturamazsın!”

“Beni bu şekilde tehdit etmekten vazgeç! Tamam, bir hata yaptım, özür dilerim. Fakat bana kızma lütfen!”

“Sana kızacağım, öfkeleneceğim. Benim tanıdığım Ayrin hayatımı sarsacak bir şeyler mutlaka bulur. Bana bir daha yapmayacağına dair asla söz verme. Bu sözü tutmayacağını biliyorum ve seni bu halinle seviyorum. Sadece kendini koruyacağına söz ver yeter! Benim için, akıl sağlığım için, kendine dikkat edeceksin. Bir de önemli durumlarda sana söylediklerimi yapmanı da istiyorum.”

“Önemli durumlar da ne?”

“Her şey,” diyerek gülümsedi. Bilerek onu kızdırmaya çalışıyordu. Düşündüğü gibi oldu ve menekşe rengi maviler inatçı bir şekilde alevlendiler.

“Bana sürekli emirler yağdıracağını mı söylüyorsun?”

“Bir kadının görevi bu değil mi? Eşinin emirlerini yerine getirmek.”

Ayrin onun göğsüne vururken boğuk gülüşünü duyduğunda

Esir Yürek

kendisiyle alay ettiği için bir daha vurdu. "Hayatını cehenneme çevirmeyi planlıyorum!"

"Yaşadığımı cennette öylesine kendimden geçeceğim ki, cehennem alevleri beni kavursa da bu sarhoşlukla fark etmeyeceğim." Ayrın kıkırdayarak ona sokulurken, "Senin gibi bir adamın içinden bir şairin çıkacağını kim tahmin edebilirdi ki?" dedi.

Fahid kaldırdığı kaşlarının altından ona bakarken, "Sen benimle alay mı ediyorsun, Sagirah?" diyerek boğuk bir sesle mırıldandı.

"Ah, hayır! Sadece duyduğum güzel sözler ve sevdiğim adamlarla evlenmeye gidiyor oluşum, mantığımın aptalca sırtmasına neden oluyor ve ne söylediğimi bilmiyorum."

"Bak sen, benim Sagirah'ım yalanlarını abartılı sözcüklerle süsleyerek saklamayı öğrenmiş. Ama bu seni kurtaramayacak."

Ayrın yeniden başını kaldırıp merakla onun yüzüne bakarken, "Neyden kurtaramayacak?" diye sordu.

"Cezadan..." dudaklarını yaklaştırıp bastırdığı dudakların aralanmasını sağladı. "Ve bundan..." diye hırıltılı bir nefesle yeniden dudaklarına kapanarak, aç ruhunu doyurmaya çalışmış gibi, her şeyine sahip olmak istemiş gibi öptü. Ayrın'ın elinden istekle cevap vermek dışında hiçbir şey gelemezdi.

Genç kız için dünyayı, biraz önce yaşanan sarsıcı olayları unutmamasını sağlayan bu ateşli temas aynı zamanda Fahid'e olan aşkını gösterme biçimiydi. Ne kadar sevdiğini, tek dokunuşuyla nasıl kendinden geçtiğini ve onun dışında her şeyin ne kadar önemsiz olduğunu anlatabiliyordu. O istedikten sonra kâbuslarındaki bütün canavarlarla savaşabilir, elleri elinde ve her düştüğünde yanı başında olacaksa en derin uçurumlara gözü kapalı atlayabilirdi.

"Sagirah, beni deli ediyorsun," diyen Fahid nefes almakta zorlanarak alnını onun alınına dayadı.

Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Kızın beline basınç yapan parmaklarını gevşetmeye çalıştı.

"Tanrı aşkına! Ben daha önce hiç böyle ateşler içinde yanmamıştım! Bana neler yapıyorsun?"

"Bu konuda benden daha fazla şey bildiğin kesin. Benim açımdan dünyam ters yüz oluyor ve kendimi kaybediyorum. Tüm bildiğim bu kadar."

Fahid onun sevimli ve masum açıklaması karşısında boğuk ve seksi bir kahkahayla alnından öptü. "Bir erkeği nasıl onurlandı-

JENNIFER ROYCE

racasını ve iyi hissettireceğini çok iyi biliyorsun, sevgilim.” Sonra onu kucağına iyice yerleştirip sıkıca sarıldı. “Bir süre dinlenmelisin. Daha sonra dinlenmek için bana yalvarmanı istemiyorum.”

Şakağına dudaklarını bastırırken söylediği bu imalı sözler karşısında Ayrin kulaklarına kadar kızardı. Neden ve nasıl kısımları konusunda herhangi bir bilgisi olmasa da, onun söylediklerinin bedenindeki ateşi yükseltmesiyle rahatsızca kıpırdandı. Hissettiği sertlik ve arkasından gelen hırıltılı inleme üzerine kendinden memnun, birazcık da mahcup gözlerini kapattı.

Fahid bir süredir derin nefeslerle uyuyan genç kızın sıcak varlığını doyasıya içine sindirdi. Haftalardır çektiği sıkıntı ve gerginliğin yavaşça yok oluşu ve yerini huzur dolu bir mutluluğa bırakışı uzun süredir hissetmediği duygulardı. Çenesini genç kızın saçlarına gömerek gözlerini kapattı.

Arabanın yavaşlamasıyla göz kapaklarını aralayıp pencereden dışarıya baktı. Hava kararmıştı, evlerin pencerelerinden dışarıya sızan cılız mum ışıkları sokakları aydınlatmaya yetmiyordu. Bütün kasaba evlerine çekilmiş, yerini ıssız bir terk edilmişliğe bırakmıştı. Oldukça iyi durumda görünen bir hanın önünde durduklarında kucağında uyuyan kıza baktı. Kapıyı açan arabacının yanından, kucağında bir kedi yavrusu gibi kıvrılmış ve huzurla uyuyan Ayrin’le dışarı çıktı. Noah’ın arabayla ve atlarla ilgileninceğinden emin, hana doğru yürümeye başladı.

Onları kapıda karşılayan hancı için, kucağında bir genç kızla kapısına gelen adamlar çok da yadırganacak bir şey olmamalıydı ki şaşırmış görünmüyordu. Genç adamın üzerinden çevreye yayılan hükmedici otorite karşısında fazla söze gerek yoktu. Sessizce, “Hoş geldiniz,” diyerek Fahid’e yol gösterdi.

Hancının peşinden oldukça kalabalık bir salona adım attı. Çevreden gelen sesler yavaşlarken, ortama dağılmış masalarda oturanların imalı gülümsemeleri yüzlerine yayıldı. Fahid umursamamaya yürümesine devam eden hancının peşinden salonu geçip merdivenleri tırmandı.

Hancı, “Buyrun, efendim,” diyerek bir kapıyı açıp ona yol verdi.

Genç adam oldukça geniş ve temiz görünen odaya girdikten sonra, kucağındaki Ayrin’i yavaşça yatağa bırakıp üzerinden kayan ceketini kızın göğüslerine doğru yeniden çekti. Doğrulduğunda

Esir Yürek

hancının kapının yanında beklediğini görünce ona doğru yürüdü.

“Yemeğinizi nerede yemek istersiniz, efendim?”

“Buraya getirin, ayrıca banyo için sıcak su istiyorum.”

“Emredersiniz, efendim,” diyen hancı sessizce kapıyı çekip çıktı.

Yanmayan şöminenin önünde duran koltuklara doğru yürüyüp oturdu. Kapının tıkatılması üzerine yerinden kalktı. Genç bir kız elinde odun dolu bir kova ile içeri girmeyi bekliyordu. Kenara çekilip kıza yol verdi. Şöminedeki ateşi tecrübeli ve becerikli bir şekilde çabucak yakan hizmetçi, “İyi akşamlar,” diyerek odadan çıktı.

Sonrasında bir tepsi yemek, banyo için küvet ve sıcak su kovalarını taşıyan han çalışanları uyuyan kıızı ve genç adamı rahatsız etmekten çekinerek işlerini acele ve sessizce bitirip odayı terk ettiler.

Şöminenin önünde buharların yükseldiği küvet çok cazip görünüyordu. Fahid üzerindeki ter ve tozdan arınmaya can atarak gömleğinin düğmelerini çözüp bir kenara bıraktı. Pantolonundan kurtulup suya girdiğinde zevkle inledi. Suyu gömülüp saçlarının ıslanmasını sağladı ve doğrulup geriye doğru itti. Başını küvetin kenarına yaslayarak gevşeyen kaslarının tadını çıkardı.

Ayrın kulağına ulaşan hafif seslerin arasında, gözlerini aralayıp kendisine yabancı gelen odada ve yatakta bakışlarını dolaştırdı. En son arabada Fahid’in kucağında uyukladığını hatırlayıp yerinde doğruldu. Farklı yerlere koyulmuş mumların ışığında oda yeterince aydınlık görünüyordu. Şöminenin çıtırtılı alevleri duvarlarda dans ediyor ve mum ışıklarına eşlik ediyordu.

Taş duvarlar ve temiz görünen zemine atılmış halının rengini pek seçemese de, üzerinde yattığı yatağın yeşilin bir tonu olduğunu görebiliyordu. Yatak bir önceki hana göre temiz kokuyordu. Yeniden kulağına su sesi gelmesi üzerine bakışları şömineye doğru dönerek, sırtı kendisine dönmüş olarak küvette oturan genç adamın geniş omuzlarına takıldı. Uzun ıslak saçları omuzlarına dağılmıştı. Her kıpırdayışında hareket eden kol ve sırtında dalgalanan kaslarından gözlerini alamayarak yutkundu. Bronz bir heykel kadar göz alıcı görünen bedenini gözetlediğini bilse, Fahid ne düşünürdü acaba?

Babası onu evlerine getirdiğinde, Ayrın küçük bir kızken üze-

JENNIFER ROYCE

rinde sadece yelek ve bir pantolonla dolaştığı günleri hatırlıyordu. Bir çocuk olarak onun o muhteşem bedeninin farkında değildi fakat şimdi genç bir kız olarak aslında bu beden için birbirinin gırtlığına sarılacak pek çok kadın olacağından emindi. Aradan geçen zaman genç adamın bedenine inanılmaz katkılarda bulunmuştu.

Ayrin, yerinden doğrulan Fahid'in sırtını gördüğünde acıyla nefesini içine çekti. Bakışlarını sırtındaki izlerinden koparamıyordu bir türlü. Korsan gemisinde esir olduğu günlerden kalan kırbaç izleri ve celdenin açtığı yaralardan kalan derin izler... Kaburga kemiklerindeki hafif bir çıkıntı o gün kırılan kemiklerinin yanlış kaynamasından oluşmuş görünüyordu.

Yatağın ucuna kayarak ayaklarını sarkıtıp doğruldu. Genç adam onun hareketinin farkında olmayarak küvetten doğruldu ve havluya uzandı. Öyle sessiz yaklaşmıştı ki, elini uzatıp parmaklarını bu izlere dokundurduğunda Fahid'in sırtında kasları gerilip aniden başını çevirdi. Genç kızın acıdan buruşmuş yüzü ve dolan gözlerini görünce bu kadar etkilendiği şeyin ne olduğunu tahmin etti. Onun parmakları sırtında şefkatle dolaşırken ilk karşılaşmalarında eline dokunan küçük kızın hayali gözlerinin önüne geldi.

"Benim yüzümden," diye fısıldadı Ayrin acıyla. Genç adamın tepki vermesine ve itiraz etmesine fırsat vermeden dudaklarını eskiden kalmış kırbaç ve Ayrin için katlandığı celde yaralarının izlerinin üzerinde gezdirdi.

"Bu kadar acıya neden olduğum için, özür dilerim."

Fahid olduğu yerde dönerek onunla yüz yüze gelip, çenesinden tuttuğu genç kızın kendisine bakmasını sağladı.

"Senin için ödediğim önemsiz bir bedeldi. Daha fazlasını isteselerdi, çekinmeden yine verirdim."

Başparmağını yanağının pürüzsüz çizgilerinde dolaştırarak, "Asla özür dileme. Benim hayatımın en mutlu günüydü. Seni bulma umudumu yitirmeye başladığım günlerde karşıma çıktın. O izlerden hiç pişmanlık duymadım. Sen de duymamalısın, beni anlıyor musun?" dedi.

Ayrin onun yüzünü avuçlarına alarak dudaklarını dudaklarına bastırdı. Genç adamdan öğrendiği gibi dilini onun dudakları üzerinde gezdirdi. İnleyerek aralanan dudakların arasından dilini onun ağzına itti. Bu cüretkârlığından çekinmiyor ya da utanmıyordu. Fahid ellerini ensesine dolayarak başını sabitleyip öpüşünü

Esir Yürek

derinleştirdiğinde memnuniyetle tüm kontrolü ona bıraktı. Genç adam “Beni baştan çıkararak dayanma sınırimi zorluyorsun, Sagirah! Nasıl bir tehlikenin içinde olduğunu bilmediğine eminim. Yoksa uyuyan panterin kuyruğuna basmaktan çekinirdin.”

Boğuk sesle homurdanırken bir yandan da her sözcüğün arasında yüzünün her noktasına öpücükler bırakıyordu.

“Senden gelecek tehlike mi?”

“Hımm evet, masumiyetin için gerçekten de şu an tehlike sağlıyorum.”

“Ya ben de istiyorsam?”

Fahid’in elleri ve dudakları olduğu yerde donmuş gibi kaldı. Sonra yavaşça başını geri çekip onun saçlarından damlayan su damlacıklarıyla parlayan yüzüne baktı. “Senin de istemen her şeyi hızlandırır, fakat ben ilk gecemizi böyle bir han odasında geçirmek istemiyorum. Senin kadını olduğun her anı hafızana kazımak, kendi yatağında sana sahip olurken aynı zamanda senin de bana sahip olduğunu bilmek istiyorum.”

Ayrın onun dudaklarından dökülenlerle utançtan bir yerlere saklanma isteğini bastırmaya çalıştı. Sevdiği adamın gözünde hafifmeşrep bir kadın gibi görünmekten dolayı mahcuptu. “Özür dilerim, bu kadar cüretkâr davranarak seni zor durumda bıraktım.”

“Senin cüretkâr olmandan rahatsız değilim. aksine bu hoşuma gidiyor. Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini bilmek çok güzel. Evimize karı koca olarak döndüğümüzde istediğin kadar şehvetli davranabilirsin, hiçbir itirazım olmaz.”

Sanki mümkünmüş gibi genç kız daha da kızardı. Fahid onun yırtılmış giysilerine bakarak, “Sana kıyafet bulmalıyız,” diye mırıldandı.

Burada yarı çıplak bir halde ve karşısındaki adamın sadece bir havluya sarılı bedenine yapışmış , bir de hiçbir zaman yüksek sesle konuşamayacağını düşündüğü bir konuda sohbet ediyordu. Kendisini gerçekten de çok arsız hissediyordu, fakat bu umurunda bile değildi. Kıkırdarak kollarını onun boynuna dolayıp boynundan öptü.

“Nereden bulacağız? Ayrıca gece üzerime giyebileceğim geceliğim de yok.”

“Sanırım geceliği çok sorun etmeyebilirim.”

“Geceliksiz uyumanı mı istiyorsun?” Sesinde şaşkınlık vardı.

JENNIFER ROYCE

“Seni ısıtabilirim. Ben hep çıplak yatarım, sanırım seni de alıştırmalıyım.”

“Bu çok ahlaksızca ve utanmazca bir davranış.”

“Sağladığı yararları yaşamadığın için böyle söylüyorsun.” Sesindeki çapkınca tını tenini okşayarak aklına şehvetli düşüncelerin dolmasına neden oluyordu.

“Mesela...”

“Kolay oluyor.” Şimdi biraz da muziplik mi eklenmişti?

“Ne kolay oluyor?”

Fahid onun bu soruyu sormasını bekliyormuş gibi harekete geçti. Elleri eteğin altından okşayarak bacağı boyunca sürünüp kalçalarına ulaştı ve onun irileşen gözlerine haylazca bakarken dokunduğu nokta Ayrin’in hazla sıçramasına neden oldu.

“Aman Tanrım!” diye inleyen genç kızın verdiği tepkiye ise seksi bir şekilde güldü.

“Sanırım anlatabildim.”

“Şu elbiseden kurtulmalıyız.” Parmakları boynunda okşayarak dolaşırken hafif hafif çektiirdiği kıyafet aşağıya doğru sıyrıldı. Fahid kendisine işkence çektiirdiğini bilerek ortaya çıkan pürüzsüz, duru teni gözleriyle içerek kumaşı biraz daha çektiirdi. Ayrin’in kapanmak için yükselen kollarını tutup engel oldu.

“Benden saklanma.” Gözlerinin önüne serilen muhteşem kıvrımlar ve pembe göğüs uçlarının bir gül goncası gibi dokunulmaya hazır görüntüsü aklıkla iç çekmesine neden oldu.

“Tanrım! Kendime işkence ederek ne halt ettiğimi bilmiyorum! Bir an önce çıplaklığını kapatmazsam, kendime verdiğim sözü tutamayacağım ve daha sonra vicdan azabı çekeceğim!”

Köşedeki paravanı gösterip, “Git üzerini çıkar,” dedikten sonra diğer bir havluyu ona uzattı. “Buna sarın. Bu arada ben hancıyla konuşayım, bakalım bize uygun kıyafetler bulabilecek mi?”

Ayrin, gözlerini genç adamın geniş göğsünden havlunun sarıldığı dar kalçalarından ve su damlacıklarını diliyle yalamaya teşvik eden kaslarından güçlükle ayırarak paravanın arkasında kayboldu. Onun ıslak benenine sarıldığı için üzerine yapışmış giysiyi zorlukla sıyırırken bir yandan da, “Onu gözlerini bırak, ellerinle, dilinle yemeye hazırsın seni ahlaksız! Üzerine atlamadan daha ne kadar dayanabileceksin? Ayrin sen tam bir ahlaksızsın! Seni tanıyamıyorum!” diye homurdanırken odadan gelen erkeksi kahkaha üzerine dondu. Kahretsin! Onun dışarıya çıktığını zannetmişti.

Esir Yürek

Söylediklerini düşündükçe, ortadan buharlaşıp yok olmak istiyordu. "Bir Leydinin kendi kendine konuşmasını dinlemek çok terbiyesizce," diye çemkirdi. Sesinde hâlâ gülme izleri olan Fahid, "Her zaman bu şekilde konuşuyorsan sanırım kapı dinleme alışkanlığı kazanacağım, sevgilim," diye cevap verdi.

"Senin işin yok muydu? Neden hâlâ buradasın? Gidip bize kıyafet bul!"

"Ayartılmış bir meleğin günah çıkarmasını dinlemek daha cazip geliyor."

"Sen hâlâ burada mısın?"

Gelen kahkahalar açılıp kapanan kapının ardından koridorda uzaklaştığında hâlâ sırtıyordu. Üzerindeki ıslak giysilerden kurtulup havluya sarılarak paravanın arkasından çıktı. Saçları bu kadar mücadeleden sonra birbirine girmişti. Çözdüğü bukleleri eliyle düzeltmeye çalıştı. Sonra şöminenin önündeki sehpa bırakılmış tepsiyi görünce ne kadar acıktığını, üstelik sabahtan bu yana hiçbir şey yemediğini hatırlayıp aceleyle oraya yöneldi. Kapakları kaldırıp hâlâ soğumamış olan yemeklere göz gezdirdi. Fahid ne zaman gelirdi acaba? Midesinden gelen gurultular daha fazla bekleyemeyeceğini söylerken genç adam gelinceye kadar birkaç parça atıştırabileceğini düşünüp ekmeğe uzandı.

Kapı açıldığında aradan oldukça uzun zaman geçmişti. Ayrın biraz ondan biraz bu tabaktan derken karnını doyurmuştu. Fahid onun tepsi başında doymuş ve rahatlamış halini görünce yavaşça yaklaştı.

"Bana da bırakmayı unutmamışsındır umarım."

"Kendime engel olamadım. Çok acıkmıştım."

Genç adam onun yanına oturup tepside kalanlara alayla baktı. "Senin gibi narin ve minicik bir yaratığın bu kadar yemeğin hepsini midesine sığdırabildiğine inanamıyorum," derken sesi de alaylı çıkıyordu. Sonra uzanıp kalanları atıştırmaya başladı.

"Sen de benden farklı değilsin," diyerek burun kıvrıdı Ayrın.

"Ben cüsseme göre yiyorum. Seninki resmen gerçek dışı."

"Bir Leydiye çok yediğini söylemek, hiç de centilmenliğe sıgıran bir davranış değil, Lordum." Fahid ağzındaki lokmayı yutup yüzünü yanında oturan kızın yüzüne yaklaştırdı.

"Ama unuttuğun bir nokta var; daha önce de söylediğim gibi ben centilmen değilim."

"Seni hangi sınıfa sokmayı o zaman?"

“Korsan.”

Cevabını verirken gözleri elde ettiği hazineye kıymet biçermiş gibi genç kızın yüzünde, saçlarında, havlunun açıkta bıraktığı omuzlarında ve en son uzun ve düzgün bacaklarında dolaştı.

“Bir hazineyi nerede olsa tanırım.”

Onun verdiği cevap üzerine Ayrin’in gözleri irice açıldı.

“Gerçekten mi? Yani bütün o denize açılmalar korsanlık yapmak için miydi?” derken sesi aynı zamanda korku doluydu. Fahid genesini tutamadığı için içinden kendisine küfretti.

“Düşündüğün anlamda değil.”

“Korsanlık yapmanın başka nasıl bir anlamı olabilir ki? Bana aptal muamelesi yapma! Bir adam ya korsanlık yapıyordur ya da yapmıyordur! Bütün o denizde geçirdiğin vakitlerde başka gemilere mi saldırıyorsun? Tanrı aşkına! Fahid kendini böyle bir riske nasıl atarsın? Ölebilirsin, yaralanabilirsin; en kötüsü yeniden esir olabilirsin! Düşündüğüm anlam bu! Bunun dışında bir açıklaması varsa, duymayı gerçekten ama gerçekten çok istiyorum!”

Genç adam onun nefes almadan üzerine yağdırdığı korku ve kızgınlık dolu cümlelerin bitmesini bekledi. Elindeki bıçağı bırakıp ona doğru dönerken menekşe rengi gözlerinde onu kaybetme ihtimalinin düşüncesine bile katlanamayan bakışları görünce uzanıp yüzünü avuçlarına aldı.

“Kendimi riske atacak hiçbir şey yapmıyorum, Sagirah. Güven bana...”

Ayrin onun sözünü bitirmesini beklemeden yüzünü ellerinden kurtarıp ayağa kalktı. Yatağa doğru yürümeden önce, “Tek bir şey söyle! Denize açıldığında savaşa giriyor musun?” diyerek taviz vermez bakışlarını onun gözlerine dikti. Fahid’in donuklaşan yüzü ve kararan gözlerini izleyen Ayrin, daha fazla soru sormasına gerek olmadığını anlamıştı. Topuğunun üzerinde dönerek öfkeyle yatağa doğru yürüdü. Örtüyü açıp içine girerek tepesine kadar çekti.

Genç adam kızgınlıkla parmaklarını saçının içinden geçirdi. Nemli saçları dalga dalga dağıldı. Bütün iştahı kaçmıştı. Yerinden kalkıp yatağa doğru yürüdü. Şu an onun gerçekten de çok kızgın olduğunun farkındaydı. Odanın penceresinden görünen karanlığa bakarak sıkıntıyla içini çekti. Kahretsin! Ona nasıl anlatabilirdi ki? Anlatabilse anlayacak tek kadının Sagirah olduğunu biliyordu. Aynı kaderi yaşamış ve yaşayan pek çok insanı kurtarmanın

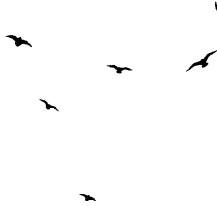
Esir Yürek

önemini, kendi geçmişlerinde çektikleri acının bir daha başkasının başına da gelmemesi için, tehlikeye attığı hayatının bir amacı olduğunu ve nefes alabildiğini... Bütün söyleyeceklerini dökse bile yine de onun kızgın olacağını biliyordu. Ayrın aynı şekilde kendisini tehlikeye atsa, Fahid de kızardı. Bu gece her yönden çok uzun olacakmış gibi görünüyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Yüreğim artık senin ve
arıçlarında."

Esir Yürek

Burnuna dolan barut kokusu genzini yakınca gözlerini açtı. Bir geminin kamarasında yatıyordu. Dışarıdan gelen çığlıklar ve top sesleri kulağını tırmalarken geminin yalpalaması midelerini bulandırmıştı. Korkuyla yataktan fırlayıp kapıya koştu. Güverteye çıkan merdivenlerin her basamağında gemiye isabet eden topun sarsmasıyla bir sarhoş gibi sendeliyordu. Güverteye çıktığında kıyametin ortasına düşmüştü. Kılıçla birbirini parçalara bölen adamların ortasında masum insanlar haykırışlarla o yandan o yana savruluyordu. Yerdeki cesetleri saymak mümkün değildi. Biraz ileride eli yüzü kan içinde kılıcını karşısındaki adama durmadan indiren Fahid'i gördüğünde korkudan ağzı kurudu. Haykırarak onu ikaz etmeye kalmadan, arkasından yaklaşan bir adam kılıcını gözlerinin önünde genç adamın sırtına saplaması üzerine nihayet dudaklarından dökülmeyen o haykırış öyle yüksek çıktı ki herkes dönüp ona baktı. Bir anlık bir sessizlik, kılıç tutan eller havada kalmış, bütün gözler kırmızıya dönmüştü. Sanki kalbi atan bir tek kendisi varmış gibi, kıpırtısız bir donmuşluk arasında yüreğinin davulun tekdüze sesi gibi gümlemesi kulağına doluyor, sadece genç adama odaklayabildiği bakışları dehşetle onun yere düşüşünü izliyordu. Dizleri bükülüp, acıyla dolu altın rengi bakışlarını kızdan ayırmadan düşerek yüz üstü yere kapaklandı.

"Fahid! Hayır, hayır, hayır, Fahid!"

"Ayrın, uyan! Sagirah, aç gözlerini!"

Omuzlarını tutmuş sarsan Fahid'i duyuyor, fakat göz kapaklarını aralayamıyordu. Eğer açarsa daha korkunç bir kâbusun ortasına düşmekten korkuyordu.

JENNIFER ROYCE

"Sagirah, gözlerini aç! Kâbus görüyorsun!"

Yavaşça araladığı kirpiklerinin arasından yanına uzanmış Fahid'in, tek dirseği üzerine dayanmış ve üzerine eğilmiş görüntüsüne yoğunlaşmaya çalıştı. Kan yoktu, sağlıklı görünüyordu ve gözlerinde endişe vardı. Elini uzatıp alnında boncuklanmış terleri sildi.

"Kâbus görüyorsun."

"Senin... Senin... Öldüğünü gördüm." Fısıltıyla dökülen sözcükler öylesine korku doluydu ki hâlâ gördüklerinin etkisinden sıyrılamadığı anlaşıyordu. "Bir gemide saldırıya uğramıştık, her yer kan ve ceset doluydu. Sonra seni gördüm, elinde kılıçla güvertedeydın. Bir adamla çarpışıyordun ve... ve..."

Fahid onun yanağından süzülen gözyaşını silip, kollarına alarak kucağına çekti. "Gördüğün gibi ben iyiyim. Sadece konuştuklarımızın etkisinde kalmışsın."

"Bir gün gerçeğe dönüşmeyeceği konusunda garanti veremezsin."

Genç kızın başını göğsüne çekip daha da sıkı sarıldı. "Yapma Sagirah, gelecekte olabilecekler için bugünü zehir edemezsin. Hiç kimse yaşanmamışları tahmin edemez."

Ayrın yüzünü gömdüğü göğüsten güç almak ister gibi derin derin soludu. Burnuna dolan onun kendine has kokusunu bir gün sonsuza kadar kaybedebileceğini düşünmek titremelerini arttırıyordu. "Birazcık akli olan, yaşanabilecek ihtimaller arasında en güçlü olanın bu olduğunu bilir."

"Bunu daha sonra konuşuruz, şimdi uyu."

"Ne zaman? Evlendikten sonra mı? Seni kaybedeceğimi bile bile orada seninle nasıl evlenebilirim?"

"Beni kaybetmeyeceksin, Sagirah!"

"Bunu bilemezsin!"

Fahid çenesinden tutup yüzünü kendisine doğru kaldırmak gözlerinin içine baktı. "Sen de bilemezsin! Kimse bilemez! Önemli olan seninle geçirdiğim her gün, her saat, her dakika! Doyasıya mutlu olabileceğimiz anları bu şüphe ve endişelerle kartartmana izin vermeyeceğim!"

"Bir daha denize açılmayacağına söz ver!"

Fahid kaşlarını çatarak gözlerini kapattı. Alnını alnına dayarken, "Yapma, şu an böyle bir söz veremem! Versem bile yalan söylemiş olurum!" diye fısıldadı.

Ayrin ellerini dayayıp gö sünden ittirdi i adamdan uzaklaşmaya çalıştı. “Sensiz ya ayamam, anlamıyor musun?”

Fahid onu omuzlarından tutup sarstı. “Benim ya ayabilece imi de nereden çıkardın? Ama bencillik yapamam! Pek çok insan esarete adım atarken, ka ırılırken, tecavüze ve işkenceye maruz kalırken elimdeki imk nlarla kıydan seyredemem! Beni en iyi anlayacak insan sensin! Neden anlamak istemiyorsun?” Hiddetli ve isyank r sesi katı bir şekilde genç kızı sarıp sarmalayarak nefes almasını zorla tırdı.

Onu anlıyordu, hem de çok iyi fakat diğer taraftan onu kaybetme ihtimali olan her i  aklını kaçırmasına neden olabilirdi.  zerine atlayıp boynuna sarıldı.  ylesine çok sıkıyordu ki sanki bırakırsa kaybolup gidecekmi  gibi bir hissin pençesinden kendini kurtaramıyordu. Fahid kollarındaki kızın korkusunu iyile tirmedii bir hastalık gibi içine  ekebiliyordu. Duda ını  aka ında gezdirip elini sırtında teselli etmek isteyerek dola tırdı.

“Hayat, hiçbir zaman istediğini önüne sunmuyor.  abalamazsan, elde edemiyorsun. Biz şanslı olanlardık. Bir de kendini savunamayan ve güçsüz olanlar var ki sadece özgürce nefes almak için bile karşı koyacak g  leri yok. Bir gün denize daha az a ılaca ım, belki de hiç  ıkmayaca ım. Fakat o zamana kadar bana ihtiya ı olanlara sırtımı d nmeyece im. Beni anlamanı umuyorum, Sagirah.”

Onu hak veriyordu fakat yüreğine söz ge iremiyordu i te.

“Pekala, o zaman ben de seninle denize a ılaca ım.”

Fahid duyduğu asi ve inatçı sesin söylediklerini idrak ettiğinde yerinde dikle ti. Bu kız kesinlikle delirmi ti.

“Seni bir gemi dolusu erkekle oradan oraya dola tıraca ımı sanıyorsan, yanılıyorsun!”

“Tanrı aşkına, karın olacağım! Ne sakıncası olabilir ki?”

Fahid hiddetle parlayan gözlerini kısıp üzerine doğru e ildi. Nefesi bir ejderha gibi önüne ne gelirse yakıp yıkmaya ve yutmaya hazır yüzüne esiyordu. “Bir denizcinin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Bu i i unut! Elimden geldiğince kısa s reler için gideceğim! Hep sana geri d nece im!”

Korkusuz bakı lardaki ifade de i memi ti bile. Asice gözlerinin içine bakıyordu. Fahid onu ikna edemediğini anlayınca dişlerini gıcırdattı. “Seni dizime yatırıp bir güzel pataklamak istiyorum, biliyor musun?”

JENNIFER ROYCE

Ayrin başını geri atıp çenesini kaldırarak, dene de gör bakışı attı. Fahid onu sıkıca tutup bedenine yapıştırdı.

“Beni sınamaya kalkma! Seni kendi asiliğinden ve inatçılığın-
dan korumam gerekiyorsa, yaparım! Şimdi yatıp uyu, sabah bir
nikâhımız ve daha sonra da uzun bir yolumuz var.”

Genç kız göğsünün üzerine düğüm attığı havlusunun kayan
kısnını düzeltip, arkasını dönerek yattı. Bu arada yastığı sanki Fa-
hid’i yumrukluyormuş gibi hırpalamayı da ihmal etmedi.

Genç adam onun bu davranışına sırtııp beline sarılarak ken-
dine çekti. Burnunu boynuna gömerek bir öpücük bıraktı. Göğ-
süne gelen dirsekle gülümserken narin kulağını dişlerinin arasına
alıp çekti. Ayrin’in, “Kes şunu!” diye çemkirmesi daha çok
eğlenmesine yol açmıştı.

Onunla yaşamak eğlenceli, yorucu, inişli çıkışlı ve tutku do-
luydu. Bu sabahın bu yana yaşadıklarını düşününce bütün bir
ömür boyu delirmeden nasıl dayanacağını düşünerek yeniden
sırıttı. Bacağının arasına sıkıştırdığı kızın karşı koymasına aldır-
madan bütün bedenini bedenine yapıştırdı.

“Biliyor musun Sagirah, sen her şeye değersin,” diye fısıldadı.
Bir süre sessizlikten başka hiçbir şey yoktu.

Sonra Ayrin’in, “Sen de,” diye fısıldadığını duydu.

Bütün gece kollarında yatan kızın farkındalığıyla azap içinde
geçmişti. Sürekli dönüp duran ve kendisine sokulan Ayrin’in ko-
kusuyla deliye dönmüş bedenini sakinleştirmeye çalışmak hiç ko-
lay olmamıştı. Hava aydınlanırken kendisini yataktan dışarı attı.
Bu işkenceye daha fazla dayanması imkânsızdı. Aceleyle üzerini
giyip çıktı. Hancının kıyafetleri alabileceğini söylediği dükkânı
ziyaret edip genç kız uyanmadan odaya geri dönme düşüncesin-
deydi. Dün akşam kıyafetler için hancı ile görüştüğünde bu ka-
sabada aceleyle nikâh için gelenlerin ihtiyaçlarını karşılamak için
bulunan dükkânlar olduğunu öğrenmişti.

Handan çıktığında sert İskoçya havasının yüzüne çarpmasıyla
içi titredi. Ceketini dün gece arabada unutmuştu. Yönünü ahır-
lara çevirip Noah’ın hâlâ uyukladığı ahırlarda bulunan bölmeye
yaklaştı. Diğer arabacıların da yattığı bu bölmeden gelen horul-
tular bir kasabayı bile yıkabilirdi. Yüzünü buruşturarak arabanın
olduğu yeri kendi imkânlarıyla bulmaya karar verip dışarı çıktı.

Esir Yürek

Arabasının dışında iki araba daha vardı ve ahırların arkasında özel bir bölüme yerleştirilmişti. Arabadan ceketini alıp giydikten sonra, henüz tam olarak uyanamamış kasabanın sokaklarında yürümeye başladı. Hancının tarifi üzerine geldiği meydana erken olmasına rağmen birkaç dükkân açılmıştı. İlk girdiği yer fazlasıyla müşteri ihtiyacını karşılıyor gibi görünüyordu; fakat dükkân sahibi bütün kıyafetlerin kiralık olduğunu söyleyince istemedi. Sagarah'ın üzerinde kiralık bir kıyafetle nikâhının kıyılmasını istemiyordu. Ayrıca geri dönüşte giyebileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Bu nedenle diğer dükkânları dolaşırken bu isteğini göz önünde bulundurarak her kıyafeti tek tek inceledi. Sonunda aradığını bulduğunda bu kıyafet içinde onu düşünmek bile bedeninin kısılmasına neden olmuştu. Kendisi için aldığı kıyafetleri giydikten sonra, dükkân sahibine eskileri çöpe atmasını söyledi. Aldıklarını paket yaptırıp çıkıttı.

Ayrın kapının açılıp kapanma sesine gözlerini aralayınca gördüğü adamın yakışıklılığı ve şıklığıyla bütün uykusu açıldı. Tanrı aşkına! Sabahın bu saatinde bu kadar canlı ve enerjik görünmesinin dışında, çarpıcı derecede yakışıklı görünüyordu. Onun kendisini uyandırmamak için sessiz yürüyüşünü kirpiklerinin arasından izlerken bugün bitmeden onun karısı olacağını hatırlayınca heyecandan ağzı kurudu. Sevdiği adamla evlenecekti. Hayatının en önemli günüydü ve kendisi hâlâ yatakta oylanıyordu.

Yerinde doğrulurken, "Sabah sabah benim çirkin görüntüme nispet olsun diye mi bu kadar muhteşem görünüyorsun?" derken birbirine girmiş saçlarını geri itip önüne düşen birkaç bukleyi üfleyerek uçuşturdu.

Fahid elindeki paketi koltuğun üzerine bırakıp geri dönerek onun uyku mahmuru asılmış suratını görünce gülümsedi. Bu kız sevimliliği ve seksiliği aynı anda üzerinde barındırabiliyordu. Örtüyü üzerine çekip dağılan saçlarının buklelerini zapt etmeye çalışıyordu. Şu anki görüntüsü balo salonlarında ya da dışarıda gördüğü bütün kadınlardan daha etkileyiciydi.

"Elimde olsa, şu anki görüntünü günün her saatinde görmeyi yeğledim."

"Yaa evet, muhteşem görüldüğüme eminim."

Genç adam yatağa yönelttiği bakışlarını ondan ayırmadan yürüyerek gelip oturdu. Parmaklarını asi buklelerin arasına sokup

ensesinden tutarak kendine yaklaştırdı. “Kesinlikle muhteşem görünüyorsun,” diyerek dudaklarına kapanıp uyku mahmuru dudaklarının tadını çıkararak yavaşça öptü. Ayrin parmaklarını örtüden çekip onun geniş omuzlarına dolayarak kendisine yaptığını yapıp saçlarını dağıttı.

“Kalkıp giyinsen iyi olur,” diye boğuk bir şekilde mırıldanan genç adamın sıkışmış nefeslerini yüzünde hissediyordu. Geri çekilirken, onun kahverengi ceketinin önünden görünen fırfırlı yakasıyla gömleğinin ve boyun bağının uyumlu bağlanışını, bej renkli pantolonun dar ve sıkı kalçalarına oturuşunu inceledi.

Fahid, onun inceleyen bakışlarının değdiği her noktadan bedenine gönderdiği kıvılcımlardan haberi olsaydı, bu beklemenin ne kadar sıkıntı verici hale dönüştüğünü görebileceğini düşünüyordu. Gözleri parlak ve bir demet menekşe kadar sabah tazeliğini taşıyordu. Gördüğü en güzel gözlerdi. Keskin bir nefesle ciğerlerinin acıdığını hissetti. Genç kızın dağıttığı saçlarından parmaklarını geçirerek iyice dağıttı. Tehlikeden haberi olmayan yenmeye hazır bir ceylan kadar masum duruyordu. Kendini gerçekten de karşısındaki ceylana odaklanmış ve başka hiçbir şey düşünemeyen bir panter gibi hissediyordu. Onun karşısında kendisini her zaman bir günahkâr gibi hissetmekten asla kutulamayacaktı.

“Bir an önce o yataktan çıkmanı tavsiye ederim, Sagirah! Yoksa yapacaklarımdan sorumlu değilim!”

Ayrin gözlerinde gördüğü kararlı ve aç bakışlarıyla, sesindeki keskin ton üzerine gözlerini kocaman açarak bakıp gerçekten ciddi olduğunu anlayarak yataktan fırladı. Genç adamın uzattığı paketi alıp paravanın arkasında kayboldu.

“Aşağıda bekliyorum,” diyen Fahid’in dışarı çıktığını belirten kapı sesinden sonra ortam sessizleşti. Ayrin elinde tuttuğu paketi açıp içinden çıkan elbiseyi gördüğünde derin bir nefes aldı. Bu kısıtlı ortamda bu elbiseyi nereden bulduğunu hayal dahi edemiyordu. Hiç hazırlıksız gelmiş olmaları nedeniyle, paçavraya dönmüş kıyafetleriyle evleneceklerini düşünmüştü. Fakat bu adam dokunduğu her şeyi bir sihre dönüştürmede ustaydı ve şu an nikâhta giyeceği bu muhteşem kıyafeti getirdiği için nasıl teşekkür edeceğini bile bilemiyordu. Kıyafet paketinin içinden çıkan saç fırçası, kurdele ve diğer gerekli ıvır zıvırı gerçekten Fahid’in alıp almadığını merak ederek sırttı. Onu bir yere girmiş kadın çamaşırları ve kurdele alırken düşünmek çok komikti.

Esir Yürek

Oyalanmayı bırakıp üzerinden havluyu çözerek becerikli hareketlerle elbiseyi giyme seremonisine başladı. Gerçekten de bir törene benziyordu. Mısır'da kadınlar ne kadar az şey giyiyorlarsa, İngiltere'de de tam tersine yığınla kumaşla uğraşmak zorunda kalıyordunuz. Bu nedenle asil hanımlar birçok hizmetçiye ihtiyaç duymakta haklıydılar.

Genç kız nihayet kıyafeti üzerine geçirip göğsünden aşağıya doğru uzanan kurdelesini büyük bir sabırla bağladı. En zor kısma gelmişti. Saçlarını açmak için bir hayli mücadele verdi. Kendi kendine acıyla söylenerek buklelerini birbirinden ayırmaya çalıştı. Saçları nihayet çabasına cevap verdiğinde ve parmaklarından zahmetsizce aktığında kolları gerçekten de yorulmuştu. Onları nasıl tepesinde toplayabileceğini düşünerek karşısındaki aynaya baktı. Sonra omzunu silkip elindeki kurdeleyle arkaya bağlamaktan başka çaresi olmadığını görerek uygulamaya geçti.

Sonunda geriye çekilip aynaya baktığında, heyecanla parlayan gözleri, kızarmış yanaklarının renklendirdiği yüzüyle ne kadar güzel görüldüğünün farkında bile değildi. Burnunu kırıştırıp her gün aynada gördüğü yüzden hiçbir farkı olmadığını düşündü. Yalnız, elbise gerçekten de güzeldi. Gelinliğe en yakın olabilecek krem rengi elbisenin altın simlerle işlemeli kol, etek ve yaka uçları hareket ettikçe ışıltılar saçıyordu. Derin göğüs dekoltesinden taşan göğüsleri için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Omzunu silkip aynadan uzaklaşarak kapıya yöneldi.

Fahid merdivenlerde gözüne çarpan ışıltıyla olduğu yerde donup kaldı. Tanrı, ona yardım etsin! Doğaüstü varlıkların üzerine çullanıp yerden yere çarptığı bir titreme bütün bedeninden akıp geçti. Elbisenin güzel olduğunu biliyordu fakat bu görüntüyü tahmin etmesi mümkün değildi! Hiçbir ölümlünün de şu an gördükleri karşısında etkilenmeden durabileceğini sanmıyordu. Gözleri gördüklerini sindirmek ister gibi birkaç kere açılıp kapandı ama kendisine doğru bir su gibi akan kızın yürüyüşünde ve görüntüsünde değişiklik olmadı.

Fahid bu şok edici manzara karşısında, bedeninin verdiği tepkiye engel olamamaktan dolayı dişlerini sıktı. Damarlarında akan kanın bedeninin değişik noktalarına yaptığı baskı hiç bu kadar azap verici olmamıştı. Çok genç, çok masum ve dayanılmaz görünüyordu. Gelip önünde duran kızdan gözlerini alamıyordu.

JENNIFER ROYCE

Sanki bütün dünyası şu an durmuştu, öyle ki; çevrelerinden gelen sesler, dışarıda yükselmeye başlayan güneş ve ortama yayılan yemek kokusu tamamen silinmiş, yerini bütün benliğini kuşatan kocaman pırl pırl bir çift menekşe rengi göz almıştı.

Ayrın karşısında durduğu adamın gözlerinden geçen ifadeleri takip etmekte zorlanıyordu. Ölümsüz bir kutsamayla dolu bu bakışların esiri olmuş gibi olduğu yerde kalarak onun içercesine bakışları altında yanaklarına hücum eden kırmızılıkla gülümsedi.

Fahid uzanıp elini avucuna aldığı anda tenine temas eden nasırlı ve güçlü parmakların büyüleyici gücüyle titredi.

“Çok güzelsin.”

Onun dudaklarından dökülen bu iltifat kendisini iyi hissetmesini sağladı. Bugün onun nikâh günüydü. Hiçbir şey bu huzuru, heyecanı ve güzelliği bozamazdı. Küçük bir kızken düşlelerinin kahramanı olan bu adam, büyüdüğü anda bu defa farklı bir şekilde aşkının kahramanıydı. Hayatta tek istediği şey karşısında duran ve gözleriyle sonsuz bir aşkı vaat eden gözlerin sahibiydi.

Genç adam kızın elini bırakmadan boğuk bir sesle, “Gidelim,” diyerek peşinden onu da sürüklemeyi ihmal etmeden handan çıktı. Kapının önünde bekleyen ve hareketlenen Noah’a eliyle yerinde kalmasını işaret ederek kasabanın meydanına giden sokakta, sıkıca parmaklarını geçirdiği kızın ellerini bırakmadan yürümeye başladı.

“Beni sürüklemekten vazgeçmezsen, bir yerlerde tökezleyip düşeceğim!”

Ayrın’ın bu sözleri üzerine ne yaptığını yeni fark etmiş gibi duraksayıp ona döndü. “Senin düşmene asla izin vermem!”

“Biliyorum ama bir gelin olarak bu şekilde sürüklenmek hiç hoş değil!”

Genç kızın alaycı sözlerine karşılık, “İstersen kucağımda taşıyabilirim,” derken küstah bakışlarında kızın ufak tefekliğini vurgulayan bir tavrı vardı.

Ayrın, “Hayır, istemem,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Yeterince dikkat çekiyoruz, daha fazlasına ihtiyacımız yok.”

Fahid içinde dizginleyemediği aceleciliğe biraz yavaşlamasını ikaz ederek, kızın elini koluna geçirip yeniden yürümeye başladı. Hareketlenmeye başlayan sokaklarda, karşılarından gelen kasabanın yerli halkı alışmış oldukları bu görüntüye bazen gülümseyerek, bazen de ilgisiz bakarak yanlarından geçtiler.

Esir Yürek

Ayrin yanında yürüyen Fahid'in güçlü bedenine göz ucuyla bakarak, "Heyecandan ölmek üzereyim," diye mırıldandı.

Onun, "Ben de," diyen sesini duyduğunda şaşkınlıkla genç adama bakarak, "Ama hiç de öyle görünmüyorsun," diye fikrini belirtti.

Fahid alayla tek kaşını kaldırıp, hınzır bir ifade oturttuğu bakışlarını ona çevirerek, "Bir kadın gibi ayılıp bayılmadığım için mi? Erkekler sizin kadar duygularını kolay ifade edemez," dedi.

Ayrin'in hoş kahkahası bir bahar esintisi gibi bedeninde ferahlatıcı dokunuşlarla gezindi.

"Aslında bir erkeğin de heyecanını belli etmesi oldukça eğlenceli olabilir."

"Demirci dükkânında bayıldığımı düşünsene."

Fahid'in başını geriye atıp bütün erkeksiliği ile attığı kahkahasını büyülenerek dinlerken, genç kız onun ne yaptığının farkındaydı. Yürüdükleri yol boyunca heyecanını atlatmasına yardımcı olmaya çalışıyordu. Konuyu dağıtıp, eğlenerek geldikleri yolu fark etmemesini sağlamıştı. Birden durduğunda inceleyen bakışını önünde durdukları mekana çevirdi. İki yana açılmış devasa kapısıyla, içeriden sabahın erken saatlerinde yakılmış ateşin sıcak havası onlara kadar gelen bir demirci dükkânının önündeydiler. Loş bir karanlığa sahip dükkânın içindeki hareketliliği seçseler de ayrıntılı göremiyorlardı.

İskoç aksanına sahip gür bir sesin, "İçeri gelin." demesi üzerine birbirlerine bakıp, kapıyı geçerek içeriye adım attılar.

Ocağın başında yıllarca demir dövmekten korkutucu kaslara bürünmüş iri bir adamın ateşle ilgilendiğini görünceye kadar ilerlediler. Gözleri ortama alıştığında adam da doğrulmuştu. Kalın ve kırçilli kaşlarının çatıklığı altında babacan bir ifade bakışlarına oturmuştu. Önüne bağladığı kalın önlük, ateşin sıcaklığıyla yer yer yıpranmış ve ıslıydı. Pazılarını daha da şişiren bir hareketle kollarını göğsünde bağlayıp karşısında kendisini inceleyen çifte alaycı bir şekilde baktı.

"Daha ne kadar süre birbirimizi inceleyeceğiz?"

Demirci rahibin sözleriyle şaşkınlığından kurtulan Fahid, elini cebine atıp bir kâğıt çıkararak adama uzattı. Aldığı kâğıdı inceleyen demirci başını kaldırıp ikisine baktıktan sonra ilk anda fark edemedikleri bir köşede bulunan kilise ortamı oluşturulmuş yeri eliyle işaret etti.

JENNIFER ROYCE

Demircinin “Maria!” diyerek gürlemesiyle yerinden sıçrayan Ayırın’ın elini tutan Fahid hafifçe sıktı. İçeriden çıkan kadın sarı saçları ve göğsünün yarısını açıkta bırakan elbisenin yakasından taşan göğüsleriyle salınarak geldi. Elinde tuttuğu kitabı ve atkıyı adama, sunak olarak kullanılan bölümden yeni toplanmış bir demet çiçeği genç kıza uzatırken gözleri daha çok genç adamın üzerindeydi. Dilini dudakları üzerinde bir an dolaştırdıktan sonra, yanlarından özellikle ona sürtünerek geçti.

Ayrın, onun işveyle gözlerini diktığı adama bakarak yalanmasını gözlerini kısmış izliyordu. Şehvetli bir sesle, “Başka bir isteğiniz yoksa... gidip yüzükleri getireyim,” diye mırılayan kadına bakışlarıyla uzak durmasını söylese de, onun kendisine bir anlık bile bakmamasına sinirlendi.

Fahid gözlerini salınarak uzaklaşan kadına dikmiş bakan Ayırın’ın dikkatini çekmek için, çenesini tutup yukarıya kaldırarak başını birazcık eğdi.

Konuşmak yerine sadece ne oldu der gibi kaşlarını kaldırdı. Genç kız dikkatini yeniden içinde bulunduğu ortama çevirip demirci rahibin geleneksel sözlerini dinlemek üzere yerinde dikleşti. Şu an evlilik için buradaydı ve sakın kalacaktı.

“Leydi Remington ve Lord Anderson, buraya evlilik bağıyla sonsuza kadar bağlanmak amacıyla geldiniz. Birbirinize söyleyeceğiniz herhangi bir şey varsa şu an söylemeniz iyi olur.”

Ayrın ve Fahid birbirlerine baktılar. Genç adamın kendisine dönüp ellerini tutması üzerine bakışları ona kilitlendi.

“Sana âşık olma cüretini gösterdiğimde, Tanrı tarafından cezalandırılacağımı düşündüm. Benim gibi bir adamın sana sahip olması, bir meleği kanatlarından yakalaması kadar imkânsızdı. Fakat geçmişte her ne yaşadıysam, yukarıdaki, kutsanmamı gerektiğini düşünerek cennetten bana özel bir ışığı avuçlarıma bırakıp, ömür boyu sahiplenmeme ve hayatımı aydınlatmasına izin verdi.” Sesi ipeksi bir okşayışla yüreği de dahil bütün bedenini esir alıyor, ruhunu çınlıçplak ona sunan adama yeniden âşık olmasına neden oluyordu.

Ayrın dolan gözlerinden akmaya hazır gözyaşlarını geri itebilmek için gülümsemeye başladı. Yüzünü aydınlatan, yeryüzündeki her ton maviyi gözlerinde toplayan ve içine çeken bir gülümsemeyle Fahid’in kanını kaynatıyor, tenini ısıtıyor ve yüreğini öpücüklere boğuyordu.

Esir Yürek

“Yüreğim, ruhum, aklım ve bedenimle sonsuza kadar sana sadık kalacağıma ve seni seveceğime yemin ederim.”

Tek bir cümle yeterliydi. Verilen yeminler ve yürekten geçenleri anlatmanın sözcüklere ihtiyaç duymadığı bir dünyanın içinde, ikisi de aynı hislerle sarmalanmışlardı. Demirci rahibin ne söylediğinden çok, birbirlerine odaklanmış bakışlarının ne söylediğini dinlemekteydiler.

Maria isimli kadının getirdiği çividen yapılmış yüzükler içinden genç kızın parmağına uygun olanı seçip taktıktan sonra rahibin, “Gelini öpebilirsin,” sözüyle genç kıza biraz daha yaklaşan Fahid, onun narin yüzünü avucuna alıp eğildi. Daha önce öpmemiş gibi, son nefesini alması bu öpücüğe bağlıymış gibi bir tutkuyla öptü. Geri çekilen Fahid nefesi sıkışmış, gözleri tutkuyla yanarak, “Hadi, gidelim buradan,” diye homurdandı.

Rahibe veda edip dükkânın önüne çıktılar. Onun arabaya binmesine yardım eden genç adam, arkasından kendisi de bindi. Araba hareket ettiğinde, Ayrin bileğinden tutulup çekilerek birden kendini Fahid’in kucığında buldu.

Kocasının... Sonsuza kadar seveceği adamın kollarındaydı. Beline dolanan kolun sıkıştırmasıyla onun bedenine yapıştı. Diğer eli ensesine uzanıp sıkıca tuttu. Dudaklarına kapanmadan önce hırıltıyla, “Çok uzun bir yolculuk olacak, Sagirah. Eve kadar olan yolculuğumuz boyunca sana dokunmadan duramam!” Lanet olsun!”

Ayrin onun gözlerinde parlayan karanlık ve gizemli tutkunun esiri olmuş gibi sadece bakabildi. Sonra dudaklarına kapanan erkeksi dudaklarının ve bedenini kavrayan erkeksi güçlü parmakların ilk dokunuşunda kendini kaybetti. Onun dünyasında, onun kollarında, onunla dolu olarak nefes almasına bile imkân yoktu. Zaten almak da istemiyordu.

Fahid dudaklarının yeterli gelmediği an dilini ve dişlerini öpmeye kattı. Okşadığı bal tadında dudaklarının inleyerek açılmasıyla, dili onun lezzetini alabilmek için aceleyle ağzına daldı. Dokunduğu her noktada masumiyetin, saflığın, el değmemiş ve kirlenmemiş güzelliğin hazzıyla bir an zevkten beyninin uyuştüğünü hissetti. Onun masumca hareketlenen dilinin korkarak kendi diline dokunması ise, bir anda aklını kaybetme noktasına getirdi. Saçlarına dolanan parmaklar narinliğinden beklenmeyen bir güçle çekiştirildiler. Ah Sagirah, her şeyiyle kendini teslim

JENNIFER ROYCE

ederek, sadece ona ait hissettiren bir şekilde cevap veriyordu.

Genç adamın parmakları beline inip onu kendi sertliğine bastırduğunda, kucagındaki bedenin kıvranarak daha da yapışması üzerine, derin bir nefes alıp inlemesini ağzına verdi.

“Kahretsin, Sagirah! Sana burada sahip olmamam için bir neden söyle!”

Ayrın mahcup bakışlarını kocaman açmış olarak birazcık geri çekildi. Dudakları hırpalanmış, şişmiş ve kızarmış bir halde biraz önce çılgınca öpüştüğünün izlerini taşıyordu.

Ayrın'ın boğazını temizleyip ihtirasın boğuklaştırdığı bir sesle, “Hatırlamıyorum,” diye fısıldayarak verdiği cevaba, hırıltılı bir nefesle gülerek yüzünü onun boyun çukuruna gömdü.

“Tanrım! Burada evlenmek hiç mantıklı değilmiş. Seni eve en yakın kiliseye götürüp, oradan da yatağa giden en kısa yolu seçmeliydim.”

Pişmanlık ve hüsrân ses tonundan belliydi. Sonra başını kaldırıp onun hazla kaymış ve kararmış mavi gözlerine bakıp, “Seni korkutuyor muyum?” diyerek parmağını sanki dokunmadan dıramıyormuş gibi kızarmış yanaklarında dolaştırdı.

“Biraz...”

“Ben de duygularımdan ve hissettiklerimden korkuyorum. İçimde sana ait bir boşluk var. Ne yaparsam yapayım dolmuyor. Sadece senin doldurabileceğin bu acı verici boşluk, sana gerçek anlamıyla sahip olmadıkça hiçbir teselli kabul etmiyor. Gözlerim gözlerine, parmaklarım bedenine değdiğinde ise kendimi kaybediyorum. Asla içine düşeceğimi düşünmediğim duygularla boğuşuyorum. Yıllarca hissiz ve katı bir şekilde kendimi dünyaya kapatıp bir daha yaşayacağımı bile bilmediğim duyguların aniden yüzeye fırlamasıyla hâlâ sersem gibiyim. Ben, kontrollü bir adamım. Duygularla yaşamayan, tavizsiz, yaşadığım her anı mantık kuralları içinde değerlendiren... Yılların süregelen alışkanlıklarını aniden bir kenara fırlatıp atan bir aşkla hayatımı tersine döndürdün. Şimdi nasıl baş edeceğimi bile bilmediğim bir duygu karmaşasının içinde yaşıyorum. Seni korkutup kaçırmayı ya da kendimden uzaklaştırmayı düşünmek bile kanımı donduruyor.” Sözüünün burasında burnunu burnuna sürtüp, dudaklarını okşayarak onun kızarmış dudaklarında dolaştırdı.

“Bana korkup kaçmayacağına dair söz ver. En azından bu duygu patlamalarım yatışınca ve bastırmayı öğrenene kadar.

Esir Yürek

Ya da sana doyuncaya kadar zaman ver. ”

Ayrin gözlerini bile kırpmadan, ilk defa iç dünyasını bu kadar açık eden genç adama bakıyordu. Evet, kendisini sevdiğini ve istediğini biliyordu. Farklı cümleler ve davranışlarla gösteriyordu fakat böyle dosdoğru gözlerinin içine bakarak ve çok yakınlaştıkları bir anda söyledikleri çok kıymetliydi.

“Ne yaparsan yap, senden kaçmayacağım, çünkü beni incitecek son insan sensin. Ayrıca duygularını bastırmanı veya yatıştırmanı istemiyorum. Delice sevildiğimi ve istendiğimi bilmeyi son nefesimde bile hissetmek istiyorum. Bir gün yaşlandığımızda bana hâlâ böyle altına bulanmış aç gözlerle bakmanı, parmaklarını benden uzak tutamıyormuş gibi dokunmanı ve doyamıyormuş gibi öpmeni yaşamak istiyorum. Başımı göğsüne her yasladığımda ismimi söyleyip, atan kalbini dinleyerek yaşlanacağım günleri bekliyorum. Çünkü benim yüreğim yüz yaşına gelse bile seni sevmekten asla yorulmayacak.”

Ayrin sözlerini bitirdiğinde çöl kadar sıcak, patlamaya hazır bir volkan kadar ateşli bakışlarında yanan duygularla yüzünü avuçlarına alan Fahid, “Tanrım, Sagirah!” diye inleyerek dudaklarına kapadı. Öpücüklerinin arasında sözcükler birbirine karışmıştı.

“Senden... asla... vazgeçmeyeceğim.”

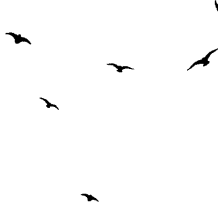
“Seni... asla... bırakmayacağım.”

“Kollarımda... büyümeni... izleyeceğim.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Her şeyin nedeni..."

Esir Yürek

Arabanın sarsılarak durmasına rağmen alnında dolaşan dudakların verdiği zevkle kollarını sıkı ve kaslı bele daha da sararak uyumaya devam etti. Fahid kucağında kıvrılmış, sıkıca sarılmış bir halde uyuyan Ayrın'e şefkat dolu bakışlarla gülümseyip, "Sagirah, aç gözlerini. Eve geldik," diyerek dudaklarını kulağında dolaştırdı.

Onu yol boyunca nasıl sıkıştırdığını, baştan çıkardığını hatırlayınca sırttı. Bu genç adam için de zor olmuştu. Bedenini bedeninde hissedememek, onun en derinlerine kadar inememek, bazı anlar kontrolünü kaybetmesine bile neden olmuştu. Fakat yol boyunca daha sonraki zamanda yaşayabileceklerini genç kıza gösterme planı başarıyla sonuçlanmıştı. En kuytu noktalarının tadına bakarken, ellerini en hassas noktaların ateşinde ve ıslaklığında dolaştırmak, narin pürüzsüz bedeninin her noktasında izlerini bırakmak, genç kızın sadece onun götürebileceği o muhteşem dünyada kaybolmasına neden olmuştu.

Kucağındaki yüz yorgun, kızarmış fakat huzurlu bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Kirpiklerinin düştüğü noktalarda parmak uçlarını dolaştırdı. Kavisli kaşların rahatsızca kıvrılması ve ortasında bir çizgi oluşturmaları üzerine bu defa dudaklarını o noktaya bastırdı. "Seni kucağımda taşımam için yaptığın bu numaraya kanmadım ama seni kucağımda taşımak benim için de bir zevk olduğu için inanmış gibi yapacağım."

Kucağına aldığı kızı kapıyı açan arabacının yanından geçirerek dışarı çıkardı. Akşam güneşinin son ışıkları kucağındaki güzellikle yarışmak istercesine renkliydi. Etrafa saçtığı altın pırıltılardan bahçedeki her canlı ve cansız varlık da nasibini alıyordu.

JENNIFER ROYCE

Tam merdivenin ilk basamağına adım atmıştı ki, kucağındaki Ayrin'le beraber irkilmekten kendini alamadı.

"Ayrin! Aman Tanrım, yaralı mı?"

Kıstığı gözlerini, bir felaket gibi merdivenlerin tepesinden -hiç de bir Leydiye yakışmayan bir şekilde- basamakları inen kıza çevirdi. Kucağındaki genç kız yerinde doğrulup, uykulu ve şaşkın bakışlarını üzerlerine doğru gelmekte olan kıza çevirerek, "Tiffany..." diye mırıldandı. Fahid kıpırdanıp inmeye çalışan Ayrin'i usulca yere bırakırken diğer kız da onlara ulaşmıştı.

"Ayrin, tatlım iyi misin? Yaralı mısın?"

Arkadaşının telaşlı ve endişeli halini yatıştırmak için saçını geri atarken gülümsedi.

"Kesinlikle iyiyim. Sadece uyuyordum."

"Dün olanları duydum. Yani sen uzun süre ortalarda görünmeyince ve notuma cevap vermeyince evinize gidip Derek'le konuştum. O kadar endişelendim ki! Bugün daha fazla dayanamayınca buraya geldim. Belki seninle ilgili bir haber alabilirim diye."

"Tanrım, Tiff! Nefes almadan konuşuyorsun. Sakin ol, ben iyiyim."

Tiffany yeni fark etmiş gibi duraksayıp nefes alarak, "Neden buradasın? Eve dönmen gerekmiyor mu?" diye fısıldadı. Bu arada bakışlarını hemen arkalarında duran Fahid'den ayırmıyordu.

"Kimse burada olduğunu öğrenmeden benimle eve gel."

Ayrin, ona durumu nasıl açıklayacağını bilemeyerek dönüp Fahid'e baktı. Genç adamın kalkan kaşına ve nasıl bir açıklama yapacağını bekleyen tavrına bakıp sırtıttı. Geri dönüp Tiffany'nin gözünün önünden sol elini sallayarak geçirdi. Biraz da görebilmesi için oyalanmıştı hatta. Onun ne olduğunu anlayamayan şaşkın bakışlarının elini takip etmesi ve sonra anlamsızca Ayrin'e bakması üzerine sırtışı büyüdü. Tam burnuna dayadığı parmağını fark etmesini bekleyerek kaşlarını kaldırdı. Tiffany, bir süre baktığı yüzüğün ne anlama geldiğini fark etmesi, anbean yüzünden belli olarak yüksek bir çığlık attı.

"Çivi yüzük... Gretna Green..."

Ayrin başını sallayarak gülmeye başlayıp, boynuna atılan genç kıza beraber neredeyse Fahid'in kucağına yığılıyordu. Öylesine bir şekilde sarılmıştı ki, bir an nefes alamayacağını zannetti. Nihayet Tiffany'nin kollarını boynundan çözme başariyi elinden tuttu.

Esir Yürek

“Sanırım konuşmamız gerekiyor.”

“Evet, bana her şeyi anlatmalısın!”

Fahid önünde cereyan eden olayı izlerken yorgun düşmüştü. Kadınların bu kadar enerjiyi nereden buldukları konusunda hiçbir fikri yoktu. Asıl önemli olan ise yol boyunca kollarına almayı beklediği yeni gelininin, şu an telaşla uzaklaşıyor olduğuydu ve görünüşe göre onu bir süre göremeyecekti.

Bütün bedeni hayal kırıklığıyla haykırırken, “Bir şey unutmadın mı Sagirah?” diye söylendi. Ayrin onun sesiyle durup olduğu yerde dönerek, “Ah, özür dilerim,” diyerek reverans yaptı, “Sonra görüşürüz,” diyerek merdivenleri kaldığı yerden çıkmaya devam etti.

Gittikçe uzaklaşan sesleri dinleyerek bir süre olduğu yerde dikildi. Bütün planı yatak odasında başlayıp, yatak odasında biten bir adam olarak, şu an kendisini ortada ne yapacağını bilmez bir vaziyette bulması içler acısıydı. Hâlâ arkasında duran arabaya bakıp, Noah’ın emirlerini bekler bir şekilde dikilişini görünce, “Gidelim,” diye söylenerek arabaya yeniden bindi. Uzun yolculukları boyunca, genç kızın arabanın her köşesine sinmiş kokusu hayıflanmasına neden oldu. Uzanıp ceketini alarak üzerine geçirdi. Verdiği adres şu an aklına gelse de, uzun zamandır yapmayı planladığı işi aradan çıkarmaya karar vermişti.

“Her gün Düşesin evine gittim. Tabi annemle babam bu davranışına bir anlam veremediler. Diğer taraftan Demir Leydinin şöhretini düşününce itiraz da edemediler. Söylemedi deme, sana çok kızgın! Aramadığın için sürekli söyleniyor. Kızlar da merak içinde.” Bir anlık nefes almak için duraksadı. “Bana olanları anlatacağına söz verdin.”

“Sen susmayı becerirsen, ben de anlatabilirim.”

Tiffany, Ayrin’in serzenişini üzerine sırtıp ellerini kaldırdı. “Tamam, sustum. Aman Tanrım. Ayrin! Altın Yunan Tanrısıyla evlendin!”

Ayrin’in gözlerini yumup bıkkınlıkla içini çektiğini görünce mahcup bir şekilde dudaklarını kapattı.

Daha sonraki iki saat boyunca olanları en başından başlayarak arkadaşına anlattı Ayrin. Onun hayretle ve endişeyle açılmış gözleri, sürekli şaşkınlık çığlıklarıyla bu her ne kadar zor olsa da,

JENNIFER ROYCE

sözünü bitirdikten sonra bir de üzerine olayların yorumlamasına katlandı. Nihayet Tiffany'yi rahatlamış olarak uğurladığında vakit hayli geç olmuştu. Fahid eve girmemiş görünüyordu. Kaşlarını çatarak onun nerede olduğunu sorduğunda, uşak dışarıya çıktığını söyledi.

Odasına çıkıp uzun bir banyo ve sonrasında dinlenme için vakti olduğunu düşünerek merdivenlere yöneldi. Omuzlarından acı veren ağırlıklar kalkmış gibi hafiflemişti. Burada sevdiği adamın evinde ve onunla evliyken geriye kalan hiçbir sorun umurunda değildi. O yanında olduktan sonra her şeyle baş edebilirdi.

Fahid arabanın durduğu evin basamaklarını hızla çıkıp kapıyı açtı. Daha önce gördüğü uşak genç adamı içeri alarak, "Burada beklerseniz, efendime haber vereceğim," dedi. Başını sallayarak uzaklaşan uşağın arkasından baktı. Birkaç dakika sonra duyduğu ayak sesleri ve "Lordum, sizi burada yeniden görmek ne güzel," sözlerine, bakışlarını daldığı tablolardan ayırıp baktı.

"Bay Beresford, zamansız rahatsız ediyorum fakat konuşmamız gereken önemli bir konu var."

Adam şaşırmıştı. Düşünceli bir şekilde, "O zaman kütüphaneye geçelim lütfen," diyerek ona yolu gösterdi. Girdikleri yer kendi çocukluğundan bu yana pek bir değişikliğe uğramamıştı. Bay Beresford, anlaşılan kitapları seven bir adamdı ve Fahid'e hiç de yabancı gelmeyen o raflarda dizili ciltler, tanıdık bir dostu selamlar gibiydi. Genç adam bir süre odada dolaşp kitap kokusunu içine çekti. Sonra arkasını raflara dönüp orta yaşlı adama baktı.

"Neden burada olduğumu tahmin etmişsinizdir."

"Ailenize ait eşyaları almak içinse, geçen defa da söylediğim gibi her şeyi alabilirsiniz. Bu arada lütfen oturun ve size içki ikram etmeme izin verin."

Fahid, dün sabahdan bu yana yaşadıklarını düşününce içkiyi reddetmedi. Koltuklardan birine doğru yürürken, Beresford da zili çalıp gelen uşağa içki servisi yapmasını söyledi.

Adam karşısına geçip oturduğunda sözü fazla uzatmamak için, "Aslında eşyalar için değil, bu ev için geldim Bay Beresford," dedi. Adamın merakla devam etmesini söyleyen bakışlarını görünce, "Bu evi almak istiyorum. Geçmişim bu evde ve ailemden kalan bu eve sahip olmak istiyorum," diyerek cümlesini tamamladı.

Esir Yürek

Beresford böyle bir teklif beklemiyormuş gibi yerinde kıpırdanıp öksürerek, “Bakın Lordum, size hak vermiyor değilim fakat benim de sahip olduğum tek varlığım bu ev. Bu nedenle teklifinizi reddetmek zorundayım,” derken sıkıntılı görünüyordu.

“İtirazınızı anlıyorum. Bu evi elinizden ucuz fiyata almak gibi bir niyetim yok. İstedığınız yerde istediğiniz gibi bir evi sizin için alabilirim. Fiyatı hiç önemli değil. Sadece seçmeniz yeterli...”

Adam bir süre düşünceli bir ifadeyle genç adamı inceledi. Söyledikleri mantıklı gelmişti.

“Bana düşünmem için biraz zaman verir misiniz?”

Fahid en azından tamamen reddetmediği için rahatlayarak ayağa kalkıp, elindeki bardağı sehpa koydu. “Sizi anlıyorum, cevabınızı bekleyeceğim.”

Beresford onu kapıya kadar geçirdikten sonra, antrede durarak çevresine baktı. Bu ev onun için ne ifade ediyordu? Bir süre bakışlarını uzun süredir yaşadığı bu evin duvarlarında dolaştırıp Lordun teklifini düşündü. Daha detaylı düşünmeye ihtiyacı vardı.

Kontun ne durumda olduğunu bilmek istiyordu. Noah’a adresi verdikten sonra arkasına yaslandı. Cabir’in bu konuyla ilgilendiğini biliyordu. Geldiğinden haberi olmayan Suriyelinin, nerede olduğunu da merak etmiyor değildi. Ayrıca Sean ve Dante’nin; verdiği işlerle ilgili, gelişme kaydedip kaydetmediğini de bilmiyordu. Sanki yüz yıldır ortamdan uzak kalmış ve kontrolünü yitirmiş gibi hissediyordu. Kontun adamlarının onu eve almayabileceğini düşününce sırtıttı. Bütün bu yorgunluğun üzerine bir de onlarla uğraşmak istemese de, evde kendisini bekleyen karısından aklını uzaklaştırabilmesi için bir şeylerle meşgul olmaya ihtiyacı vardı.

Araba durduğunda indiği bahçede hiç kimsenin olmamasına hayret etti. Merdivenleri çıkıp, kapıyı çalarken hâlâ çevresine bakıyordu. Açılan kapıdan görünen suratsız uşağa kendini tanıttıktan sonra, efendisini görmeye geldiğini söyledi. Adam, “Efendim şu an sizi görecekt durumda değil.” deyince, “Biliyorum, onu o hale ben soktum,” diyerek uşağın korkuyla iki adım geri gitmesine neden oldu.

“Beni ona götür.” Emrini ikiletmeden yol gösteren uşağın peşine takılarak merdivenleri çıktı.

Önünde durdukları kapıyı açıp yol veren uşak daha sonra geri çekilip ortadan yok oldu. Fahid ise loş odaya sinmiş kanın ağır kokusuna burnunu tıkamak isteyerek birkaç adım ilerledi.

“Fahid? Demek geri döndün?” Genç adam koltuktan ayaklanan Cabir’i görünce şaşkınlıkla, “Senin burada ne işin var?” diye sordu. Suriyeli, sanki saçma bir şey söylemiş gibi kalktığı koltuğa umursamaz bir tavırla yeniden oturup, “Sen yatağının başından ayrılma demiştin. Ben de bana verdiğin bu sıkıcı işi yapıyorum,” diye homurdandı.

Fahid onun söylediklerini ciddiye alabileceğini hiç düşünmemişti. Öylesine gözünü üzerinden ayırma demek istemişti fakat arkadaşı bu konuda oldukça ciddi bir suratla, öldüresiye dövdüğü adamın başucunda bekliyordu. Kendini tutamayarak kahkahalara boğuldu.

Cabir’in, onun gülmesi karşısında sinir olması, daha çok kahkaha atmasına neden olunca birkaç küfür bile duydu.

Nihayet gülmesi bittiğinde yatağa yaklaşıp bilinçsizce yatan adama bakarak, “Durumu nedir?” diye sorarken içinde ve sesinde en ufak bir vicdan azabı ya da pişmanlık yoktu.

“Doktor, bekleyip göreceğiz dedi.”

“Seni eve nasıl aldılar? Kontun adamları nerede?”

“Almak zorunda kaldılar. Sean ve Dante de benimle birlikteydi. Adamları burada bulunmamız gerektiği konusunda zor ikna ettik. Hâlâ eklemelerim acıyor.” Daha sonra elini kaldırıp sıyrılmış eklemelerini gösterdi.

Fahid inanılmazsınız der gibi başını gülerek sallayıp, girdiği odayı incelemeye başladı. “Cabir, hazır bu eve girebilmişken ve bizi engelleyecek bir Kont da yokken...” Eliyle çenesini sıvazlarken sesi düşünceli çıkıyordu. “Bazı araştırmaları yapabiliriz ya da hizmetçi ve uşakları konuşmaya zorlayabiliriz.”

“Araştırma yapabiliriz, fakat çalışanlar korkudan konuşmayacaktır.”

“Orası hiç belli olmaz. Herkesin bir fiyatı vardır. Şimdi sen olsan, gizli belgeleri nerede saklardın?” Koltukta oturan adama merakla bakarak cevap bekliyordu. Onun kahkahalarla gülmesi üzerine kaşlarını kaldırıp beklemesine devam etti.

“Dostum, gizli belge saklayacak bir adama mı benziyorum? Bana bir bak, doğuştan köleyim ben.” Fahid bıkkınlıkla içini çekerek, “Yerinde olsaydın dedim, seni ahmak!” diye homurdandı.

Esir Yürek

“Gizli bir kutuya.”

“Cabir seni yumruklamak istiyorum! Bu adam da öyle yapmış, fakat bu kutuyu bir yere saklamış olmalı, değil mi?”

“Yatak odamda bir yere saklardım herhalde. Ayrıca yumruk konusunu hiç açma, sana kızgını!”

“Nedenmiş o?”

“Ayrın’i ne yaptın? Umarım evine bırakmışsındır. Evlenecek de olsanız, onun adını bu şekilde kirletmiş olman zalimce.”

Fahid onun hâlâ nereye takılıp kaldığını fark edince çapkın bir sırıtış yüzüne yayıldı.

“Neden oraya bırakayım ki? Eve bıraktım, benim çatım altında olması gerekiyor.”

Suriyelinin öfkeyle hırlayarak yerinden fırlayıp, tepesine dikilmesi üzerine yüzündeki gülümseme büyüdü.

“Sen dostum, benim tanıdığım Fahid değilsin! Eğer tanıdığım adam olsaydın, o kızın dedikoduya adı karışmasın diye!”

“Ben de öyle yaptım. Onunla evlendim.”

“Öyle yapmışmış! Onunla yalnız başına o handa kaldın ve yeniden evine getirip yerleştirdin! Herkes ne düşünecek biliyor musun? Senin metresin olduğunu!”

Fahid söylenerek odada dönmeye başlayan Cabir’i, “Onunla evlendim,” diyerek durdurmaya çalıştı. Fakat arkadaşı hâlâ söylenmeye devam ediyordu.

“Daha sonra cemiyet içine nasıl çıkacağını düşünmüyorsun bile...” diye söylenmeye devam ederken olduğu yerde kalarak boş boş Fahid’e bakıp, “Evlendim mi dedin?” diye şaşkınca sordu. Asık suratı, genişleyen bir gülümsemeyle değişti. “Bunu bana neden orada söylemedin?”

Fahid omzunu silkerken, “Kızını korumaya çalışan bir anne gibi görünüyordun ve çok sevimliydin. Ben de biraz daha bu halinin tadını çıkarmak istedim,” dedi alay ederek.

“Demek sevimliydim ve sen tadını çıkarmak istedin? Şimdi de yumruklarımın tadını çıkartabilirsin. seni piç!”

Fahid boğuk bir sesle gülerken, üzerine gelen arkadaşını durdurmaya çalıştı. “Şu anda bir hastanın başucundayız.”

“Çok da umurumda!”

“Şu gizli bölmeyi aramaya başlasak iyi olur. Zaman kaybediyoruz.”

“Pekâlâ, seni daha sonra da dövebilirim. Nereden başlamalıyız?”

JENNIFER ROYCE

“Bütün duvarlar, döşemeler, aklına neresi geliyor...”

İki arkadaş bu fırsatı bir daha bulamayacaklarını bilerek, yatak odasının her noktasını her detayını incelemeye ve araştırmaya başladılar. Onun gibi bir adamın işi şansa bırakmadığını bilecek kadar temkinliydi. Kolayca bulunmayacak ve asla düşünülme-yecek bir noktaya gizlediğinden emindiler.

Odasında bulundukları adam bilinçsiz yatarken, çalışanlar oraya girmeye cesaret edemezken, Fahid ve Cabir her yeri didik didik aradılar.

Sonunda Fahid öfkeyle elini saçlarına daldırıp çekiştirdi. Oysa burada, bu odada olacağından o kadar emindi ki. Ellerini beline koyup gözünden kaçan herhangi bir nokta olup olmadığını düşünerek, kısık gözlerle tekrar odayı inceledi. Yoktu! Zaten çok fazla eşyası olmayan basit döşenmiş sıradan bir odaydı. Adamın güç gösterisine hevesini düşünecek olursa, böyle bir odada kalıyor olması bile garipti. Ya başka bir odadaysa... Aklına gelenle aniden dönüp Cabir'e baktı.

“Ya yatak odası burası değilse...”

Arkadaşı şüpheyle kaşlarını çatarak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bu oda onun gibi bir adamın kalabileceği bir oda değil. Düşünsene, bu adam gösterişi ve şatafatı seviyor. Böyle sade bir odada kalmaz.”

Cabir genç adamın düşüncesine hak verir bir şekilde çenesini ovuşturdu. “O zaman neden yatak odası diye bizi buraya getirdiler?”

“Belki bilerek yapmadılar. Adamın odası evin diğer ucunday-sa, en yakın yatak odasına yerleştirmişlerdir.”

“Haklı olabilirsin.”

Fahid daha fazla beklemeden odadan çıkarak, alt kata giden merdivenleri bir çırpıda inip kapının yanında duran uşağa, “Bütün çalışanlarla konuşmak istiyorum,” diyerek emir verdi.

Adam bir an genç adamın görünüşünden etkilense de, diğer taraftan Efendisi daha korkunç gelmiş olmalı ki çenesini kaldırıp burnunu dikerek, “Sizin emir verme yetkiniz yok!” diye söylendi.

Fahid, adama doğru sakın adımlarla yaklaşıp, “İnan bana, şu an Konttan daha zalim olabilirim!” diye hırladı. Uşak korkuyla çevresine bakarak, yardım ister bir tavırla kıvransa da ortalıkta

Esir Yürek

kimse gözükmüyordu. Neticede karşısındaki adam da otoriter ve söylediğini yapacak kadar tehlikeli görünüyordu. Karar vermesi için iki dakika yetti ve ceketinin kuyruğunu uçuşturan bir aceleyle Fahid'in yanından uzaklaştı.

Biraz sonra genç ve yaşlı, on kadar kişiyle Fahid'in karşındaydılar. Onları tek tek incelerken, çoğunluğun korkuyla sindirilmiş olduğu ürkek bakışlarından ve saklanmaya çalışan bedenlerinden belliydi. Hiçbiri göze çarpmak istemiyordu. Bu nedenle bakışlarını yerden kaldırmamaya çalışıyorlar ve bir diğerinin gölgesine sığınıyorlardı. Genç adam yıllarca bu tür zorbalıkla sindirilmiş insanların içinde yaşamıştı. Ne hissettiklerini iyi bilirdi. Eğer doğru yerden saldırırsa onları konuşturabilirdi.

"Efendiniz Kont, yukarıda perişan halde yatıyor biliyorsunuz. Onu bu hale ben getirdim. Çünkü o zalim bir adam ve çevresindekilere zarar veriyor. En son zarar vermeye çalıştığı ise sevdiğim kadındı! Onu kaçırmaya çalıştı. Öldürüp kurtulabilirdim, sizi de kurtarabilirdim fakat ben onun bu kadar kolayca bu işten sıyrılmasına izin vermeyeceğim! Bana yardım ederseniz, onu ömrünün sonuna kadar zindana atırabilirim. Yok yardım edemeyiz diyorsanız, iyileştikten sonra yine aynı şekilde devam edersiniz ve ben yardımı başka yerlerde ararım. Önünde sonunda istediğimi yapacağım, fakat biraz daha uzun sürecek. Bu arada size ve diğer masum insanlara karşı uyguladığı şiddet ve zulüm devam edecek."

Sözünü bitirdiğinde karşısındaki topluluktan ses gelmedi. Hizmetçi ve uşakların her biri kendisinin dışında birilerinin ileri atılmasını bekliyordu. Kimse genç adamla göz göze gelmedi, hatta başını kaldırıp ona bakmadılar bile.

"Pekala, siz bilirsiniz." Tam dönüp gidecekken duraksayarak, "Efendinizin yatak odası şu an kaldığı oda mı?" diye sordu. Uşaklardan biri başını kaldırıp, "Hayır. üst katta batı kanadında kalıyor. Biz yaralı olduğu için o odaya taşındık," dedi.

Tam da Fahid'in tahmin ettiği gibiydi.

"Bana odasını göster!" derken sesi sert ve keskindi. İsteddiği cevabı ve yardımı alamamaktan dolayı canı sıkındı. Uşak göz ucuyla diğerlerine bakıp karar vermiş gibi öne çıktı. Yeşil halıyla kaplı merdivenlerden çıkarak yine aynı renk halıyla kaplanmış geniş koridordan geçtiler. Nihayet önünde durdukları kapı çift kanatlı ve yüksekti. Kapıyı açıp kenara çekilen adamın yanından

geçti. Gördüğü gösteriş karşısında dudaklarından kaçan ısıklı kontrol edemedi. Burası dünyanın efendisi benim diyebilecek bir ruh hastasının odasıydı gerçekten de! Adamın kendini nereye layık gördüğü belliydi. Altın yaldızlı tavan öylesine detaylı işlenmişti ve resimlenmişti ki, uzandığınızda günlerce incelemeye doyamayacağınız bir sanat eseri idi. Bastıkça ayaklarının gömüldüğü uzun tüylü halıyı, sadece şarkta zengin şeyhlerin evlerinde görmüştü. Duvarları kaplayan kumaşların pırıltılar saçan dokumasına dokunmak bile cesaret isterdi. Geri dönüp hâlâ kapıda bekleyen uşağa, "Kontun odasında olan arkadaşımı buraya getir," dedi. İyice loş olan odaya bakıp "Şamdanları da yakın," diyerek odada gezinmeye başladı. Bu oda diğeri gibi değildi. Burasını araştırmak bile saatlerini alırdı. Çünkü karmaşa ve gösteriş, insanın başını döndürüyordu.

Beş dakika sonra uşak yanında Cabir'le döndü. Suriyelinin kapıdan girişi ve dudaklarından fırlayan şaşkınlık sesi, Fahid'in odayı gördüğünde verdiği tepkilerle birebirdi.

"Yanlışlıkla Kralın yatak odasına girmiş gibi hissettim."

"Ben de... Adam kendisine sarayın bir benzerini yapmış."

Fahid, Cabir'in şaşkınlıkla koltukların oymalarını, yatağın işlemeli sayvan ve sütunlarını, gördüğü her şeyi cama yapışmış şekerleri yalayan bir çocuk gibi inceleyişini alaylı bir sırıtışla izliyordu.

"Sence, bütün bu karmaşanın içinde aradığımızı bulabilecek miyiz?" Cabir'in doğrulup eliyle çevresini göstererek sorduğu soru üzerine yorulan bakışlarını odada gezdirdi.

"Bilmiyorum, bu çok zamanımızı alabilir. Aradığımız her yerde olabilir ve bu odaya zarar vermeden istediğimizi bulabileceğimizi sanmıyorum."

İkisinin birden bakışları hâlâ kapının girişinde dikilen uşağa kaydı. Cabir, "Tabi, birileri yardım etmezse," diyerek onun sözcüklerini tamamladı.

Adam kendisine yönelen bakışlarla ve imalı sözle irkilerek geri çekildi. "Ben gitsem iyi olacak," diyerek kaçmaya yeltendi. Fakat Fahid'in, "Vereceğin bilgilerden sonra seni koruyabilirim. İstemediğin kadar paraya boğabilirim. Zaten zindana gidecek bir adamdan korkmana gerek yok," demesiyle olduğu yerde kaldı. Başını çevirip onlara baktığında, gözlerine yerleşmiş korku adamın çelişkisi hakkında bilgi veriyordu. Vaat edilenle korku arasın-

da bocalıyormuş gibi görünüyordu.

“Eğer bizi sakladığı bilgilere götürürsen, zaten bu adamın işi bitmiş olacak. Ayrıca zengin ve huzurlu bir gelecek seni bekliyor.”

Fahid adamı ikna edebilmek için, soktuğu bıçağı sanki biraz daha derine itiyormuş gibi vaatlerini sıralamaya devam ediyordu. Adamın aklını çecek bir nokta bulma ümidindeydi. Bu odayı dağıtmadan önce şansları varsa, uşağı ikna edebilirlerdi. Kollarını göğsüne kavuşturup beklemeye başladı. Bakışlarıyla adama baskı kuruyor, karar verme aşamasında soğuk soğuk terlemesine neden oluyordu. Genç adam bunun farkındaydı ve davranışlarının insanlar üzerindeki etkisini öğreneli uzun zaman olmuştu. Çileden çıkmadan, bağırıp çağırmadan veya beden gücünü kullanmadan çoğu zaman otoritesini hissettirmesi ve hükmeden varlığını karşısındakine yönlendirmesi yeterli oluyordu. Şu an yaptığı tam da buydu. Karşısındaki adam çözülüp, yenilmiş bir ifadeyle bakınca tepkilerini dışa vurmadı.

“Adın ne?”

“Harmon, efendim.”

“Evet Harmon, daha fazla oyalanmak istemiyorum. Cevabın hayırsa, biz bu odayı dağıtacağız. Kont iyileştiğinde bunu ona açıklamakta bir hayli zorlanacaksın.”

“Pekâlâ, size yardım edeceğim.”

Adam sözünü bitirdikten sonra yatağa doğru ilerleyerek yatak başlıklarının her iki tarafında bulunan topuz şekli verilmiş ahşabı tuttu. Gözleriyle Cabir’e de aynısını yapmasını söyleyerek diğer taraftaki topuzu gösterdi. Fahid’in kalkan kaşları şaşkınca yukarıya doğru yükselirken Cabir ilerleyip adamın gösterdiği yeri tuttu.

“İtin.”

Aynı zamanda uşak da tuttuğu ahşap topuzu itmişti. Yatak Cabir’in, “Siktir!” demsiyle hareket ederek yana doğru kaymaya başladı. Geri çekilen Harmon ikisinin şaşkınlığını izliyordu. Döner bir zemine oturtulmuş yatağın çekilmesiyle ortaya çıkan ve aşağıya doğru inen ahşap merdivenlere inanamaz bir şekilde baktılar.

Cabir şamdanlardan birini alıp aşağıya doğru tutarak Fahid’e bakıp, “Lanet girsin! Bu ne böyle?” diye söylendi.

Genç adam onun yanına yaklaşp hafifçe aydınlanmış basamaklara bakarak bakışlarını Harmon’a çevirdi.

“Önümüze geçsen iyi olur. Aptal gibi aşağıya inip geçidi üzerimize kapatmanı istemiyorum.”

JENNIFER ROYCE

Adam ifadesizce yatağın etrafını dolaşarak, Cabir'in elinden şamdanı alıp merdivenleri inmeye başladı. Arkasından Cabir, daha sonra Fahid merdivenleri indiler. Cabir en son basamağı indiğinde gördükleri karşısında garip bir ses çıkardı. Harmon elindeki şamdanı duvardaki bir nişe yerleştirmekle meşguldü. Gir-dikleri oda en fazla beş adıma beş adım ölçülerindeydi.

Duvarlar ahşaptı ve raflarda pek çok kıymetli eser vardı. Küçük sandıklar ağzına kadar mücevherle doluydu. Burada Firavunun mezarındakinden bile fazla kıymetli mücevher vardı. Fahid ilgisizce incelediği odada, aradığı belgeleri rulolar halinde, bir sandığın içinde buldu. Eline aldığı her kağıdın bir adamın hayatı olduğunu fark ettiğinde, dudaklarından dökülen küfre engel olamadı. Borç senetleri, banka hesapları, kumar borçları, yazılmış mektuplar hatta günlükler bile vardı. Yanına yaklaşan Cabir, uzanıp aldığı kağıdın kime ait olduğunu görünce, buz mavisi gözleri kocaman açıldı.

"Bu gördüğüm doğru mu?" Fahid başını uzatıp yazılanları okudu.

"Burada sakladığına göre doğru olmalı. "

"Bütün bu belgeleri ne yapacağız?"

Fahid'in yüzüne yayılan hain sırıtış gittikçe genişlerken, "On-ları Kont için güvenli bir yerde saklayacağız. " dedi.

Suriyeli, sandığın kapağını kapattıktan sonra, kaldırarak om-zuna koydu. "Hadi gidelim buradan. "

Odayı terk edip yatağı eski haline çevirdiler. Kapıdan çıkar-ken, "Şimdi ne yapıyoruz? Kontu öylece iyileşmesi için bırakacak mıyız?" diye soran Cabir'e, Fahid, "Sen beklemeye devam et. Ayaklanınca ortadan kaybolmasını istemiyorum. Bu arada ben de bu belgeleri sahiplerine ulaştırmak için inceleyeceğim. Bakalım kimlerin canını yakmış?" dedi. Sonra Harmon'a dönerek, "Sen benimle gel. Söz verdiğim gibi zengin bir şekilde ortadan kaybol-manı sağlayacağım," dedikten sonra bu evde daha fazla kalma-yacağını, kalırsa boğulacağını hissederek merdivenlere yürüdü. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hafiflemişti. Dışarı çık-tığında hava iyice kararmıştı ve serin rüzgar yüzüne çarptı. Noah koşup kapıyı açtı. Cabir omzundaki sandığı arabaya koyduktan sonra geri çekildi. Kontun uşağı arabacının yanına oturmak için tırmanırken, Suriyeli onlara iyi akşamlar dileyerek içeriye girdi.

Arabacı, Fahid arabaya bindikten sonra kapıyı kapatırken, "Eve

Esir Yürek

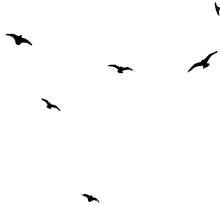
mi, efendim?” diye sordu.

Fahid şu anda yüzüne yayılan gülümsemenin onu nasıl gösterdiğinden emin değildi. Aptal bir âşık gibi sırtıyor olabilirdi ya da yemeğine odaklanan açgözlü bir adam gibi görünüyor da olabilirdi. “Evet Noah, eve dönüyoruz. ” diyerek arkasına yaslandı.

OTUZUNCU BÖLÜM

"Sana aşık olma cüretini
gösterdiğimde, Tanrı tarafından
cezalandırılacağımı düşündüm."

Esir Yürek

Ayrin, Fahid'in ortadan yok oluşundan sonra odasına çıkmış, banyo yapıp bir süre uzanarak kısa bir şekerleme yapmıştı. Uyandığında vaktin bir hayli geç olduğunu görüp yemek için giyinmeye başlamıştı. Betty'nin yardımcı olduğu bordo elbisenin beyaz iç eteği, kollarında beyaz dantel katlarına, etek ucundaki ve yakasındaki beyaz işlemlere eşlik ediyordu. Arkasından uzanan beyaz üst eteğinin bordo çiçeklerle süslediği hoş uyumu bir süre izleyerek bu kıyafetin Fahid'in hoşuna gidip gitmeyeceğini düşündü. Sonra dudaklarını bükerek başka seçeneği olmadığını hatırladı. Gelirken sadece çantasına sığacak kadar kıyafet getirmişti. Oda hizmetçisi Betty'nin becerikli elleri saçlarını tepesinde toplayarak, iki renk kurdeleyle sabitleyip karmaşık şekillerle saçına bağladı.

Telaşlı ve heyecanlı adımlarla eteğini uçuşturarak odadan çıktı, aşağıya indiğinde Fahid'in hâlâ dönmemiş olması karşısında saçlarını çattı. Uşağın yemek odasına yönlendirmesi üzerine, odada pencere ile masa arasında gidip gelmeye başladı. Başına kötü bir şey gelmiş olabilirdi. Gözünün önüne gelen görüntüler hiç de sakinleşmesine yardımcı olmuyordu.

"Servis yapmamı ister misiniz?"

Pencereden karanlığı izleyen Ayrin, bakışlarını masanın yanında duran Uşak Martin'e çevirdi.

"Henüz değil, biraz daha beklemek istiyorum."

Yeniden bahçe kapısının karanlıkta zorlukla seçilen görüntüsüne çevirdi. Endişeliydi, bir adam nasıl olur da böylesine sorumsuz olabilirdi! Üstelik evdeki eşinin kendisini merak edeceğini bile bile! Genç kız sonra onun her denize açıldığında yaşayacağı

JENNIFER ROYCE

endişelerin küçük bir kısmını yaşadığını düşünerek bunaldı. Geri dönmeyebileceği ihtimali olan her gidiş, huzursuz yaşamasına neden olacaktı. Dudaklarını sıkarak sakin olmaya çalışıp gözlerini kırptırdı. O zaman dış bahçe kapısından giren arabanın silüetini gördü. İçine uzun süredir almayı unutmuş gibi derin bir nefes çekerek rahatlayıp kapıya yürüdü.

Martin, hareketlenen kız için kapıyı açıp beklerken yanından hızla geçti. Dış kapıya öylesine hızlı yürümüştü ki kapıdan giren Fahid'i görünce neredeyse kayarak durdu. Arkasından giren arabacı Noah'ın kucağında ise büyükçe bir sandık vardı.

"Sandığı çalışma odasına götür, Noah... Ya da hayır, yukarıya yatak odama götür. Birazdan orada olacağım."

Yaşlı adam yanlarından geçip merdivenleri tırmanmaya başladığında gözleriyle adamı takip etmeyi bırakıp birbirlerine döndüler. Fahid'in gözleri susamış bir adam gibi bakarken Ayrin'in menekşe rengi gözlerinde endişe ve öfke vardı. Genç adam niha-yet onun ne kadar kızgın olduğunu fark edip yanına yaklaşırken gözleri soru doluydu.

"Ne oldu, Sagirah?"

"Ne mi oldu? Saatlerdir ortada yoksun! Meraktan deliye döndüm! Yaşadığımız onca beladan sonra, nereye gittiğini bile haber vermeden çıkıp gidiyorsun ve geri dönmüyorsun!" Ardı ardına kurduğu cümleler nefesini kesmişti ve soluk alabilmek için durduğunda Fahid uzanıp işaret parmağını dudaklarına bastırdı.

"Şşşşt! Sakin ol, buradayım döndüm."

Ayrin başını çevirerek dudaklarını onun parmağından kurtardı. Karıncalanan dudaklarını yalayarak hızını alamamış gibi kaldığı yerden devam etti. Gözleri ateş püskürtürken genç adamın göğsünü dürterek, "Ya, evet döndün! Peki, saatlerdir ben endişeden deliye dönerken neredeydin?" diye çıkıştı.

"Gelinim bana arkasını dönüp gidince oyalanacak işlerim olduğunu hatırladım."

"Sana sırtımı dönmedim! Ne yapmalıydım? Arkadaşım endişelenmişti!"

Fahid onu kızdırmaya bayılıyordu. Özellikle menekşe rengi gözleri böyle alevler saçmaya başlayıp yanakları öfkenin etkisiyle kızardığında bir lokmada yenecek leziz bir tatlıymış gibi görünüyordu.

"Bu hep böyle mi olacak?"

Esir Yürek

Genç adam işaret parmağıyla ikisini göstererek konuşunca, Ayırın konuyla ne alakası olduğunu bilmediği cümleyi düşünerek bir an şaşkın şaşkın baktı.

“Böyle mi olacak derken?”

“Yani her eve döndüğümde karım beni dırdırlarla mı karşılayacak?” Genç kız onun eğlenen gözlerle söylediklerine daha da kızdı. “Sen haber vermeden ortadan kaybolursan... Evet, karın seni hep dırdırlarla karşılayacak!”

“Bu güzel, sevdim.”

Sonra belinden kendine çektiği kızın daha fazla konuşmasına izin vermeden dudaklarına kapandı. Ayırın ilk okşayıcı temasla ne söylediğini ve nerede olduğunu unutup ona sokularak kollarını boynuna doladı. Bu hareketi Fahid’in öpüşünü derinleştirme-si için teşvik niteliğindeydi, Genç adam da öyle yaptı. Antrede kendilerinden geçmiş olarak bir süre, bedenlerini kıvılcımlanan duyguların girdabına bıraktılar. Fahid dudaklarını onun ipeksi dudaklarından koparıp alnını alnına dayadı.

“Bunun nasıl güzel bir his olduğu hakkında fikrin bile yok. Evde beni bekleyen birinin olması, eve geç geldiğimde beni öfke püskürterek karşılaması, karımın merak ederek deliye dönmesi...” Sözüünün bu noktasında sanki tatlı yemiş gibi dilini dişlerinin üzerinde dolaştırıp dudaklarını yaladı.

“Karım... Karım... Söyleyişi bile ağzımda lezzetli bir his bırakıyor.”

“Bu sözlerle aklımı karıştırıyorsun! Sana neden kızgın kalamıyorum! Niçin deliye döndüğümü bile unuttum!”

“Bunu duymak güzel. Seni nasıl sakinleştireceğimi öğrendim.” Boğuk bir sesle, kurnazca söylenen bu sözlerden sonra burnunu burnuna dokundurdu.

“Yemek yedin mi?”

“Seni bekledim.”

“Ben seni yemeden önce gidip yemeğimizi yiyelim. Ama önce temizlenmem ve üzerimi değiştirmem lazım. Beni masada bekle, hemen dönerim.”

Ayırın dudaklarına kondurulan acele öpücükten sonra, merdivenlere yürüyen ve seri hareketlerle çıkan genç adamın arkasından baygın gözlerle baktığını fark ederek kendini toparlayıp yemek odasına yürüdü.

JENNIFER ROYCE

Masada genç adamın gelmesi için oyalanırken onun biraz önce söylediklerini düşünüyordu. Fahid'in başından geçenleri yaşayan bir başkası, asla böylesine sağlıklı bir ruh haliyle hayatına devam edemezdi. Özleminin ipuçlarını veren cümleleri duyduğunda kocası olan bu adama istediklerini verip veremeyeceğini düşündü. Ya hayal kırıklığına uğratırsa, istediği gibi bir eş olamazsa, kendisinden bıkarırsa...

Uzaklarda olduğu zaman karşılaşacağı daha güzel ve dünyayı tanımış kadınlara karşı hiçbir şansı yoktu. Ah kahretsin! Bir adama bu kadar düşkün olmak akıl sağlığı için hiç de iyi değildi! Kendi kendine kurguladığı düşüncelere ve saplantılara kapılıp gitmek istemiyordu. Kapıdan giren genç adamı gördüğüne yine aynı etkiyi yaşamaktan kurtulamadı. Bu adam kendisi gibi bir kıza nasıl dönüp bakardı? Aslında dönüp bakmaktan çok daha fazlası olmuştu. Evlenmişlerdi! Gözlerini parmağındaki çivi nikâh yüzüğüne çevirdi. Daha değerli taşlardan bir yüzük bu kadar kıymetli olamazdı gözünde.

Fahid genç kızın yanına kadar sokulup onun parmağındaki yüzüğü inceleyen bakışlarını görünce eğilip tepesine bir öpücük bıraktı. Yerine geçerken, "Sana gerçek bir nikâh yüzüğü almalıyız," dedi.

Ayrın ona dönerek, "Ben yüzüğümden memnunum," diye gülümsedi.

"Taşlarla süslü bir yüzük istemiyor musun?"

"Senden gelecek bir yüzüğe hayır demem, fakat benim için her zaman bu yüzük daha değerli olacak."

Fahid peçetesini kucağına açarken, "Toplum içinde o yüzükle görüldüğünde ne diyeceklerini düşündün mü?" diye mırıldandı.

"Umurumda değil! Fakat seni utandıracaksa çıkartabilirim."

Genç adamın gözleri duyduklarıyla kısıldı. "Yaptığın ya da yapacağın hiçbir davranış, beni utandıramaz! Sadece senin açımdan düşünüyorum. Birilerinin seni bu konuda aşağılayıp üzmesi, bütün öfkemi üzerine çekecek! Çevrendeki insanların sağlığını da düşünmelisin."

Genç kız hoş bir sesle gülerken adamın bakışlarını o sesin çıktığı dudaklara çekti. Uşak servis yapmak için araya girince görüş alanından çıkan kıızı görmek için sabırsızca bekledi. Bundan elli yıl sonra bile hâlâ onun sesini ve gülüşünü duyduğunda aynı şekilde etkilenip etkilenmeyeceğini düşündü.

Esir Yürek

Yeniden görüş alanına giren karısına baktığı zaman kesinlikle emin olduğu şey, bu kadın hayatı boyunca onu nefessiz bırakacaktı ve ilk günkü kadar etkileyecekti.

Yemek, ortada yanan şamdanlardaki mum ışığında bir süre sessiz geçti. Kısa süren sessizliği bozan Ayrin gözlerini ondan ayırmadan, "Hâlâ bana nereye kaybolduğunu söylemedin?" diyerek çatalına taktığı eti ağzına atıp cevabını bekledi.

"Kontu kontrol etmeye gittim."

"Tek başına mı? Tanrı aşkına! O adam bilinçsiz bir şekilde yatsa bile adamları vardır."

"Biliyorum, fakat Cabir ve diğerleri her şeyi halletmişler."

Ayrin rahatlamıştı. "Cabir nerede bu arada? Geldiğimizden bu yana görmedim onu."

"Kontun başından ayrılma sözlerimi ciddiye almış gerçekten de başında bekliyor."

Ayrin kahkahasını tutamazken genç adam da alaycı bir şekilde sırıttı.

"Gerçekten mi? Ne kadar beklemeyi düşünüyor?"

Fahid omzunu silkerek, "Sanırım ayağa kalkıp tutuklanıncaya kadar," dedi.

"Onu içeriye atmalarını nasıl sağlayacaksınız? Bir kadını kaçırmak onu suçlu yapmaz. Bu konuda hiçbir yargıç onu zindana atmayı kabul etmeyecektir." Ayrin'in neşesi sönmüş, dudakları endişeyle titremeye başlamıştı.

Fahid, "İnan bana, onu ömür boyu içeride tutmaya yetecek kadar delil var elimizde," diyerek teskin etti. Menekşe rengi gözler inanamaz gibi irileşirken, "Nasıl?" diyen dudakları şaşkınlıkla açıldı. Onun kurnaz ve kendine güvenen gülümsemesine takılı kalan bakışlarını yeniden gözlerine çevirdi. Bu gözler bana güven diyordu.

"Sakladığı belgeleri bulduk."

Ayrin içindeki bütün nefesi boşaltırmış gibi bir ses çıkardı.

"Buna inanamıyorum!"

Ailesi ve sevdikleri adına öylesine rahatlamıştı ki, bu rahatlama ağlama isteğiyle arttı. Düşündüğü kendisi değildi, yanında artık onu koruyacak kocası vardı. Tedirgince her gün ailesine veya sevdiği insanlara kötü bir şeyler olacak korkusuyla yaşamak ağır bir baskıydı. Dirseklerini koyduğu masada ellerini kavuşturup alnını ellerine yaslayarak Tanrı'ya teşekkür etti.

Fahid'in, "Artık tek bir gözyaşı bile dökmeyeceksin!" sözleri üzerine başını kaldırıp dolu gözleriyle ona baktı. Yüz çizgileri keskinleşmiş, bakışları ciddileşmişti.

"Ciddiyim Sagirah, bundan böyle tek bir damla gözyaşına sebep olacak herkesi, gözümü kırpmadan hayatından çıkarırım!"

"Sevdiğim insanları görmemi engellemek için beni kısıtlayacak mısın?"

"Seni koruyacaksa... Evet, kısıtlayacağım."

"Bu çok baskıcı olmadı mı?"

"Baskı olarak kabul ediyorsan, öyle olsun."

"Bu da çok erkeklere özgü bir cümle oldu. Kaçış noktanız hep bu cümleler."

"Ne söylememi istiyorsun? Seni korumak adına yaptıklarımı baskı olarak değerlendiriyorsan bu kelimeyi üzerimde zevkle taşıyırım!"

Ayrin içini çekerken, "Tartışıyor muyuz yoksa beni korkutma-ya mı çalışıyorsun anlamadım," dedi.

"Hımm, sanırım seni korkutuyorum ki uslu durmayı öğrenebilesin, şimdi yemeğini bitir."

"Despot, ukala, aynı zamanda da küstah..."

Fahid kaşlarını kaldırarak eğreti bir gülümsemeyi çapkınca dudaklarına takarken, kendi kendine söylenip yemeğiyle boğuşan karısına, "Aynı zamanda hassas duyma yeteneği olan," diye ekledi. Ayrin dik dik bakarak yeniden yemeğine odaklandı. Birkaç lokmadan sonra gırtlığına kadar doymuş hissederek arkasına yaslandı. Fahid'in zaten bir süredir yemediğini ve kendisini seyrettiğini o zaman fark etti. Dirseklerini masaya yaslamış, çenesini eline dayamış, gülümseyerek gözlerini ona dikmişti.

Ayrin yüzünü buruşturarak, "Yemek yerken izlenmek hiç hoş değil," diye mırıldanınca gülümsemesi dudaklarına daha da yayıldı.

"Benim açımdan o saçma operaları ve tiyatroları izlemekten daha zevkli."

Kaşları çatılan kız ona ima dolu bir bakış atarak, "Tek seyircili gösteri miyim yani?" diye alayla sordu.

"Mümkün olduğunca ve ömrüm yettiğince tek seyircili olacaksın. Tüm gösteri hakkını önümüzdeki yüz yıl boyunca elde ettim."

Ayrin o böyle konuşmaya başlayınca gerçekten de çok utanıyordu. Sandalyesini itip ayağa kalktı. Sonra aklına gelenle genç adama yürüyüp kalkmasına izin vermeden kucağına tırmanıp oturdu. Fahid ilginç bir olay izliyormuş gibi her hareketini inceleyordu. Genç kız onun yüzünü avuçlarına alarak, "Ne fark ettim, biliyor musun?" diyerek bekledi.

Fahid, cevap vermek yerine sadece kaşlarını soru sorarmış gibi kaldırdı. "Artık özgür olduğumu... Konttan korkmadan Demir Leydiyi ve kızları görmeye gidebilirim, Derek'i ziyaret edebilirim."

"Demir Leydi mi?"

"Vaftiz annem, yani Düşes. Biliyorsun işte, tanıştın onunla. Kızları saklamayı kabul edince her gün ziyaretine gidiyordum."

Fahid anlamamış gibi, "Bir dakika hangi kızları saklıyor?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Aslında önce Gwen'le başladı. Babası onu aptal bir adamla evlendirmeye zorlayınca kaçmasına yardım ederek ülkenin tek dokunulmaz kadınına götürdüm."

"Ah Tanrım, Sagirah! Arkadaşını mı kaçırdın?"

"Sadece Gwen'le kalmadı tabi. Tiffany, diğer davetlerde aynı problemi yaşayan kızları görünce dayanamamış kimseye söylemeyeceklerine dair söz alarak anlatmış. Birden Londra'daki kızları kaçırmaya çalışan bir çetenin başı haline geldim."

"Nasil yaptığını sormaya korkmalı mıyım?"

Ayrin muzip bir sevimlilikle sırıttı. "Erkek kılığına girip evden uzaklaştılar, çünkü aileler endişelenerek kızları sıkı gözetim altına almaya başlamışlardı."

Fahid inleyerek alnını onun boynuna koydu. "Buna inanamıyorum! Hepsi cemiyetten dışlanacak, buna sen de dahilsin karıncığım! Geriye nasıl dönecekler? Aileleri bile onları kabul etmeyecek!"

Ayrin onun ensesine elini götürüp saçlarına parmaklarını dolayarak çekerek Fahid'in yüzüne bakmasını sağladı.

"Demir Leydi! İngiltere'de Kraliçeden sonraki en sözü geçen kadından bahsediyorum! Onları koruyacak ve toplumun arkasından konuşmaya cesaret edemeyeceği tek kadın o! Eğer buna cesaret eden olursa, hayatını cehenneme çevirir! Bu nedenle kızları Düşese götürdüm. O gece davette beğenecekleri centilmenlerle buluşturarak aile evine geri dönmelerine gerek kalmasın diye ça-

JENNIFER ROYCE

balıyor. Onları korumaya çalışıyor..." Dudaklarına kapanan parmaklarla susmak zorunda kaldı.

"Korktuğun ve gerginleştiğin zaman çok konuşuyorsun. Küçüklüğünden bu yana bu huyun hiç değişmemiş."

Fahid sonra onun kendisine bakmasını sağladı. "Korkmana gerek yok. Gece ilerledikçe gerginleştiğinin farkındayım. Tanrı biliyor, seni çok istiyorum! Fakat incitmemek için de elimden geleni yapacağım. Sadece bana güvenmeni istiyorum."

Ayrin'den, "Güveniyorum," diyen cılız bir ses çıktı. "Fakat bilinmezlikler hep beni korkutmuştur."

"Sanırım, o bilinmezlikleri ortadan kaldırabiliriz."

Fahid, şaşkın çılgınlıklarına engel olamayan genç kızı kucaklayarak ayağa kalktı. Uşağın kaçırdığı bakışlarını, başka bir şeyle ilgileniyormuş görüntüsü vererek oyalanmasını fark etmeden odadan çıktılar. Ayrin korkuyla kollarını onun omzuna dolamıştı. Sıcak, yakıcı nefesi alnındaki saçlarını uçuşturuyor, güçlü bedeni ve kaslı kolları tarafından korunuyordu. Bu korkunun onun kucağından düşmekle alakası olmadığını biliyordu. Üst kata giden merdivenlere ulaşmak üzereyken dış kapıya telaşla vurulan bir nesnenin sesiyle durdular. Çok rahatsız edici bir sestir. Her kimse büyük ihtimalle şemsiye ya da bastonla vuruyordu ve geç bir saat olduğunu, çevreyi rahatsız ettiğini umursamıyordu.

Uşak Martin, antrede durmuş kapıya bakan ikilinin yanından geçip kapıyı açtı. Ayrin içeriye fırtına gibi dalan ve elindeki şemsiyesini dövecek birini aramış gibi sallayan Cecil'i görünce korkuyla çılgık atarak telaşla Fahid'in kucağından inmeye çalıştı. Kadın bir kâbus gibi ikisinin karşısına dikildiği zaman Ayrin suç işlemiş küçük çocuklar gibi arkasına bakmadan kaçma dürtüsünü bastırıp yanında koruyucu bir kule gibi dikilen Fahid'in elini tuttu.

Cecil, "Bu kulaklar bugün duyduklarına inanamadı! Baban kalp krizi geçirecekti! Bense delireceğimi düşündüm! Ama küçük hanımın umurunda değil! Haber verme zahmetine bile katlanmadı!" diye çemkirdi.

"Ama ben..."

Cecil nefeslenmek üzere durduğunu belli eden derin bir soluk alıp tıradına devam edince Ayrin'in işaret parmağını kaldırarak araya girme çabası sonuçsuz kaldı.

"Bunu bize nasıl yaparsın? Tamam, önce ortadan kaybolmana

ses çıkarmadım, babanı da yatıştırdım. Sonuçta sevdiğin ve seni koruyacak bir adama sığındığını, evleneceğini düşündüm fakat bu yaptığın çok bencilce! Nasıl İskoçya'da gizlice evlenirsiniz?"

"Fahid beni kontun elinden kurtardığında yapabileceğimiz tek şeyi yaptık, gidip evlendik."

Sanki biraz önce esip yağan ve gürleyen aynı kadın değilmiş gibi, Cecil gözleri dolarak ona sarıldı.

"Zavallı bebeğim! Neler yaşadın böyle? Seni çok merak ettim! Şimdi iyi misin?" Ayrin boynuna dolanan kolların verdiği şaşkınlıkla ve sıkıntıyla, "E... evet iyiyim," derken bocalamış bir haldeydi.

Cecil geri çekilip elindeki şemsiyenin sapıyla, Fahid'in göğsünü dürttü. Zaten gece vakti şemsiyeyi sırf böyle durumlar için taşıdığı görünen bir gerçektir. "Sen genç adam, seni tanıyor olabilirim; fakat meleğimi üzdüğünü anladığım anda haddini bildirmek için karşında olurum!"

Fahid gülmemek için kendini zorlayarak ellerini kaldırdı.

"Tanrı, beni sizin gazabınıza uğramaktan korusun!"

Cecil, gözlerini kısarak onun bu küstah ve alaycı sözlerinin acısını çıkarmaya hazırlanıyormuş da, son anda aklına daha önemli bir konu gelmiş gibi genç kıza döndü.

"Seninle özel olarak konuşmalıyız. Sessiz, sadece ikimizin olduğu bir yerde..."

Ayrin bu anlamsız isteğe omzunu silkerken Fahid'e baktı. Sonra bakışlarını kadına döndürerek, "Sanırım odamda baş başa konuşabiliriz," dedi.

Fahid bezgince bir adım geri çekildi. "Ben de gidip bir kadeh bir şeyler içeyim o zaman," diyerek topuklarının üzerinde kızgınlıkla dönüp çalışma odasına doğru yürüdü.

Cecil, onun arkasından bakan kızı dirseğinden yakalayıp apar topar merdivenlere sürüklerken bir yandan da sürekli konuşuyordu.

"Tanrım, bebeğimin evlendiğine inanamıyorum! Yemekli bir davet vererek duyuru yapmalıyız. Eminim baban da kabullenecektir. Ama ona biraz zaman vermelisin. Bu akşam Will evlendiğini söyleme zahmetine katlandığında ne kadar şaşırdığımızı bir düşün."

Ayrin merdivenlerin bitiminde sapacakları koridoru eliyle işaret ederek gözlerini devirdi.

JENNIFER ROYCE

“Pekâlâ, en azından artık bir Lord ve her zaman düşündüğüm şeyi söylemeliyim, bu genç adam kesinlikle asil bir soydan geliyor! Bir köleyken bile bu çok açıktı. Çok korkutucu bir görüntüsü olduğunu, beni bazen tedirgin ettiğini söylemeliyim. Fakat ona her zaman güvendim. Seni seviyormuş gibi görünüyor ama erkekleri bilirsin, onlara asla güven olmaz!”

Ayrin içini çekerek odasının kapısını açıp geçmesi için yol verdi. Cecil, içeriye girip odada bakışlarını dolaştırırken gözleri ara kapıya dikildi. Oda hizmetçisi Betty Gretna Green’de evlendiklerini duyunca eşyalarını genç adamın odasına ara kapıyla bağlı bu odaya taşımıştı.

Dadısı bakışlarını yatağa çevirdi, kızaran yanaklarını saklamak için elini kullanırken genç kıza dönerek, “Yaptınız mı?” diye sordu.

Ayrin gözlerini kocaman açarak, “Ne yaptık mı, Cecil?” diye sordu boş gözlerle. Sonuçta Cecil aklında ne varsa söyleyip kurtulacaktı. Kadın eliyle yatağı işaret ederek, “Yani onunla aynı yatağı...” diyerek sözünü yarım bırakıp elini havada salladı.

“Cecil! Bunu nasıl sorarsın?”

Kızın çılgına aldırış etmeden, “Elbette sormalıyım! Sonuçta sevgili annen olsaydı, onunla konuşacaktın. O olmadığı için bu görevi üstlenmeli ve seni hazırlamalıyım,” diye cevapladı.

“Neye hazırlayacaksın?”

“Elbette kocanın yatağına! Şimdi cevap ver; kocalık görevlerini yerine getirdi mi?”

Genç kızın bu sorgulamadan başı dönmüştü. Gayri ihtiyari, “Hayır,” diye mırıldanarak arkasında duran koltuğa çöktü. Hiç de hanımefendice olmayan bir şekilde hem de. Cecil odada vereceği bilgilerin tedirginliğiyle dolaşmaya başladığında inleyerek gözlerini yumdu.

“Pekâlâ, bu gece senden eş olarak görevini yapmanı isteyecektir o zaman. Evliliği gerçek hale dönüştürmek için bunu yapmak zorunda. İlk ilişkide acı duyacaksın. Ama zevk alacağını düşünme, bu iş sadece erkekler içindir. Fakat acıyı onu yatağından uzak tutmak için kullanabilirsin.

On gün boyunca acı duyduğunu söyle. Daha sonra da haftada bir defa yatağını ziyaretin yeterli olacağını, daha fazlasına katlanamayacağını söylersin. Bütün cemiyet evlilikleri böyle. Biliyorsun, erkekler doyumsuz olur. Senin uzaklaştırman ona bir metres

Esir Yürek

edinmesi konusunda gereken cesareti verecektir. Böylece sen de rahat edersin. ”

Ayrin düşen çenesini toplamayı akıl edemedi ara kapı hışım-la açılarak eşikte kızgın -hatta çok kızgın- Fahid belirdi. Gözlerinden alevler saçan bir masal canavarı gibi görünüyordu.

“Karıma beni yatağından nasıl uzak tutacağını ve metres edin-meme yardımcı olacağını mı öğretiyorsunuz? Ben sizi kolunuz-dan tutup dışarı atmadan bir an önce evimi terk edin, hanımefen-di!” diye resmen gürledi.

Cecil, “Sadece görevimi yaparak onu bilgilendiriyorum,” di-yerek korkuyla geriledi.

“Karıma yataklı ilgili bilgilerin hepsini kendim öğretebilirim! Deli saçması bilgileri başkalarından öğrenen bir kadın, bu konuda konuşacak son kişi olabilir ancak! Şimdi onu daha fazla korkutup aklını karıştırmadan bu odayı terk edin! Hemen!”

Dadı, son sözcüğü kükreyerek söyleyen genç adamdan uzak-laşabilmek için aceleyle kapıya yöneldi ve arkasına bakmadan ka-çarcasına uzaklaştı.

Fahid öfkeli bakışlarını kadının çıktığı kapıdan zorlukla ko-parıp, hâlâ koltukta oturan genç kıza çevirdi. Onun beyazlaşmış yüzünü ve korkudan kocaman olmuş gözlerini görünce küftetti.

Aşağıda çalışma odasında içmeye niyetlendiği içkiyi bardağa doldurduktan sonra, odasına çıkıp hazırlanmaya karar vermiş-ti. Elbette, Ayrin’in hemen yan odasına taşındığından ve Cecil’i oraya getirdiğinden haberi yoktu. Elinde bardağıyla odaya girdiği zaman yan odadan gelen konuşmalar dikkatini çekmişti. Kapıya yaklaştığında ise kadının onu yatağından uzak tutmak. ilk gece ve metres edinmesiyle ilgili Ayrin’in şaşkın ve korkmuş yüzüne söylendiğini duyunca çok öfkelenmişti!

Beraber olmaya bile daha vakit bulamadığı karısının, yata-ğından uzaklaştırılma planı içindeki öfkeli panteri uyandırmıştı. Dadının ara vermeden konuşan dudaklarını susturabilmek için, gırtlığına sarılmayı bile düşünerek daha fazla dayanamayıp odaya dalmıştı. İki gündür yatıştırmaya çalıştığı Ayrin’in gözlerini gör-düğünde ise, geç kalmış olmaktan korkuyordu. Eğer bir kadın olsaydı, bu bilgilerden sonra kocasının yatağından arkasından atlı kovalıyormuş gibi kaçardı. Hâlâ elinde tuttuğu bardağı genç kızın yanındaki sehpa bırakıp önünde diz çöktü.

JENNIFER ROYCE

“Onun söylediği her şeyi aklından sil. Bizim yaşayacaklarımızla uzaktan yakından alakası yok.”

Gözlerini kırptıran ve olanların şokundan hâlâ çıkamadığını belli eden Ayrin’in çenesinden tutarak gözlerine bakmasını sağladı.

“Sagırak, bana bak. O deli saçması kuralları, cemiyetin evlilikleriyle ilgili ahlaksızlıkları unutmamı istiyorum. Bu geceyi hayatının en güzel gecesi olarak geçirmen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Senden tek istediğim bana güvenerek rahat olman.”

Genç kız başını isteksizce sallarken ayağa kalkan genç adam onu da çekerek beraberinde kaldırdı.

“İskoçya’dan dönüşümüzde arabada olanları hatırla, korkutucu bir yanı var mıydı?”

Ayrin aklına gelen ateşli görüntülerle kızarak başını iki yana salladı. Sesinin çıkacağından emin değildi. Onun üzerine eğilen başını ve dudaklarına yönelen dudaklarını izlerken sesli bir iç çekip kendini genç adamın dudaklarını teslim alan ayartıcılığına bıraktı.

Fahid tam öpüşünü derinleştirmeye niyetlenmişken kapının vurulmasıyla öfkeli hırlamasına engel olamayarak doğrulup, “Ne var?” diye bağırdı. Kapıda görünen Betty ile Ayrin bu ses karşısında irkildiler.

Zavallı kız kızarıp kekeleyerek, “Hanımımın hazırlanmasına yardım edecektim,” demesi artık genç adamın sabır kotasını doldurmuştu.

“Karımı ben soyabilirim! Geceye hazırlayabilirim! Daha başka duymak istediğiniz bir şey var mı?!”

Ayrin onun avaz avaz öfkeli bağırışına gülmemek için başını eğdi, fakat oda hizmetçisi aynı şeyi yapmaktan uzak, dağılmış bir halde aceleyle reverans yapıp kapıyı çekti.

Koşarak uzaklaşan ayak seslerini dinleyen Ayrin, “Onu çok korkuttun. Zavallı bütün gece kâbuslarla uğraşacak,” diye mırıldandı.

“Bir adam bu kadar zorlanıp, sabrı sınanmaz! Şu andan itibaren bu kapıya kim gelirse gelsin, öfkemden nasibini alacak!”

Sonra kararlı bir şekilde kızın elinden tutup ara kapıya çekti. Ayrin’in onun peşinden gitmekten başka çaresi yoktu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Sensizliğin ne demek olduğunu
bilmiyorsun, yüreğimi ve
ruhumu sonsuza kadar
kaybettiğimi sandım."

O da, şamdanlarda yanan mumlarla altın rengine gömülmüştü. Fakat Fahid sadece odanın ortasında duran kızın görüntüsüne odaklanmış, gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Yanaklarının pembeliği mum ışığında hoş bir kırmızı renge bürünmüştü. Uzanıp elinin tersiyle yanağını okşadı. Duygusal iniş çıkışlarla şaşkına dönmüş genç kızın bakışlarını ondan kaçırmamasını anlayabiliyordu. Daha önceki cüretkâr ataklarından eser yoktu. Genç adam bakışlarını üzerinden ayırmadan, parmağını onun yüzünün narin çizgilerinde okşayarak dolaştırdı. En son çenesinde duran parmaklarının azıcık baskısıyla, yüzünü yukarıya doğru iterek kendisine bakmasını sağladı.

“Biraz sonra bu odada yaşanacak olanlar asla korkutucu olmayacak. Aksine bedenimi sana vereceğim, senden de aynı şeyi bekliyorum. Sana sahip olurken her şeyimi sana sunuyorum. Bu asla tek taraflı olmayacak. Benim yatağında her zaman öncelik sen olacaksın!” derken boğuk sesi, yaşayacaklarının tecrübesiyle harekete geçen bedenin habercisi gibiydi. Seksi, çok şey vaat eden, şefkatli ve arzudan kısılmış...

Sabırlı parmakları onun saçlarına uzanıp bu ipeksi bukleleri bir arada tutan tokaları ve kurdeleleri tek tek çıkardı. Omuzlarına dökülen kızıl altın rengi şelalenin içinden parmaklarını geçirip ısıltılar saçarak akmasını izledi. Sonra geriye doğru attığı saçlardan elini uzaklaştırıp yavaş adımlarla, bir kuşu ürkütmekten korkan tavırlarla arkasına geçti.

Ayrın önce açıkta kalan tenini okşayan parmakların daha sonra elbisesinin bağcıklarını büyük bir özenle çözüşünü hissetti. Gevşeyen elbise omuzlarından sıyrılıp düşerken tutmaya çabalamadı.

JENNIFER ROYCE

İç gömleğiyle kaldığında utansa da sevdiği adamdan gizleyecek hiçbir noktası olmadığını düşünüyordu. Onun kollarında tüy kadar hafif temasını hissettiğinde ürpermekten kendini alamadı. Arkasında duran bedeninin olağanüstü ısısı bedeninde harika şeyler yapıyordu. Genç adam bedenine sürtünerek ve dokunarak gelip yeniden önünde durdu.

Fahid onun ellerinin temasını bedeninde hissetmek için çıldırıyordu. Bileğinden tutup kaldırarak Ayrin'in ellerini gittikçe ritmini hızlandıran göğsünün üzerine koydu. Avuçlarını üzerine bastırarak tenine yayılan hissin tadını çıkardı.

Ellerini çektiğinde Ayrin onun tenine dokunmak için kıvranan parmaklarının isteğine boyun eğerek gömleğin düğmelerini tek tek çözmeye başladı. Onun her dokunuşunu özümseyerek izleyen yakıcı bakışları altında, son düğmeyi de çözdükten sonra omuzlarından ittiği gömleğin düşmesini sağladı. Gözünün önüne serilen altın rengi göğüsten bakışlarını alamıyordu. Çarpıcı çizgilerle birbirinden ayrılan kasların üzerinde avuçlarını gezdirmeye başlayınca genç adamdan gelen keskin ılık gibi bir nefesle geniş göğsü kabarıp alçaldı. Fakat bunun dışında onun bedenini tanıma yöntemine itirazsız kalarak bekledi. Amacının onu rahatlatmak olduğu her halinden anlaşılıyordu. Genç kızın parmaklarının altında kabaran kaslarından kendini dizginlemeye çalıştığı belli oluyordu.

Ayrin eğilip ılık teninde önce dudaklarını gezdirdi, sonra dilinin ucuyla onun tuzlu tadına baktı. Karşılığında, öptüğü göğüs-ten kopan hırıltılı inlemeyle ödüllendirildi. Ona, kocasına, sevdiği adama böyle özgürce dokunabiliyor olmak, içinde kaynayan volkanın taşmasına neden olmuştu. Genç adamın sıklaşan nefesine eşlik eden kendi solukları ondan geri kalmıyordu.

Fahid daha fazla hareketsiz kalamazmış gibi kızın yüzünü avuçlayıp kaldırarak, dudaklarına kapandı. Önce şefkatle başlayan öpüşmenin kıvılcımı, her dokunuşla parlayıp alevlere dönüşürken genç adam kızın geri geri yürümesini sağlayıp yatağa doğru iterek düşürdü. Gözlerinde tutkusunun esaretinde kavrulduğunu belli eden bakışlarla, pantolonunun beline giden elleri çabucak çözüp düşmesini sağladı. Mahcup bakışlarını nereye çevireceğini bilemeyen kızın üzerine doğru emekleyerek onu bedeni ve kollarıyla tutsak etti.

Dudakları bütün yüzünde dolaşıp oradan boynuna ve kula-

Esir Yürek

ğına doğru ilerlerken, “Sagirah, ömrümü yoluna adadığım kadını! Şimdi de bedenimi sana adak olarak sunuyorum. Artık bana aitsin... Sensiz bir günüm, tek bir gecemin bile geçmesine katlanamam. Sakın beni sensiz bırakma! Olmadığını düşündüğüm bir yüreğe sahip olduğumu senin sayende fark ettim. Artık sana ait.” diye fısıldarken elini tutup avucunu dudaklarına götürerek öptü.

“Avuçlarında.”

Ayrin gözlerine dolan yaşların akmasına izin vererek elini tutan erkeksi elleri dudaklarına götürüp bastırdı.

“Benim yüreğim de bu güçlü parmakların arasında. Ona iyi bak, tamam mı?”

“Ömrümün sonuna kadar.”

Sonrasında genç adamın şefkatli, bir o kadar da başını döndüren dokunuşları ve dudakları her yerinde gezmeye başladı. Her dokunuş, her öpücük yeni bir heyecana savrulmasına neden oluyor, aklını kaçıracağını düşündüğü anlarda onun bedenine sıkıca sarılıyor ve dudaklarından dökülen inlemelere ve çığlıklara engel olamıyordu.

Göğüslerine dokunan dil ve dudaklar bütün duygularını alabora edip, yataktan sıçramasına neden olurken en mahrem noktasında dolaşan parmaklar bedenini pelteye çeviriyordu. Şu an sanki hem ölecekmiş gibi aç, hem de tıka basa doymuş gibi çelişkili duyguların pençesinde kıvranıyordu. “Lütfen!” diye inlerken tırnaklarını genç adamın sırtına geçirerek cinnet sınırını haber vermek istedi. Yakıcı çöller kadar sarı ve uçsuz bucaksız gözler genç kızın isteğine cevap vermek için kısıldı. Ter içindeki alına saçları yapışmıştı. Kendini zorladığını belirten bir diş gıcırdamasının ardından yakıcı ve hırıltılı nefesi yüzünü yalarken, “Söyle bana, Sagirah,” diye tısladı dişlerinin arasından.

Hazzın fırtınasına kapıldığı yüzünden belli olan Ayrin’in kirpikleri titreşerek açılıp ona baktı. Fahid, sevdiği menekşe rengi gözlerin uçsuz bucaksız derinliğinde titreşen ve ona ait olduğunu söyleyen parıltıları elinde olsa sonsuza kadar saklardı. Güven dolu, istekli ve kendini kaybettiğinin açık görüntüsüydü bu gözler. Sözcüklere gerek yoktu, genç adam beklemedi de zaten. Susuzlukla yanan bedeninin sadece onun bedeninde kaynayan pınara ihtiyacı vardı. Titreyerek erkeksi gücünü bu kaynağa bastırdı. İçindeki canavar kükrerken, yavaştan almaya çalışarak sabrını son damlasına kadar kullanıyordu.

JENNIFER ROYCE

Lanet olsun! Şu an gerçekten de canavar gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Saf bir güzelliği dünyevi hislerle kirlletmeye istekli bir günahkâr gibi, çiziklerle dolu ruhunu bu temizlikle arındırmaya çalışıyordu. Doğru veya yanlış perişan bir ruhun huzur kaynağı, şu an kendini ona teslim eden bu kızdaydı. Sonuna kadar gitmek zorundaydı. İşkencelerle dolu geçmişinin bütün kalıntılarını bedeninden ve yüreğinden atabilmesinin anahtarı onun duruluğuydu. Dudaklarını; kızarmış, şişmiş, kadınsı ve biçimli dudaklardan ayırmadan bedenini onun yumuşak ve narin vücuduna doğru bastırdı.

Ayrin onu zorlayan güç karşısında çaresizmiş gibi genç adamın ağzına doğru inleyerek geniş omuzlara daha sıkı sarıldı. Kalbi bir davul gibi kulaklarında atıyordu. Bedeni bilmediği bu yabancı istila karşısında kasılmıştı. Onun kulağına, “Bana güven ve kendini rahat bırak,” diye mırıldanan sesiyle derin bir nefesi içine çekmeye çalıştı, fakat genç adam son hamlesiyle bedenine gömülen sertliğin verdiği acı, bu nefesin gırtlığında kalmasına neden oldu.

Fahid’in acı çektiği belli sesi, “Özür dilerim aşkım, özür dilerim,” diye fısıldarken bedeni daha fazla acıya izin vermek istemezmiş gibi donmuştu. Olduğu yerde kalarak ona alışması için zaman verirken, gevşemesini sağlamak için yüzünün her noktasına yumuşak öpücükler bırakıyordu.

Ayrin onun sesindeki ıstırap üzerine saçını çekerek kendisine bakmasını sağladı. “Benim için çektiğin acı ve döktüğün kanın yanında bu hiçbir şey. Her gün acı çekeceğimi bilsem de senin için katlanırım. Sen çekebileceğim her acıya değersin.”

Fahid’i benliğinden koparan, ruhunu parçalayan, yüreğini okyanusta savrulan bir ceviz kabuğuna çeviren ve tepe taklak eden bu sözlerdi. İnleyerek yeniden dudaklarına kapandı. Acıyı tersine çeviren, hazzın başlangıç ve bitiş noktasını kaybettiren, en derinlere kadar saplanmasına yardımcı olan bir dansın akıl uyuşturan temposuna onu da çekti. Her kıvrım, her hareket ve her darbeyle her açıdan kenetlenirken birbirlerine verdikleri söz; hem beden hem yürek olarak tek olduklarıydı.

O andan itibaren baş döndürücü bir hızla zirveye ulaşmak, o dorukta sonsuza kadar kalmak amaç olmuş gibi hareketler sertleşmişti. Ayrin kendisini haz dolu bir uçurumdan aşağıya düşünmeden bırakırken kasılmalarını hisseden Fahid de yaşamını sıfırlayan, yeniden doğmasına neden olan bir arzuyla ona katıldı.

Esir Yürek

Geriye dönmek, yaşadığı anda nefes almaya çalışmak, o aklını kaybettiren haz ve ışıktan ayrılmak hiç bu kadar zor gelmemişti genç adam için. Yumuşak bedene doğru yığılırken kesinlikle bedeninde hamura dönüşmeyen tek bir kası yoktu. Hatta kemikleri bile eriyip suya dönüşmüştü. Yüzünü gömdüğü omuzda, "Tanrım! Bu da neydi böyle?" diye homurdandı. Aldığı nefes hâlâ ciğerlerine yetmiyordu.

Ayrin'in neşe saçan kıkırdaması kulağına dolarken, "Daha fazla tecrübeye sahip olanın sen olduğunu düşünürsek, bunu bana sorman komik. Cevabını senin vermen gerek," demesine halsizce gülümsedi. "Biraz önce yaşadıklarımız konusunda kendimi en az senin kadar tecrübesiz hissediyorum, Sagirah. Daha önce böyle bir dünyaya asla adım atmadım. Beni oraya götüren sensin." Sonra onun canını yaktığını düşünerek kolları üzerinde doğrulup perişan ve hâlâ çok seksi görünen kızın baygın gözlerine baktı. Eğilip dudağını dudağına bastırdıktan sonra içinden çıkıp yana kayd.

Ayrin'i kendisine doğru döndürüp gözlerinin içine baktı. "Canını yaktığım için özür dilerim. Yapabilseydim, bütün acıyı kendi bedenimde toplardım."

Genç kız yüzünü göğsüne gömerek başını boynuna yerleştirip kollarını ona sardı. "Abartılanlara göre kalıcı bir acı olacağını düşünmüştüm, fakat telafi ediş tarzına bayıldım. Şimdi, bu yaşadıklarımı düşünüyorum da bütün bunları başka kadınlarla da yaptın."

"Sagirah, ben..."

"Lütfen sözümü kesme... Geçmişte olanları kıskanmıyorum diyemem, deli gibi kıskandım. Ama artık müdahale edemem, fakat gelecekte bu yaşadıklarımızı bir başka kadınla denemeye kalkarsan, yemin ederim seni öldürürüm!" Sözünü bitirdiğinde dişlerini genç adamın göğsüne geçirip acı ve arzu arası bir inleme çıkarmasına neden oldu.

Fahid daha da kucığına çektiği Ayrin'in alnından öperek, "Mükemmeli yaşadıktan sonra geçici baş ağrıtan sarhoşlukları istediğimi mi sanıyorsun? Artık mümkün değil," dedi. Göğsünde yatan kızın memnuniyetle gülümsediğini hissedebiliyordu. Bu nedense kendi dudaklarında da memnun bir tebessümün oluşmasına neden oldu. *Nedense mi?* Ne saçma! Tabii ki biliyordu; neden kollarındaydı, neden mavi bakışlardaydı, neden yüreğinde herkesten kıskanarak sakladığındaydı...

Ayrın duyduğu hışırtılar üzerine gözünü açtı. Oda aydınlıktı ve Fahid yanında yoktu. Meraklı bakışları odanın içinde dolaşırken, onun şöminenin önündeki posta oturmuş elindeki kâğıtları incelediğini gördü. Yanında büyükçe ahşap bir sandık vardı. Genç adamsa sadece üzerine pantolonunu geçirmiş, saçları omuzlarına ve yüzüne dökülmüş elindeki kağıda yoğunlaşmış görünüyordu. Yastıklara doğru geriye yaslanıp örtüyü üzerine çekerek orada tek başına oturan ve artık kocası olan altın Yunan tanrısını büyük bir zevkle izlemeye başladı. Kızların ona taktığı bu isim gerçekten de çok uygundu. Hareket ettikçe sırtındaki kasların dalgalanmasını, kıvırdığı kollarından fırlamaya hazır gücünü bir kadının yutkunmadan izlemesi mümkün değildi.

Ayrın kollarıyla kendine sarılırken memnun bir şekilde sırttı. Dün gece bu adam ona ait olmuştu. Bir başkasının gözünden erkeğin kadına sahip olduğu düşünülebilirdi, fakat genç kadına göre tam tersiydi. Ona sahip olmuştu. Yaşadıkları kızarmasına ve hazla ürpermesine neden oluyordu. Şu an kâğıdı tutan o eller dokunarak bedeninin gizemini çözmüş, o biçimli dudakların dokunuşuyla erimişti.

“Aklından geçen bütün düşünceleri duyabiliyorum. Bela aramıyorsan, bana o şekilde bakmayı ve düşüncelerinin gittiği yönü kessen iyi edersin.”

Ayrın şaşkınlıkla iç çekerek yatağa utançla gömüldü. Tanrı aşkına! Arkasında gözü mü vardı? Düşünceleri okuma gibi bir yeteneğe sahip olduğunu duyarsa, utançtan ölürdü. Derin bir nefes alıp utançla gömüldüğü yatağın içinde doğruldu.

“Bana bakmadan seni izlediğimi görebildiğine inanamıyorum.”

“Ben senin aldığın nefesi bile sayabilen bir adamım, Sagirah. İç güdülerim sana odaklıyken benden habersiz saç telinin bile düşebileceğini sanmıyorum.”

“Bu sözlerden korkmalı mıyım?”

Fahid nihayet bakışlarını okuduğu kâğıttan ayırıp sabah mahmurluğu yaşayan yeni gelinine çevirdi. Dudaklarına yayılan bilmiş gülümseme, yatağın içinde eriyip kaybolmasına neden olacak kadar seksiydi. Dalgali saçların çevrelediği erkeksi yüzünü, yeni çıkmaya başlayan sakalların koyu gölgesini ve bronz yüzünde daha da açık renk görünen altın rengi gözlerini yeniden ve yeniden keşfetmekse, basan ateşle buharlaşmasına neden olacaktı.

Esir Yürek

“Söz konusu sen olduğunda, korkmamak aptallık olur, sevgilim. Ben bile içimdeki canavardan korkarken, senin gibi bir lokmalık bir kızın arkasına bakmadan kaçması gerekir, tabi ben buna asla izin vermeyeceğim!”

Ayrin yatağın kenarından sarkan geceliğine uzanarak başından geçirip yataktan çıktı. Genç adama yaklaşıp masumca kucagina yerleşti. Fahid büyük bir dikkatle onu izliyordu. Söylediği sözlerden sonra bile sanki ona sığınmak ister gibi kucagina kıvrılmıştı.

“Pekala, senden korkmalıyım ama korkmuyorum. Bu sözlerle beni sindirmeye çalışmaktan vazgeç. Yüreğini görebiliyorum, orada beni nasıl sakladığını ve koruduğunu da görebiliyorum. Şimdi ...” Sözüünün bu noktasında eğilerek kâğıtlardan birini aldı. “Bunlar nedir?” diyerek de konuyu değiştirdi.

Fahid aralarına giren ve üzerine çarpıcı kokular saçan bukleleri bir kenara toplayıp dudaklarını boynuna yapıştırırken, “Kontun gizli belgeleri,” dedi.

“Sabah sabah bütün bu iğrenç detayları öğrenmek mideni bulandırıyor mu?”

Dudakları kulağına doğru tırmanıp ulaştığı her noktaya diliyle dokunurken, “Sen kucagiına oturuncaya kadar işimi gayet sakin yapıyordum. Bütün dikkatimi dağıttın,” diyerek kızın kulak memesini ısırdı. Ayrin inleyerek elindeki kâğıdı düşürdü. Beline dolanan kolların sıkışmasıyla onun ne kadar etkilendiğinin kanıtının üzerinde oturmakta olduğunu fark ederek, daha derin bir inlemeyle kıpırdandı. İçinden gelen sızlamalar rahatsız etse de, gece yaşadıklarını hatırlayan bedeni aç gözlü bir tavırla onun sertliğine ulaşmaya çalışarak kıvrandı.

“Sabahları senin içindeyken güne başlamayı çok isterim ama henüz hassas olan bedenine bunu yapmayacağım. Bu nedenle rahat dur.”

Söylediklerine şaşkınlık ve gücenmişlikle bakarak dudağını büken Ayrin, “Rahat durmayan kim? Suçlu oldum, öyle mi? Dudağını boynumdan ve kulağımdan uzak tutamayan sensin, Lordum! Ben gayet masum oturuyordum,” diyerek kurnazlık yapmaya çalıştı. Gerçi genç adamın onu susturabileceği çok etkili yöntemiyle konuşmasına nokta koymak zorunda kaldı. Dudaklarına yapışan dudaklar karşısında fazla bir şansı yoktu. Kollarını boynuna dolayarak yeniden ona ait olduğu anlardaki duygu fırtınasının içine kendini attı. Belinde dolaşan parmakların baskısı

gittikçe artarken, aralarındaki hararet hızla yükseliyordu.

Fahid aniden başını çekip, "Bu kadar yeter! Daha fazlası olmayacak!" diyerek hayal kırıklığıyla inlemesine neden oldu.

"Sen bir canavarsın!" diye homurdandı. Onun kucığında hareket etmesi küfredip inlemesine neden olunca sırtıttı. İntikamın bazen gerçekten de çok zevkli olabileceğini öğreniyordu.

Sonraki bir saat boyunca kâğıtları incelediler. Fahid bu belgeleri sahiplerine teslim etmeyi düşünüyordu. Okuduğu her yeni belgeyle adamın alçaklıkta sınır tanımadığını görebiliyordu.

Ayrın, genç adamdan bir süredir ses ve hareket gelmemesi üzerine, bakışlarını elindeki kâğıttan onun yüzüne çevirdi. Gözleri donuk bakıyordu. Çenesinde atan kasın artık onun öfke sınırını çoktan aştığına işaret ettiğini öğrenmişti. Gözleri, elinde tuttuğu kâğıda kayarken, "Ne oldu? Nedir bu?" diyerek korkuyla sordu.

Fahid'den tek bir ses bile gelmemesi, içini daha da korkuyla doldurarak donup kalmış parmaklarının arasından kâğıdı çekip aldı. Belge çok eskiydi. Yazılanları okudukça kanı dondu. "Bu gerçek mi?" diye fısıldadı.

Genç adam, damarlarında dolaşan kanın buz kesmesiyle kıpırdayamamıştı ama genç kızın cümlesiyle yavaşça eriyen buz kütleleri yerini yakıcı bir gazaba bıraktı. Sıkıdığı dişlerinin arasından, "Oruspu çocuğu! O gece ailemi öldüren oymuş! Fakat o zamanlar bir başka adam için çalışıyormuş. Asıl bu işin arkasındaki adamı yazmamış, fakat bu onu öldürmeme engel olmayacak! Sonra da diğer piçi bulacağım!" diye ruhsuz bir sesle tısladı.

Ayrın onun kucığında dönerek boynuna sımsıkı sarıldı. Korkmuştu! Hem de çok korkmuştu... Başının belaya girmesinden, çekeceği acıdan ve onu kaybetmekten deliye dönmüştü. Bu korkusunun onu durdurmayacağını bilmek ise çılgına dönmesine neden oluyordu. "Beni bırakma! Beni bırakma..." diyerek onun ulaşabildiği her noktasını öpücüklerle boğdu.

Genç adamsa, kollarındaki kızı ne kadar korkuttuğunu fark edince sıkıca kucaklayarak, "Seni asla bırakmayacağım! Söz veriyorum!" diyerek teselli etmeye çalıştı. Tanrım, ne boktan bir işti! Evlendiği günün sabahında, en mutlu ve huzur dolu olması gereken zamanda, ailesinin katilinin kim olduğunu öğreniyordu.

Esir Yürek

Günün ilerleyen zamanları tatsız geçti. Fahid evde yatağına sığmayan bir nehir gibi dolaşıp durdu. Ayrin'se gözlerini onun üzerinden ayırmıyor, her an bir delilik yapmasını bekliyordu. Eğer böyle bir şey olursa, onu nasıl engelleyebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Cabir'in evde olmasını çok istese de Suriyeli, Kontun evine saplanıp kalmıştı. Onu eve döndürebilmek için özel olarak oraya gitmesi gerekiyordu ki, bu asla yapmak istemediği bir şeydi. Midesi o adamın evinde olmayı kaldıramayacaktı.

Fahid, huzursuz bir şekilde kâğıtların geriye kalanını incelemiş ve bölümlere ayırmıştı. Bu kişilerle yüz yüze görüşebilecekleri bir durum olması ya da göndermesi gerekiyordu. Fakat ihanete uğrayan bu insanların, en gizli sırlarının yeniden başka alçakların eline geçmesini istemediği için sandığa geri koydu. Adresini belirleyebildiklerini kendisi götürüp teslim edecekti.

O günün en mutlu edici haberi Bay Beresford'dan geldi. Fahid'in teklifini düşünmüş ve kabul etmeye karar vermişti. Bu, genç adamın derin bir nefes almasını sağladı. Eğer babasının gizemi bu resmin herhangi bir yerinde saklı değilse, doğduğu evde olabilirdi. Satın aldıktan sonra dilediği gibi evin her noktasını araştırabilirdi. Ayrıca çocukluğuna ait ve ailesinin anılarıyla dolu o evin kendisine ait olması gerekiyordu. Daha önce bu konu üzerinde çok fazla düşünmemişti, ancak evi dolaştığı zaman gözünün önüne gelen ve unuttuğu anılar yüreğinde bir şeyleri harekete geçirmişti. Şu an dışarıda olma dürtüsü içinde pencerenin önünde sabırsız parmaklarıyla cama vuruyordu.

Daha ilk günden Ayrin'i bırakmak istemeyerek evde kalmak istemişti. Aniden topuklarının üzerinde dönerek, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye kanepede oturan ve gazeteyi inceleyen kıza sordu. Ayrin onun ne demek istediğini anlamamıştı. Kaşlarını kaldırarak, "İyiyim," dedi.

"Dün geceden sonra ağrın var mı?"

Kulaklarına kadar kızaran Ayrin, onun bu soruyu sorduğuna inanamayarak, "Hiç de centilmen değilsin, değil mi?" diye homurdandı.

"Bunun centilmenlikle ne alakası var. Karısını merak eden her erkek sorar. Ayrıca dışarıda olmak istiyorum. Kendini iyi hissediyorsan, ata bineriz diye düşünmüştüm."

Genç kız onun bu kadar düşünceli olabileceğini öngöremeyerek söylediklerini yanlış yöne çektiği için utandı.

JENNIFER ROYCE

“İyiym, ata binmek istiyorsan sana eşlik etmekten büyük bir zevk duyarım.” Fahid uzun adımlarla ona yaklaştı. Elinden çekerek kaldırdı ve bırakmadan kapıya yürüdü.

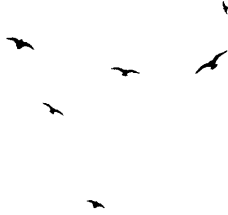
“Gidelim o zaman.”

“Kıyafetimi değiştirmeliyim.”

“Benimle çıkıyorsun. O sıkıcı binici kıyafetlerine ihtiyacın yok. Ayrıca seninle baş başa kalabileceğim bir yere gitmeyi yeğlerim. Bu nedenle rahat ol.” Elinden çektiirdiği Ayrın’le birlikte odadan fırtına gibi çıktılar.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"Yüreğimi açtığım
tek insansın."

Uzandığı ağacın dalları arasından görünen gökyüzüne bakarken, kulağı Fahid'den gelen seslerdeydi. Uzun süre dolaştıktan sonra nihayet bir mola vermeye karar vermişlerdi. Yorulan atları dolaştırarak terini kurutma ve daha sonra yağmur birikintisinde sulama işini üstlenen Fahid henüz yanına gelmemişti. Onun atlarla şefkatli ve sevecen bir tavırla konuştuğunu duyunca gülümsedi. Ellerini başının altına alarak, gözlerini kapatıp tamamen ona odaklandı.

Hafif bir rüzgâr yanağını okşayarak, tokadan kurtulmuş birkaç tutam bukleyi yüzüne doğru uçurdu. Gıdıklanan yanağından saçını çekerken hafif esinti Fahid'in kokusunu burnuna doldurdu. Erkeksi, deniz, tuz ve baharat kokusu ciğerlerine dolarken varlığının da çok yakınında olduğunu biliyordu. Otların hışırtısıyla yanına uzanışını gözünde canlandırabiliyordu. Yüzüne gelen sıcak nefesi içtiği kahvenin aromasını taşıyordu ve bir de ara sıra içtiği puronun.

“Gerçekten uyuyor musun yoksa numara mı yapıyorsun? Her iki durumda umurumda değil.”

Ayrın dudaklarına kapanan dudakların ısrarcı istekliliği karşısında kıkırdayarak dudaklarını araladı. Onun gerginliğini öpüşündeki vahşilikten hissedebiliyordu. İç dünyasındaki yaşadıklarını sert bir şekilde dışa vururken bunun farkında olmadığından emindi.

Nefes nefese uzaklaşıp alnını çenesine dayayan Fahid'e, “Benimle konuşmak ister misin? İçindekileri anlatmak belki seni rahatlatabilir,” diyerek parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. “Sanmıyorum,” diyen boğuk sesinden sıkıntısı dışarıya sızıyordu.

"Dertlerini ve sıkıntılarını paylaşan biri olmadım hiçbir zaman. Duygularını paylaşmadığın sürece güvendesindir. Sırlar ise tek kişi bilirse emniyettedir. Dallanıp budaklanan duygular ve sırlar, en huzurlu anında seni sırtından bıçaklayabilir."

Ayrin kızgınlıkla saçının içinde duran parmaklarını kıvrıp avuçlayarak hızla çekti. "Kahretsin, Fahid! Ben senin karınım! Aramızda sır istemiyorum!"

Başını kaldırıp kızın gözlerine baktı. "Bu kuralımı seninle yıktığımı görmüyor musun? Yüreğimi açtığım tek insansın."

"Cabir'e bile mi?"

"Cabir'e bile! İçimden geçenleri asla kimseye anlatmam."

Ayrin cilveli bir bakışla parmağını onun dudaklarında gezdirdi. "Bu çekici dudakların sadece benim için aralanıyor olmasını sevdim," diye mırıldandı.

Fahid dudağında gezinen parmağı sıkıştırıp ısırdı. "Beni ayartmaya mı çalışıyorsun. Sagirah? Biliyorsun, sadece ima etmen bile arzularımı kontrolden çıkarabilir."

"Şansımı zorladığımı düşünmüştüm. Benimkisi sadece bir umuttu."

Fahid kaşlarını kaldırıp, "Sen çok arsız ve edepsiz biri haline mi geldin, yoksa yanılıyor muyum?" diye küstahça söylendi.

"Ah, sen söyleyince ahlaksızca olmuyor da ben söyleyince mi oluyor?"

Genç adam düşünyormuş gibi bir süre duraksayıp onu kızdıracacağını bile bile konuştu.

"Hımmm, evet kadınlar isteklerini erkeklerden daha az dışa vurmaları. Erkeğin baştan çıkarmasını beklemeliler. Bizler kovalamalı, sizler nazlanmalısınız."

Genç kız onu hızla göğsünden iterek üzerinden çekilmesini sağladı. "Pekala Lordum, bundan sonra edepli ve ağırbaşlı olacağım. Bu nedenle benden uzak dursan iyi olur. Naz nasıl olurmuş göreceksin." Fahid'in gülerek ona doğru uzanan eline vurarak engel olmaya çalıştı.

"Buraya gel, Sagirah."

"Maalesef, Lordum."

Fahid atılıp "Sana buraya gel dedim!" diyerek yakaladığı kızla beraber yere düştüler. Ayrin kahkahalar arasında ondan kurtulmaya çalıştı, fakat o kadar narin ve güçsüzdü ki çabası sadece kendini yoruyordu. Nefes nefese bu boş mücadeleden vazgeçtiği anda,

Esir Yürek

gelen gurultu karşısında yeniden gülmeye başladı. "Lordum acıkmış gibisiniz." Fahid alayla yanan gözlerle, "O ses senden geldi Sagirah, benden değil.," diyerek sırttı.

"Kendimden şüphelenmemi sağlamaya çalışma! Kesinlikle senin midendi!"

"Hayır, senin altından geldi. "

Ayrin kızgınlıkla kulaklarına kadar kırmızı bir renk aldı.

"Aman Tanrım! Ben bir Leydiyim! Asla öyle bir şey yapmam!" Genç kız tam sözünü bitirmişti ki gerçekten de altından gelen sesle çığlık attı. Fahid'i tüm gücüyle iterek yuvarlanıp dizlerinin üzerinde doğruldu. Gördüğü sersemlemiş ve şaşkın bakışlı yeşil bir kurbağaydı. O andan sonra çığlıklarla ayağa fırlayan Ayrin, kurbağanın üzerine yattığı düşüncesiyle avaz avaz haykırarak ve daha fazla kendini tutamayarak midesinde ne varsa çıkardı.

Fahid'se kakhahalarla kendinden geçmiş gülüyordu. Onun kustuğunu görünce yanına yaklaşıp dağılan saçlarını geriye topladı. Bir taraftan da, "Tamam, yok bir şey! Onu öldürmedin, sadece biraz sersemlemiş. Ateş hattından kaçmaya çalışan bir asker gibi zig zag çizerek zıplıyordu ama olsun," diyerek teskin etme çabaları yeni bir gülme kriziyle kesildi.

Ayrin perişan bir halde ve kızgınlıkla onun saçlarını tutmaya çalışan eline vurdu. Emekleme pozisyonunda soluk almaya çalışıyordu. "Gülersin tabi, daha önce -sen bizimle yaşamaya başlamadan önce- William gölden kurbağa toplar ve evde beslerdi. Ah Tanrım, hatırladıkça kusmak istiyorum!" Yeniden öğürdü.

Fahid, "Sadece evde beslediği için mi onlardan öğreniyorsun?" diyerek alay etti.

"Tabi ki hayır! Bir gün yatağıma iki tane kurbağa koymuş, ben de koşarak yatağa atladım. Cecil bu hareketime kızarken kurbağalardan biri tam boynuma zıpladı. Çığlık atarak kurtulmaya çalışırken diğer kurbağanın ezildiğini fark ettim. Günlerce ağladım ve kâbus gördüm."

Genç adam gülmekten kendini kaybetmiş ve sırt üstü çimenlerin üzerine düşmüştü.

"Kahretsin, Sagirah! Hiç bu kadar gülmemiştin! Karnıma ağrılar girdi."

Yaşaran gözlerini silerek doğrulup ellerine yaslandı. Onun hâlâ aynı pozisyonda tiksinti dolu yüzüyle durduğunu görünce ayağa kalktı. Atın terkinde duran su matarasını alarak geri döndü.

JENNIFER ROYCE

Genç kızın doğrulmasına yardımcı olduktan sonra, elini yüzünü yıkamasını ve ağzını temizlemesini sağladı.

“Şimdi iyi misin?”

“Evet, iyiyim. Fakat bu kahkahaların intikamını alacağım!”

Fahid yeniden gülecekmiş gibi görünse de son anda kendini tutup cevap vermedi. Ayırın toparlandıktan sonra geri döndüler.

Fahid saraya ilk defa geliyordu. Bir sürü kapıdan geçip her defasında incelemeye tabi tutulması, suikastçıymış gibi şüpheli davranışlar canını sıkıyordu. Nihayet görüşme talebi uzun bir bekleme süresinden sonra kabul edildi ve içeriye alındı. Burası bekleme salonuydu. Kendisine yaklaşan sorgulayan duruşa sahip asker görünüşlü adam, “Görüşme talep etmişsiniz. Sebebinizi söylerseniz, majestelerine iletirim ve daha sonrası için bir randevu alabilirsiniz belki,” dedi.

“Majestelerine çatıdaki kuştan gelenler dersiniz, eminim beni kabul edecektir.”

Adamın bu söze diyecek hiçbir sözü yoktu, çünkü anlamamıştı. Ayrıca şifreli olduğunu düşündüğü bu cümlelerin majestelerine iletilmediği takdirde başına geleceklerden de çekindiği belliydi. “Burada bekleyin,” diyerek salonu terk etti. Fahid bakışlarını muhteşem zenginliğin her yerden taşıdığı odada gezdirdi.

Kapıda görünen adamın kendisine yol göstermesiyle peşine düştü. Yeniden pek çok kapıdan geçirildi. Sıkıntıyla boyun bağına giden elini son anda durdurarak adamın açtığı kapıdan girdi.

Girdiği oda büyüktü. Kraliçenin oturma odası olduğu belliydi. Nedimelerinden ikisiyle bir şeyler konuşmakta olan Kraliçe, onlara çıkmalarını işaret etti. Fahid’e döndüğünde gergin ve kızgın görünüyordu. Genç adam zarif bir selamla kadının önünde eğilirken, “Majesteleri,” dedi.

Hafif bir şekilde başını sallayarak onu selamlarken kasılmış dudaklarının arasından, “Lord Anderson,” bıçak gibi keskin çıkmıştı.

“Açıkkçası bu görüşmeyi neden talep ettiğinizle ilgili hiçbir fikrim yok. Aydınlatırsanız, sevinirim.”

Fahid onun bu görüşmenin nedenini az çok tahmin etmese, belki de asla huzuruna çıkamayacağını biliyordu. Elinde taşıdığı küçük sandığı kraliçeye uzattı.

Esir Yürek

“Sanırım bunlar size ait.”

Kraliçe'nin ne kadar gergin olduğu, sandığa uzanırken titreyen ellerinden belliydi.

“Nedir bu?” diye sorarken sesi istemeden tiz çıkmıştı. Sandığın kapağını araladığında gördükleri üzerine gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Bunları neden bana veriyorsunuz?”

“Çünkü size aitler ve sizde olmaları gerek.”

Fahid onun parmağını korkarak uzattığı üst üste yığılmış mektupları sevgiyle okşayışını ve ağlamamak için yutkunmasını izliyordu.

“Nasıl ele geçirdiniz?”

“Aynı düşmana sahipmişiz sanırım. İsteyerek vermediğinden emin olabilirsiniz.”

Kraliçe dolu gözlerini kaldırıp mahcup bir ifadeyle genç adama dikti.

“Okudunuz mu?”

“Hayır, Efendim! Onlar sizin özel mektuplarınız. Sadece bir tanesi açıldı ve kime teslim etmem gerektiğini anlamak için bakmak zorundaydım.”

Kraliçenin büyük sırrını o adamın nasıl ele geçirdiğini bilmiyordu, fakat bu kadar korkusuz oluşuna inanamıyordu. Aç gözlü ve vicdansız bir adamın her kötülüğü yapabilecek kapasitede oluşu, masum insanları bilmedikleri bir tehlikeye açık hale getiriyordu. Yaptığınız hata ister bir tek olsun. isterse pek çok kez, bu her zaman başka insanların eline geçebilecek bir koz durumuna geldiğinde, en ince ve en açık yerden vurulmaya hazır olmanız gerektiğini gösterirdi.

Karşısında duran kadının kraliçe olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Geçmişte âşık olduğu bir başka adama ait mektupları saklamak istemişti belki de. Fakat bu onu ömür boyunca karşıdan gelecek saldırılara açık hale getirmişti. Hırs, mevki ya da unvan dinlemiyordu. Bu nedenle kadın olarak onun hassaslığından yararlanana bir adamı elleriyle boğabilirdi.

“Size nasıl teşekkür edebilirim?” Bir kraliçe değil de duygusal bir kadın gibi minnettar bir şekilde konuşmuştu.

“Karşılık beklediğim için burada değilim, majesteleri. Sadece Kontun bundan sonraki hayatıyla ilgili gerekenleri yapacağınızı umuyorum.”

JENNIFER ROYCE

"Bu konuda asla endişeniz olmasın. Gereken en kısa zamanda yapılacak. Yaptığınız şey için çok teşekkür ederim, Lord Anderson. Eğer herhangi bir dileğiniz olursa..."

Fahid teşekkür ederek, ayrılmaya niyetlenip selam verirken aklına gelenle bir an duraksadı.

"Aslında majesteleri, bir ricam olacaktı."

"Ne isterseniz, Lordum. "

"Geçen haftalarda cemiyet içinden kaybolan ve daha bulunamayan genç kızları hatırlıyor musunuz?"

Kraliçe kaşlarını kaldırarak genç adama senin bununla ne ilgin var gibi bir imalı bakış attı. Sonra, "Elbette, çok büyük bir kargaşa oldu ve hâlâ kimse nerede olduklarını bilmiyor. Onları bulmamı mı istiyorsunuz?" dedi.

"Hayır, majesteleri. Onların nerede olduğunu biliyorum."

Genç adamın küstah ve muzip sırtışına gözü takılan kraliçe imayla kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ benden ne istediğinizi anlamış değilim."

"Gloucester Düşesi Allison Rhys-Jones kızları himayesine aldı. Şu an onun malikânesindeler. Eğer sarayda herhangi bir davet verirsiniz, bu genç kızların cemiyete geri dönmelerini sağlayabilirsiniz."

"Lordum sizin bu kızlarla ne alakanız var sorabilir miyim? Anlattıklarınıza bakılırsa, daha doğrusu anlatmadıklarınıza, aklıma şüphe sokuyorsunuz."

Fahid başını eğip alnını kaşıyarak nasıl açıklaması gerektiğini düşünüyordu. Ayrın'ı bu işin içine sokmadan durumu anlatması mümkün değildi. Başını kaldırıp kraliçeye baktı.

"Aslında benim bir alakam yok. Karımla alakalı."

"Karınızla mı? Nasıl?"

"Kızları kaçırın ve Düşesin evinde saklanmalarını sağlayan kişi karım. Bu, genç kızların istemedikleri kişilerle zorla evlendirilmelerine karşı başına sardığı bir bela."

Kraliçenin eğlenen kahkahası odada çınlarken Fahid de istem-sice güldü.

"Pekâlâ, Lordum, bu isteğinizi zevkle yerine getireceğim. Bu arada karınızla tanışmayı çok isterim. Size de davetiye göndereceğim."

"Teşekkür ederim, majesteleri."

Kraliçeye reverans yaptıktan sonra iyi günler dileyerek çıktı.

Esir Yürek

Sarayın geniş koridorunda yürürken yanından geçen hanımların dikkatini çekmeye çalıştıklarını fark etmedi. Arkasından yapılan fısıltılı dedikodular kraliçeyi görmeye gelen ve özel olarak konuşan bu yakışıklı asilzadenin kim olduğuyla ilgiliydi. Sarayın uzun dış merdivenlerini inerken, sabah Derek'i ve Düşesi görmeye giden Ayrin'in, dönüp dönmediğini merak ediyordu.

Dün eğlenceli geçen at gezisinden sonra, sevgili Sagirah'ının bir süre somurtmasını izlemek zorunda kalmıştı. Tanrım! Öyle tatlı ve sevimliydi ki onu yemek istiyordu. Resmen obur bir adam gibi karısı için ölüyordu. Aslında gecenin ilerleyen saatlerinde bu açlığını fazlasıyla dindirmişti. Aklına gelen görüntüler uyarılmasına, tahrik olmasına, resmen azgınlaşmasına neden oldu. Kahretsin! Sarayın bahçesini çıkmadan, sıcak bir alevin cenderesine sıkışıp kalmış gibi terlemeye başlamıştı.

Atını mahmuzlayarak dikkatini karısının dışında bir noktaya odaklamaya çalıştı. Dante ve Sean'i birkaç gündür görmüyordu. Bir ziyaret belki doymak bilmeyen arzularından uzaklaşmasını sağlayabilirdi.

Ayrin'in eve gelişi sevinç çılgınlıkları eşliğinde oldu. Cecil hâlâ uzak dursa ve babası kendisiyle konuşmasa da diğerlerinden gördüğü sevgi gösterisi genç kızın onları umursamamasına neden olmuştu. Derek hâlâ yataktaydı. Kapıdan giren Ayrin'i görünce derince çektiği nefesi bırakarak onun için ne kadar endişeli olduğunu ortaya koymuştu. Kardeşini kollarıyla sararak tepesine bir öpücük bıraktı.

"Seni iyi gördüğüme çok sevindim, tatlım."

Ayrin geriye çekilip onu baştan aşağıya inceledi.

"Fakat sen hâlâ ayağa kalkamamışsın."

"Will'in yüzünden. Kalkmamam için elinden geleni yapıyor. Dizginleri eline geçirerek biraz da o sefa sürecekmış."

"Öyle mi dedi?" Kaşlarını kaldırıp alayla burun kıvrırmıştı.

"Şimdi nerede o zaman?"

Derek omuzlarını kaldırarak, "Hiçbir fikrim yok. Kim bilir nerededir?" dedi.

"Sen nasılsın. tatlım? Seni kutlamadım, değil mi? Umarım, Fahid'le çok mutlu olursunuz."

Ayrin mutlulukla pembeleşen yanaklarıyla, "Teşekkür ederim, sen olmasaydın..."

JENNIFER ROYCE

“Ben olmasam da siz birbirinize ait görünüyordunuz. Bu nedenle beni olayın içine çekme. Sadece seni korumaya çalışıyordum.”

“Korudun da! Bunun için sana minnettarım ve seni seviyorum!” Ayrin sulanan gözleriyle burnunu çekip ona yeniden sarıldı.

“Ben de seni seviyorum.” Geri çekilen Derek onun gözlerinin içine baktı. “Şimdi olayları bir de senin bakış açısından dinlemek istiyorum. Açıkçası William’ın nerede abarttığını, nerede gerçeği söylediğini anlamadım.”

Ayrin, Will’in olayları anlatış biçimini gözünün önüne getirince ağabeyine hak verip kıkırdadı. Yerine iyice yerleşip, “Pekâlâ, en başından başlayayım o zaman...” diyerek bütün olayları genç adama anlatmaya başladı.

Evden çıkarken babasını görememekten dolayı üzgündü. Kendisi için neden mutlu olamadığını anlamıyordu. Bütün problemin Fahid’in eski bir köle olması olduğuna inanmıyordu. Belki de kendisinin kaçırılmasından ve uzun yıllar bir köle olarak kalmasından dolayı vicdan azabı çekiyordu. Üstelik eğer Fahid onu bulmasaydı, hâlâ farklı şehir ve evlerde oradan oraya sürüklenip satılıyor olacaktı. Ayrin’e göre babasını asıl rahatsız eden konu buydu ve bu nedenle Fahid’e olumsuz yaklaşıyordu. Çünkü genç adam onun geçmişte yaptığı hataların kanlı canlı karşısında durmasına sebep oluyordu. Omzunu silkerek, bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını düşünen Ayrin, arabaya bindikten sonra yerine otururken, “Düşese gideceğiz,” diyerek adresi verdi.

Fahid, girdiği tavernanın kalabalığını tarayarak Sean ve Dante’yi seçmeye çalıştı. Onları bulmak için uğradığı değişik mekânlardan sonra son umudu burada olmalarındaydı. Nihayet puronun yakıcı ve göz yaşartıcı dumanları arasında onları gördü. İki genç adam nerede ve ne kadar kalabalık olursa olsun, fark edilebilecek bir fiziki görüntüş ve havaya sahiptiler.

Onlara ulaşabilmek için kalabalığa karıştı. Sarhoş bedenlerin arasından sıyrılmaya çalıştıkça, bir başka kalabalığın ortasına düşüyordu. Tanrı aşkına! Bu adamların derdi neydi, bilmiyordu! Şehirde nerede en berbat yer varsa oradaydılar! Aslında bu konudan

Esir Yürek

tamamen Sean'ı sorumlu tutabilirdi. Dante pek buralara takılan bir adam değildi. O daha çok sessizliği ve kalabalık olmayan ortamları severdi.

Onlara ulaştığında masalarına davet ettikleri hanımlarla içki içiyorlardı. Dante'nin yanındaki kadın ona sokulmaya cesaret edemezken, Sean'ın kucağındaki kadın resmen genç adamı yiyip bitirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Sean tepelerine dikilen gölgeyi fark edip başını kaldırdığında gri gözleri alayla parladı.

"Bakın hele burada kim varmış? Taze damadımız. Ben biliyordum."

Sonra dönüp Dante'ye parmağını kaldırdı. "Sana demiştim çok dayanamaz diye. Daha üçüncü gün kendisini dışarıya atarak bizi buldu."

Fahid bir sandalye çekip otururken, "Kes sululuğu, Sean," diyerek sert bakışlarıyla onu susturmaya çalıştı.

"Neden? Evden kaçan sensin! Ne oldu? Zavallı kızcağıza da böyle mi davrandın?"

Dante gözlerini devirirken, Fahid geçen garsondan bir içki kaptı. "Eğer senin gibi umursamazsa, ona da aynı şekilde davranırım."

Sean gri bakışlarını kocaman açıp alayla, "Kim?! Ben mi umursamazım? Yanlışınız var Lordum, beni Dante'yle karıştırıyorsunuz!" diye söylendi. Bunun üzerine Dante elindeki bardağın dibinde kalan içkiyi ona doğru fırlattı. Sean'den çok, kucağındaki kadının üzerine gelen içkiyle fırlayıp ayağa kalkan kadın söylenerek uzaklaştı. Dante'nin yanındaki de pek kalmaya hevesli değilmiş gibi doğrularak adamları küçümseyen bir bakış atıp arkadaşının peşine takıldı.

"Bakın ne yaptınız? Eğlencemizin tadını kaçırdınız!"

"Sen burada oturduğün sürece yenileri gelir nasıl olsa," diye söylenen Dante'ye bakarak, "Her şeyi benim yakışıklılığımдан beklemesenez nasıl olur? Biraz da kendiniz çabalasanız diyorum," diyerek sırttı.

Sonra Fahid'e dönerek, "Eee patron, neden burada olduğunu sorabilir miyiz? Gerdek yatağından kaçacak bir adama benzemiyorsun. O zaman neden buradasın? Hâlâ o yatakta olman gerekmiyor mu senin?" dedi.

Fahid, bu adamın bir sınırı olup olmadığını merak ederek gözlerini bir saniyeliğine yumup derin bir nefes aldı. Ondandır başkası

Fahid'in yatağıyla ilgili konuları böyle ulu orta konuşmaya cesaret edemezdi. Sıkılmış ve kızgın bakışlarını ona çevirdi. Yakışıklı yüzünde, alayla parlayan gözleriyle cevap bekleyerek, arsızca sırttığını görünce, sakinleşmek için nefesini dışarı verdi.

"Bir daha benim gerdek yatağımla ilgili bir cümle daha söylersen, yumruğu o sırttan suratına indirmekten büyük zevk alacağım!"

"Neden? Çekindiğin bir durum mu var? Yani tamam, bu konuda iyi olmadığını hatırlatmamdan rahatsızsan çenemi tutarım."

"Onun yatakta iyi olmadığı konusunda nasıl böyle bir yargıya vardın, diye merak ederek sorarlarsa, ne cevap vermeliyiz?"

Soru Dante'den hiç beklenmeyen bir alayla Sean'e yöneltmişti.

Fahid, uzayıp giden konudan ne kadar sıkıldığını ve sinirlendiğini belli etmek için masanın üzerine koyduğu sağ elini yumruk yapıp, sol eliyle bu yumruğu okşadı. "İkinize de bu konuda ne kadar iyi olduğumu göstermekten mutluluk duyardım çocuklar, fakat yeni evlendim. Farklı bir şekilde de gösterebilirim, tabi isterseniz. "

İkisinin de masada duran yumruğuna inen bakışlarına büyük bir tatminle baktı. Sonra Sean ve Dante kahkahalarla gülmeye başlayınca sandalyesinde kaykılarak onların sakinleşmesini bekledi. Sonunda Sean gülmesini bitirip, "Eee, neden buradasın?" diye sordu.

"Size verdiğim işlerle ilgili gelişmeleri merak ettim."

"Olaylar bir yerde kilitlenip kalıyor, tek adım bile gidemiyoruz. Birileri izlerini çok iyi kapatmış. Bu kadar yıldan sonra bile hiçbir yere varamıyoruz."

"En son vardığımız nokta, Kont."

Dante yerinde doğrularak "Ne olmuş Kont'a?" diye sordu. Sean'ın de gözlerinde aynı soru vardı.

"O gece ailemi öldüren adam Kont'muş. Nasıl hatırlamadım, bilmiyorum. "

Sean'ın ağzından fırlayan küfür aslında hepsinin duygusunun dışı vurumuydu.

"Sona ulaşmışız işte! Nasıl öğrendin?"

"Evinde saklı olan gizli bölmeyi, daha doğrusu gizli odayı bulduk. İnanılmaz bilgilere ulaştık. Bir sandık belge var ve suçlu olduğunu gösteren pek çok delil içeriyor. Fakat sona ulaşmadık.

Esir Yürek

Yirmi yıl önce Kontun bir başka adam hesabına çalıştığını öğrendim. Fakat adamla ilgili tek bir ipucu bile yok.”

“Ne yapmamızı istiyorsun?”

Dante gerçekten de bu işin hiç sona ulaşmayacağını düşünmeye başlamıştı. En az kendi hikâyesi kadar çarpık görünüyordu. Fakat o henüz bu işin peşine tam anlamıyla düşmemişti. Elbette sona ulaşacağı zaman gelecekti. Ama Fahid’in olayında üzerinden geçen zaman izleri örtmüştü.

“Sizin yapabileceğini bir şey yok şimdilik... Doğduğum evi satın aldım. Bay Beresford taşınır taşınmaz, evin her köşesini arayacağım.”

“O zaman baban resimle ilgili neden öyle bir izlenim verdi ki, hiç anlamıyorum.”

“Resmin her noktasını aradım, hatta bir antikacıda göremediğimiz gizli yazılar olup olmadığını kontrol bile ettirdim; hiçbir iz ve işaret yok.”

Sean, “Tamam, evi yıkarız o zaman. Elbette bir şey buluruz,” diyerek sırtınca, Dante dengesiz piç der gibi baktı.

“Ev boşalınca haber ver, birlikte araştıralım. Belki birimizin gözünden kaçanı diğeri fark edebilir.”

Fahid tamam anlamında başını salladı. Konudan konuya atlayan bir sohbete başladılar. Bir ara Fahid, Cabir’in nerede olduğunu açıklayınca Dante bile Sean’e uyarak kahkaha attı. En kısa zamanda Suriyeliyi ziyarete gitmeye karar verdiler.

Bir süre denize açılmayacakları kesinleşince, bu boş zamanı nasıl değerlendirecekleri konusunda kararsız kaldılar. Fahid onlara sandıktan çıkan belgeleri sahiplerine ulaştırıp ulaştıramayacaklarını sorunca ikisi de atladılar. Oyalanacak bir işe hayır demeleri mümkün değildi. Genç adam ikiliye veda ederken, Sean son bir kez takılmadan onu gönderemedi. “

Elbette, sen bu saatte evde olmalısın. Yeni evlenmiş bir adamın dışarıda ne işi var? Eğlenceyi biz bekârlara bırak.”

Fahid ellerini masaya dayayıp onun üzerine eğilerek bir yandan çevresinde göz gezdirirken bir yandan da konuşuyordu.

“Bir gün evlenmeye karar verdiğin zaman dua et ki senden çok uzakta olayım, Sean.”

Sonra sırtarak elini omzuna koyup sıktı. Bu tehdit gerçekten de işe yaramış görünüyordu. Sean’in bütün neşesi kaçmış ve sandalyede biraz daha kayarak kaykılmıştı.

JENNIFER ROYCE

Kalabalığın arasına karışan genç adamın arkasından bakarken, "Dante, eğer bir gün öyle bir aptallık yapacak olursam ya beni kolonilere sürgün gönder ya da ayağıma bir taş bağlayıp denize at! Senden tek istediğim bu! Tanrı, beni Fahid'in alayından korusun!"

Dante'nin sırttan haline bakıp içini çekti, sonra bardağını kaldırıp tepesine dikti.

"Aman Tanrım, Ayrin! Nihayet geldin!"

Bahçeye adım attığı anda, kızların hücumuna uğramış, boyuna dolanan kollardan kurtulmaya çalışıyordu.

"Tamam, kızlar geldim."

"Bizi nasıl onunla yalnız bırakırsın?!"

Düşesin, Ayrin de olmayınca kızların hayatını cehenneme çevirdiği kuşku götürmezdi. Gwen'in ağlamaklı yüz ifadesine bakarak gülüşünü gizlemeye çalışan genç kız, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Fran, Stacy ve Molly, Gwen'e göz ucuyla baktılar. Sonuçta Ayrin onlar için pek çok zorluğa katlanmıştı. Şimdi onu gereksiz mızımızlanmalarla rahatsız ederek iyiliğine karşılık nankörlük yapmak istemiyorlardı.

"Daha ne kadar burada kalacağız ?" diyerek sızlanan Julia, onların bakışmasını görmemişti.

"Anladığım kadarıyla huysuzlar kraliçesi sizi bunaltmış."

Kimberly, "Bunaltmak mı?" diye cırladı. "Bu bunaltmaksa, delirtmesini hiç merak etmiyorum doğrusu!"

"Kızlar nankörlük etmiyor muyuz biraz?" Gwen'in uyarısı üzerine utançla kızardılar.

"Sadece... şey... Biraz fazla üzerimize geliyor. Düşünebiliyor musun, bize yeniden yürümeyi öğretiyor. Çünkü hepimiz hımbıl birer sütçü kız gibi yürüyorduk. Sonra kıkırdamalarımız sütçü beygirinin kişnemesine benziyor. Sütçülerle ne alıp veremediği var anlamıyorum; bütün gün evin içinde sopa yutmuş gibi yürümek zorundayız. Seslerimiz bir Leydinin sesine benzemiyormuş! Bu nedenle sabah açken çiğ yumurta içmemiz için bizi zorluyor! Bütün gün kusmak isteyen midemizin baskısıyla buruş buruş suratlarla geziyoruz!"

Ayrin duyduklarını dinlerken gülmek için dişini ne kadar

Esir Yürek

sıkarsa sıkırsın sonunda daha fazla dayanamayarak kendini bıraktı. Ama elinde değildi, kızların anlattıkları gözünün önüne geldikçe daha çok gülüyordu. Kimberly çatık kaşlarla ve asık bir suratla, "Gülersin tabi! Sen burada değilsin ve bu işkencelerin hiçbirini çekmedin!" diye söylendi.

"Tamam, özür dilerim acılarınıza güldüğüm için. " Ayrin bunu söylerken bile, sırtıtmakta olan dudaklarını bir araya getiremiyordu.

"Şimdi gidip o huysuz cadiya haddini bildireceğim."

Kızların hepsi alaylı ve değişik sesler çıkardılar. Ayrin yanlarından ayrılıp, kütüphaneye doğru yürürken aslında durumu nasıl düzelteceğini düşünmekteydi. Kapıyı tıklatıp içeriden gelen aksi sesin, "Gir!" demesiyle dışı aslanın inine kendi ayaklarıyla girdi.

Düşes kaşlarını çatarak gözlüğünü çıkartıp kapıya baktı. Ayrin'i görünce, biraz daha çatılan kaşlarının altından kızgın bakışlarını ona dikti.

"Bakın, kim bizi ziyarete gelmiş?"

"Vaftiz anne, seni görmek ne kadar güzel!"

Boynuna sarılan kıza küskün ve uzak davranıyordu. "Bana yapılan söylemekten vazgeç, küçük hanım! Bu evden olabildiğince uzak durduğunun farkındayım!"

"Bu kesinlikle yanlış bir düşünce, Ekselansları." Kadının karışısındaki koltuğa oturdu. Düşes, kızı baştan ayağa inceledikten sonra gözleri kısıldı.

"Sende farklı bir hava var sanki." Ayrin kocaman olmuş gözlerle ve kızaran yanaklarla, "Değişik ne olabilir ki? Bildiğiniz Ayrin'im işte," diyerek inkâr yolunu seçti.

"Sen benimle alay mı ediyorsun? Bu gözler asla yanılmaz! Neler olduğunu anlat bakalım!"

Elbette biliyordu! Oturma odasındaki kızlar saf ve masumdu, fakat karşısındaki bu kadından asla hiçbir şeyi saklayamazdı.

"Şey.... ben...evlendim. "

"Neeeee? !" Diye gürleyen çığlıkla yerinden sıçradı, fakat cevap veremedi. "Nasıl evlenirsin? Ben neden davetiye almadım?"

Ayrin, artık olayları bir de en başından Düşese anlatmak zorundaydı. Omuzları düştü. Bugünün bu kadar yorucu olabileceğini tahmin bile edememişti. Eve gidip kocasının kollarında olmak için ölüyordu. Derin bir nefes alıp, "Pekâlâ, her şeyi en başından anlatacağım," dedi.

JENNIFER ROYCE

“Zahmet olmayacaksa, küçük hanım,” diyen yaşlı kadına mahcup bir bakış attı.

“Aslında her şey babamın beni Kont Vidal’la evlendirmek için baskı yapmasıyla başladı...”

Düşesin kızgınlık hımmaları arasında bütün olanları anlatması neredeyse bir saati bulmuştu. Sözlerini bitirip vaftiz annesine bakarken odada bir süre sadece saatin tik takları dışında ses duyulmadı.

“Norman’a onunla görüşmek istediğimi söyle.”

Soğuk ve keskin çıkan sesiyle, odadaki her eşyayla beraber genç kızı da buza dönüştürebilirdi. Yaşlı kadının eliyle yaptığı gibidebilirsin işaretiyle sessizce odayı terk etti.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*"Sen benim asla olmayacak
olanımsın!"*

Bahçe kapısından arabaları aynı anda girdi. Fahid arabadan atlayarak kızın arabasına doğru yürüdü. Arabacıya fırsat vermeden, karısının kapısını açıp elini uzattı. Ayrin kocaman bir gülümsemeyle arabadan inerken, "Teşekkürler Lordum, çok incesiniz," diyerek keyifli bir ifadeyle mırıldandı.

"Ah Leydim, sizin için her zaman." Tuttuğu eli dudaklarına bastırıp centilmence bir tavırla koluna yerleştirdi. Birlikte merdivenleri çıkıp, uşağın açtığı kapıdan antreye girdiler. Fahid kızın elini bırakmadan, "Size odanıza kadar eşlik edeceğim. Eminim akşam yemeği için kıyafetlerinizi değiştirip dinlenmek istiyorsunuzdur," diye fısıldarken, Ayrin onun bu tatlı zorlamasına bakarak, "Bir hanımı isteği dışında odasına kadar götürmeniz hiç centilmence değil, Lordum," diyerek kaşını kaldırdı.

"Demek ki centilmenlik çabalarım yatak odasını düşününceye kadarmış. Bütün gün seni görmedim ve ne kadar özlediğimi bizzat yaşayarak görmeni istiyorum."

Merdivenleri hızla çıkarken Ayrin, "Fahid!" diye çığlık atsa da bu onun yavaşlamasını sağlamadı. Aksine aniden dönen genç adam onu kucakladığı gibi daha da hızlandı. Ayrin'in çığlık ve kahkahaları malikânenin her yerine dağıldı. Fahid'in özlediği neşe ve kahkahalar... Odanın kapısını açıp, tekmeleyerek kapattıktan sonra kucağından indirmeden yatağa doğru yürüdü.

Kucağından indirip arkasını döndürerek, parmakları pratik hareketlerle arkasındaki bağcıkları çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Karımın soyunmasına yardımcı oluyorum. Yemek için hazırlanmayacak mıydın?"

JENNIFER ROYCE

"Bunun için bir oda hizmetçim var."

"Biliyorum ama senin soyunmana yardım ederken zavallı kız benim kadar zevk almazdı."

İşini bitiren parmakları elbiseyi omuzlarından sıyrıp düşmesini sağladı. Sonra eserini hayranlıkla seyreden bir ressam gibi kızı çevirip, karşısında durmasını sağlayarak baştan ayağa aç gözlerle inceledi.

Bu gözler, Ayrin'in kızarmasına neden oluyordu. Sanki hiç onu çıplak görmemiş gibi saklanma ihtiyacıyla ellerini kaldırdı. Fakat Fahid onu bileğinden tutarak, "Çok güzelsin... Sakın saklanmaya çalışma," diye homurdandı. "Yemeğe kadar zamanımız var ve her dakikayı cıgıllıklarla geçirmeni sağlayacağım."

Sonra üzerindekiyi çıkarıp fırlatmaya başladı. Tamamen çıplak kalınca, Ayrin ortaya çıkan bronz teni hayranlıkla izledi. En son, ona yaklaşan genç adamın saçlarına uzanıp yumuşak dalgaları bir arada tutan bağı çekip çıkararak saçlarının omuzlarına dökülmesini sağladı. Parmaklarını yüzüne düşen tutamların arasından geçirip geri iterek yakışıklı yüzünün yeniden ortaya çıkmasını sağladı.

Fahid uzanıp onu kucakladı. Bacaklarını beline dolamasını sağlayarak yatağa tırmandı. Kızın uzanmasını sağlayıp dudaklarına kapanırken, "Seni ne kadar özlediğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye söylendi.

"Yanılıyorsunuz, Lordum! Fazlasıyla fikrim var."

Ayrin sadece bu cümleyi söyleyebilmişti. Daha fazlasına dudaklarına kapanan dudaklar izin vermedi, açlık dolu ve vahşi dudakların ilk temasıyla gevşeyen, pelteye dönen bedenine inanamadı.

"Bugün benimle doğduğum eve gelmek ister misin?"

Sabahın erken saatleriydi. Ayrin akşamki beynini uyuşturan sevişmenin etkisini atamamışken, hâlâ kendisine gelemeyen kalp atışlarını düzene sokmaya çalışarak gözlerini aralayıp terli alnına yapışmış saçlarını geri itti.

"Doğduğun ev mi? Orayı hatırlıyor musun?" Tek dirseğinin üzerinde doğrulan Fahid, "Evet, hatta görmeye gittim," dedi.

"Nasıl hissettin?"

"Uzakta kalmış bir başkasının anıları gibi, fakat acısını ben

Esir Yürek

yaşıyorum. Dün olan bir olaymış gibi her ayrıntısını hatırladım. Aklımın bir köşesinde unutulmaya bırakılmış mutlu anılar da akın etti üzerime.”

Ayrin uzanıp ona sarılarak başını göğsüne koydu. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. Bir süre birbirlerinin kalp atışını dinleyerek uzandılar.

“Evet, ne diyorsun? Benimle gelmek ister misin?” diyerek sorusunu yineledi Fahid.

“Elbette isterim. Küçük Fahid’i o evde koşarken hayal etmek istiyorum.”

“Logan.”

Genç kız anlamayarak kafasını kaldırıp ona baktı.

“Ne?”

“O evde yaşayan Fahid değildi. Logan adında küçük bir oğlan çocuğuydu. Oradan ayrıldıktan sonra asla Logan olamayan, farklı bir kimliğe ve isme bürünen bir çocuktu.”

Bunu öyle bir ifadeyle söylemişti ki sanki umursamıyormuş gibi, fakat sesindeki o derin tını onu ele vermişti. Ayrin o tınıyı, seven bir kadının hassas sezgisiyle fark edip ona daha sıkı sarıldı. Gözlerine dolan yaşı görmesini istemeyerek yüzünü göğsüne gömdü. Tanrım! Bir insanın bu kadar acı çekmesi haksızlıktı! Hele küçük bir çocuğun insanlık dışı bir işkenceye maruz kalması konusunda söyleyebileceği hiçbir kelime yoktu.

“Bir gün oğlumuz olduğunda adını Logan koyarsın. O zaman yeniden küçük bir Logan’ın o evde, senin doğduğun evde koşup oynamasını ve mutlu olmasını izleriz,” dedi boğuk bir sesle.

Fahid yüzünü göğsüne gömmüş genç kızın boğuk sesini duyduğu zaman önce ne dediğini anlamadı, sonra kelimeler bir bir yüreğine doğru düşerken, onu omuzlarından yakalayıp yatağa doğru ittiğinde yaşlarla dolu gözlerini gördü.

“Ciddi misin?” diye sordu. Ayrin gırtlığında oluşan yumruyu gidermeye çalışarak yutkundu ama başarılı olamayınca başını salladı. Genç adam uzanıp onun yanağından kayan gözyaşlarını şefkatle sildi.

“Bunu bir söz olarak alabilir miyim?”

Yeniden başını sallayan genç kızın hem gülümseyen hem de gözlerinden dökülen yaşlarla ne kadar güzel görüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Gözleri sabah çiyni karşılayan mor menekşelerin ışıltısını taşıırken, kızarmış dudakları menekşelere eşlik eden

JENNIFER ROYCE

kırmızı güller gibi goncalaşmıştı. Parmağını onun zarif çizgilerinde gezdirirken, "Sonsuza kadar benimsin! Bunu asla unutmasan, iyi edersin!" diye fısıldadı.

"Asla! Senin unutmana da izin vermem merak etme!"

"Bu söylediğin imkânsız! Sen benim asla olmayacak olanım-sın! Ben bununla baş edip seni kollarıma alabilmişsem, yerleş-tirdiğim yerden çıkarıp atmanın imkânsızlığını da ispatlamışım demektir! Yine de bunu da bir söz olarak alıyorum!"

Genç kız gülerek, "Söz," derken kıkırdamaları onun dudak-larının kapanmasıyla kesildi. Ellerini hissettiği kuytular her de-fasında titreyerek inlemesine neden oldu. Bu defa hızlı ve vahşi, alan, tüketen ve karşılığında kızın da kendisini tüketmesini iste-yen bir ihtirasla sevişiyordu.

Her hareketini gittikçe alevlenen bir dansa çevirdi. Kısa sü-rede bütün dünyayı yakıp kül edecek bir yangının tutuşmasını, alevlerinin her yanı sarmasını sağlayan bir aç gözlülükle zirveye ulaşmış kendilerini bıraktılar.

Ayrin kapısından girdikleri bahçenin bakımlı ama çok büyük olmayan güzelliğini ilgiyle izliyordu. Fahid'in gözleri ise karşı-sında oturmuş arabanın penceresinden bahçeyi seyreden karısın-daydı. Araba durunca indi ve geri dönüp onun inmesine yardımcı oldu. Büyük bir evdi. Eskimişliğini duvarlarına sarılmış sarmaşık-ların inatçı sınışıklıkıyla kapatmaya çalışmıştı.

İki katlı şirin evin pencereleri Fransız tarzında ve beyaza bo-yanmıştı. Duvarlara sarmaşıkların yeşilliği hayat vermişti. Bul-dukları her boşluğa sıkıca sarılmış çiçeğin mor ve pembe rengi hoş, sıcak bir görüntüdeydi. Bahçenin yeşilliğinin içindeki ev şirin ve yaşanılabilir duruyordu. Genç kız evi incelerken, Fahid'de birilerini görme umuduyla çevresine bakıyordu. Duydukları ses-le ikisi de başını kapıda beliren uşağa çevirdiler. Birlikte merdi-venleri çıktılar.

Uşak kenara çekilip, yol verirken, "Hoş geldiniz, Lordum," dedi.

Fahid, Ayrin'e yol verip içeriye girmesini sağlarken, adama ba-şıyla selam verdi.

"Bay Beresford evde mi?"

Esir Yürek

“Efendim, kendisi evi dün boşalttı. Her yeri tanıdığınız için evde kalmasının uygun olmadığını söylememi istedi. Size mutluluklar diledi.”

Ayrin eldivenini ve üzerindeki pelerini çıkarıp adama uzatırken -Fahid’in yanında getirdiği resim çerçevesiyle- arabacı içeri girdi.

“Bunu nereye koymamı istersiniz, efendim.”

Uşak, Noah’ın elinden resmi alıp genç adama dönerek nereye koyulmasını istediğini sordu.

“Onu şimdilik kütüphaneye götürün. Daha sonra nereye asacağımıza bakarız.”

Sonra genç kızın elinden tutup evi dolaşmaya çıktılar. Her odayı tek tek gezerken odaların o zamanki haliyle şimdiki halini kıyaslayarak gözünde canlanmasını sağlıyordu. Bu arada hatırladığı anılarını anlatarak, Ayrin’in eğlendiriyordu.

Ayrin için bu gezi daha çok Fahid’in geçmişine uzanmak anlamını taşıyordu. Gözünün önünde canlanan küçük çocuğun başına bütün bu yaşadıkları gelmeseydi, nasıl bir insan haline dönüşürdü sorusuna cevabı yine kendi veriyordu. Yine bu adam olurdu. Böylesine güçlü, sağlam kişilikli ve tam bir asil... Kesinlikle emin olduğu, şey ise; ne yaşarsa yaşasın hayran olduğu, sevdiği, taptığı kişiliğinden asla ödün vermeyeceğiydi. Geçmişinde olanlar sadece bedenlen onu daha da güçlü kılması.

Evi gezdikten sonra kütüphaneye gittiler. Uşağın koltuğun üzerine dayadığı resim, sanki yeniden evinde olmanın huzurunu yaşıyormuş gibi bir aydınlığı çevresine saçıyordu ya da Fahid öyle hissediyordu. Annesinin resmine bakarken Ayrin de yanında durarak elini avucunun içine yerleştirip parmaklarıyla sarmasını sağladı.

Bu artık alışkanlık halini almaya başlamıştı. Genç adam genellikle onun elini tutmayı, sanki gerçekliğine emin olmak ister gibi dokunmayı seviyordu. Geçmişten gelen eksikliği genç kızla telafi edermiş gibi, her an ya bakışları ya da elleri onun üzerindeydi. Bazen o dokunmadığında ise, Ayrin bir kedi gibi ona yaklaşıp elini avucuna sıkıştırarak varlığının yakınında olduğunu belli ediyordu. Fahid avucuna dokunan eli parmaklarıyla kavrayıp hafifçe sıkarken, birlikte resimdeki kadının güzelliğine daldılar.

“Çok güzel bir kadıymış.”

Ayrin’den gelen yoruma Fahid, “Evet, çok güzeldi. Bunun

küçükken de farkındaydım fakat şimdi yetişkin bir adamım ve erkeklerin nasıl başını döndürebileceğini görüyorum,” diyerek tasdikledi.

“Bu resim hangi odada yapılmış?”

“Müzik odasında, biraz önce birlikte gezdiğimiz sarı oda. Uzun yıllardır orası müzik odası olarak kullanılmamış.”

“Güzel bir odaydı. Aydınlık ve geniş, tam amacına uygun bir huzuru var, kullanılmaması yazık olmuş.”

“Annemin en sevdiği odaydı. Müzikle uğraşmasa bile orada oturmaya bayılırdı.”

Ayrın eğilip resme daha dikkatli bakmaya başlayınca, Fahid de eğildi.

“Ne oldu?”

“Sanki bir şey var ve ben ne olduğunu kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum.”

“O kadar çok bakıp inceledim ki, artık her fırça darbesini ezberledim.”

Ayrın başını sallarken, “Hayır bir detay var ve ben o detayı yakalamaya çalışıyorum,” diyerek gözlerini kısıp doğruldu.

“Bu resmi müzik odasına götürebilir miyiz?”

“Tabi ki,” diyen Fahid eğilip resmi aldı, birlikte odadan çıktılar. Koridorun sonundaki odaya giderken Fahid, önünde yürüyen pembe elbiseli kadının sırtında oynayan, her hareketiyle dikkatini kalçalarının kıvrımına ve ince beline çeken buklelerin salınışına bakıyordu. Aklından bir gün onun da bir portresini yaptırmak geçerken müzik odasına girdiler. Elindeki tabloyu karşıdaki pencerenin girintisine yerleştirip geri çekildi.

Ayrın tabloya yeniden odaklandı. Fahid’in annesi kısmen bu pencerenin önünde duruyordu. Bedenin yarısından arkasındaki şömine görünürken, diğer yarısının arkasında bahçenin muhteşem manzarası vardı. Dışarısı aydınlık ve sıcak bir hava olarak resmedilmişti. İçeride ise alevlerin oynadığı şömine annesinin sağ yanağında pembelik oluşturmuştu.

Aynı şömineydi, sadece resimdeki şöminede alevler vardı. Sonra bakışları yukarıya kaydı, resme gitti geldi.

Fahid onun merakla incelemesini bitirmesini beklerken, Ayrın şömineye doğru ilerleyip rafın üzerine eliyle yokladı.

“Resme bak Fahid ve sonra buraya,” dedi. Genç adam kızın söylediği duvarı inceleyerek durduğu noktaya yaklaştı. Eliyle yok-

Esir Yürek

ladığı yerde resimde olan melek figürü koyulmuş küçük niş yoktu. Daha sonra birileri tarafından doldurulmuş ya da kapatılmış gibi görünüyordu.

“Sence daha sonra tamir ederken mi yok ettiler?”

“Bilmiyorum ama hemen öğreneceğim. Eğer burayı babam özellikle yok ettiyse, arkasında saklı bir bölme olabilir. Denemekten zarar gelmez.”

Sözünü bitirir bitirmez kapıdan çıktı. Onun uzaklaşan ayak seslerini dinleyen Aydin, uzanıp yumruğunu duvara vurdu. Farklı bir ses çıkarıyor mu diye tıklatarak dinliyordu. Fahid yeniden geldiğinde, kulağını duvara dayamış yumrukluyordu.

Genç adam, “Bırak canını acıtacaksın, ben hallederim,” diyerek onu uzaklaştırdı. Sonra elindeki keskiyle daha önce orada duran nişin olduğu yere vurmaya başladı. Duvar kâğıtları yırtılıp alçılar döküldükçe, ortaya küçük bir oyuk çıkmaya başladı. Belli ki bu daha önce orada olan duvara gömülmüş nişti.

Daha sistemli ve hızlı vurmaya başladığı keskidenden dökülenler, kalp atışlarını da hızlandırırken Fahid ilk defa belki de burada diye düşünmeye başladı. Son darbe alçıyla beraber küçük bir melek başının da yere düşmesine neden olunca durdu. Heykel de alçıyla kapatılmıştı.

Yeniden, fakat bu defa zarar vermeden heykelin çevresindeki alçıyı temizlemeye başladı. Uzun süren uğraş sonucu başını kopardığı melek figürü ortaya çıktı. Çevresini eliyle temizleyip, daha fazla parçalamadan almak için parmaklarını heykelciğin çevresine sarıp çekti.

“Kahretsin, alçı donmuş olmalı! Yerinden kıpırdamıyor!”

“Bekle, mutfaktan bir bıçak getireyim, sivri uçlu ve ince bir alete ihtiyacımız var. Daha kolay olur.”

Genç kız sözünü bitirir bitirmez odadan fırladı. Birkaç dakika sonra elinde bir bıçakla dönüp Fahid’e uzattı.

Bıçakla heykelciği saran alçıyı temizlemesi zor işti ve sabır gerektiriyordu. O da sabırla çalıştı. Neredeyse yarım saattir donmuş alçıyla uğraşıyordu. Nihayet bıçak, heykelciğin altına girecek kadar açıklık oluşturmuştu. Fahid alçı tozlarını üfleyerek her yere uçuşmasına neden oldu. Bu arada kendisi de beyaza bürünmüştü. Bıçağı aralıktan sokarak ittirdi, fakat sonuç alamadı. Bu defa heykeli tabandan kaldırabilmek için bıçağı kaldıraç olarak kullandı. Heykel hareket ederken şöminenin mermer rafı kıpırdadı.

Fahid ve Ayrin birbirlerine baktılar.

Gizem heykelde değildi. Onun hareket ettirdiği şömine rafında saklıydı. Bıçağı bir kenara atan Fahid, melek figürünü kavrayıp hızla itekleyince mermer tıpkı bir sandığın kapağı gibi yukarıya doğru açıldı. Genç adam ilk defa göreceklerinden endişe ediyormuş gibi başını yavaşça çevirip baktı. İnce uzun bir oluk şeklinde düzenlenmiş şömine rafının içinde kurdeleyle bağlanmış iki tane kâğıt rulosu vardı. Rengi sararmıştı.

Ayrin boyu yetişmediği için rafın içini göremiyordu. Fahid'in öylece baktığını görünce "Hiçbir şey yok mu?" diye hayal kırıklığıyla sordu. Oysa çok emindi.

Genç kızın sesiyle kendine gelen genç adam uzanıp kâğıtları alarak Ayrin'e gösterdi. Sevinç çılgılığıyla beline sarılan kolların verdiği sıcaklık hissini içine çekerek elindeki ruloyu tutan kurdeleyi çekiştirip açılmasını sağladı. Bıraktığı kurdele yavaşça yere düşerken ruloyu açtı.

Bu bir listeydi. Uzun bir liste hem de. İçinde tanıdığı birkaç isim dışında diğerleri yabancı geliyordu. Kâğıdı Ayrin'in eline tutuşturup diğer kâğıda uzandı. Bu iç içe koyulup katlanmış altı tane belgeydi. Babasının iş yaptığı adamlar ve daha sonrasında uğradığı ihanetin belgeleri... Ortağı olduğu adam, arkasından çevrilen işler, fark ettiğinde aldığı tehditler ve sonunu hazırlayan en son belge... Gözleri en alttaki isme gittiğinde ise çelik bir el yüreğini sıkıca kavradı ve kesilen soluğuyla yerinde sallandı.

Ayrin hâlâ kollarıyla sarıldığı bedeninin kasılmasını, donmasını ve ellerinin altında buzdağına dönüşmesini hissettiğinde başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Ne oldu?" diye fısıldarken duyacaklarından korkuyordu.

Sevdiği adamın yüzünü hiç bu kadar kararmış, donuk ve keskin görmemişti. Genç kızı duymamış gibi donuk bakıyordu. Sanki birden tanıdığı adam yok olmuş, yerine başka bir adam gelmişti.

"Fahid beni korkutuyorsun! Ne oldu? Ne yazıyor orada?"

Fahid avucunda sıkıdığı belgelere boş boş bakarken, "Bu imkânsız!" diye hırladı.

"İmkânsız olan nedir? Lütfen bana bir şey söyle!"

Genç kız delirmek üzere olduğunu hissediyordu. Onun sesiyle daldığı derin uykudan uyanmış gibi gözlerini kırıştırıp bakışlarını odaklamaya çalıştı. Şakağında seğiren damar ve alnında

Esir Yürek

belirmeye başlayan ter damlacıklarını gören Ayrin, daha da sıkılaştırdığı kolları ve göğsüne gömdüğü yüzüyle, “Ne olduğunu söyle!” diye yalvardı.

Fahid onun kollarından tutup belinden çözülmesini sağladı. “Gidelim buradan!” diyen sesi dişlerinin arasından tıslayarak çıkmıştı. Ayrin’i beklemeden uzun ve esnek adımlarla odadan çıktı. Ayrin ağlamaklı gözlerle odayı terk eden adamın arkasından bir süre baktı. Sonra peşinden koştu.

Hayır! Her ne oluyorsa bunun onlarla ilgisi yoktu! Fahid çok şaşırılmıştı ve belli ki tanıdığı birinin ihanetine uğramıştı! Bu şoktan çıkar çıkmaz her şeyi anlatacak ve karısını rahatlatıyordu!

Arabanın yanında bekleyen kocasına yettiğinde ağlamamak için çenesini sıkmaktan ve kasılmaktan nefes nefeseydi. Arabaya bindiği zaman arkasından gelen Fahid’in hâlâ elinde tuttuğu ve artık buruşmuş bir yığına dönen kağıtlara yılan görmüş gibi baktı. Onlarda her ne varsa, şu an karşısında oturan sevdiği adamı içten içe çürütüyormuş gibi görünüyordu.

“Bana anlatmayacak mısın?”

Fahid ifadesiz gözlerini ona çevirdiğinde keşke sormasaydım diye düşündü. Ona bakan gözler bütün ifadeleri tüketmiş ve kaybetmişti. Ayrin’in asla görmediği, görmeyeceğini düşündüğü hissiz bakışlar...

“Şu an değil...”

Nihayet onunla konuşmuştu! Bu da önemli bir gelişmeydi. değil mi? Sonrasında sessizliğe gömüldü. Genç adamsa biraz önce alçıklarından temizlediği melek figürü kadar cansız ve soğuktu.

Ayrin delirecekti! Eve dönmelerinin üzerinden iki gün geçmişti! İki koca gün... Fahid’in kendini çalışma odasına kapattığı, yemeden içmeden, kimseyle görüşmeden geçen iki koca gün... Buna geceler de dahildi...

Görüşmek istemedikleri arasında karısı da vardı. Ayrin, Cabir’e haber göndermiş eve gelen Suriyeli. dövmekle, eğer kapıyı açmazsa kırmakla tehdit etmişti. Fakat zorlansa duvarlardan ses gelebilirdi, fakat Fahid’den ses çıkmamıştı. Cabir kapıyı kırmayı denemişti denemesine ama lanet kapı yıkılmamak için direnmışti. Gemilerinde kaptan olarak çalışan Sean ve Dante gelmişti daha sonra. Kapı yine açılmamıştı.

JENNIFER ROYCE

Ve şimdi kapının önünde durmuş çalmaya korkuyordu. Yeniden reddedilmekten ve kapının dışında kalmaktan, ona ulaşamaktan çok korkuyordu.

Bütün cesareti toplayıp kapıyı tıklattırken, "Fahid, lütfen kapıyı aç!" dedi titreyen çenesini durdurmaya çalışarak. Alnını kapıya dayayıp yeniden tıklattı. "Lütfen Fahid, aç şu kapıyı!"

Hıçkırıklar boğazına dizilirken gözleri yanıyordu. Gelen tıkırtı ve aniden açılan kapıyla genç adamın kolları arasına düştü. Daha ne olduğunu anlayamadan kapı çarpıldı. Kendisini kapı ve Fahid arasında sıkışmış olarak buldu. Şaşkınlıkla araladığı dudaklarına kapanan dudakların acımasız baskısı bir an nefesini kesti.

"Buraya gelmemeliydin, Sagirah! Benim bu halimi görmeme-liydin!"

Bu ses ona ait olamazdı. Hırıltılı, can yakmaya hazır bir pante-rin vahşi hırlaması gibi çıkmıştı.

Yine de Ayrin kapının nihayet açılmış olmasından memnun "Senin her halini kabul ediyorum," diye fısıldadı.

"Bunu istemezsin!" diye homurdanan genç adam daha sonra kızın üzerine kapandı. Her dokunuşu acıtıyor, her nefesi örseli-yordu; fakat Ayrin'in umurunda değildi. Bedeninde dolaşan elle-re cevap veren bedeni çığırından çıkmıştı. Aşağıya doğru uzanan güçlü parmaklar eteğini kaldırıp altına ulaştığında genç kızın göz-leri şaşkınlıkla irileşti.

"Burada olmaz!" diyerek kendini kurtarmaya çalıştı. Ondan gelen sadece, "Burada, şimdi!" sözcükleri oldu.

Beline kadar sıyrılan ve altındaki iç çamaşırından kurtulan parmaklar kısa bir süreliğine kendi pantolonunda oyalandı. Genç kızı tutup kaldırarak bacaklarını beline dolamasını sağladı. Kasık-larını onun ıslak ve sıcak kuytularına bastırırken, yüzünü göm-düğü boynunda boğuk bir ses çıkardı. Ayrin yaşadığı şaşkınlık-tan hâlâ kurtulamamıştı. İçini dolduran genç adamın zorlaması karşısında cılız bir inleme bıraktı. Küçük bir çığlık atarak onun omuzlarına sarılıp bacaklarını genç adamının belinin çevresinde sıkıştırdı. Bu daha da yapışmalarına neden oldu. Gözleri hazla kapanan Ayrin, tırnaklarını gömleğinin üzerinden onun güçlü omuzlarına geçirdi. Karşılığında daha sert ve derin darbelerle ha-reketlenen Fahid'den, neredeyse kükremeye eş bir ses fırladı.

"Benimle birlikte gel!"

Ayrin bu emre karşı gelmek istese bile bedeni dinlemezdi.

Esir Yürek

Ayrıca o kadar da bilinci yerinde değildi. Kendini büyük bir sarsıntıyla bıraktı. Genç adam boğuk bir sesle homurdanarak onu takip etti ve alnını kızın arkasındaki kapıya yasladı.

Orada öylece durdukları birkaç dakikalık sürede hiç konuşulmadı. Nihayet Fahid geri çekilip kızın bacaklarını belinden çözererek ayakta durmasına yardımcı oldu. Pantolonunu çekiştirip gömleğini içine koyarken de kızın yüzüne bakmadı.

Ayrın titreyen dizleriyle kapıya yaslanarak, "Artık benimle konuşacak mısın?" diye sordu.

Fahid çatılmış kaşlarının altından ona bakıp kapının koluna uzandı. Ne yani dışarı mı çıkacaktı? Ayrın kapıdan çekilmeden yeniden, "Benimle konuşmayacak mısın? Neden bana bir suçluymuşum gibi davranıyorsun? Ne yaptığımı söyle! Lanet olsun, bana bir açıklama borçlusun!" diyerek çığlık attı.

Fahid uzanıp onun yanağında parmağını dolaştırarak, sanki dokunmak acı veriyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Seninle alakası yok, Sagirah," dedi.

"O zaman neden beni cezalandırıyorsun?"

Fahid'in açtığı gözlerinde ilk defa bir ifade vardı; şaşkınlık...

"Seni cezalandırmıyorum. Asıl cezalandırdığım kişi benim..."

"Neden kendini cezalandırıyorsun o zaman? Nedenini bilmek benim de hakkım!"

Fahid onu omuzlarından tutup kenara çekilmesini sağladı.

"Döndüğümde konuşuruz."

Sonra kapıyı açarak çıkıp gitti. Ayrın onun bıraktığı yerde hâlâ boşluğa bakıyordu. Sonra söylediklerini yeni idrak etmiş gibi peşinden koştu.

"Fahid! Nereden döndüğünde?" Çılgığı koridordan taşarak kapıdan çıkan genç adama kadar ulaşmıştı ama o duraksamadı bile.

"Nereye gidiyorsun? Lütfen, beni böyle bırakma..."

Kapının önünde avaz avaz bağıışı, bahçe kapısından çıkmakta olan arabanın kaybolan görüntüsüne ulaştığında merdivene oturarak nereye gittiğini bilmediği adamın arkasından hıçkırıklarla ağladı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Sonsuzluktan sonrasında da
aşkına ihtiyacım var."

Ritmik hareketlerle sarsılan arabanın içinde, duyguları ölmüş bir bakışla gecenin karanlığını izliyordu. Elinde tuttuğu çantanın sapını kıvrıp бүkerken, aslında iç dünyasının huzursuzluğunu dışa vurduğundan habersizdi.

Ah Tanrım, bir buçuk ay olmuştu! Öylece evden çıkıp gideli ve geride gözleri yaşlı bıraktığı kadını arayıp sormadan geçen bir buçuk ay. Yeniden dolan gözlerini kırpıştırıp yanağından kayan yaş elinin tersiyle sildi. Nereye gittiğini ya da nerede olduğunu bilse çoktan peşine düşerdi. Arkasına bakmadan gittiği gün arabacı Noah eve döndüğünde genç kız onu bekliyordu. Efendisini bir kumarhanenin kapısında bırakmıştı ve genç adam ona gitmesini söylemişti. Cabir'e yeniden haber yollamıştı. Suriyeli, kumarhaneye gitmişti fakat orada yoktu. Daha sonra Sean ve Dante de olaya dahil olmuşlardı. Londra ve neredeyse İngiltere'nin her şehrini aramışlardı. Kütüphaneyi didik didik etmişlerdi. En azından onu bu hale getiren kağıdı bulabilmek amacındaydılar. Ya yakmıştı ya da yanında götürmüştü. Ellerinde hiçbir ipucu veya delil yoktu.

Bu arada Kont iyileşmiş, Kraldan gelen bir emirle tutuklanıp zindana atılmıştı. Cabir eve dönmüştü ve bütün gün amaçsızca dolaşan kızın peşindeydi. Ne zaman dönse, şefkat dolu bakışlarını üzerinde yakalıyordu. Sık sık genç kıızı mı yoksa kendini mi ikna etmek istediği belli olmayan bir sesle, "Dönecek, merak etme. O bizi böyle bırakıp gitmez," diyordu.

Hayat hiç bu kadar ağır ve zor gelmemişti genç kıza. Köleyken bile... Yemek yemeye uğraşmaktan vazgeçmişti. Cabir'in tehditleri olmasa, masaya bile oturmazdı. O yokmuş, sanki hiç olmamış gibi günlük hayatına dönememişti işte. Odasından çıkmamıştı.

JENNIFER ROYCE

Ailesini ziyarete veya kızları görmeye de gitmemişti. Derek ve Will, genç kız ortada görünmeyince, merak edip gelmişlerdi. Onun enkaz bir şekilde olduğunu gördüklerinde, küfredip Fahid'i öldüreceklerini söylemişlerdi. Bulurlarsa tabi...

Ayrin'i eve götürmeye çalışmışlardı ama gidemezdi. Ya dönerse ve onu bulamazsa... Fakat akli başında olduğu zamanlarda geri döndüğünde bulmak isterse arar diye düşünüyordu. Yine de bu evden ayrılanıyordu.

İçini çekerek arkasına yaslandı. Çantasının kıyısından görünen Kraliçeden gelen özel davetiyede parmağını gezdirdi. Bu gece sarayda yapılacak davete katılmaları için bizzat kraliçe tarafından yazılmış ve özel ulakla teslim edilmişti.

Aklı karışmış olan Ayrin, neden böyle bir davete çağrıldıklarını bile anlamamıştı. Hep Fahid'in döneceğini ve açıklayacağını ummuştu. Gitmeyi hiç düşünmemişti, fakat Cabir'in de dediği gibi, özel olarak yazılmış bir nevi emir olan davete katılmazlık edemezdi. Her ne kadar kocası ortalıkta olmasa da bu onun itibarını gölgelerdi.

Araba sarayın bahçesinin sınırlarına girip, taş döşenmiş yolda ilerlemeye başladığında eğilip her kuytusu ışıklandırılmış göz alıcı manzaraya ilgisiz gözlerle baktı. Kendisi gibi pek çok davetli, arabaların ilerlemesini bekleyerek oyalanıyor ve açık pencere-lerden birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Seviyeli, soğuk ve asil görünüyorlardı. Şu an kendini hiç hissetmediği kadar uzaktı bu kalabalığa. Olmak istediği yer burası değildi. Olmak istediği yer yoktu artık. Ortada kalmış, evini kaybetmiş, bir daha yaşama dönemeyecekmiş gibi bir ruh hali içinde kaybolmuştu.

Parmakları mavinin her tonunu barındıran elbisenin kıvrımlarına geçti. İpek kumaşı parçalamayı ister gibi avucunda sıkı. Tiffany onun elbiseye yaptıklarını görse çılgık çılgığa bağırırdı. Şu an yanında olmasını çok isterdi arkadaşının. Günlerce arayıp sormayınca, bir gün kapısında bitivermişti. Ayrin'in haline inanamamış, öfkeden kızmış ve köpürmüş, ağzına geleni söylemişti. Onun omzunda ağlayarak içini dökmesini sabırla beklemişti. Daha sonraki her gün yanındaydı.

Davet geldiği gün de birlikte bahçede oturuyorlardı. Ayrin'in gitmek istemediğini duyunca itiraz edip sürükleyerek alışverişe çıkarmıştı. Bu elbiseyi gördüğünde ise -terzi kadının bir başka müşterisine ait olduğunu ısrarla vurgulamasına rağmen- müthiş

Esir Yürek

bir inatçılıkla terzi kadını ve genç kızı ikna etmişti. O ısrar etmeseydi ve Cabir zorlamasaydı, asla burada olmazdı.

Araba yeniden hareket ettiğinde, nihayet sıkıntılı bekleyişin sona ereceğini düşünerek rahatladı. Fakat arabadan indiğinde, bu defa da merdivenleri kaplayan kalabalığın önünde uzun bir kuyruk oluşturduğunu görerek sıkıntıyla iç çekti.

Yanında, önünde ve arkasında olanların yalnızlığıyla dikkatini çektiğinin farkındaydı. Sean ve Dante, ona balo salonunda eşlik edeceklerini söylemişlerdi. Fahid'in değil de arkadaşlarının bu gece yanında olması ne komikti. İstedığı adam yanı başında değilse, ne anlamı vardı ki kalabalık içinde olmanın.

Bitmek bilmeyen kalabalık sıra nihayet onu merdivenlerin başına getirinceye kadar azaldı. Buraya kadar gelmişse, gururundan taviz vermeyecek bir asaletle bu geceyi atlatacaktı.

Merdivenlerden çıktı. Daha önce görmediği saray koridorlarındaki kalabalığı takip ederek balo salonuna yöneldi. Merdivenin başına geldiğinde, onlarca avizenin pırıl pırıl aydınlığı altında kaynayan renk cümbüşüne baktı. Bir seraya tıktırılmış çiçek bahçesini andırıyordu bu görüntü. Daha fazla oyalanamadan, arkadan gelenlerin beklediğini fark ederek merdivenleri indi. Kalabalık bir insan selinde nereye gideceğini bilemeyen başıboş kuru bir yaprak gibi kalakalmıştı. Biraz sonra fazlasıyla sıcak ve bunaltıcı bir hale geleceğini düşündüğü salonun pencerelerinden birine yöneldi. Bir köşede oldukça havadar bir yerde birkaç saati saklanarak geçirebilirdi.

Fakat anında yanına dikilen iki erkeksi bedenle, bu düşüncesini asla gerçekleştiremeyeceğini fark edip iki adama zoraki gülümседi. Dante ve Sean, koruma gibi iki yanına dikilmişlerdi. Bu kalabalıkta ne zaman onu fark ettiklerini bile bilmiyordu. Göz ucuyla onları inceledi. Bu gece üzerlerindeki siyah kuyruklu ceket, beyaz gömlek ve siyah pantolonla çok yakışıklı görünüyorlardı. Üçü de sessizlik anlaşıması yapmış gibi öylece dikildiler. Kulaklarına gelen dedikoduları dinleyerek birbirlerine alaycı kaş kaldırmalarla arada bir sırıtıyorlardı. Önlerinden geçen genç hanımlara olan ilgilerine bakılırsa, onları yanında çok fazla tutamayacaktı ve bu fazlasıyla güzel bir öngörüydü. Bütün gece onlarla burada dikilmek istediğinden emin değildi.

Sean daha fazla dayanamamış gibi, "Bu gece çok güzelsiniz, Leydim," dedi.

Ayrin başını eğerek, "Teşekkür ederim, Lordum, " diye cevap verdi.

"Ama ben bir Lord değilim." Sonra eğilip Dante'ye baktı. Şüphe dolu bir sesle, "Yoksa öyle miyim?" diye sordu. Dante göğsüne kavuşturduğu kollarını çözmeden ona saçmalama bakışı attı.

"Ne yani haksız mıyım? Sarayda bir baloya davet edilemeyecek kadar sıradan bir adam olduğumu düşünüyordum. Benim gibi bir adamın burada ne işi var diye, sorgulayamaz mıyım?"

"Belki de zamparalığın kralın kulağına kadar gitmiştir ve merak uyandırmıştır." Sözlerini bitiren Dante, son anda genç kızın yanlarında olduğunu fark ederek özür dileyen bir bakış attı. Fakat Sean arsızdı. Kaşlarını kaldırarak sahte bir şaşkınlıkla, "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Ayrin'in yelpazesinin arkasından gelen kıkırdamasını duyunca, gri bakışlarını kıza çeviren Sean'ın bakışları bu defa sahici bir şaşkınlıkla parlamıştı.

"Sen de duydun mu, Dante? Zavallı kulaklarımın işittiği kesinlikle bir kıkırdama sesiydi. Tanrım, sana şükürler olsun! Bütün gece burada surat asacağımızı düşünüp endişelenmeye başlamıştım."

Ayrin, Dante'ye dönerek alayla, "Her zaman böyle midir?" diye sordu. Genç adam acıklı bir sesle, "Daha da beter! Şu an sarayda bir baloda olduğu için çok edepli ve saygılı olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Diğer tarafından gelen ve karşı çıkan homurdanmanın içeriğini duyamasa da, içinde küfürler olduğuna emindi genç kız. Bu iki adam sürekli hırlaşıp, didişerek anlaşıyorlardı galiba. Fazlasıyla zıt karakterdeydiler. Haliyle bu konuşmalar en masum ve usturuplu konuşmaları olmalıydı.

Salona teşrif eden kral ve kraliçe görüldüğü zaman bütün salon sessizliğe büründü. Kalabalık, kurulmuş bir saat gibi aynı anda hareket ederek reverans yapıp selam verdi. İkiye ayrılan kalabalık koridordan onların geçişini izleyen Ayrin, her tarafından asalet akan kral ve kraliçenin çeneleri havada geçişlerine odaklanmıştı. Nihayet yerini alan majestelerine saygılarını sunmak üzere, kalabalık bir insan ordusu tahta doğru harekete geçti. En sona da kalsa yeterliydi. Sıraya girip saatlerce beklemek istemiyordu.

Sonraki bir saati Sean ve Dante'nin birbirlerini iğnelemele-ri, genç kıza da bu atışmaya çekmeye çalışmalarıyla geçti. Birkaç defa dönüşümlü olarak kıza içki almak için ortadan kayboldular.

Esir Yürek

Nedense bu kaybolmalar biraz uzun sürüyordu. Sonrasında selamlama seremonisi sona erince dans başladı. Bir defa Dante ile iki defa Sean'le dans etti. Şu ana kadar gece umduğundan daha iyi geçiyordu.

Kralın tahtından kalkmasıyla çalan gong, seslerin kesilmesine ve dansın durmasına neden olup bütün başlar o yana döndü.

Kral III. George yanında oturan kraliçenin elinden tutarak ayağa kaldırdı. Avucundaki eli dudaklarına bastırdı. Kalabalığa döndüğünde mutlu bir adam görüntüsü çiziyordu.

“Sevgili konuklarım, bu gece burada bizimle birlikte bulunan bütün herkese hoş geldiniz demek istiyorum.”

Bir an susup başlayan uğultunun bitmesini bekledi. “Aslında bugün aranızda bulunan üç centilmeni sizlerle tanıştırmak amacındayım. Bu güne kadar denizlerde gemilerimize ve diğer ülke gemilerine bela olup, pek çok can ve mal kaybına neden olan korsanlarla yaptıkları mücadelede, devletimizden tek pound yardım almayarak savaşlarını sadece kendi imkânlarıyla sürdürmüşlerdir. Artık gemilerimiz korkusuzca denize açılabilir, ticaret yapabilir, köle olarak kaçırılan pek çok insan evine dönebilir. Bu nedenle bu gece sevgili Kraliçem ve ben onları ödüllendirmek amacıyla buraya davet ettik.”

Yanına eğilen adama duyuru yapması için isimleri söylerken, Ayrin yanında donup kalmış iki adamdan yayılan buram buram şaşkınlığın farkındaydı. Çünkü kendisi de aynı durumdaydı.

“Lord Logan Anderson, Bay Dante Conner ve Bay Sean O’Sullivan!”

Sean ve Dante yanlış duyduklarına emin birbirlerine bakarken Ayrin tam ortalarında onların bakışmasını görmüyordu bile. Fahid yoktu! Majesteleri huzuruna gelmesini bekliyordu. Bunu nasıl atlatacağından emin olamayarak, gözlerini uğultulu bir beklentiye giren kalabalığın üzerinde dolaştırdı.

İki adam nihayet hareket etmeyi akıl etmiş gibi kızın yanından ayrıldılar. Açılan kalabalık onları Kral ve Kraliçenin huzuruna kadar götürmüştü. Herkesin beklenti içinde çevrede dolaştırdığı bakışları ismi söylenen üçüncü kişiyi ararken, Ayrin başını eğerek gözlerini yere dikti. Sonra sessizlik, yeniden yükselen fısıltılar ve uğultu...

Kahretsin! Ayrin sanki bu durumun suçlusu kendisiymiş gibi omuzlarına yüklenen ağır sorumluluk altında eziliyordu. Taht ta-

rafından ses gelmemesi, hâlâ genç adamın beklendiğinin göstergesiydi. Burada olmamalıydı! Majestelerinin davetine cevap vermemesinin yaratacağı skandalı ve sonrasında bunun genç adama vereceği zararı birebir yaşaması gerekmiyordu. Hiçbir bahane bu saygısızlığı affettirmeyecekti. Özellikle karısı olarak bu duruma müdahale bile edemezken, Fahid'in saygınlığını korumak için ettiği yeminin altında kalmıştı. Kocası yokken onun onurunu koruyamıyordu.

Görüş alanına giren siyah pırıl pırıl çizmeye yutkunarak baktı. Kim olduğunu merak etmesi için yüzüne bakmasına gerek yoktu. Varlığı anında bütün sinir uçlarını uyarmış; ona has o özel kokusu, bedenini, ruhunu sarıp sarmalamıştı. Başını kaldırıp yüzüne bakmaya korkuyordu. Hayır, ona sarılıp güçlü bedenine yaslanmak ve avaz avaz ağlamak istiyordu!

Uzanan eli görüş alanına girdiğinde özlediği boğuk ses, "Sagirah?" diye fısıldayıp parmakları bu eli kavramak için kıpırdadı. Sonra bu kalabalık alanda, Kraliyet tarafından beklenen adamın hâlâ cevap vermesi için oyalandığını fark ettiği zaman başını kaldırıp ona baktı. Gözlerine, ruhuna, yüreğine kendisinden herhangi bir duygu kırıntısı olup olmadığına baktı. En derinlerden yüzeye doğru parlaklığı gittikçe artan bu bakışlarda sadece kendini gördü genç kız. Onun cevabını beklerken, gerekirse sabaha kadar sabredeceğini işaret eden kararlılığını da gördü. Elini kaldırıp onun güçlü avucuna bıraktı. Özleyen bedenine kavuşmuş olmanın mutluluğu, yüreğini göğsünün içinde çıldırtıcı bir şekilde dans ettirmişti.

Fahid için beklenti dolu dakikaların hiç bu kadar korkulu ve sancılı geçtiği olmamıştı. Önünde durduğunda o güzel yüzünü kaldırıp bakmaması, elini uzattığında tereddütlü davranması ve hemen cevap vermemesi yüreğinin bir anlığına atmaya durdurmasına sebep olmuştu. Nihayet beyaz eldiven içindeki küçük narin elini avucuna koyduğunda, tek isteği onu buradan alıp kaçırmak ve kendisine ait olan o dünyada sonsuza kadar saklamaktı. Ciğerleri acıyınca nefes almayı bıraktığını fark ederek içine salonun sıcak ve bunaltıcı havasını çekti. Bu iyi olmuştu. Aynı zamanda çok yakın durduğu, aşına olduğu ve üzerine sinen o bildik kokunun da ciğerinin her noktasına dağılmasını sağlamıştı. Birden onunla dolduğunu ve hâlâ kendisine ait olduğunu düşündürmüştü. Bu bir nebze de olsa rahatlamasına neden oldu.

Esir Yürek

Genç kızın elini kaldırıp dudaklarına götürerek, onun titreyen bedeninden gelen ürpermenin kendi bedenine geçişini memnuniyetle hissetti. Koluna yerleştirip yürütmesi için zorlayarak arkadaşlarının durduğu tahtın hemen önüne kadar isteksiz olduğunu bildiği adımlarına eşlik etti.

Ayrin, yanında yürüyen adamın güçlü varlığını her an, her noktasında duyumsarken, çenesini kaldırıp karşıya bakarak gözlerinin ona kaymasına izin vermedi. İçin için kaynayan kırgınlığını, kızgınlığını, özlemini ve ona olan aşkını ise bastırmak zorundaydı. Üzerine odaklanan bakışların bir saniye bile ayrılmadığının farkındaydı. Oysa onun, yaklaştıkları tahtta oturan Kral ve Kraliçenin bu harika jestine yoğunlaşması gerekiyordu. Fakat genç adam şu an yanında olan kadın daha önemliymiş gibi bakarak diğer her şeyi silikleştirmişti.

Nihayet Sean ve Dante'nin yanında durduklarında reverans yaparak selam verdiler. Hemen yanında duran Sean'ın sıkıntıyla dişlerinin arasından, "Gelmeniz neden bu kadar uzun sürdü?" tıslamasını işittiğinde ise gülmek için kıvrılan dudaklarına son anda engel oldu. Lanet olası adam, sanki her şey normalmiş gibi konuşuyordu ve bu gerçekten de komikti.

Kralın konuşmasının başını kaçırmıştı ve ne dediğini duyduğunda, yani anladığında hayretle bakışlarını majestelerine çevirdi.

"...Bu nedenle bu üç centilmeni Dukalık unvanı ile ödüllendirmek istiyorum."

Ayrin şu an yaşadığı şaşkınlığın, diğer üç adamın yaşadığı şaşkınlığın yanında bir hiç olduğunu biliyordu. Onlardan gelen şaşkınlık homurdanmalarını sadece kendisinin duyabiliyor olmasına memnundu.

"Lord Anderson..." Fahid, isminin söylenmesi üzerine bir adım ileri çıkıp tek dizini yere koyarak çöküp başını eğdi.

"Northumberland Dükü unvanı ile birlikte bu dukaliğe ait araziler, kale ve şatolar, unvanın taşıdığı bütün gelirler bundan böyle size ve sizden sonra gelecek nesillerinize Kraliyet tarafından hediye edilmiştir."

Kral George uzatılan kılıcı alarak genç adamın önce sağ omzuna sonra sol omzuna ve daha sonra başına dokundurdu. Fahid'in ayağa kalmasıyla Kraliçe yaklaşıp elinde tuttuğu dukalık arması olan broşu yakasına taktı.

Selam veren Fahid, Kraliçenin elini dudaklarına götürüp değ-

JENNIFER ROYCE

direrek teşekkür etti. Yerine geçtiğinde bu defa adı söylenen kişi Sean'di. Aynı seremoni devam etti.

“Sean O’Sullivan; Leinster Dükü unvanı ile birlikte bu dukaliğa ait araziler, kale ve şatolar, unvanın taşıdığı bütün gelirler bundan böyle size ve sizden sonra gelecek nesillerinize Kraliyet tarafından hediye edilmiştir. ”

“Dante Conner; Edinburgh Dükü unvanı ile birlikte bu dukaliğa ait araziler, kale ve şatolar, unvanın taşıdığı bütün gelirler bundan böyle size ve sizden sonra gelecek nesillerinize Kraliyet tarafından hediye edilmiştir. ”

Unvanla ilgili merasim devam ederken, salonda bulunanların asaletin bu kadar ayak altına düşmemesi gerektiğiyle ilgili dedikodularla kaynaması ve bu fısıltıların ortada bulunan üçlüye kadar ulaşması Ayrin’e, her an patlamaya hazır üç tane barut fıçısının ortasında durduğu hissini yaşıtıyordu. Kıskaçlık kokan bu dedikodulara aldırış etmemesi için elinin yanında duran güçlü ele dokunarak açık avucunun içine yerleştirip sıkıttı.

Fahid önce küçük dokunuşu hissettiğinde sadece kazara olduğunu düşündü. Fakat sonra avucuna küçük bir serçe gibi sığınmaya çalışan elin varlığı, dönüp onun o güzel yüzüne bakmasına neden oldu. Avucundaki zarif parmaklar güçlü bir şekilde parmaklarına dolanıp sıkıttı. Bu hareket onun yanında olduğu mesajını içeriyordu. Duygu yüklü bir şekilde dokunan parmakları hiç bırakmayacak şekilde sıkıca tuttu.

Tören bitip dans ve eğlence yeniden başladığında, Fahid genç kıza eğilip, “Hadi, gidelim buradan,” diye mırıldandı. Fakat Ayrin daha cevap vermeden Kraliçe onlara yaklaştı. Bu durumda herhangi bir yere gitmeleri mümkün değildi.

“Ekselansları eşinizi tanıştırmadınız.”

Fahid özür cümlesi mırıldanıp, “Majesteleri, Leydi Ayrin, eşim,” diyerek takdim edince Kraliçe Margaret gülümseyip, “Düşes Ayrin demek istediniz her halde,” diyerek, henüz yeni elde ettiği unvana alışamamışlığıyla eğlendi.

Genç adamın şu an umursadığı bir konu değildi. Yanındaki kadın dışında da aklı, bedeni ve yüreği herhangi bir şeyle ilgilenmeyi reddediyordu. Sadece gülümsemekle yetindi.

Esir Yürek

“Düşes, Ekselansları bana kaldığınız zor durumdan bahsetti.”

Ayrin kaşlarını kaldırarak Fahid’e bakıp hangi zor durum der gibi gözlerini devirdi. Genç adamsa herhangi bir açıklamada bulunmayınca, Kraliçe Margaret araya girip, “Kaçmalarına yardım ettiğiniz Leydilerden ve onların şu an saklandığı evde toplum dışı yaşamalarından söz etti,” diyerek konuya açıklık getirdi.

Ayrin gözlerini kızgınlıkla çevirerek ona dehşetle bakıp, “Bunu nasıl yaparsın?” diye fısıldadı. Ondan cevap gelmeyince utançla karşısındaki kadına döndü.

“Özür dilerim, Majesteleri. Ekselansları sanırım çenesini tutamamış.”

Margaret bir kraliçeden beklenmeyen bir tavırla kahkaha attı. Çevrelerinde olanlar üçlü arasında geçen eğlenceli konuşmayı duyabilmek amacıyla biraz daha yaklaştılar.

“Amacım karı koca arasında tatsızlığa sebep olmak değildi. Sadece onları bu gece cemiyete takdim edeceğimi söylemek istedim.”

“Böylesi bir yardımı neden yapıyorsunuz majesteleri? Sakın yanlış anlamayın, nankörlük etmek istemiyorum; fakat sizin de bildiğiniz gibi onlar geri dönseler bile dışlanılacak bir eylemde bulundular.”

Margaret göz ucuyla Fahid’e baktı.

“Eşiniz karşılığını ödeyemeyeceğim bir iyilik yaptı, benden tek ricası ise sizi bu zor durumdan kurtarmamdı. Bu gece, bu genç hanımları kabul edeceğim ve onlara iltifatlar yağdıracağım. Hatta ilgi gösterdikleri centilmenler varsa, evlenmeleri için teşvik edeceğim. Bu cemiyetin asla görmezden gelemeyeceği tek şey... Artık iç huzuruyla evinize dönebilirsiniz.”

Ayrin’in şaşkın bakışları arasında, ikisine iyi eğlenceler dileyerek uzaklaştı. Onun arkasından bakan genç kadın biraz ileride Demir Leydinin çevresinde üzgün bir şekilde duran kızları görünce, oraya doğru gitmek istedi; fakat Fahid bileğinden tutup durdurdu.

“Onlarla Majesteleri ilgilenecek.”

“Orada olmalıyım ama.”

“Onlara yeterince yardım ettin. Bundan sonra başlarının çaresine bakabilirler. Toplum ve aileler gerekli dersi almışlardır umarım.”

Genç kızın daha fazla oyalanmasına izin vermeden, elini kendi koluna yerleştirip salonun çıkışına doğru yürümeye başladı.

“Seninle hiçbir yere gelmiyorum!”

Elini çekmeye çalışınca, genç adam bedeni ve kolu arasına sıkıştırıp onu engelledi. “Ama geleceksin, sevgilim. En azından açıklamalarımı dinlemek için.”

“Açıklama yapmak için çok geç kaldın! Şimdi elimi bırak, gidip eğlenmek istiyorum!”

“Ben gelmeden de eğlendiğini sanmıyorum. Cabir zorlamasa burada bulunmayacaktın.”

“Geldikten sonra eğlenceli olduğunu fark ettim. Özellikle iki yakışıklı kaptanın refakatinde oldukça güzel zaman geçiriyordum.”

Aniden duran Fahid gerginleşen bedeniyle Ayrin’e döndü. Öfkeyle şekillenen kaşlarının altında gözleri kıskançlıkla parlıyordu.

“Seninle flört mü ettiler?”

Ayrin umursamazca bakışlarını onun yüzünden çekip kalabalık salonda öylesine dolaştırdı. Fahid’s e lin i, kol kıvrımında duran elin üzerine koyup sıkarak dikkatini yeniden kendisine çekmeye çalıştı.

“Seninle flört mü ettiler dedim?”

Genç kız parlayıp aniden bütün sinirlerinin kızgınlıkla tutuşmasına neden olan bir atakla bakışlarını ona çevirdi. “Bu seni neden ilgilendiriyor ki? Sen bir buçuk ay önce beni terk edip gittin!”

“Sana geri döneceğimi söyledim!”

“Ben de bu söze inanmalıydım ve endişelenmeden beklemeliydim, öyle mi? Sen de şimdi benim şu sözümü dinle. Ne yaptığım seni ilgilendirmiyor! Madem ki bundan sonra açıklamaların önemi yok, kendimizi ifade etmeye çalışmaktan vazgeçelim!”

“Sagırah, bu tartışmanın ne yeri ne de zamanı!”

“Konuyu ben açmadım! Ayrıca çekip giden de ben değilim!”

Fırlıçındı, aksice davranıyordu ve huysuzluk ediyordu; biliyordu. Ama şu an öylesine doluydu ki anlayışlı olmak hiç içinden gelmiyordu.

“Pekâlâ, şu an benimle geliyor musun yoksa seni omzuma atıp skandal yaratarak mı çıkarmalıyım?” diyerek tıslayan kızgın Fahid’den uzaklaşmaya çalıştı. Ama elini sıkıca tutan gergin parmaklar buna izin vermedi.

Genç kız asık suratla onunla yürüyeceğini belirten bir bakış attı.

Esir Yürek

Kalabalığın arasından konuşmadan geçtiler. Aynı şekilde koridorları ve merdivenleri indiler. Arabanın beklediği yere doğru yürürken, ikisi de birbirlerinin bedeninin fazlasıyla farkındaydı ve etkilenmişlerdi.

Fahid kapıyı açarak onun arabaya binmesine yardım ettikten sonra kendisi de bindi. Karşısına oturmak yerine yanına oturdu. Ayrin temas eden bedenden kaçınmak için pencereye yaklaştı. Onu seviyor olması affedeceği anlamına gelmiyordu.

“Bu gece çok güzelsin. Seni özledim, Sagirah!”

Pis yılan! Seksi boğuk sesiyle güzel sözler söylediğinde heyecanlandığını biliyordu ve bu avantajı ona yaklaşmak için kullanıyordu. Cevap vermeden pencereden dışarıya bakıyormuş gibi yapmaya çabaladı. Kulağına okşarcasına dokunan temas, oradan boynuna ve oradan da açık omuzlarına indiğinde, kendini geriye çekerek pencereye yanaşırken, “Bana dokunma!” diye çemkirdi.

Bu söz Fahid’in sabır bardağını taşıran son söz olmuştu. Kendine çektiği kızın saçlarından tutarak hoyratça dudaklarına kapandı. Dokunuşları özlemle sertleşmiş, kolları arzuyla gerilmişti. Çelikten bir çember gibi kızı sarıp kendine çekerek bacaklarının arasına sıkıştırdı. Kıpırdamasına izin vermeden ve nefes alma imkânı bile tanımadan öpüşünü derinleştirdi.

Ayrin’in onun gücüyle baş etmesi imkânsızdı. Bu nedenle öfke ve arzuyla karşılık verirken aynı anda hırsla dudağına dişini geçirdi. Ondan gelen acı ve zevk dolu inleme tatminle dolmasına neden oldu. Geri çekilen Fahid’in dudağından sızan kanı gördüğünde birazcık bile pişman olmadı.

Genç adamın hırıltılı bir sesle, “Demek kan istiyorsun öyle mi, vahşi kedi? Beni çiğ çiğ yemek isteyecek kadar özlemene sevindim,” demesi üzerine kollarını boynuna dolayıp, yeniden dudaklarına yapıştı. Yolculuk biraz daha devam etseydi, arabanın alev alması kaçınılmazdı. Hırpalayan, örseleyen öfke ve arzu ateşi nefes alacak kadar bile yer bırakmamıştı.

Arabanın durduğunu ilk fark eden Fahid oldu. Geri çekilip onu kucağından koltuğa bıraktı. Kızın sersemlemiş ve kendine gelememiş bakışlarını gördüğünde, kendinden memnun bir tatminle gülererek arabadan indi. Ayrin’i kolundan çekip omzuna attı. Cılız ciyıklama ve karşı koymadan baş aşağı sallanıyor oluşunu hâlâ içine düştüğü şoktan kurtulamadığına yordu.

JENNIFER ROYCE

Merdivenleri çıkıp açılan kapıdan içeriye girdiğinde, antreden geçmekte olan Cabir'le burun buruna geldi. "Ne o saraydan kız mı kaçırıyorsun. Hamlet?"

Fahid yanından geçerken, "Opera ve tiyatroyu birbirine karıştırıyorsun. Cabir? Ben sadece Hırçın Kız'ın kocasına karşı geldiğinde, alacağı ders oyununu sahneliyorum. Hamlet'le birazcık benzerliğim olduğunu itiraf edebilirim ama," diyerek duraksamadan yanından geçip merdivenleri tırmandı.

Bu arada Ayrin'in yumruğunu sırtında hissederek sırttı. Arından onun pis yılan dediğini duyunca sırtışı genişledi.

Yatak odasından içeri girerek genç kızı odasının ortasına bıraktı. Kapıyı kapanıp döndüğü zaman onun öfkeli gözlerle kendisini izlediğini görünce, kurnaz bir panter gibi üzerine doğru yürüdü. Adımları yavaş ve çekici, duruşu asla avından vazgeçmeyeceğini belirten bir kararlılıktaydı. Ayrin kaşlarını kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Genç adamın bakışlarının belirginleşen göğüslerine kayması ve ihtirasa kararması hoşuna gitmiş ve dudaklarının ucu tatminle kıvrılmıştı. Fakat hâlâ üzerine doğru yürümeye devam eden Fahid'in etkisinden çıkmak için geri adım attı. Adam hâlâ gelmeye devam edince bir adım, bir adım daha geriledi. Nihayet koltuğa dayanan bacakları kıvrılınca oturmak zorunda kaldı. Lanet olası adam korkutmak ister gibi üzerine eğilip koltuğun kolçaklarına elini koydu.

"Şimdi Sagirah; sen ve ben, burada, kendi özel alanımız içinde, istediğimiz kadar tartışabilir, kavga edebilir ve konuşmak istediklerimizi anlatabiliriz."

Ayrin onun sıcak nefesinden uzaklaşabilmek için geriye yaslandı. Kolları hâlâ göğsünde ve somurtan bir çocuk gibi göründüğünün farkında olmadan, "Seninle konuşmak istemiyorum. Cüsse farkımızı göz önüne alırsak, kavga ettiğimizde yenileceğimi baştan biliyorum. Bu nedenle kavgaya girmeyeceğim. Son olarak açıklamalarını kendine sakla! Gitmeden önce sana bu fırsatı verdim, hatta yalvardım, fakat önemsiz bir paçavra gibi bir kenara fırlatıldım. Şimdi gelmiş, kocam olduğunu dayatan bu adama, bir buçuk ay önce de senin karındım ve bir açıklamayı hak etmiştim diyorum!" diye tısladı.

Genç adam doğrulurken, "İstemesen de beni dinleyeceksin!

Esir Yürek

Orada oturup anlattıklarımı dinledikten sonra istemezsen benimle hiç konuşma!" dedi.

Elbette istiyordu. meraktan ölüyordu ve kızgınlığını onun başına bulduğu ilk şeyi fırlatarak göstermek istiyordu. Yine de büyük bir erdem gösterip, çenesini tutarak burnunu dikti.

Fahid üzerindeki cekete daha fazla dayanamamış gibi çıkartıp fırlattı. Boyun bağı ve yelek de ceketin üzerine düştü. Nereden başlayacağını bilememiş gibi odada dolaşırken, saçlarını bağlayan kurdeleyi de çözüp parmaklarını arasından geçirdi. Büyük bir dikkatle onu izleyen Ayırın'ın parmaklarını arasına sokmayı delice istediği saçlarını dağıtıp omzuna dökülmesini sağladı.

"Pekâlâ, en başından başlamalıyım. O gün bulduğumuz belgede geçen isim Raul Anderson'du."

Genç kızın bakışlarını görünce. "Evet. şu an kullandığım isimle aynı," diyerek başını salladı. "Bu en son bekleyeceğim. hatta hiç beklemediğim bir isimdi! Kralın ismi bile çıksa bu kadar şaşırmazdım. fakat o olmazdı... Hayatımda uğradığım en yıkıcı ihanetti! Kalbim cam gibi dağılıp parçalara ayrıldı. Yıllarca yanımdaydım, babam yerine koyduğum adam. hayatta değer verdiğim tek varlığı; seni, bana veren adam... Özgürlüğümü bağışlayan adam... Bütün mal varlığını hiç düşünmeden hediye eden adam olamazdı! Bu ihanetin içinde olmasını istemediğim tek kişiydi o. Ama lanet olası o kâğıdın üzerinde ismi yazıyordu! Ailemin katledilmesi emrini vermişti. Beni korsan gemilerine köle olarak satmıştı. Bir insan nasıl böylesine alçak ve ikivüzlü olabilir anlamıyordum!"

Bu kadar zaman sonra bile olayları anlatırken ihanete uğramanın dehşetini yaşıyormuş gibi hareket ediyor. ellerini savuruyordu.

"Bir tarafta ona duyduğum kin ve nefret. diğer tarafta altın-da ezildiğim minnettarlık! Hangisini seçmeliydim? Seni bana vermesi, yaptığı her şeyi affettirir miydi? Affettirmeli miydi? Ya özgürlüğümün bedeli onu affetmekse... Peki, ailemin başına gelenler, geçmişte yaşadığım acıyı ve işkencenin hesabı sorulmalı mıydı? Lanet olsun. Sagirah! Delirmek üzereydim! Öylesine çığırından çıknıştım ki sana ve çevredekilere zarar vermektan korktum! Bütün yaşadıklarımın acısını senden çıkarmaktan korktum! Öylesine çaresiz ve ikilemdeydim ki o an hiç kimseyi düşünebilecek durumda değildim! Yapabildiğim tek şey senden

JENNIFER ROYCE

uzakta durmak ve düşünebilmek için kendimi kütüphaneye kilitlemektir!”

Parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. Ensesine indirdiği elini kasılmış boynunda tuttu bir süre. “Sonra sen geldin, sesini duyduğumda sadece içinde olma özlemiyle kavruldum. Bana her şeyi unutturabilecek tek yerdi çünkü... Benim unutmaya, hissetmemeye o kadar ihtiyacım vardı ki... O gün seni öyle incittikten sonra...”

Ayrın onun son sözlerini duyunca itiraz etti. “Beni incitmedin. kırılabilir narin bir gül dalı değilim. Sonrasında yaptıklarından incindim, konuşmadan çekip gitmeden...”

“Ne olursa olsun, sana o şekilde davranmamalıydım!”

“Lanet olası adam, beni dinlemiyor bile! İllaki açık açık itiraz etmem mi gerekiyor? Evet, hoşuma gitti! Bayıldım, tamam mı?”

“Gerçekten hoşuna mı gitti?”

Ayrın onun gözlerinde parlamaya başlayan karanlık arzuya yerinde kıvrınmamak için kendini zor tuttu. Aksi bir sesle ve utançtan kızarmış yanaklarla, “Bir daha söyletmezsin. Şimdi başladığın konuşmayı bitirsen iyi olur,” diye homurdandı.

Onun, “Belki de biraz ara vermeliyiz. Geriye kalanını sana yataкта da anlatabilirim,” diyerek kurnazca yaklaşması üzerine elini kaldırıp durdurdu.

“Yatak yok! Önce bana neler olduğunu anlatacaksın, sonra seni affedersem belki o yatağı benimle paylaşırsın. Uyumak için olduğunu da belirtiyim. Affetmezsem uzun bir süre tek başına yatmak zorunda kalacaksın.”

“Aman Tanrım! Benim Sagirah’ım, bana karşı koyuyor! Bu inanılmaz, fakat beni engelleyebileceğini sanmıyorum, tatlım. Son cümlemlerle birlikte o yatağa altımda kıvranıyor olacaksın.”

“Bunu göreceğiz, değil mi?” Onun seksi gülüşünü duyduğunda bu sözlerle kendisi bile inanmadı. Kesinlikle daha dokunmadan bile, onun için yalvaran bir bedeni varken ne kadar kararlı olabiliyordu ki...

“Pekâlâ, dediğin gibi olsun... O gün paylaştığımız, senin bayıldığın, benimse deliye döndüğüm o muhteşem sevişmemizden...”

Ayrın onun söylediği şehvetli sözcüklerle kulaklarına kadar kızardı. Oyuncu bir sinsilikle o anları anlatırken genç kızı baştan çıkarmaya çalışıyordu.

Esir Yürek

Bu nedenle, "Fahid!" diyerek çemkirdi.

Genç adamsa anlamamış gibi kaşlarını kaldırıp çapkınca sırıttı. "Ne? Anlatmamı istemiştin, işte anlatıyorum."

"Bizimle ilgili fazla detaya girme! Devamını anlat."

"Nasıl istersen, sevgilim. Evden ayrıldıktan sonra ilk önce gemilerden birine atlayıp Mısır'a gitmek vardı aklımda. Sonra bunun birkaç günü alacağını düşünerek, kalkmaya hazır gemi olup olmadığını öğrenmek için gemicilerin takıldığı kumarhaneye gittim. Akşamüzeri kalkacak bir gemi olduğunu duyunca ona binmeye karar verdim. Eve geri dönmek istemedim. Seni incittiğimi düşünürken ve konuşmaya hiç hazır değilken buraya dönemedim."

"Mısır'a gittin yani? Geçmişine... Köle olduğun o yıllara ve ülkeye? Senin aklından zorun mu var? Boynundaki o dövmeyle senin özgür olduğuna inanmayabilirlerdi ve yeniden ayaklarına o zinciri geçirebilirlerdi! Seni lanet olası adam! Ben burada meraktan deliye dönerken, sen asla geriye dönemeyebildin!"

"İşte böyle tepki vereceğini bildiğim için sana nereye gittiğimi söyleyemezdim. Açıklama yapmazsam, daha az üzüлp endişelenecektin."

"Daha az üzüлmek mi? Daha az üzüлmenin nasıl bir duygu olduğunu bana açıklar mısın?" Sesi öyle bir tınıdaydı ki sanki dersini yüzüyorlarmış gibi bir acıyla çıkıyordu.

"Dur da ben sana açıklayayım! Her gün sabah uyanmak için bir amacın kalmaz! Yüreğin her dakika, her saniye acıyla parçalara ayrılır, gözlerinde yaşlar kurusa da ağlamaya devam edersin! Çaresizce haber alacağın her günü özlemle kıvranarak beklersin! Sence bu tür bir acının daha azı var mıdır? Söyle bana, daha azı nasıl olur!"

Fahid, gittikçe artan en son çığlık derecesine ulaşan genç kızın sesi odayı kapladığında ve gözlerindeki yaralanmışlığı gördüğünde iki adımda ulaştığı bedene sarılıp göğsüne çekti.

"Özür dilerim, elbette yok! Sevgilim, özür dilerim." Kollarında hıçkıran Ayrin nihayet çözülmüştü, artık durdurmak zorunda olmadığı gözyaşlarının özgürce akmasına izin veriyordu. Göğsünde ağlarken boğuk bir sesle, "Aman Tanrım! Ben seni beklerken asla dönmeyebildin. Geri gelemeyebileceğini düşünmeden, sana kızgınlıkla geçirdiğim günlerin sonsuza kadar devam edebileceğini düşündükçe..." Hıçkınkılları yükselirken Fahid onu nasıl

JENNIFER ROYCE

teselli edeceğini bilemeyerek sırtını okşuyordu.

"Sagirah buradayım artık, tamam..."

Genç kız doğrulup yumruklarını göğsüne geçirdi.

"Seni aptal, ahmak, lanet adam! Geri dönmeyebilirdin!"

Onun göğsüne inen yumruklarını tutup avuçlarına hapsetti. Gözlerine bakmasını sağlayarak, "Ama buradayım. Senin aşkının gücüyle hiçbir şey olmadan geri döndüm. Benim koruyucu meleğimsin, unuttun mu?" derken duygusal ve âşık bir adamın bakışlarına sahipti.

"Seni kaybetmek istemiyorum!" dedi Ayrin yaralı bir sesle. "Bir daha şu son bir buçuk ay gibi ayrılığın ve hasretin karanlığında boğulduğum zamanları yaşamak istemiyorum. Sensizliğin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Yüreğimi ve ruhumu sonsuza kadar kaybettiğimi sandım."

"Sensizliğin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum!"

Parmakları tüy kadar hafif dokunuşlarla yanağında dolaşarak gözyaşlarını sildi. Gözleri... Ah, o gözleri... Öylesine bir bakışla doluydu ki... Sanki bakarken bile incitmekten korkarmış gibi... Değdiği her yere izini kazırmış gibi...

Daha fazla ayrı kalmak acı veriyordu, uzanıp dudaklarına kapandı. Sevgisini ve tüm aşkını dudaklarında toplayıp içine akıtarak öptü. Fahid'in elleri önce omuzlarında sonra sırtında gezinmeye başladı. Elbisesinin bağcıklarına ulaşan parmakları itiraz tanımaz bir kararlılıkla hareket etmeye başladı.

"Bırak da sana sahip olayım, sana doayım, daha sonra istediğin her şeyi itirazsız anlatacağım fakat şimdi sana ihtiyacım var. İçinde olmaya, en derinlerine kadar bana ait olmana ihtiyacım var!"

Nefes nefese söylenen sözler mırıltı halinde ve boğuktu. Genç kızın her noktasında yakıcı izler bırakarak kulağına, boynuna ve oradan göğüslerine doğru ilerliyordu. Ayrin'in cevap vermesine fırsat bırakmadan, elbiseyi üzerinden çıkartarak kucakladığı gibi yatağa götürdü. Biraz önce belki diyen kızıdan geriye sadece inlemeler ve lütfenler kalmıştı.

Ayrin kendini çıplak olarak yatakta buldu. Hemen arkasından onun - ne ara soyunduğunu bile görmemişti -sıcak bedenini bedeninin üzerine kapanmasını ve her noktasını öpücüklerle boğmasını kendinden geçerek hissetmişti.

Özlemin verdiği bir acelecilik, sertlik ve ateşle seviştiler. Do-

Esir Yürek

kunmalar hemen kayboluverecek, öpüşmeler bitip tükenecek, inlemeler ve çığlıklar sonsuza uzanacak kadar hasret doluydu. Sonunda terli bir şekilde birbirlerinin içinde kaybolup binlerce parçaya ayrıldılar ve yeryüzüne düşüşleri ışıklı, sersemlemiş, renkli bir yağmurla oldu.

“Mısır’a kadar süren yolculuk cehennem azabıydı. Hiçbir kararım yoktu. Sadece gidiyordum. Karşısına geçip neden demeye ihtiyacım vardı. Bir an onu ellerimle boğarken, diğer bir an onun tarafından sırtımdan bıçaklandığım rüyalar görüyordum. Uyuyamadım, yemek yiyemedim. Onu düşünmeyi bıraktığımda, seni bırakırken gözlerinde gördüğüm bakış beni mahvediyordu.”

Ayrın’i göğsüne çekerek, hikâyesinin geriye kalanını anlatmaya devam ediyordu. Genç kız ise sessizce onu dinliyordu.

“Beni karşısında bulduğunda hiç şaşırmadı. Sadece, ‘Bekliyorum.’ dedi.” *‘Bir gün buraya geleceğini, benden hesap soracağını hatta ölümümün ellerinden olacağımı biliyordum.’*

Sorularımın hepsi dudaklarımda donup kaldı. Kendimi engellemek için insanüstü bir güç sarf etmesem soruları ve cevapları beklemeden gırtlığına yapışabilirdim.

“Neden?” diye sorabildim sadece.

“*Otur anlatayım.*” dedi, fakat oturamayacak kadar öfke ve nefret doluydum. Ayağımda beni tutan minnettarlık prangası olmasa işini bitirir, geri dönerdim.

“Babanla ortaktık. Ben güçlü bir adamdım, o ise namuslu ve dürüst. İyi bir ikiliydik. Kont Vidal yanımda çalışıyordu. Babanın aldığı bir maden ocağını işletecek kadar parası yoktu, bu sayede ortak olduk. Normalde benim o tür işlerle alakam yoktur. Ben daha çok devlet için çalışmayı severim fakat babana saygı duyardım, hem de çok. Böylece Kontla baban ilk defa birlikte çalışmaya başladılar. Maden sorunsuz işliyordu ta ki aradan bir süre geçtikten sonra baban bana gelerek, yaptığım alçaklığı fark ettiğini söyleyene kadar. Yemin ederim ne söylediğini bile anlamadım. Elinde belgeler olduğunu, bütün o maden ocaklarını artık üretim yapamaz duruma gelmiştir diyerek, bedavadan kapattığını söyledi. Suratıma geçirdiği yumruktan sonra evimi terk etti. O gittikten sonra her şeyi en ince ayrıntısına kadar inceledim, ama babanın suçlamasıyla ilgili herhangi bir kayıt yoktu. Kontu çağırdım. Alçak herif bütün bunları bizim için yaptığını söyledi. Aslında ucuza kapattığı madenlerin kapasitesi çok fazla olduğunu. Söy-

JENNIFER ROYCE

lediğine göre bu şekilde ülkenin her yerinde madenlere sahip olmuştuk. Hepsi kendi adınaydı, bu nedenle bende herhangi bir belge görünmüyordu. Ona bir hafta içinde her şeyi halletmesini yoksa onu bir böcek gibi ezeceğimi söyledim. Yanlış anladığını düşünmüyorum. Birkaç gün sonra ailenle ilgili haberleri okuduğumda, nasıl hallettiğini anladım. Tanrım, Fahid! Bu hayatımda yaşadığım en büyük vicdan azabıydı! Kont benim sözlerimle onu yönlendirdiğini söyledi. Hiçbir şey yapamadım. Hükümetten beni Mısır'a göndermesini isteyerek ailemle gelip buraya yerleştim. Fakat yaşadığım suçluluk asla peşimi bırakmadı. Karımı ve oğlumu kaybetmem suçumun ağır bedeli oldu. Bir daha İngiltere'ye dönmedim, dönmeyi bile düşünmedim. Sonra sen geldin. Farklıydın, bir köle gibi davranmıyordun. Seni oğlumun yerine koydum. Araştırma yapması için birini tuttum. Bana gelen bilgiler nihayet borcumu ödeyebileceğim bir yol göstermişti. Hepsi bu. Artık huzur içinde ölebirim." dedi.

Genç adam cümleler onu yormuş gibi içini çekip suskunluğa büründü. Parmakları kolunda yatan kızın biçimli omurgasını okşayarak şekiller çiziyordu. Düşüncelere dalmış bir adamın istem dışı hareketiydi.

Ayrın bir süre bekledikten sonra başını kaldırıp onun biçimli ve erkeksi yüzüne baktı.

"Ne yaptın peki?" Sesi korku dolu bir fısıltıdaydı. Fahid yüzünü ona döndürerek uzun uzun baktı.

"Yapamadım, öylece çıkıp gittim. Bulduğum ilk gemiye atlayıp geri döndüm."

Ayrın kollarını sıkıca onun beline dolayarak, "Buna sevindim," diye mırıldandı. Fahid haftalardır ilk defa yüreğinden ağır bir yükün kalktığını hayretle fark ederek, "Çok şaşırtıcı ama ben de," dedi.

"Bu morluk da ne?" Parmaklarını onun çıkmaya başlayan sakallı çenesinde gezdirirken sormuştu.

"Cabir'in hoş geldin hediyesi."

"Tek taraflı hiç hoş olmamış."

"Biliyorum, diğer tarafı sana bıraktığını söyledi."

Ayrın'ın kıkırdamaları kahkahalara dönüşünce ona ters ters baktı.

"Bir an gerçekten de bütün o kalabalığın, kral ve kraliçenin huzurunda o küçük yumruğunu suratıma indireceğinden kuşku landım."

"Evde karşılaşılsaydık, büyük ihtimalle o kuşkulandığın yum-

Esir Yürek

ruğu geçirirdim.” Fahid onun çenesindeki elini dudaklarına götürüp parmaklarını tek tek ısırdı. Ayrın çekmeye çalışınca bileğindeki elini kelepçe gibi sıkıştırdı. “Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?”

“Affetmesem, yataktı, yanımda olmazdın.”

“İnan bana olurdu Sagirah! Yüreğim sana esirken, bedenimi uzakta tutman bir işe yaramayacak. Gururumun boyun eğdiği tek varlık sensin ve senin için sonsuza kadar köle kalmaya razıyım.”

Genç kız uzanıp dudaklarına doyumsuz bir öpücük bırakırken, “Seni sevdiğimi söylemiş miydin, Lord Esir Yürek?” diye fısıldadı.

Beline dolanan kollar sıkışıp narin kıvrımlarını sert bedenine yapıştırırken “Daha fazla esir, hem de gönüllü bir esir olmasını istiyorsan, sürekli söylemelisin, Sagirah. Sonsuzluktan sonrasında da aşkına ihtiyacım var, ”diye fısıldadı sevgiyle.

Yazar Notu: Saraydan kız kaçırma Mozart'a ait bir eserdir. Hamlet ve Hırçın Kız ise Shakespeare'in oyunlarıdır.

Esir Yürek

Dante saraya gelirken sıradan bir kaptandı. Gecenin sonunda ise hiç ummadığı şekilde bir düğ olarak saraydan ayrılırken oldukça şaşkındı. Hayatının son birkaç yılı öyle fırtınalarla çalkalanmıştı ki, bu yeni unvanın getirecekleri durulmasına ve normal bir yaşama kavuşmasına yetecek miydi hiç bilmiyordu.

Aslında normal bir yaşama kavuşabilmesi için ona neyin gerekli olduğunun farkındaydı; önce geçmişle olan hesaplaşmasını sona erdirmesi gerekiyordu. İçindeki öfkenin kaynağını bulup yok etmedikçe normal bir adama dönüşmesi imkânsızdı.

Saraydan çıktıktan sonra geçen bir arabayı durdurup binerken, “Gravesend Limanı’na!” dedi.

Uzun gecenin verdiği yorgunlukla arkasına yaslandı. Davetler ve balolara katılmaktansa denizde bir ömür geçirmeyi tercih ederdi.

Bu nedenle Londra’da bir ev almak yerine, limana demirlemiş gemide kalmayı tercih ediyordu. Bu ona huzur veriyor ve nefrete boğulmuş ruhunu sakinleştiriyordu.

Uzun yolculuğun sonunda duran arabadan inip gemiye doğru yürüdü. Tanıdığı, kokusuna ve gürültüsüne aşina olduğu bir dünyada kendini daha rahatlamış hissederek gemiyi limana bağlayan köprüyü geçip güverteye ayakbastı. Diğer gemilerdeki harekete kıyasla kendi gemisi sessizliğe gömülmüştü.

Yorgun olan bedeni yosun ve tuz kokusuyla yenilenmişti. Yattıktan vazgeçerek güverteye doğru yürüdü. Ay ışığı nehirle oynaşır oluşan yakamozu geminin güvertesinden izlemek için küpeşteye yaslandı.

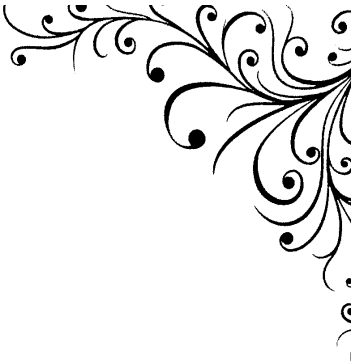
JENNIFER ROYCE

Bu gece gelen unvanla belki de amacına bir adım daha yaklaşmış olabilirdi. Bir dük olması kesinlikle önemli değildi. Önemli olan hayatından çalınan yılların hesabını soracağı zaman gelinceye dek, elindeki her türlü imkânı kullanabilmektir. İngiltere onun Dante'den saklanabileceği kadar büyük bir yer değildi. Hatta içindeki nefrete göre dünya küçük bile kalıyordu.

“Bir gün... Çok az kaldı, inan bana sonun çok yakın. Umarım şimdilik rahat uyuyorsundur. Çünkü yeniden karşılaştığımız andan itibaren, bırak rüyalarını gündüzlerin bile kâbuslarla dolacak. Benimle karşılaştığın ve bana ihanet ettiğin güne lanet edecek sin.”

Aklından geçen düşünceler rahatlamasını sağlamışçasına güldü. Bu gülüş genç adama, ay ışığında intikam pırıltısıyla yanan gözleriyle, pusuya yatmış bir kurt görüntüsü vermişti.

Geriye dönerek yatmak için kamarasına yöneldi. Yatağına uzanıp -her gece ritüele dönüşen- geçmişini hatırlama ve yeniden öfkesini tazeleme zamanıydı.

Aşka Tutsak

ASİL KORSANLAR =2

Üç askerin eşliğinde derin, loş ve buz gibi nemin iliklere kadar işlediği taş duvarlarla kaplı tünellerden geçtiler. Genç adam bir yanlışlık olduğundan o kadar emindi ki biraz sonra bu anlaşılacak ve serbest kalacaktı.

Zindanların üst katlarında bulunan mahkeme salonları ve resmi işlemlerin yapıldığı daireler, altında yaşanan işler acısı olaylardan ve zavallı insanların dramından bihaber günlük rutinine başlamıştı bile. Etrafını inceleyerek ilerlerlerken onu soktukları yer de bir mahkeme salonuydu.

Neden buradaydı? Kimseyi incitmemişti ki. Tavernada ettiği kavgalar davalık olabilecek nitelik taşımıyordu. Gözünün önüne gelen şeylerden; son aylarda, sadece Albay'la hırlaşmaları kayda değer gibi görünüyordu. Onun da her hangi bir suçlamada bulunabileceğine inanmıyordu zaten. Onu suçladığı anda kendi suçluluğu da ortaya çıkardı. Başka ne yapmış olabilirdi? En büyük suçu, olsa olsa çapkınlık olabilirdi ki

Aşka Tutsak

Jessica'yı tanıdığından bu yana diğer kadınlar da ilgisini çekmiyordu artık. Karaya ayak basar basmaz, apar topar zindana atılmış, daha ne olduğunu anlayamadan da mahkemeye çıkarılmıştı. Ne lanet olası dümenler döndüğüyle ilgili hiçbir fikri yoktu.

Avukat cübbesi ve peruğuyla yanına yaklaşan aksi suratlı adam onu savunacağını söylerken tiksintiyle buruşan yüzünü saklama ihtiyacı bile hissetmemişti. Daha çok söylemek istediği, '*Seni savunmaktan ziyade içeride görmek istiyorum.*' olmuştu genç adama göre. Sıra sıra dizilmiş sandalyelerin ve koltukların arasından geçirilerek, önde onu diğerlerinden ayıran bir bölme-ye doğru götürüldü. Karşısında, '*Ben her zaman sizden daha yüceyim.*' ifadesi taşıyan ve sanıkların kendisini daha da küçülmüş hissetmesine neden olan yüksek platformlardaki kürsü ve koltuklar yargıçlar için ayrılmıştı. Birkaç kişinin bulunduğu salonu gözleriyle tarayarak tanıdık bir sima aradı. Ama aradığını bulamadı.

Arka kapıdan içeriye giren yargıçların donuk suratlarıyla yerlerine geçmeleri için, onların ayağa kalkması beklendi. Yargıçların yerine geçmelerinden sonra avukatınım diyen aksi suratlı da gelip yanına oturdu. Dante'ye hiçbir şey sormamış ve onun da kendisine hiçbir şey sormasına izin vermemişti.

Dante hâlâ neler olduğunu bilmiyor ama birazdan tüm bu saçmalıkların bir son bulacağına inanıyordu. Dalgın dalgın düşünceleriyle boğuşurken duyduğu sesle bir anda kendine geldi.

JENNIFER ROYCE

“Sanık Blake Dante Conner, iki ay önce adı geçen hanımefendi Leydi Jassica Morgan’a...”

Yargıç elindeki suçlamayı okumaya başladığında ise olduğu yerde donup kaldı. Bu bir şaka olmalıydı. Lanet olası bir şaka! Öyle ki, duydukları yüzünden kulakları uğulduyordu. Sonrasında söylenenler de bu uğultunun yarattığı bir yanlış anlaşılmadan ibaretti, bundan kesinlikle emindi. Birkaç günün verdiği sıkıntı, endişe ve yorgunlukla olmayanları olmuş, söylenmeyenleri söylenmiş gibi algılıyor olmalıydı. Çünkü duyduklarının gerçeğe uzaktan yakından alakası yoktu. Boş bakışlarının nereye baktığını bilmiyordu.

Tüm bilinci aklında yankılanan suçlamanın saçmalığına yönelmişti. Yaşadığı şoku üzerinden atar atmaz, toparlanıp yanında oturan avukata baktı. Aradığı cevapları ondan alabileceğini umuyordu ama konuşmayı denediği anda kahkahasını tutamadı ve etrafındaki ters bakışlara aldırış etmeden güldü, sonra aniden ciddileşip tehlike kokan bir sesle, “Neler saçmalıyor bu böyle?” diye sordu.

Aksi suratlı avukat dönüp kendisine öyle bir bakışla karşılık verdi ki, hiçbir sözcük kullanmadan, ‘*San-ki bilmiyorsun!*’ diye bağırıyordu suratına karşı. Sonra Dante’yi yine yok sayarak yargıcı dinlemeye devam etti.

Yargıç konuşmaya devam ettikçe Dante boğulacak gibi hissediyordu. Hayatını denizle kazanan biri için çok ironik bir durumdu bu ama yargıç elindeki suçlamayı okumaya devam ettiği her an, burada boğulacak gibi hissediyordu.

Aska Tutmak

Sanki zemin ayağının altından kaymış, ikiye ayrılmış ve onu yutuyordu.

Sevdiği kadın için yaptığı tüm jestler, söylediği her söz, her elini tutuşu, her gözünün içine bakışı... yanlış mı anlaşılmıştı? Peki, onun davranışları; sözleri, sevgiyle bakan güzel gözleri...

Bir kadına bunları yapacak kadar şeytan olduğuna inanılıyor olamazdı, değil mi? Onu, sevdiği kadını, nasıl söyledikleri gibi incitebilirdi? Kam donmuştu! Ölünceye kadar düşünse, ömrünün bir anında böyle bir suçlamayla karşılaşacağı aklının ucundan geçmezdi. Daha fazla kendini tutamadı ve ayağa fırladı.

“Bu tamamen saçmalık! Böyle bir suçlamayı kabul etmiyorum! Sevdiğim kadına asla böyle bir kötülük yapmam ben!”

Yargıcın kalın, çatık kaşları altından bakan öfkeli gözlerine eşlik eden tersleyici sesi salonu doldurdu.

“Avukat Wisgate, sanığa söyleyin izin vermeden konuşmasın.Yoksa duruşma onsuz devam edecek.”

Sonrasında olanlar ise tam bir komediydi.Daha önce belki bir kez karşılaştığı ve hiç konuşmadığı insanlar onu Jessica ile gördüklerinden bahsedip tavırlarını şüpheli bulduklarını iddia ediyorlardı. Elbette herkes onları beraber görecekti, Jess'e âşık olduğunu hiç saklamamıştı ki. En son genç kızın adı söylendi ve tanık olarak çağırıldı.

Dante derin bir nefes aldı. Nihayet onu görebilecekti ve bu saçmalığı kızıdan dinleyince hepsi ikna olacaktı.Sevdiği kadın ona ne kadar âşık olduğunu

JENNIFER ROYCE

söylediğinde hepsinin yüzünün alacağı şekli şimdiden gözünün önüne getirebiliyordu. Onu gördüğü anda gözleri kapıdan giren kızın güzelliğiyle büyülenmişcesine aşkla doldu. Doğruyu söyleyeceğine yemin ederken Dante sadece onu izliyor, ne söylediğini duymuyordu bile. Sorulan sorulara verilen cevaplar da umurunda değildi. Onun istediği sadece o dolgun dudakların kıpırdaması ve gözlerini bir defa kendisine çevirip bakmasıydı.

Son anda kulağına dolan sözcükler bir anlam kazandı ve olduğu yerde irkilerek yaşadığı ana geri döndü.

“Çok özür dileyerek, Leydi Morgan, suçlamanın gerçek olup olmadığını bize söyleyebilir misiniz?”

Jessica gözlerini boşluğa dikmiş hiç kimseye bakmıyordu. Yüzü solmuş ve dudaklarının kanı çekilmişti. Dante, onu daha önce böyle boş bakarken gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Sanki karşısındaki genç kız, ruhunu kaybetmiş boş bir beden gibi duruyordu. Konuştuğunda ise, sesi de ruhsuz bir bedenden çıkan fısıltıyı andırıyordu adeta.

“Evet efendim, gerçek.”

Dante, Jess’in cevabını duyduğu anda söylediği şeye bir anlam vermek istercesine etrafına baktı. Bu bir kâbus olmalıydı ya da bir tiyatro gösterisi. Başka bir ihtimal yoktu. Bu olanlara inanamıyordu. Sevddiği kadın da salondaki herkes gibi çıldırmıştı!

Hiddetle kükreyerek, “Jessica! Bana bak! Gözlerime bak! Bu sen değilsin! Bunların hepsi birer saçmalık! Biri bana burada neler döndüğünü söylesin!”

Aşka Tutsak

diye bağırdığında salonda olan herkesin -yargıçlar da dahil- yerinden sıçramasına neden oldu.Fakat buna aldırılmıyordu.

Çünkü Dante sadece kıza kilitlediği bakışlarının doğruyu gördüğünden ama kulaklarının duyduklarınıninsa kesinlikle kıza ait olmayan bir ses tarafından iftiralar yağdırdığından emindi.

Devam edecek...